

SARA RAASCH

HÓ

MINT

HAMU

HÓ, MINT HAMU

S A R A R A A S C H

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Snow Like Ashes

Balzer + Bray is an imprint of HarperCollins Publishers

HarperCollins Publishers

195 Broadway, New York, NY 10007

Copyright © Sara Raasch, 2014

Map art © Jordan Saia, 2014

Hungarian translation © Bozai Ágota 2015

Első magyar nyelvű kiadás: 2015

Kiadja a TWISTER MEDIA Kft.

1184 Budapest, Építő utca 13/C.

Postacím: 1680 Budapest, Pf.: 43.

info@twistermedia.hu

www.twister.hu

Felelős kiadó: Értékes Christos

Műszaki szerkesztő: Tóth András László

Lektor: Dobos Attila

Korrektor: Kótai Kata

Borítóterv: Jeff Huang

Borítógrafika: Erin Fitzsimmons

ISBN 978-615-802-943-8

Mindenkinek, aki olvasta a történet

első (borzalmas) változatát, és nem nevettek, amikor tizenkét évesen kijelentettem: „Ez a könyvem egyszer majd nyomtatásban fog megjelenni.”

1

– HÁRÍTSD!

– Hol?

– Nem mondhatom meg neked, hogy hol... éppen ez a lényeg... követned kell a mozdulataimat!

– Akkor mozogj lassabban!

Mather nagyon furcsán néz rám.

– Nem mondhatod egy ellenséges katonának, hogy mozogjon lassabban.

Vigyorgok, hogy így sikerült felbosszantanom; keserű lemondással néz rám. A mosolyom azonban rövid életű, mert gyakorlókardjának tompa éle végighúz a térdem alatt. Háttal a poros talajra huppanok, pengém messze repül kezemből, eltűnik a magas fűben.

Sosem voltam jó közelharcban, mindig ebben teljesítettem a leggyengébben. Ezért szerintem Sir a hibás, és az, hogy már majdnem tizenegy éves voltam, amikor végre elkezdtek tanítani. Ha néhány órával többet gyakorolhattam volna a kardvívást, akkor most nem csak három támadást védek ki. Az is lehet azonban, hogy akármennyit gyakoroltam volna, nem változott volna semmi; ugyanilyen furcsán, ugyanilyen esetlenül állna a kard a kezemben, és ugyanennyire szeretném inkább a halál pergő körpengéjét, csakramomat dobálni. A közvetlen közelben levő ellenfél mozdulatainak kiszámítása – különösen úgy, hogy szemem előtt penge suhog – sosem tartozott az erősségeim közé.

Bőrömet csiklandozza a perzselő napsugár, ahogy felnézek a kék égre, és testem összerándul a fájdalomtól, amikor megérzem az éles követ a hátam alatt. Húsz perce gyakorlunk, de már negyedszer kerülök a földre; fejem körül szálás fű hullámszik. Zihálva lélegzem, arcomon verejtékcseppek gyöngyöznek, ezért inkább nem mozdulok, ott maradok hanyatt fekve a földön, élvezem a pillanatnyi békét.

Egyszerre csak Mather kerül látóterembe, fejjel lefelé látom, és remélem, hogy arcom hirtelen pirosodását az erőfeszítésnek tudja be. Akárhányszor visz földre, mindig nagyon jóképűnek találok. Olyan szép férfi, hogy az már fáj; ha váratlanul jelenik meg, rögtön széket kell keresnem, muszáj leülnöm, hogy hanyatt ne essek. Télországi hófehér hajának néhány tincse az arca mellett himbálózik, a többi vállig érne, ha nem fogná össze zsineggel. A mellkasát fedő bőrvért kiemeli erejét; szélessége mutatja: élete nagy részét azzal töltötte, hogy hadgyakorlatokban dolgoztatta izomzatát; karja feszes, bőre látszik a karvért alatt. Halvány arcát, nyakát, karját szeplők tarkítják; a Rania-síkság vakító napsütésének nyomai.

– Tizenegyből a legjobb hat?

Reményteli a hangja, mintha őszintén hinné, hogy esélyem van legyőzni őt, és erre a különös hanghordozásra homlokom önkéntelenül ráncolódik.

Felhördülök.

– Csak akkor, ha a következő hat nem közelharc.

Mather felnevet.

– Szigorú parancsot kaptam, hogy hagyjalak nyerni legalább egy kardcsörtében, mire William és a többiek visszatérnek.

Szemem összeszűkül, próbálom elfojtani hirtelen támadt hiányérzetemet. Sir, Geer, Henn és Dendera küldetésben járnak Tavaszföldön, nekünk, többieknek pedig itt kellett maradnunk. A táborban van Mather, a leendő király (aki a veszélyesebb küldetésekre

megy, mivel születése óta a harc művészetére nevelték); Sir felesége, Alysson (akinek sosem volt tehetsége a hadviselés művészetéhez); Finn, aki szintén tehetséges katona (Sir szabálya: Mather mellett mindig lennie kell egy edzett harcosnak, aki szükség esetén fedezni tudja); és én, a vég nélküli kiképzés alatt álló árva lány (aki hatévnyi küzdelmes gyakorlás után még mindig „nem elég jó” ahhoz, hogy fontos küldetést bízzanak rá).

Igen, muszáj volt használni némelyik képességemet eleségfelderítő portyákon, időnként meg kellett küzdenem egy-egy katonával vagy a négy Ritmus- királyság valamelyikének mogorva polgáraival. Ám amikor Sir bevetéseket tervez Tavaszföldre, amelyek közvetlenül Télország javát szolgálják, és nem egyszerűen ellátmányt hozunk a menekülteknek, mindig van valami kifogása, miért nem mehetek velük: a Tavasz királysága túl veszélyes; a küldetés túlságosan nagy fontosságú; nem kockáztathatnak, hogy egy kamaszlányt vigyenek magukkal.

Mather nyilván látja, hogy ajkamba harapok, és pontosan tudja, mit jelent ez, mert fáradt-bosszúsan felsóhajt.

– Sokat fejlődöttél, Meira. Tényleg. És folyamatosan fejlődsz. William csak biztosra akar menni, hogy közelharcban és nagyobb távolságra is ugyanolyan jól tudsz harcolni, mint bárki más. Azt hiszem, ez teljesen érthető és elfogadható.

Csalódott-bosszúsan nézek rá.

– Nem vagyok reménytelenül rossz közelharcban... csak nem vagyok a ti szinteteken. Kérlek, hazudj Sirnek! Mondd neki azt, hogy végre sikerült legyőznöm téged. Te vagy a jövőbeli király... Benned megbízik.

Mather tagadón ingatja fejét.

– Bocsáss meg, én csak jóra tudom használni varázserőmet.

Arca megvonaglik, és eltelik egy pillanat, mire rájövök... Teljesen váratlanul ért, hogy hazudott. Hiszen nincs is varázsereje... illetve nem igazán, szóval ez nem bűvös erő, és éppen ezzel a hiányosságával küzdöttünk egész életünkben.

Felülök, letépek néhány fűszálat, hogy hirtelen támadt zavaromban legyen mivel babrálnom.

– Mire használnád a varázserődöt? – kérdem. Hangom olyan gyenge, hogy szinte a semmiben lebeg.

– Úgy érted, azon kívül, hogy hazudjak Sirnek az érdekedben?

Mather hangja könnyed, de amikor végre nagy lendülettel felállok és feléje fordulok, belesajdul a szívem, olyan feszültséget látok arcán.

– Nem, nem... – szólok meg hirtelen rebbenéssel. – Hanem... hanem, ha Télország mágiasztere újra ép egész lenne, és nem nővonalú, szóval olyan lenne, amit bármelyik uralkodó, legyen az király vagy királynő, alkalmazni tudna, mire használnád azt a

varázserőt?

A kérdés olyan könnyen gördül le ajkamról, ahogy a patak vizében simára kopott kavicsot mozdítja a víz; mert én is nagyon gyakran görgettem ezt a gondolatot. Soha nem beszélünk Télország mágiaszteréről, a varázserő forrásáról, a medalionról, amit Tavaszföld királya, Angra Manu összetört tizenhat évvel ezelőtt, amikor tönkretette királyságunkat. Csak akkor kerül szóba, ha küldetésről beszélünk.

Mindig valami olyasmi kapcsán jön elő, hogy „Információt kaptunk, amely szerint a medalion egyik fele ekkor és ekkor itt és itt lesz”, ám úgy sosem beszélünk róla, hogy: „Még ha sikerül is a mi nővonalú mágiaszterünk két széttört darabját újra egyesíteni, honnan tudjuk, hogy működik-e a varázslat, ha egyetlen trónörökösünk férfi?”

Mather megmoccan, a füvet kaszabolja kardjával, mintha a pusztaság ellen vívna személyes háborút.

– Teljesen mindegy, mihez kezdenék vele... Nem mintha használhatnám...

– Egyáltalán nem mindegy – jegyzem meg elkomorulva. – Jó szándékkal...

De esélyem sincs befejezni a mondatot, bosszús elkeseredettséggel pillant rám.

– Nem. Ez nem így van – vág vissza. Minél tovább beszél, annál gyorsabban követik egymást a szavak; úgy áradnak belőle, hogy úgy érzem, neki is szüksége van arra, hogy kimondja, kibeszélje magából. – Teljesen mindegy, mit akarok tenni, milyen szándékkal; teljesen mindegy, mennyire vagyok jó vezető, milyen nagy akarattal és szorgalommal gyakorlok, nem leszek képes életet lehelni a megfagyott mezőkbe; nem tudok sorscsapásokat helyrehozni, erővel táplálni a katonákat, ahogy azt megtenném, ha használhatnám a mágiasztert. Télország lakói valószínűleg szívesebben látnának egy kegyetlen királynőt, mint egy jó szándékú királyt, mert ha királynőjük lenne, talán volna esélyük arra, hogy a varázslat újra a javukat szolgálja. Nem számít, mihez kezdenék én a varázslattal, mert a vezetőket éppen a rossz, a helytelen, a szabályokat áthágó dolgok miatt értékelik.

Mather liheg, arca feszült, mert hall minden szót, amit kimondott, és aggodalmi, gyengeségei ezzel feltárultak. Arcom belsejébe harapok, próbálom nem bámulni, ahogy összerezzen, és újfent a füvet kaszabolja. Nem lett volna szabad ennyire feszítenem a húrt, de valami mélyen legbelül mindig megrezdül bennem, és arra készítem, hogy mondjam, csak mondjam tovább, lehetőleg minél többet megtudjak a királyságról, amit még nem láttam soha.

– Bocsáss meg! – szólalok meg zihálva, zavaromban nyakamat dörzsölve. – Nem volt bölcs dolog tőlem, hogy ilyen érzékeny témát hozzak fel, amikor éppen fegyver van nálad.

Vállat von, de mintha nem lenne egészen meggyőzve.

– Nem, nem. Beszélünk kell róla.

– Mondd ezt a többieknek is! – mordulok. – Elrohannak mindenféle küldetésre, aztán vérző sebekkel jönnek vissza, és azt mondják: „Legközelebb sikerülni fog... Aztán megszerezzük a másik felét is, a közös cél érdekében szövetségekbe tömörülünk, együtt megdöntjük Tavasz hatalmát, és megmentünk mindenkit.” Mintha az olyan könnyű lenne. Ha pedig tényleg olyan könnyű, miért nem beszélünk róla többet?

– Azért, mert túlságosan fáj – feleli Mather. – Ilyen egyszerű.

Erre elhallgatok. Szemébe nézek, hosszan, elgondolkodón. Tudni akarom, mire gondol.

– Egy napon megszűnik majd ez a fájdalom.

Mi, menekültek ezt ígérjük mindig egymásnak akkor is, amikor küldetésbe megyünk, akkor is, amikor a küldetésből véresen, fájdalmas sebekkel térünk vissza, akkor is, amikor a dolgok nagyon rosszra fordulnak, és rémülten összebújunk. *Jobbra fordul a sorsunk... egy szép napon.*

Mather visszacsúsztatja kardját a hüvelybe, keze mozdulatlan a markolaton, aztán két lépést tesz felém, és két tenyerét vállamra simítja. Összerezenek, szemem rebben, hirtelen felnézek rá; ekkor észreveszi a mozdulatát, és rögtön elhúzza a kezét.

– Egy szép napon... – mondja egyetértően, de feszes hangon. Ökölbe szorítja, majd kiegyenesíti ujjait, amelyek az imént a vállamra simultak; a látványtól izgalom örvénylik bennem. – Most csak arra kell koncentrálnunk, hogy visszaszerezzük a medalionunkat, hogy újra királyságként léphessünk fel, és szövetségeseket szerezhessünk magunk mellé, akikkel egyesülve hadat indíthatunk Tavaszföld ellen. Ó, és persze mindenképpen el kell érünk, hogy amikor vívsz, többre legyél képes, mint hogy lefekszel a földre.

Kissé gúnyosan felnevetek.

– Pompás, felség.

Mather megrezzen, és tudom, mitől. Attól, hogy királyi címén szólítottam. Azon a címen, amit használnom kell. Ez a szó, *felség*, az átléphetetlen határ, amely elválaszt minket, amely tisztas távolságot tart közöttünk; köztem, a kiképzés alatt álló árva katonalány és leendő királyunk között. Bármilyen rettenetese a körülményeink, bármennyire tény, hogy együtt nőttünk fel, mosolya bármennyire megborzongatja testem idegszárait, ő akkor is ő, és én akkor is csak én vagyok; és igen, muszáj, hogy egy napon uralkodótársa legyen, de igazi hölgy, hercegnő, nem az a lány, aki vele kardozik.

Mather ismét kivonja kardját, miközben én a magas növényzet között saját messze repült pengémet keresem, és újra a feladatra koncentrálok, nem arra, hogy tekintetével követ, amint a magas, megsárgult fűszálak között kutatok. A tábor csak néhány lépésnyire van előttünk; a vad, füves síkság jól álcázza halványbarna és sárga foltos sátrainkat. Az utóbbi öt évben ez jelentette nekünk a biztonságot, valamint az, hogy a Rania-síkság nem túl vendégszerető az utazókhöz; így lehetett ez a siralmas vidék az otthonunk... legalábbis valami olyasmi, ami otthonra emlékeztet. Ez jutott nekünk.

Szünetet tartok a keresésben. Egyre nagyobb súly nehezedik a vállamra. Elég messze vagyunk Tavaszföldtől ahhoz, hogy ne vegyenek minket észre, de elég közel ahhoz, hogy gyors felderítő műveleteket tudjunk végrehajtani; mindössze öt sátorból áll a tábor, a sátrakon kívül egy karámunk van a lovaknak, és még kettő a teheneinknek. Rajtunk kívül nem lakik senki ezen a vidéken. A Rania-síkság még a Nyár Királyság tikkasztóságához viszonyítva is kopár, száraz és *nagyon meleg*; nincs itt semmi. Abszolút semmi. Ezért nem akarja meghódítani ezt a földet Primoria nyolc királyságának egyike sem. Három évünkbe telt, mire sikerült kertet kialakítva néhány satnya zöldséget termesztünk; ez messze nem elég ahhoz, hogy olyan növényzet terjedjen el a síkságon, amiért érdemes lenne háborúzni érte. Annyi mágiaszter-varázslatot kéne kibocsátanunk, ha termővé akarnánk tenni a földet, hogy az már egyáltalán nem érné meg; a naplemente-bámulásból pedig semmi haszon nem származik.

Ám az a kevés, ami van, elég ahhoz, hogy életben maradjunk mi nyolcan. Nyolcan abból a huszonötből, akiknek sikerült elmenekülnie Télország eleste után. Amikor arra gondolok, hogy eredetileg mennyien voltunk, összerándul a gyomrom. Királyságunkat több mint százezer télországi lakta; többségüket lemészárolták Tavaszföld támadó katonái, akik megszállták országunkat. Azok a kevesek, akik nem estek áldozatul az öldöklésnek, most Tavaszföldön, munkatáborokban sínylődnek; miattuk érdemes kibírni ezt a nomád életet. Azok a foglyok Télországot jelentik; részei, maradékai annak az életnek, amelyet élnünk kellene, és megérdemlik – mindannyian megérdemeljük –, hogy igazi életünk, igazi királyságunk legyen.

És bármедdig folytatja Sir velem szemben ezt a szigorúságot, hogy csak kisebb küldetésekre enged, nem számít, milyen gyakran jut eszembe, vajon a medalion két darabjának megszerzése elég lesz-e ahhoz, hogy szövetségeseket szerezzünk és felszabadítsuk királyságunkat, mindenképpen segíteni fogok. Tudom, hogy Sir pontosan tudja, milyen elkötelezettség lüktet bennem; tudom, hogy megérti, mennyire osztozom vágyában, hogy Télországot visszaszerezzük. És eljön majd a nap, amikor már nem teheti meg, hogy mellőz engem.

Tizenkét éves koromban egyszer elmentünk Yakimba, az egyik Ritmus-királyságba; egy keskeny síkátorban férfiak egy csoportja sarokba szorított bennünket, Sirt és engem; barbár, uszító évszakiaknak nevezték minket. Azt akarták, hogy öljük meg egymást; így az ő királynőjük betörhetett volna a földünkre, végigkutathatta volna királyságunkat, hogy megtalálja azt, aminek elvesztéséért az Évszak-királyságokat okolják: Primoria varázslatforrását, a mélyen a föld alatt hosszan elnyúló bűvösségbarlangot, amely felett négy királyságunk elhelyezkedik.

– Tényleg azt akarják, hogy irtsuk ki egymást? – kérdeztem Sirt, miután sikerült elmenekülnünk. Egyiküket én magam győztem le, de ahogy menekülés közben lehorzoltuk a síkátor egyik falát, büszkeségem zavart szégyenné változott.

Valahol az Évszak-királyságok alatt hatalmas, lüktető varázsgömb lebeg; és a mi

királyságunkban magasodó Klaryn hegységben volt bejárat ehhez a varázsgömbhöz. A bűvösségbarlang járatrendszere csak a négy Évszak-királyság területét érinti, de Primoria, vagyis a Ritmus- és Évszak-királyságok minden királyának és királynőjének megvan a maga mágiasztere; annak varázslatát királyságaik segítésére használhatják. A négy Ritmus-királyság azért gyűlöl minket, mert csak tárgyakban maradt varázslatuk: törben, pálcában, nyakláncban, gyűrűben. Azért gyűlölnek minket, mert hagytuk, hogy a varázsgömbhöz, a mágiaglóbuszhoz vezető bejáratot betemesse az idő, a hegyomlások és az emlékezet, mert mi közvetlenül a varázslat fölött élünk, és nem düljük fel királyságainkat, hogy leássunk, és még több varázslatot szerezzünk.

Sir megállt, leguggolt hozzám, aztán az út széléről felkapott egy maroknyi olvadó havat.

– A Ritmus-királyságok irigyelnek minket – mondta a latyakos lére nézve. – A mi királyságunkban egész évben tél van, gyönyörű hó és jég, míg az ő királyságaikban váltakoznak az évszakok. El kell viselniük az olvadást és a tikkasztó hőséget is. – Ekkor rám kacsintott, és legszebb mosolyával nézett; ritka kegy, amitől kellemes hűvösség áradt szét bennem. – Sajnálunk kéne őket.

A barnás latyak láttán elfintorodtam, de önkéntelenül elmosolyodtam én is vele együtt; nagyon jólesett, hogy bajtársának érezhettem magamat. Soha nem éreztem magamat télországibbnak, a királyság megmentéséért harcolók közé tartozónak, mint abban a pillanatban.

– Jobban szeretném, ha egész évben tél lenne – mondtam.

Mosolya eltűnt.

– Én is.

Ez volt az első alkalom, hogy éreztem: *tudja*, milyen erős elszántság van bennem. Ám bármilyen gyakran bizonyítok, sohasem sikerül legyőznöm a korlátozásokat, amelyeket szigorúan törekvéseim útjába állított; ám ez nem akadályoz meg engem abban, hogy folyamatosan próbálkozzam. Mindannyian ezt tesszük: próbálunk élni, életben maradni, és minden körülmények között arra törekszünk, hogy királyságunkat visszaszerezzük.

Gyakorlókardomat letaposott füves részen találok. Az erőfeszítéstől megfeszülnek izmaim; felkapom a kardot, ádáz tekintettel nézek Mather felé, aki azonban nem rám néz, hanem mögém, valamit lát a síkságon. Arc kifejezése kifürkészhetetlen, mintha fátyol mögött rejtőzne, amely egyszerre teszi tökéletes uralkodóvá és kiállhatatlan baráttá.

– Mi az? – kérdem, tekintete irányát követve. Négy alak poroszkál felénk; körvonalaik homályosak, bizonytalanok; remegő hőség, hőhullámos délibáb, illúzió. De olyan nagy távolságból is összetéveszthetetlenül felismerhetőek; megkönnyebbülten sóhajtok fel.

Egy, kettő, három, négy.

2

MATHER HIRTELEN FELKIÁLT, hangja a füves pusztaság felett száll:

– Itt vannak!

A táborból Sir felesége, Alysson, szoknyáját felkapva siet elő, otthagya a fővő ételt; Finn pedig az egyik sátorból orvosi táskával rohan ki.

Ledobom a kardot, követem Mathert; csak a közeledő alakokra figyelek. Az ott Sir? Túlságosan előrehajol a nyeregben? Megsérült? Nyilván. Ketten Tavaszföld fővárosába, Abrilba mentek, másik két emberünk pedig Tavaszföld egyik tengeri kikötőjébe, Lyniába szivárgott be. Egyik város sincs túl mélyen az ellenséges terület határa mögött, mégis Angra területén vannak, és bármilyen küldetést indítunk oda, az mindenképpen vérontással jár.

Mather és én érünk oda előbb. Finn, bár elég testes, le hagyja Alyssont, és alig néhány másodpercre marad le mögöttünk. Rögtön kötést és gyógykenőcsöket ránt ki a táskájából.

Dendera lezuhan lováról, a földön görnyedve zihál. Negyvenes éveinek végén jár, Alyssonnal egyidős, télországi ősz haja arcába hull; szeme és szája körül alig észrevehető ráncok vonalai látszanak.

Egyik karját keresztbe simítja derekán, majd Greer felé fordul, nézi, ahogy leszáll a nyeregből.

– A lába – súgja Dendera, és már mutatja is Finn-nek, hol van a vágás Greer combján.

Greer int, hogy Finn inkább Dendera sebével foglalkozzon.

– Ő sokkal rosszabbul van – mondja. Homlokát a nyeregkápára szorítva, fegyelmezetten, mélyen, egyenletesen szívja be, fújja ki a levegőt. Rövid, elefántcsontszínű haját vér és verejték tapasztja fejéhez. Szinte fel sem merül bennünk, hogy ő a legidősebb a csoportban; életkorát rendületlen eltökéltsége rejti; minden feladatot, bármilyen küldetést elvállal.

Dendera mellett Henn csusszan le a nyeregből; Dendera egyik karját a vállára húzva támogatja. Úgy öleli, hogy önkéntelenül elkapom róluk tekintetemet, mintha valami nagyon meghitt jelenetet látnék. Nem kéne másnak éreznem, mást látnom bele. Mindig ilyenek vagyunk egymással. Nem család vagyunk, hanem összeverődött sereg, Sir a parancsnokunk. Ám önkéntelenül arra gondolok, hogy ha a helyzetünk jobb lenne, Dendera és Henn nem akarnának-e igazi családot alkotni, alapítani.

Mind a négyüknek vérző sebeik vannak; ingük elszakadt, a rögtönzött kötéseken barna és vörös foltokat ütött a beszáradt és friss vér. Sir az egyetlen, aki könnyeden száll le a lováról, és egyenesen áll a lábán; magas, mozdulatlan, és szenvtelenül szemlél minket.

Olyan sok időt töltök Mather társaságában, hogy jobban kéne tudnom értelmezni érzelemtelen arckifejezését. De csak állok ott dermedten, testem képtelen mozdulni az aggodalomtól; nem tudok segíteni Finn-nek és Mathernek a sebkötőzésben.

A lovakat, a nyeregtáskákat pásztázom tekintetemmel. Sikerült megszerezniük a medalion felét?

– William! – Alysson kiáltását halljuk, majd néhány szívdobbanásnyi idő után ő is megjelenik, a sérülésekkel mit sem törődve férjére veti magát. Sir átöleli feleségét, apró testét felemeli a földről; olyan ez a látvány, mintha medve ölelne rongybabát; erő és hatalom a törékenység és jámbor szelídség mellett. Egymáshoz simulnak; a sebezhetőség ritka pillanata ez.

Sir leteszi a feleségét.

– Lyniában van. Aznap került oda, amikor elindultunk innen.

Finn leereszti a maroknyi kötszert, amit az imént még Greer lábához nyomott. Mather felnéz; éppen egy kis vizestömlőből itatja Danderát. Mohón szívom magamba a forró, nehéz levegőt, a gondolataim vadul kavarognak.

Télország eleste óta kerestük a medaliont egész Primoriában, de csak vagy tucatszor fordult elő, hogy sikerült hírt szereznünk arról, hol lehet egyik vagy másik fele. Angra az egyik felét folyton máshová viszi, Tavaszföld egyik városából a másikba, a városokból Primoria gazdátlan, eldugott településeire, a Paisel-hegység közelébe, tengeri kikötőkbe, hogy nehezebb legyen mindkét felét megszereznünk.

Most közelebb jutottunk hozzá. Ugyanolyan izgatottsággal tölt el ez a hír, ahogy másokat is. Tudom, mit éreztek vagy érezhettek azelőtt, hogy sebesülten, elgyötörten visszaérkeztek a táborunkba. Sir biztosan visszaküld érte valakit. A friss, kipihent emberek a legjobb katonák, ezért nyilván nem olyan embert küld, aki most érkezett vissza. Ez azt jelenti, hogy...

Hirtelen Sir felé fordulok; látom, hogy Mathert nézi, tetőtől talpig végigméri, majd ugyanezt teszi Finn-nel is.

– Ti ketten... induljatok azonnal! – adja ki a parancsot. – Hamarosan ismét elviszik onnan, mivel tudják, hogy elmenekültünk.

Erőt merítetek.

– Mindenkire szükség van. Én is velük megyek.

Sir úgy néz rám, mintha el is feledkezett volna arról, hogy ott vagyok. Elkomorul, a fejét ingatja.

– Most nem. Mather, Finn, készüljetek. Tizenöt percen belül indulás. Most pedig menjetek!

Finn elsiet, hája reng körülötte, ahogy siet vissza, a táborba. Gondolkodás nélkül engedelmeskedik, ahogy mindig mindenki.

Kezemet ökölbe szorítva nézek fel Sirre.

– Meg tudom csinálni. Velük megyek.

Sir megragadja lova kantárját; gyalog indul a tábor felé. Mindenki beáll mögé, együtt vonulnak, csak Mather marad hátra. Nyugodt tekintettel néz minket.

– Nincs időm most megvitatni ezt – csattan fel Sir. – Túl veszélyes.

– Nekem túl veszélyes, de a leendő királynak nem az?

Sir rám néz, ahogy mellette lépdelek.

– Sikerült Mathert közelharcban legyőznöd?

Arcom önkéntelenül grimaszba rándul. Sir ebből tudja a választ.

– Ezért túl veszélyes neked. Túl közel vagyunk a célhoz, nem vállalhatunk ilyen kockázatot.

Magas fű csapódik csípőmnek, csizmám minden lépésnél a porba csap.

– Téved – mordulok. – Segíthetek. Én...

– Segítesz.

– Ó, persze, az a zsák rizs, amit múlt ősszel zsákmányoltam, megmentette királtságunkat.

– Ott segítesz, ahol vagy – helyesbít.

Megragadom a karját, így akarom megállítani. Felém fordul; arca, ősz szakálla földes, véres; elefántcsontfehér szálak állnak ki arca bőréből. Fáradtnak tűnik; mintha azon gondolkodna, hogy tegyen-e még egy lépést vagy összeessen.

– Én többre vagyok képes – szólok zihálva, zaklatottan. – Készen állok, William.

Egyszer apának szólítottam. Mesélt nekem az igazi szüleimről, akik Télország fővárosa, Jannuari utcáin haltak meg, amikor Tavaszföld elfoglalta országunkat, és hogy felkapott engem, aki akkor még csecsemő voltam, ő mentett meg; mindezek alapján nyolcévesen teljesen logikusnak tűnt, hogy apának szólítom az embert, aki felnevelt. Erre azonban annyira elvörösödött, hogy attól tartottam, menten vért fog hányni, és úgy rám mordult, ahogy addig sohasem tette. Azt mondta, hogy nem az apám és soha, de soha ne szólítsam így többé. Azóta csak a nevét vagy a címét használom, vagy valami más, tiszteletteljes módon szólítom meg. De apának nem hívom. Apának sosem.

Azóta ő nekem Sir. Igen, uram. Nem, uram. *Yes, Sir. No, Sir. Nem vagy az apám, és én sosem leszek a lányod, és gyűlölöm, hogy csak te vagy nekem, Sir.*

Úgy tesz, mintha nem is venne észre, csak vezeti a lovát, előrelépdél, a tábor felé. Döntései véglegesek, semmilyen érv, semennyi érvelés nem változtatja meg elhatározását.

Nem mintha ez valaha visszatartott volna attól, hogy tovább érveljek.

– Ez nem elég! Nem hibáztathatom azért, hogy a leghatékonyabbnak tartott módszerrel akarja megmenteni a királyságunkat, *tudom*, hogy én is tehetek Télországért.

Néhány lépéssel mögöttem Dendera felhördül; még mindig Henn nyakába kapaszkodik.

– Meira – szólal meg elgyötört hangon. – Kedves Meira, örülj, hogy rád még nincsen szükség.

Hirtelen feléje fordulok.

– Attól, hogy te legszívesebben ruhákat foltoznál, még nem minden nőnek ez a vágya.

Szája elkerekedik a csodálkozástól, én pedig gyorsan behunyom a szememet.

– Nem úgy gondoltam – sóhajtok szabadkozva, és erőt véve magamon ránézek. Már erősebben támaszkodik Hennre; szeme csillog. – Úgy értem, nem kéne téged kényszeríteni, hogy harcolj, amikor nem akarsz harcolni, engem pedig nem lenne szabad visszatartani a harctól, ha harcolni akarok. Ha Sir engem engedne, talán neked nem kéne küldetésekre menned. Mindenki jól járna.

Dendera sértettsége egy cseppet sem látszik enyhülni, de Sir felé pillant, fájdalma mögött a remény halvány rezzenését látom. Korábban olyan volt, mint Alysson; a tábor körüli teendőket látta el, egészen addig, amíg Sir rossz helyzetbe került; szüksége volt rá a küldetéseken, én pedig élelemszerző portyákra mehettem. Dendera sosem mondott ellent a parancsnak; akkor sem, amikor Sir kiképzés alá vonta, és akkor sem, amikor ilyen küldetésekre küldte. De elég csak egyszer a szemébe nézni ahhoz, hogy tudjuk, mennyire elborzasztja ez az élet, mennyire szeretne inkább újra a táborban dolgozni. Legalább annyira feszélyezik a fegyverek, mint engem az, hogy női ruhát viseljek.

Mather nagy léptekkel jön felém a fűben; arra gondolok, hogy talán beszélni akar, a feszültséget próbálja csökkenteni. Ám néhány lépés után a fűre nyeklik, mintha benyelte volna a föld, és nem eresztené. Elborzadva látom, hogy a bokájához kap.

– Aúúúúú! – jajdul fel.

Sir rémülten hajol le hozzám.

– Mi történt?

Mather előre-hátra ringatózik; arca meg-megrándul a fájdalomtól. Mindenki látja, mert mindenki közelebb lép hozzám.

– Meira legyőzött az előbb, amikor gyakoroltunk. Nem is mondta? Teljesen kiterültem. Nem hiszem, hogy el tudnék menni Lyniába.

Sir arcán kisimulnak a ráncok.

– Jól láttam, hogy futva jöttél elénk?

Mather szeme sem rebben, ugyanúgy ringatózik előre-hátra, homloka ráncban.

– Nagyon fájt, de akkor is futottam.

Lélegzet-visszafojtva figyelem, mi fog történni; csak akkor veszek levegőt, amikor Sir rám néz. Mather szélesen vigyorogva diszkréten rám kacsint.

– Legyőzted? – kérdi Sir hitetlenkedve.

Vállat vonok. Szörnyű rosszul tudok hazudni, ezért ennyiben hagyom. Mather segít nekem. Elpirulok, forrósodik az arcom.

Sir nyilván tudja, hogy hazudunk, de nem kockáztatja, hogy Mathert küldje, mivel fennáll az esélye, hogy valóban sérülést szenvedett. Benne bízik. Benne jobban bízik, mint bárki másban.

Eltelik néhány másodperc, mire Sir megmozdul; halántékát dörzsöli, és orrán át, lassan, mély levegőt vesz.

– Segíts Mathernek visszamenni a táborba, aztán fogd a csakramodat!

Erősen türtőztetnem kell magamat, hogy ne sikítsak fel, olyan édes a győzelem íze, de képtelen vagyok teljesen uralkodni magamon; nyaffanó hang tör fel torkomból, kibukik még mindig félreálló számon. Sir csak áll, aztán fogja a lovát, és megújult elhatározással a táborba vonul, mintha nem akarna szembenézni velem most, hogy engedett nekem. Mindenki elindul utána, én pedig ott maradok, hogy segítsek a lerokkant Mathernek.

Amikor a többiek már hallótávolságon kívülre kerültek, lerogyok melléje a földre, és átölelem.

– Az uralkodók hosszú sorában te vagy a kedvenc uralkodóm! – hebegem a vállán.

Keze mozdul, átölel, megszorít egyszer, és testemen édes borzongás fut végig, amikor rádöbbenek, hogy... hiszen... mi... ölelkezünk.

Rögtön felpattanok, kezemet nyújtom feléje, és egészen biztos vagyok abban, hogy arcom vörösödése nem múlik el, megmarad, amíg élek.

– Vissza kell mennünk.

Mather megfogja a kezemet; én felfelé húznám, ő lefelé húz, így nem tudok elmenni.

– Várj!

Elfordul, keres valamit a zsebében; fél térdre ereszkedem melléje, homlokom enyhén ráncolódik. Amikor újra felém fordul, arca komoly; gyomrom mélyén az idegesség gombóca még jobban felfúvódik. Tenyere közepén kerek darab lapis lazuli fekszik; réges-régen Télország lakói ezt a ritka követ is bányászták a Klaryn-hegységben.

– Néhány éve találtam, amikor Őszföldön laktunk – szólal meg. Tekintete ellágyul. –

William éppen Télország gazdaságáról tartott nekünk előadást. Akkor találtam. Arról beszélt, hogy a Klaryn-hegységbeli bányáinkból szenet, ásványokat és drágaköveket termeltünk ki. És ezt rögtön az óra után láttam meg. – Elhallgat. Tekintetében látom a gyereket, aki akkor volt. Nyolc éve költöztünk Órszádra; ő nagyon ifjú herceg volt, aki katonává akart érní, én pedig árva lány, aki semmit nem akart jobban, mint hogy joga legyen mindig mellette lenni. – Szerettem arra gondolni, hogy valami varázslat volt – folytatja. Tekintete elkomorul.

– Arról szólt a lecke, hogy az Évszak-királyságok alatt bűvösségbarlang húzódik; a mi országainkat közvetlenül éri ez a varázserő, és azzal, hogy Angra kettétörte Télország mágiaszterét, egyetlen gyors csapással elvette tőlünk a varázserőt, és azt akartam hinni... muszáj volt azt hinnem... hogy máshol is szerezhettünk varázst. A mi világunk kiegyensúlyozottnak tűnik... Négy királyság, amelyek mindegyikében örökké ugyanaz az évszak uralkodik; négy királyság, amelynek mágiasztere, varázssereje van, ha úgy tetszik, nővonalon öröklődik, négy másik, ahol ugyanez férfiágú. Rá kellett jönnöm azonban, hogy világunk egyáltalán nem kiegyensúlyozott; az uralkodóknak kedvez, akiknek van varázsserejük, a néppel szemben, akiknek nincs; alattvalóikkal, polgáraikkal szemben... más uralkodókkal szemben, akiknek a mágiasztere eltörött. És gyűlöltem, hogy én olyan... – hangja elakad, csak hosszabb csend után képes folytatni. – Gyűlöltem, hogy olyan... tehetetlen vagyok.

Összeráncolom a szemöldökömet.

– Egyáltalán nem vagy tehetetlen, Mather.

Vállat von, ajkán ismét félmosoly játszik.

– Ez a lapis lazuli legalább valami kapcsolat Télországhoz. És az, hogy nálam volt, azt hiszem, segített, hogy erősebbnek érezzem magamat.

Ajkamba harapok, mert feltűnt, hogyan kerülte meg azt, amit mondtam. Megfogja a kezemet, tenyerembe görgeti a követ.

– Azt akarom, hogy a tiéd legyen.

Szédülés áramlik szét bennem, mert Mather nem engedi el a kezemet, nem kapja el rólam a tekintetét. Szeme csillog... és ez a csillogás azt jelenti, hogy fontos neki. Gyermekkorra egy darabját adja át nekem.

Közelebb emelem szememhez a követ, hogy a halványuló napfényben jobban lássam. Végtelenül kék; nem nagyobb egy pénzérménél; felületén sötétebb, azúros erek futnak.

Az elveszett bűvösségbarlangon kívül varázslat csak Primoria nyolc királyságának királyi mágiasztereiben létezett; ezeket a mágiasztereket csak az uralkodó használhatta, szükség esetén. Felfoghatatlan, hogy varázslat lehet ilyen kis tárgyakban, mint ez a tenyerembe simuló, jelentéktelennek látszó kis kék kő. De tudom, Mather hinni akarja, hogy ebben a kőben varázserő lakozik: van úgy, hogy ha hiszünk valamiben, ami nálunk

hatalmasabb, segít eljutni arra a pontra, ahol elég, ha önmagunk vagyunk; akár van varázslat, akár nincs.

– Nem mintha azt gondolnám, hogy bajod eshet – teszi hozzá. – Csak nekem néha segített, hogy nálam volt Télország egy darabja.

Megszorítom a követ, jóleső hűvösség gyúlik szívem körül, a lassú, egyenletes dobogás alatt.

– Köszönöm – mondom, bokájára pillantva. – Mindent köszönök.

Fejét ingatja.

– Nincs mit köszönnöd. Ugyanúgy megérdemled, hogy harcolhass a hazánkért, mint bármelyikünk.

Nem is tudom, hová nézzek. Még mindig kettesben vagyunk a táboron kívül; nincs más körülöttünk, csak az enyhe szél fútt a fű és néhány csenevész bokor.

– Csomagolnom kéne.

Mather bólint. Arca ismét kifürkészhetetlen, rezzenéstelen, megint magára vette a kifejezéstelenség őrző álarcát. Tettetett sántítással megyünk vissza a táborba; jobb karja vállamra támaszkodik, ezzel is segítünk elhitetni a csalárdságot. Bal karommal a derekát tartom, jobb tenyeremben a lapis lazuli. Alig tudok rendesen levegőt venni, annyira érzem, annyira édes-feszélyes izgalom, hogy teste a testemhez simul; és amikor a szemébe nézek, azt az életet látom, amiért Sir elmondása alapján mindannyian harcolunk. Egyszerű és boldog élet; csak Mather és én Télországban, kényelmes kunyhóban,

De ő nem csak Mather... Ő maga Télország. Mindig is Télország lesz, Télország mindenekfelett, és az ő jövőjében nem kunyhó van megírva, hanem palota.

Ezért segíték neki a tábortűz közelébe jutni, és sietek összecsomagolni mindazt, ami szükséges az útra; csendben mozgok, csendben tevékenykedem, mert a hallgatás sokkal, sokkal könnyebb, mint a beszéd. És most végre azt tehetem, amit mindig is tenni akartam; a királyság ügyét szolgálhatom.

3

NYOLCÉVES VOLTAM, amikor újra más helyre költöztettük a tábor, hogy megnehezítsük Angrának a keresést. Akkor Ószföldre mentünk. Egészen a költözésig nem láttam mást a világból, nem jártam az Eldridge-erdőségbeli nyomorúságos táborunk határain túl. Akkor azonban a délebbi erdek felé menet áthaladtunk Ószföld fővárosa, Oktuber utcáin; illetve nemcsak áthaladtunk, hanem szekereinket megtöltöttük, lovainkat felmálháztuk ellátmánnyal.

Ószföld annyira hasonlított a dús lombú Eldridge-erdőséghez, mint a hópehely a lánghoz. Eldridge sűrű párassága ismeretlen volt Ószföld száraz hűvösében. Ószföld

sárga-vörös erdei álmosan, hulltlefél-ropogósan, tikkasztó meleggel, élénk színekben leledztek. Október területén rozoga pajták sorakoztak és sátrak: rozsdabarna, azúr és napnarancs színű sátrak; kristálykék égbolt ragyogott felettünk; éles, csodálatos kontraszt az őszi királyság földtónusaihoz. Ám az ösföldiek ejtettek igazán ámulatba: gyönyörű emberek.

Hajuk dús, éjsötét fürtökben hull alá, ring az Ősz sátorvárosain át kígyózó utak felvert porában. Bőrük ugyanolyan rézbarna, mint egyes fáikon a levelek, csak hogy a falevelek ráncosak, szárazak, míg az ősziék arca bársonyosan sima.

Megérintettem bőrömet; olyan világos, mint a felettünk sodródó felhők; ujjaimat végigsimítottam a vakítóan fehér hajamat takaró sapkán. Egész életemben csak télországi menekültek között voltam. Addig soha, egyetlenegyszer sem jutott eszembe, hogy vannak emberek, akik nem úgy néznek ki, mint mi, ám amikor éjfekete szemeket láttam és buja, szép barna bőrt, azt kívántam, bár csak az én bőröm is ilyen gyönyörű árnyalatú, az én kék szemem is sötét titok lenne.

Elmondtam ezt a kívánságomat Alyssonnak, akinek az volt a feladata, hogy Matherre és rám vigyázzon, nehogy valami bajba keveredjünk, miközben a többiek az ellátmányt gyűjtötték össze. Vallomásom hallatán Alysson szemöldöke összerándult.

– A világ tele van kedves, szép emberekkel, Meira. Fogadni mernék, hogy van valahol egy ösföldi lány, aki ugyanúgy szeretné, ha hósínű lehetne a bőre, ahogy te földszínűre vágysz.

Gyorsan körbepillantottam, de nem láttam, hogy valaki minket nézne, legalábbis nem olyan vágyódással, ahogy én néztem őket. Megigazítottam a sapkámat.

– Akkor miért kell elrejtenuk a hajunkat?

Alysson keze is a hajához rebbent; ő nagy kék kendővel takarta el. Visszatekintve azt hiszem, hiába takartuk el a hajunkat, az emberek elég hamar rájöttek, kik vagyunk; előbb a sapkákat és kendőket vették észre, amelyekkel hajunkat fedtük el, halvány bőrünket és kék szemünket látták, aztán azt, hogy milyen furcsán viselkedünk. Sir azonban tántoríthatatlan volt; sosem engedett abból, hogy legalább próbáljuk meg álcázni magunkat, nehogy Angra tudomást szerezzen hollétünkről.

Alysson mély sóhajjal érintette meg arcomat. Ujjai hűvösen simítottak.

– Nem kell örökké rejtőzködnöd, eltakarnod magadat, kicsim. Eljön az idő, amikor a mi külsőnk nem tűnik ki a környezetünkből, hanem beleolvad.

Nem hiszem, hogy úgy értette volna, hogy Tavaszföldbe olvadunk.

Nehéz, fekete kabátom zsebébe mélyesztem kezemet. A vastag gyapjú leng a hátamra, vállamra szíjazott fegyverek körül. A kabát csuklyája eltakarja fejemet, árnyékával rejt,

ahogy könnyed léptekkel haladok a földúton. Az égen félhold világol, éjféli sötétség borul rám. Néhány pillanatonként kilesek a csuklya alól; Lynia falait látom magam előtt, az út végén a kaput, a kapu mellett pislákoló fáklyákat és néhány tavaszföldi őrt.

Hideg borzongás fut végig gerincemen, de a tartásom nem változik; magabiztosan lépelek, sőt minél közelebb jutok Lynia északi kapujához, annál hetykébben ringó léptekkel haladok tovább. Balra a Feni folyó csobog; ez Tavaszföld északi határa. Vize a Destas-tengerbe ömlik. A kapuhoz kőből és fából rakott széles hídon át lehet eljutni; egyik végén Lynia van, a másikon a Rania-síkság. Tekintetem egy pillanatra a sötét mezőre rebben, aztán gyorsan előrefordulok. Jó, ha az ember észben tartja a menekülési útvonalat.

Tavaszföld királysága tőlem jobbra kerül el; teljesen más, mint a Rania-síkság kietlen, füves pusztasága. Napvilágnál lankás hegyeket és dús zöld növényzetet lehet látni szerte a vidéken; virágzó cseresznyefaerdőket, a szivárvány minden színében pompázó vadvirágos mezőket. Éjnek évadján azonban Tavaszföld sokkal jobban hasonlít igazi valójára: árnyékokba burkolózik, mindent átítat a fekete sötétség.

Nem tartott sokáig az út Lyniába; legalábbis a Finn diktálta nyaktörő sebesség mellett. Alig több mint két napja voltunk úton, amikor elértük a kikötővárost. Egy elhagyott pajtában rejtettük el lovainkat, megvártuk, amíg besötétedik, majd szétváltunk, hogy egyikünk északról, másikunk délről közelítse meg a várost. Lyniába bejutni a feladat könnyebbik része. Kijutni izgalmasabb lesz.

Előttem egy másik utazó igyekszik az úton. Férfi. Görnyedten ül a nyeregben. Ő ér előbb az örökhöz, valami olyasmit motyog, hogy másnap munkát akar keresni Lynia kikötőjében. Néhány pillanatnyi halk motyogás után akadékoskodás nélkül beengedik. Szívem a torkomban dobog. Finn és én óvatosan kérdezősködtünk, és megtudtuk, hogy Lynia falainál és kapuinál megerősítették az őrséget, így lehetetlen észrevétlenül bejutni. Lehetséges azonban Tavaszföld polgárának álcázva, az örök engedélyével és áldásával besétálni a kapun. Nyugodt léptekkel közelíték a kapu felé.

– Állj! – parancsol rám az egyik őr, kezét kinyújtva állja el az utamat. Egy lépést hátrálok, óvatosságból, hogy arcom árnyékban maradjon, ne vetüljön rám a kétoldalt égő fáklyák fénye.

– A Táncoló Virág fogadóba megyek – közlöm. Finn és én ezt a fedőtörténetet találtuk ki. Hangom halk és mély, igyekszem a lehető legjobban rejteni, hogy lány vagyok. – Munkaügyben találkozom valakivel.

Ez nem egészen hazugság. Illetve a Táncoló Virág fogadó hazugság. Sir beszélt nekünk róla és más, lyniai nevezetes helyekről. De nem oda igyekszünk, hanem a helytartóságra, Lynia vezetésének székhelyére, ahol Sir szerint a medalion egyik fele található. Szemem rebben, elnézek az örök – mind az ötük – mellett, a Lynia épületei közül kimagasló, kör alakú tornyot szemlélem. A város közepén van, legalább félórás út.

Aztán ismét az örökre nézek. Ketten engem figyelnek, a többiek hanyagul a falhoz

támaszkodnak; mellvértjeik ragyognak a lebbenő fáklyafényben; ezüst páncéljaikon fekete napkorong a jel. Angra napja. Nem igazán tudom, mennyivel erősebben tudnám ökölbe szorítani kezemet; körmöm így is a tenyerembe váj.

– Elég sokan jönnek munkaügyben ezen az órán. Furcsa, nem? – kérdi az egyik őr, fejét oldalra biccentve. Tavaszszőke haja koponyájához lapul, zöld szeme áttetszőnek tűnik a tűz fénye és a sötétség elegyében. Pontosan erre számítottam.

Kihúzó magam, fejem hátrafelé biccen, csuklyám csak annyira csúszik hátra, hogy a fáklya lángja éppen láthatóvá tegye arcomat. A tűz ragyogása eltünteteti szemem kék árnyalatát, ahogy az ő zöld szeme sem eredeti színében látszik. Tavaszföld lakóinak bőre némiképp sötétebb, mint a télországiaké, de még világosnak számít; a sárgás fényben hasonlítok rájuk annyira, hogy maguk közé tartozónak higgyenek. Legalábbis remélem. A hajamat azonban semmilyen megvilágítási trükk nem láttatja másnak, mint fehérnek, ezért jól elrejttem, fekete sapkát húztam fejemre, így inkább fiúnak látszom, mint lánynak... Túl sok a *remélem*. Elhallgatok, csak az őrré figyelek.

Szeme rám villan, egyik szemöldöke feljebb csusszan, és úgy néz rám, hogy a vér megfagy ereimben.

– Na, és milyen munka céljából találkozol ezzel a férfival, te leányzó? – mordul rám.

Bajtársai is felfigyelnek a szóra. Önmagában az sem ideális, hogy tudják, lány vagyok; de álruhámnak nem ez a része az, amely a legjobban aggaszt... ha rájönnének, hogy télországi vagyok, az sokkal... sokkal rosszabb lenne.

Mély levegőt veszek, így próbálom nyugtatni magam, és a lehető legpajkosabb mosolyomat villantom rá, testemet kissé felé mozdítva.

– Olyan munkát, amit te nem tudsz megfizetni – felelem, azzal rákacsintok, és mellettük ellépve bejutok a város kapuján. Lélegzet-visszafojtva figyelek, várom, mikor ordítanak rám, hogy álljak meg, várom, hogy egyikük utánam fusson, és megpróbáljon meggyőzni, hogy ő meg tudja fizetni... De csak harsány nevetést hallok, és az egyik őr hangosan biztat.

– Királyunk legyen rád büszke! – kiáltja, én pedig továbbbsietek; messze magam mögött hagyom a gúnyolódó katonákat, mielőtt az undor vagy a félelem utolérne tettem miatt. Lynia városa Tavaszföld legészakibb csücskében terül el; kikötője álmos, nyugodt; semmi jel nem utal Tavaszföld szokásos brutalitására, főként azért, mert a legközelebbi munkatábor, ahol télországiakat tartanak, a szárazföld belseje felé, egynapi járóföldre van. Angra nem engedheti, hogy elgyötört, nyomorult télországi rabszolgák látványa rontsa az ország hírnevét; nem láthatják őket a más királyságokból kereskedőhajókon ideérkezők. Lynia békéje csak álca, hogy a többi ország úgy tegessen, mintha nem tudnák, hogy kerges télországi kezek készítik az árut, amit Tavaszföldtől vásárolnak.

A kapu környéki utcákon nem sokan járnak, ám nem teljesen néptelenek. Kocsmák

ablakából árad a világosság, odabentről harsány nevetés és zene halk foszlányai szűrődnek ki a vastag ajtókon, falakon. Maroknyi részeg botorkál egyik ivóból a másikba, de – ezektől eltekintve – mások nem járnak az utcán. Mintha Lynia többi lakója inkább az ágyába bújva mulatná az időt, mintsem az éjszakai mulatozásban részt vegyen.

Primoria elég sok városában jártam már ahhoz, hogy tudjam, ez nem természetes; a városok többségében harsányság és fényesség van napnyugta után is, és nagyon könnyű a tömegben észrevétlenül áthaladni rajtuk. Ám Tavaszföldön minden csendesebb és feszültebb. Ha mozdulatlanul, lélegzetemet visszafojtva állok, szinte a bőrömön érzem Angra gonoszságát. Ahogy mágiaszterének varázslatát arra használja, hogy lelkesedést öntsön alattvalóiba, hogy Tavaszföld minden polgára minden helyzetben úgy válaszoljon, ahogy az őr tette:

– Királyunk legyen rád büszke!

Más királyságok úgy használják mágiasztereiket, ahogy azokat használni kell: arra, hogy földjeik és népük meglévő erejét növeljék. Hogy a mezők rengeteg gyümölcsöt teremjenek, hogy a katonák erősek legyenek, hogy meggyógyuljanak a betegek. Angra azonban a rossz gyarapítására használja a mágiaszter varázserejét: elnyom minden jót, hacsak nincs haszna belőle. Királyságában minden embert kiüresedett, szolgálalkú lénné akar formálni. Kihalt sikátorba fordulok be; ereimben bővizű folyóként árad, lüktet az feszültség, de nem lassítok akkor sem, amikor a sikátor végén lécládestószhoz érek. Hirtelen mozdulattal fent termek a ládákon, felmászok a falon, és többemeletnyi magasságban felállok a tető cserepein. Tavaszföld katonái tán könnyűnek találják Lynia kihalt utcáin a járőrözést, de ha ellenséges katonát találnak a háztetőn, az remélhetőleg kissé nehezebb feladat.

Cserépdarabok mállanak csizmám alatt, ahogy futásnak eredek, a tető szélétől alig fél lábnyomnyira, három emelet magasan. A mélység fölött ugrom át, fekete kabátom lebeg mögöttem a keserű kéményfüstfelhőben. A következő háztető úgy csusszan alá, mint ló patája alá a mező; a sebesség és a futó láb szilárd talajon zökkenése visz előre. Hirtelen egy kémény árnyékába húzódom, és lélegzet-visszafojtva várok egy pillanatot. Nem hallok harsány riadókiáltást. Nem hallok egyre közeledő vértcsörgést.

Magasan a város felett zavartalan kilátás nyílik a Lynia falain kívüli vidékre. A Klaryn-hegység csúcsainak sziluettje fekete fogakként meredezik a déli horizonton; csendes, alvó szörnyeteg, amely az Évszakok királyságait figyeli; Nyárföld Királysága a legdélebbi, azután jön Őszföld, aztán Télország, és végül Tavaszföld, a Destas-tenger partján. Bárcsak úgy láthatnánk egymást, ahogy a hegyek látnak minket; éber óriás ölelésében, egymás mellett állnak; nem úgy, mint mi: elkülönült, megosztott ellenségek vagyunk. Ha összefognánk, együtt talán újra megtalálhatnánk a bűvösségbarlangba vezető utat.

Ujjaim zsebemben kotorásznak, Mather lapis lazuli gömbje combomhoz tapadt, felmordulok, magamra haragszom. Sir már régen nyakon csapott volna, hogy arra

figyeljek, amit csinálok, ne arra, mit tehetnék azon kívül, amit csinálok.

Gond nélkül átjutok a következő háztetőkön; a kékesfekete égbolt alatt a helytartóság felé haladok.

Csak a torony nyugati oldalán felfelé kúszó árnyék nyugtalanít. Meglehet, Finn csapnivalóan rossz katona, de ismét az történt, hogy alacsony, köpcös, lomha télországi teste megelőzte az én kissé magasabb, karcsú télországi fürgeségemet. Így volt ez minden küldetésen, amelyre együtt mentünk.

Egy pillanatig sem tévovárom, az utolsó tetőről átugrom a torony oldalfalából kiálló vízszintes rúdra; alattam Tavaszföld zászlaja lobog: sárga háttérben fekete napkorong. Véletlenszerűen helyeztek el ilyen zászlórudakat szerte a városban; mintha az építészek szándékosan építettek volna ilyeneket, hátha az ellenségnek gyorsan be kell jutnia a városba. Ha újjáépítjük Télországot, nem lesznek zászlótartó oszlopok az épületeken. Sehol. Nem lesznek, és kész.

Ablakpárkány, erkély, ablakpárkány, oszlop... Ebben a sorrendben veszem az akadályokat, mígnem elérek a legmagasabb erkélyre. A vastag függönyök közötti résen meleg, narancsvörös fény szűrődik ki, és Finn már ott van, az erkély szélén kuporog, és rám vigyorog.

Vele szemben lendülök át a korláton, ajkam hang nélkül mozdul: „*Utállak!*”

Erre még szélesebben vigyorog.

Egy pillanatig nem mozdulunk, hallgatunk, figyelünk, van-e valaki odabent. Sir szerint ez a városparancsnok hivatala. Nem szűrődik ki semmi hang, csak a kandallóban pattog a tűzifa, és a függöny moccan előre-hátra a kőpadlón az enyhe huzatban. Hátrapillantok, lefelé nézek, az éjszakába. Az erkélyről egyenesen az utcára esnénk, alattunk csak néhány ablakpárkány van. Ezt a menekülőutat is meg kell jegyezni; így lehet kijutni a helytartóság épületéből legalábbis.

A korlátról az erkély padlójára ereszkedünk, a függöny felé mozdulunk. Finn beles a résen, szeme ragyog az aranyló fényben. Aztán bólint felém. Senki nincs odabent.

Izgatottságomban alig tudom türtőztetni magamat; megragadom az egyik függönyszárnyat, elhúzó, beesonok a dolgozószobába.

A sarokban a kandallóban élénken lobog a tűz, jól meg van rakva, magasan állnak a fahasábok; a városparancsnok nyilván hamarosan visszatérni szándékozik. A kandalló előtt félkörben magas támlájú székek állnak, süppedő-vastag, skarlátvörös szőnyegen. Az íróasztal fölött régi, megsárgult térkép lóg; Primoria királyságait ábrázolja; a területet keletről a Destas-tenger határolja, nyugatra a végtelen Rania-síkság, északon és délen pedig áthatolhatatlan hegyek. Néhány gyertyatartó van a falon, de semmi más dísz; minden nagyon egyszerű és dísztelen. Az íróasztalhoz lépek, miközben Finn az erkélyen áll őrt; a dolgozószoba csukott ajtaját figyeli.

A fiókok nagy része nincs lezárva; író tollakat tárolnak bennük, tintásüvegeket, üres pergamenpapírt. A fiókokban matatok, a lehető leghalkabban. Eszembe jut, milyen információt kaptunk Sirtől, mielőtt elindultunk; végiggondolom, mit mondott, ez segít kordában tartani lázas izgalmam: *Sikerült ellopunk a Helytartóság egy térképét; úgy hisszük, valahol itt, az épület alatt, talán egy pincében rejtegetik. Akárhol is van, bizonyosan el van zárva, tehát előbb a kulcsot kell megtalálni, ami valószínűleg a városparancsnok dolgozószobájában van.*

Ezeket a mondatokat ismételve, miközben a fiókokban kutatok; benézek a pergamenek alá, tintásüvegeket tologatok.

Finn felszisszen. Hangok szűrődnek be az ajtó alatt. Valakik közelednek.

Pánik vesz rajtam erőt, szédítő sürgetés, így nehéz mindent gondosan, alaposan átvizsgálni. Amikor az utolsó fiókot csúsztatom a helyére, olyan közletről hallatszanak a kinti hangok, hogy néhány szót értek is.

– Nagyon örülünk, hogy vendégül láthatunk, Herod.

Megbotlom az íróasztalban, testem összerándul a félelemtől, ahogy a helyiség másik végébe, Finn szemébe nézek. Ajkam kérdést formál:

– Herod?

Finn int, hogy siessek. Rezzenéstelenül áll, nem látszik rajta semmi izgalom; negyvenkét évével sokkal jobban tud uralkodni érzelmein, mint én. De a név nem csak érzelmeket kelt bennem. Emlékek törnek fel tudatomban, egyik a másik után; félelem, vér, rettegés fog el Herod Montego nevének hallatán.

Hárítom a képeket; nem akarom lelki szemeim előtt látni, ahogy súlyosan sebesült katonáink a táborban botorkálnak; vérző mellkasukból törött csontok állnak ki, a fájdalomtól eszüket vesztve vonaglanak. Sir tanácsába kapaszkodom: *Csak a feladatira figyelj! Ne hagyd, hogy bármi elterelje a figyelmedet! Ne engedd, hogy a félelem erőt vegyen rajtad! A félelem olyan mag, amit ha egyszer elültetnek, megállíthatatlanul elburjánzik.*

Ne félj... most ne... itt ne! Kétségbeesetten kutatok, még egy utolsó próbálkozás. Az ajtón túlról már nevetés hallatszik. Odakint állnak...

Levél; vadvirág alakú, nehéz vas levélnehezék alatt. Gondolkodás nélkül felkapom a levelet, nem tudom, mi áll benne; megiramodok egyenesen az erkély felé; a kőpadlón csizmám csikorog. Egy lélegzetvételnyi idővel azután, hogy kijutok a helyiségből, hogy a függöny összezár mögöttem, egy szusszanásnyival azután, hogy megláthatták volna árnyékomat rebbenni a padlón, nyílik az ajtó. Hangok dübörögnek felénk.

Finn a függöny résén les befelé, kezét emeli, ujjait mutatja, gyors jelekkel adja tudtomra, hány embert lát. Öt katona. Két szolga. Négy nemes.

Lefelé pillant, a kezemben tartott levelet nézi, és bólint; közben a függöny mögötti beszélgetésre is figyel.

Vele szemben guggolva óvatosan mozdulok és mélyeket lélegzek, hogy megnyugodjak; csak akkor nézek a papírra, amikor szívem már nem dobog annyira hevesen. Kezem remegése csillapul annyira, hogy a függönyrésein kiáradó tűzfénynél láthassam az írást.

Jelentés: Tavaszföld minden hivatalos személyének

Munkatábor létszám statisztika

Abril tábor: 469

Bikendi tábor: 141

Zoreon tábor: 564

Edurne tábor: 476

A dokumentumban felsorolták azt is, hogy hányan haltak meg, hány gyermek született, melyik tábor foglyai mit építettek, mit gyártanak. De kezem megint remeg, nem tudok a szavakra koncentrálni.

A tavaszföldi munkatáborokban fogva tartott télországiakról szóló adatok. A számok... emberek.

Remegő ujjal érintem meg a számokat. Összegek. Vajon tudjuk, hogy ennyire rossz a helyzet? Én gyanítottam, hogy valami ilyesmi a valós állapot... Sir nagyon szemléletesen írta le Télország bukását. Elmondta, miként tervezte Angra a támadást; mintha tudta volna, hogy éppen *azon a napon* fog diadalt aratni a hazámon; hogyan helyezte el minden katonáját Télország területén, hogyan vezényelte őket titokban egészen addig, amíg az összeomlás meggátolhatatlanul bekövetkezett. Nem volt hová menekülni... Angra lezáratta az Őszföldre vezető összes menekülőtut, a Klaryn-hegységet is, Északon a Feni folyót is. Elbarikádozott minket királyságunkban, és amikor kettétörte a medalliont, a mi katonáinknak már nem volt varázserejük, hogy kiállhassanak ellene, hogy megvédhessék országunkat, akkor elvesztünk. Csak huszonötünknek sikerült elmenekülni.

Most is érzem ennek súlyát. Most, hogy látom a statisztikát, amely bizonyítja, hogy amit Sir éveken át mondott... igaz. Nap mint nap a feledés szakadékanak peremén egyensúlyozunk; alig egy lépésre vagyunk attól, hogy a télországiakból csak emlék maradjon. Vagy az sem.

– Én bízom királyunkban! – dörög egy hang a helyiségből. Erre felkapom fejemet; az adrenalin és a félelem haraggá sűrűsödik bennem. Finn figyelmeztetően feszíti ajkát, mire válaszul a kezébe nyomom a papírt.

– És tudom, hogy az eredeti tervek szerint tovább kéne maradnom – folytatja a hang. –

De azt akarom, hogy ne legyen tovább a városomban. *Még ma éjjel* el kell vinni tőlünk. Mielőtt újabb télországi horda csap le ránk.

A városparancsnok. Lélegzetem is eláll. Ezek szerint a medalion egyik fele még mindig itt van... még nem veszítettük el. Megkönnyebbülésem azonban rövid életű, mert miután Finn tekintete végigpásztázza a papírt és visszanéz rám, szemében nem félelmet, nem döbbenetet látok... csupán fájdalmat. Szánalmat.

Szemem tágra nyílik. *Tudtad, hogy ilyen súlyos a helyzet?* – kérdem a szavakat hangtalanul formálva.

Nadrágszíja alá gyűri a papírt, majd bólint. Igen, tudta. Valószínűleg mindenki tudja a táborban. Csak nem beszélnek róla. Ez is a kerülendő témák közé tartozik. Múltunk túl fájdalmas darabja. És én is tudtam... csak nem ismertem a pontos számokat, nem volt mi táplálja a dühömet.

Herod felnevet, idegeim pattanásig feszülnek. Nagyon jó érzés lesz megölni.

– Nyugodj meg! Egy órán belül elviszik innen.

– Itt biztonságban van.

Ez egy másik hang. Valószínűleg Lynia tanácsának tagja szólt. – Nem érdekel, hogy a téliek tudják, hogy itt van. Lynia sokkal nagyobb biztonságban tudja őrizni, mint bármely más városunk!

– Hallgass! – üvölt a városparancsnok.

Herod azonban csak nevet.

– Ambiciózus az embered.

– Nem vagyok ambiciózus – helyesbít a nemes úr.

Susogó hangot hallok, valaki elindul a helyiségben. Szívem kis híján kiugrik a helyéről. Az íróasztalhoz mennek. Vajon észreveszik, hogy hiányzik az a jegyzék?

– Biztosan tudom, hogy így van. A széf, amit őrzésére építettünk... tökéletes. Felette a Helytartóság...

Remek: megvan a medalion egyik felének őrzési helye. Sirnek igaza volt... A Helytartóság alatt van.

Odabentről hirtelen mozdulás hallatszik, majd hangos csattanás; a nemes úr arca és Herod ökle találkozottak. Testek mozdulnak, székek dőlnek el, és a nagy zűrzavarban Herod üvölti el magát.

– Egy szót se arról, hogy hol van! Így szól a megállapodásunk... Ti rejtitek el, és soha egyetlen szót sem árultok el arról, hogy hol van. Nem vagyunk biztonságban addig, amíg az a fiú lélegzik!

Megborzongok. Amíg én lélegzem, addig Mather is, te gyilkos!

Ám a nemes tanácsnok nem reagál. Valami neszez; papírok, pergamenek az íróasztal tetején és a papírnehezék. Szemem tágra nyílik, Finnt bámulom, arca grimaszba rándul, mielőtt a tanácsnok megszólal.

– A... az a... – A tanácsnok döbbenten szól, nyilvánvalóan össze van zavarodva. – Valami... valami hiányzik.

Csend. A feszültség szinte vibrál a mozdulatlanságban. Szinte érzem Herod dühének ízét a levegőben, ahogy felhördülése három szóvá változik. Attól a három szótól szívem ólomsúlyúvá nehezul.

– Nem vagyunk egyedül!

4

NEHÉZ, CSIZMÁS LÉPTEK DÜBÖRÖGNEK át a szobán. A függönyt felrántják, éppen abban a pillanatban, amikor Finn és én leugrunk az erkélyről, fejest a hűvös éjszakába.

– Téliék! – üvölt Herod. – Zárjátok be a kapukat! *Most* azonnal!

Szabadesésben, pillanatokkal azelőtt, hogy a földre csattannék, hirtelen két lehetőséggel találom szembe magamat. Továbbzuhanok, összegömbölyödöm, hogy sértetlenül érjek az utcára, aztán felállok, és amilyen gyorsan csak tudok, elhagyom a várost abban a reményben, hogy később visszajöhetek – vagy az épület falához lapulok, és megpróbálok bejutni. Kulcs ide vagy oda, túl közel vagyunk a medalionfélhez, hogy egy olyan apróság, mint egy fogazott fémdarab megállítson minket. A terv az volt, hogy ha valamelyikünknek gondja támadna, a városon kívül bevárjuk egymást. Ha azonban most elmegyünk innen, soha többé nem jutunk vissza. Rögtön elviszik innen a medalionfelet, és kezdhethük előlről a keresést.

Testem hoz döntést, mielőtt elmém határozhatna. A kőfal súrolja, tépi ujjaimról a bőrt, ahogy kapkodok, és két ablakpárkány is elsuhan mellettem, mire a harmadikban végre megkapaszodom. Testem hirtelen megáll, csuklóm ízületei szinte vonyítanak a fájdalomtól, hogy oly váratlanul kell megtartaniuk egész súlyomat. Hadonászom; nyílveesszők súrolják erőlködő, kinyújtott karomat, kapálózó lábamat, ahogy a kőfalon csizmám talpával támaszt keresek, végül kemény habarcscsomókon felhúzódkodva sikerül felkapaszkodnom egy ablakpárkányra.

Az ablak kinyílik, beesem rajta, sötétben pislogok, míg látásom alkalmazkodik a fényviszonyokhoz. *Könyörgök, itt ne legyenek katonák!* Legyen konyha, elegáns hálósoba vagy... kétségbeesetten nézek körül... raktár. Valóban raktár. Szinte üres, csak ládák körvonalait látom a keskeny, fénytelen helyen. Tökéletes.

Odakint Herod hangja harsan; Lynia hibáit sorolja, szidalmazza a város illetékeseit.

Kilesek az ablakpárkány fölött; látom, hogy Finn zömök árnyéka a közeli sikátorban halad. Megáll, halvány holdsugár világítja meg arcát, tekintete végigpásztázza a környéket. Nem vesz észre engem, én pedig nem akarom magamra vonni egyetlen tavaszföldi figyelmét sem integetéssel. Tudom, hogy Finn vissza fog menni a táborba. Ezt mondja a szabályzatunk. Ha a bevetésre küldött társak valamelyike eltűnik, a másíknak azonnal vissza kell mennie a táborba.

Még fel sem fogtam egészen, mit tettem, és mennyire egyedül vagyok, Finn már el is tűnt. Elmondja majd Sirnek, hogy eltűntem a nagy felfordulásban, és Sir valami olyasmit fog morogni, hogy egyáltalán nem lett volna szabad ezzel a küldetéssel megbíznia engem.

Be kell bizonyítanom, hogy tévedett.

Karom meghúzódott az ablakpárkányon kapaszkodástól, így nem tudom elhajítani csakramomat, ezért a csizmámba rejtett íves pengéjű töröket veszem elő. Mindkét kezemben egy-egy tört markolva óvatosan átlépdelek a keskeny raktárhelyiségen. Az ajtó könnyen nyílik; szívem a torkomban dobog; fegyveresen, teljes készségben rohanok ki.

De a folyosón nincs senki; csak néhány fáklya világol, egymástól nagyobb távolságban. A padló jobbra emelkedik, balra lejt. Balra futok; fentről dühödt káosz hangjai harsannak. Herod minden bizonnyal a Helytartóság alagsorába rohan, embereinek kiabál, hogy jövék. Kár, hogy túljárok az eszén. Már mint neki kár.

Néhány emelettel lejjebb a folyosóról a díszterembe menekülök. Tágas helyiség, pompázatos tér; szürke kőburkolat, nehéz, zöld függönyök. Késő éjszaka van, az idő nekem kedvez... egyedül vagyok. Mindenki a Városparancsnokkal van.

Herod kiáltásai egyre közelebbről hallatszanak a folyosón. Körbenézek a teremben; szívem sebesen vágázik, alig van levegő a tüdőmben. Lihegve nézem végig a szegleteket. Balra tőlem úgy három emelet magas ajtó magasodik; valószínűleg a kijárat. Gyorsan számolok... négy másik ajtón lehet kijutni; kettő csukva, kettő nyitva. A két nyitott ajtón át ebédlt és egy kis, sötét konyhát látok. Így csak a két csukott ajtó marad.

Egyik törömet visszacsúsztatom ruhám ujjába, és nekiesem az első ajtónak. Nem kell sok erő ahhoz, hogy kinyíljon, és betoppanok a... Valami nagyon, nagyon rossz helyre jutok.

Jobbra-balra két sorban priccsek, szinte mindegyiken alvó katonákat látok. A Helytartóság őreinek körlete. A rémülettől hideg verejték csordul le hátamon; hátam mögöl, a nagyterem mennyezetének közepén lógó gyertyacsillárból fény árad a helyiségbe; meglepetésemben felszisszenek, de rögtön a szám elé kapom a kezemet, nehogy még egy hang kiszaladjon. Egy pillanatig senki nem mozdul. Már azt hittem, megúsztam, ám ekkor Herod hangja dörren alig egy vagy két emelettel feljebből.

– Fegyverbe! – üvölti, és ez elég ahhoz, hogy minden alvó katona azonnal felriadjon, hirtelen felkeljenek, és fegyverük után nyúljanak.

Gyorsan behajtom az ajtót, és mire a katonák kinyitják, a legutolsó csukott ajtót rázom. Nem nyílik. Káromkodni kezdek:

– Hó, jég és égi zúzmara! – Szerencsére Sir szeret minket, Mathert és engem olyan esztelen feladatok elé állítani, mint a *Törd fel a komód zárját, benne a vacsorád*; számos hasonló próbával gyötört minket. Az így szerzett gyakorlat, meg az ujjnyi hosszú kampós pálca, amit a hajamba tűztem, hasznosnak bizonyulhat. Hónom alá kapom a tórt, és a zár kinyitására ügyködöm.

A katonák kiözönlenek hálótermükből. Herod egyre közelebb van. A zár nem enged; vagy azért, mert túlságosan ideges vagyok, vagy az izzadságtól csúszik a kezem, vagy többet kellett volna gyakorolnom a zárnyitást. Minden lélegzetvétellel, minden tompa szívdobbanással egyre zsugorodik az esélyem, hogy kijussak a Helytartóság épületéből.

– Kinek kell kulcs? – mordulok fel, azzal hátrébb húzódom, és nagy lendülettel berúgom az ajtót. A zár feltörik, az ajtólap nagy csattanással a falnak vágódik. Lépcső vezet lefelé, lentről halványsárga fénysugár szűrődik fel.

– Megállj!

Hirtelen a hang felé fordulok. Herod toppan a folyosóra, testének hatalmas tömege megdermed a helyiség másik oldalán. Tökéletes csakramdobás, tiszta röppálya; éppen remeg a kezem, mégis... Ám ekkor katonák töltik meg a közöttünk húzódó teret; többségük csak félig van felöltözve, fegyverüket markolják, és az álmoságot igyekeznek kipislogni. Túl sokan vannak ahhoz, hogy egyszerre szedjem le őket.

Herod csak bámul, arca vöröslik.

– Télországi!

Becsapom magam mögött az ajtót, de a rúgás tönkretette a zárat. Bár ezzel elvesztem egyik törömet, a pengét teljes erőmből benyomom a záron át a fa ajtókeretbe. Elég hosszú ideig ki fog tartani ahhoz, hogy esélyem legyen a menekülésre.

Minél lejjebb megyek, annál csúszósabbak a lépcsők; a falaknak olyan szaguk van, mint a szamartrágyának. Ez nem egyszerű pince; egy mélyebb levegővételnél rádöbbenek, pontosan hová is megyek, hová rejtették a medalionfelet: a szennyvízcsatornába. Ó, de vicces!

Néhány óvatos lélegzetvétellel később elfojtott hangok visszhangoznak odafentről. Kipróbálom a karomat... már nem remeg annyira... előveszem a csakramot, ujjaim az ismerős, kopott nyelet markolják.

– Siess! Nagy kavarodás van odafent. Gyorsan cselekedni a legjobb.

Megállok a lépcső legutolsó fordulóján; elég erős a fáklyafény. Közel vannak. A csakram hatótávolságában. Ezt szeretem a legjobban.

– Én egy ujjal sem nyúlok ahhoz a valamihez! Tudod, mi az. Te vedd fel.

Beszélgetésükből ítélve csak ketten vannak.

A másik férfi felmordul.

– A felettesed vagyok! Vedd ki azt az átkozott medaliondarabot! Ez parancs!

Eljött az én időm.

– Ugyan, fiúk! Nem kell veszekedni. Majd én kiveszem.

Kilépek a lépcsőházból, kezemben a csakram; készen állok rá, hogy használjam. Valóban a szennyvízcsatornában vagyunk... Nagy gyűjtőalagút elején állok, középen zavaros szennylé, kétoldalt járdaperem. A túloldali járdán egy férfi és néhány ló várakozik; a másik férfi bokáig áll Lynia mocskában. Nagyon kis létszámú csapat; persze ha többen lennének, túl nagy figyelmet vonnának magukra.

A férfiak mögött a fal egyik téglája ki van véve; a feltárult üregben néhány fáklya fényében kék ládika látszik. Nagy megkönnyebbülés tölt el. Évekig kutattuk, és most a medalion fele karnyújtásnyira van.

A parancsnokra emelem csakramomat; csizmája csupa csatornaszutyok. Lassan felém fordítja tekintetét.

– A télországiak már lányokat küldenek a piszkos munkára? – kérdi gúnyosan. – Inkább tedd le azt, nehogy valaki megsérüljön.

Alsó ajkamat lebiggyesztem, szemem tágra nyílik.

– Ezt? – kérdem, lejjebb eresztve a csakramot. A parancsnok bal combja felé irányul. – A kezembe nyomták, és azt mondták, csak el kell dobni. Fogalmam sincs, hogyan működik.

A katonák röhögnek; mély, gurgulázó torokhangon nevetnek, mintha nagyon biztosak lennének abban, hogy ebben az összecsapásban csak ők nyerhetnek. Amint a parancsnok előremozdul, elrepítem a csakramot. Testem ívbe feszül. A fegyver átrepül a csatorna mocska fölött, tiszta vágást ejt a parancsnok combján, majd elegáns kört leírva indul vissza felém. A férfi felüvölt, a csatornába nyeklik, úgy fogja, szorítja a combját... nos... mintha kettészelték volna.

– Ó! – kapom el a penge tompa oldalát. – Szóval így működik!

A másik katona a túloldalról figyel engem. Keze eláll a testétől, mintha táncolni akarna. Vagy futni. Ez utóbbi lehetőség a valószínűbb. Aztán viszont elmosolyodik, és riadt arckifejezése olyan hirtelen változik vidámmá, hogy gyomrom összerándul. Itt valami nem kerek. Hát persze!

Varázslat!

A szó úgy pendül tudatomban, mintha mindig is ott lett volna; a tudás halk lüktetése, amely azt mondja, hogy valami nagyon nincs rendben. Valami bűzlik. Átvitt értelemben.

És valami tényleg nagyon nincs rendben, mert a katona karja elernyed, aztán felrántja a vállát, és teste a szemem láttára alakul át. Csontjai kattogva rendeződnek át, izmai undorító cuppanással nyúlnak. A katona már nem katona, legalábbis nem névtelen baka. Ekkor a parancsnok, akinek a combját elnyestem, a csatornában összekuporodva felröhög, aztán felhördül; izgalmába fájdalom hasít.

Aki odakint van, az nem Herod. Persze hogy nem ő az. Nem vesztegetné az idejét azzal, hogy a városparancsnokkal diskuráljon; Herod itt akar lenni, a medaliondarabnál várja, hogy elkaphassa a tolvajokat.

Herod átalakulása befejeződik; egész teste árnyékban van, teljesen sötét; csak aranyszínű haja, zöld szeme és halvány bőre dereng; teste sötétsége gazdájának gonoszságát jelképezi. Feje kis híján a mennyezetet súrolja, válla széles; olyan ember teste, aki világéletében kardforgató volt. Nem lehetett könnyű az anyjának.

Előrehajlok, hogy elhajíthassam a csakramot, de Herod leugrik a járdáról, egy lépéssel átszeli a szennylevet, és a térdem elé veti magát. Leugrom a járdáról, belemerülök a csatornába; nem tudok lélegzetet venni; Herod teste és a fekáliába való hirtelen alámerülés kiszorítja a levegőt tüdőmből. Felkapja a csakramot, a járdára csúsztatja, hogy ne érjem el, aztán karomat fájdalmas csavarással a fejem fölé hajlítja, és vicsorog rám, miközben léptek dübörögnek lefelé a lépcsőn. Nem-Herod és emberei áttörték az ajtót. Jobban is elsülhetett volna ez az egész.

Kapálózom a keze között, és ekkor valami csípőmnél a testemhez nyomódik. Fegyver? Nem. Mather lapis lazuli golyója. Csak arra jó, hogy fájdalmas emlékeztető legyen: Mather... Télország... Mather sosem bocsátja meg magának, ha valami rossz történik velem.

Herod ujjai egyre szorosabban fonódnak karomra; összerezzenek.

Közvetlenül egyetlen megmaradt fegyverem, a ruhám ujjába rejtett tőr fölött markol.

– Uram! – Egy katona rohanva érkezik a csatornaalagútba. Nem-Herod az; lassan visszaváltozik saját alakjába. Hallottam történeteket arról, hogy Angra milyen varázslatokra használja saját mágiaszterét azon kívül, hogy alattvalóit uralma alatt tartsa és folyamatosan megfigyelje. Ezeket a történeteket küldetésből véresen, törött tagokkal visszatérők mesélték; emlékeket osztottak meg velünk a láz és a kín hevében. Angra arra használja a varázserejét, hogy olyan élethű látomásokat küldjön az emberekre, amelyektől azok megbolondulnak, hogy összetörje az árulók csontjait, kitépje szerveiket úgy, hogy áldozatai még élnek, és persze ilyen átalakításokra is.

Amikor Herod felkapja testemet, egyetlen vigaszom az, hogy mindkettőnket beborít a szennylé.

– Kötözzétek meg! Angrához visszük – adja ki a parancsot, és túl közel lép hozzám, miközben egy katona kötelet köt a csuklómra. – Rettegsz, katonalány?

Erőt veszek magamon, egyenesen a szemébe nézek. Nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy féljek. Nem mutathatok gyengeséget. A táborban, sátraink biztonságában Sir leírta nekünk, milyen szörnyű halált halhatunk. Nem félhetek. *A félelem olyan mag, amit ha egyszer elültetnek, megállíthatatlanul elburjánzik.*

De ott voltam a táborban hat éve, amikor egyik katonánk, Gregg visszatámolygott hozzánk. Őt és a feleségét, Crystallát elfogták, amikor Abrilban jártak, küldetésben. A legközelebbi munkatáborba zárták őket. Gregg beszélt nekünk róla... az örület határán, hebegve mondta el, milyen borzalmasan nehéz a munka, milyen primitív életkörülmények vannak... és hogy Angra milyen brutális, embertelen módon gyilkoltatta meg Crystallát. Herod hajtotta végre a parancsot. Greggnek alig sikerült élve visszajutni a táborba, másnap pedig meghalt. Herod olyan súlyos sebeket ejtett rajta, hogy szervezete képtelen volt megbirkózni vele.

Önkéntelenül megremegek, és tudom, hogy Herod is látta. A félelem magja. Nem halhatok meg úgy, mint Crystalla.

Az egyik katona lóra emel, bokámat a nyereghez kötözi. Remény rezdül bennem... Nem motoztak meg, nem kerestek nálam fegyvert. Nem tudom, azért mulasztották-e el, mert megzavarta őket a behatolásom okozta káosz, vagy a lehető leggyorsabban el akarták vinni a medalionfelet Lyniából. Nem tudom. Lényeg, hogy a tör még nálam van. Így van még esélyem.

Herod kiveszi a medalion ládikáját az üregből, egy pillanatig a kezében tartja, és felnéz rám. Az a nézés... az a gúnyos ajakrándulás... Ő az a szörnyeteg, akiről Gregg beszélt... Ő az, akit Angra arra használ, hogy a lehető legbrutálisabban elpusztítsa vele ellenségeit. Angra nem szereti összepiszkolni a kezét; különösen akkor nem, ha nézheti, ahogy bábjai ilyen dicsőséges mutatóványokat visznek végbe, és királyi mágiaszterét arra használja, hogy őket manipulálja, irányítsa. Miért lenne kutya, ha gazda is lehet?

Herod a ládikát a hozzám legközelebbi nyeregtáskába dugja. Mielőtt lóra száll, felkapja csakramomat a járdáról, egyik kezéből a másikba dobja át, és gúnyos vigyorral bámul rám. Aztán felpattan csődőre nyergébe, és fegyveremet a ló másik oldalán lógó nyeregtáskába csúsztatja.

Ott semmiképpen nem érhetem el.

– Ha szökni próbálsz, meghalsz, még mielőtt Abrilba érnénk! – figyelmeztet.

Mély levegőt veszek, alig észrevehetően elfordítom a csuklómat úgy, hogy töröm markolata tenyerembe csusszanjon.

– Előbb ölöm meg én magát.

Herod vigyorog; egyre erősebb vérszomj látszik az arcán. Undor rántja össze a gyomromat; úgy tűnik, szereti, ha ellenállok. Jó ezt észben tartani.

Parancsot üvölt, kiadja az utasítást az indulásra. Megragadja lovam kantárját, és előreránt; lábam a nyeregtáskájának ütődik. Érzem, hogy a ládika a sípcsontomhoz nyomódik. Csak egy réteg bőr választ el tőle.

Muszáj valamivel lekötnöm, elterelnem a figyelmét, hogy ne a kezemre, hanem más testrészemre figyeljen.

– Hogy vannak?

A kérdés gyors és éles. Ők, a télországiak, a munkatáborokban.

Feszengek, torkomban gombóc. Két kötél elvágva. Még egy...

Herod felém fordul. Vigyorog, olyan közel húzza a lovamat, hogy csípőnk összeér.

– Tavasz Királyságának ők a gerince. Bár ti, téliek az én ízlésemhez képest túl korán haltok.

Még néhány szálát kell átvágnom, és a kötél lehullik a csuklómról. Ellenállok az erős késztetésnek, hogy kinyújtsam szegény, elgyötört karomat; muszáj Herodra figyelnem. El kell hitetnem vele, hogy belenyugodtam sorsomba. Feléje fordulok, tekintetünk találkozik, és kissé elhajlok, mintha nyergemből az ő irányába dőlnék.

– Hát, van egy télországi, akit ismerek... aki egyáltalán nem haldoklik. Sőt! És le fogja győzni Angrát.

Herod pontosan azt teszi, amit reméltem, amire számítottam: elég hosszú időre elengedi lovam kantárját, hogy pofon vágjon. Az ütés felüti kezemet, pedig már sikerült mélyen a nyeregtáskájába nyúlnom; de így is megragadnom a kis kék ládikát.

Nagy erővel lovam vékonyába rúgok, az állat megugrik, vágtaiba lendül a csatorna járdáján. Mindez olyan gyorsan történik, hogy Herod keze még a levegőben van, még arcon sem tudott csapni, amikor rájön, hogy szabad vagyok... és nálam van a medalion fele.

– Neeeee! – üvölt. Döbbent hangja visszhangzik a kőfalakról.

Hajszolom lovamat, a csatorna szennye mellett vágatok, míg kijutunk a sötétbe, ahol már nem világítanak fáklyák. Nyílvesszők suhannak mellettem, s pattannak le a kőről. Lovak patái dübörögnek mögöttem, kiáltások és sűrű szitkok repkednek, és megjegyzem magamban, hogy mindig, mindig legyen tör ruhám ujjában, ha küldetésre indulok.

A ló mintha tudná, hová megy, ezért csak gyorsabb haladásra ösztökélem. Nyilván az állatot is ugyanolyan undorral tölti el a szag, mint engem, és emlékszik, hogyan jutott le a csatornába... Kár, hogy új lovasa csupa szennylé. Becsukom a számat, és végre eléggé megnyugszom ahhoz, hogy érezzem a környező bűzt.

Másik kezembe veszem a gyeplőt; a ládikát olyan erősen szorítom hasamhoz, hogy holnapra biztosan téglalap alakú véraláfutásom lesz. Hősiességem jele; Meira, az első

katona, aki visszaszerezte Télország mágiasztere, a medalion felét. A büszkeség bő forrása bugyog fel bennem, és ugyanolyan erősen ragaszkodom ehhez az érzéshez, ahogyan a ládikát szorítom.

A ló beveszi az utolsó kanyart, aztán máris a felszínre jutunk. A hideg, friss éjszakai levegőt érezve önkéntelenül elmosolyodom, és gyorsabban, egyre gyorsabban vágatok. Még nem vagyok teljesen szabad.

Alig néhány másodpercnyire vagyunk az északi kaputól, amikor az örök rájönnek, mi történt. Tolongva igyekeznek az emelőkarhoz, amellyel fel tudják húzni a függőhidat, de túl késő... Rápillantok az örre, aki befelé jövet megállított. Szeme tágra nyílik a felismeréstől, ezért miközben nagy sebességgel elvágatok előtte, hátralököm csuklyámat, lekapom fejemről a fekete sapkát, úgy vágatok át a Feni folyó hídján. Fehér fürtök szállnak körülöttem, némelyik ugyan szennylétől mocskos, de hajam, mint az élő hóvihar. E vibráló fehérség emlékezteti őket, hogy nem hajtottak rabszolgaságba minden télországit. Néhányan még élünk. Néhányan még szabadok vagyunk.

És néhányan fél medalionnal közelebb kerültünk ahhoz, hogy visszafoglaljuk királyságunkat.

5

KÉT NAP ALATT ÉREK VISSZA a táborba; csak néhány félórás pihenőre állok meg. Útközben nem találkozom Finn-nel, de remélem, ez csak azért van, mert annyira igyekezett vissza a táborba, hogy jóval megelőzött, nem pedig azért, mert nem sikerült kijutnia Lynia városából.

Leugrom lovamról; szegény nagyon fáradt, tajtékszik. Kis patakhoz vezetem, ahol úgy vedeli a vizet, mintha soha olyan édeset, jóízűt nem kóstolt volna. Miközben az állat iszik, átugrom a patakon, és felfelé kapaszkodom a dombon. Pampafű simul a combomhoz. Ott, a dombon túl, a kék ég alatt van a táborunk. Semmi sem változott; mintha el sem hagytam volna.

A karámban egy Lynia arany L betűjét a bőrén viselő ló legel... Finn biztonságban visszaért. Mély megnyugvás vesz rajtam erőt; beszívom a napszitta fű földillatát. Nem jön táborunkba Herod újabb áldozata véresen, elgyötörten. Legalábbis ma nem.

Kihúzó magamat, és a tőlem telhető legnagyobb méltósággal sétálok be a táborba; már amennyire az ember bőrére száradt szennyel erre egyáltalán képes. Ám a táborban senki nincs. Senki nem üldögél a tűzrakóhelynél, nem készítenek reggelit, a kútnál nem mosnak ruhákat. Ez azt jelenti, hogy szinte mindenki a tanácskozóhelyen, a legnagyobb sárga-barna sátorban van. Nem foglalkozom azzal, hogy diszkréten felhívjam magamra a figyelmet... felrántom az ajtóul szolgáló sátorlapot, és berontok; szikkadt trágyacafatokat hagyok a kifakult barna szőnyegen.

A helyiség közepén öt férfink kuporog a kopott tölgyfa asztal körül. Fejüket összedugva

tanácskoznak. Arcukon az aggodalom különböző megnyilvánulásai: ki szótlanul grimaszol, ki homlokát ráncolva kiabál. Annyira el vannak foglalva, hogy nem vesznek észre rögtön.

– Vissza kell küldenünk valakit érte! Minden elvesztegetett pillanatban meghalhat! – kiált Greer. Mély hangja messzebb jut, mint bárki más hangja, de nagyon ritkán szólal fel gyűléseken. Én legalábbis nem emlékszem, hogy valaha felszólalt volna. Feláll a szőr a hátamon. Ha annyira aggódik, hogy beszél, akkor nyilván nagyon félt.

– Nem lett volna szabad elengednem! – mordul Sir. – Hogyan szakadtatok el egymástól, Finn?

Mögöttem a sátorlap a helyére leffen, a hangra a férfiak egy emberként fordulnak felém, és hallgatnak el. Öt szempár bámul rám. Öt különböző kék árnyalatú szempár; öt arc, tizenhat évnyi nomád életben, háborúban és halálban megöregedett arc. Néhányan még mindig kötéseket viselnek karjukon, lábukon; a legutóbbi küldetésükben szerzett sebesülések nyomait.

– Ne hergeljék magukat pánikba, uraim... Életben vagyok – jelentem be; erőltetett arroganciával igyekszem leplezni, mennyire fáradt vagyok. Ügyelek arra, hogy Finnt köpönyegem legszennyesebb részével suhintsam meg, amikor közte és Henn között átnyomakodom. A medalion ládikája úgy pattan ki kezemből, mint az erősen szorított jégdarab. Egészen addig szorosan magamhoz fogtam; most az asztalra, a térképhalomra huppan.

Csend. Döbrent, ez-nem-lehet-igaz-biztosan-csak-álmodom csend. Ekkor megnyugszom némiképp, és várom a büszkeség lágy, finom rezdülését. Azzal, hogy az asztalra helyeztem a medalion egyik felét, ez a küldetésem véget ért, és most, hogy véget ért, most, hogy sikerrel jártam, végre bebizonyítottam, amire olyan régen vágytam. Ezt. Hogy képes vagyok előmozdítani Télország ügyét. Hogy képes vagyok használni azt, amiben jó vagyok – gondolkodás, közelharc, rejtőzködés –, és segíteni tudom királyságunkat. De nem érzek büszkeséget... csak... fáradtságot.

Hátralépek. A megszokott arcok néznek rám, a megszokott sorban: Sir, Finn, Henn, Greer... és Mather.

Ő az egyetlen, akinek figyelme nem fordult a ládika felé, amint az asztalra helyeztem. Ékkőkék szeme kifürkészhetetlen, ahogy engem néz; arcára olyan kifejezés dermedt, amit örömnél és rémületnél is lehet értelmezni. Inkább örömnél értelmezem.

– Meira.

Összerezzenek, Sir felé fordulok, aki felállt, felemeli a ládikát.

– Tessék.

Nem néz rám, csak felpattintja a zárat, és felemeli a tetejét. Arca szürke, álomszerű

meglepettség látszik rajta. Onnan, ahol állok, nem látom a medalionfelet, de tudom, mit néz. Tizenhat év harcot lát, tizenhat év reményt, hogy ha egyszer sikerül egyesítenünk a mágiaszter két felét, közelebb leszünk ahhoz, hogy a királyságunkat visszaszerezzük.

– Te...

Sir ekkor felnéz rám. Aztán megint a ládika tartalmát vizsgálja. És újra rám néz. Elakasztottam Sir szavát. Furcsamód ettől a kis diadaltól nagyobb mámor fog el, mint attól, hogy visszaszereztem a medalion felét, és túléltem a tavaszföldi fogságot.

Sir kérdezni akar valamit, de ekkor mély levegőt vesz, és köhögés tör rá, amint belélegzi a testemből áradó bűzt.

– Alysson! – zihál. – Minden hideg szentségre, megfürdetnétek Meirát?

Felnevetek, miközben Alysson siet be a szomszédos sátorból. Karját nyújtja felém, megölelne, de rögtön visszahőköl és elfintorodik, amint meglátja, milyen állapotban vagyok. Inkább int, hogy menjek vele.

– Ha végeztél, Meira – szól utánam Sir –, *mindent* el kell mondanod nekem.

– Igen, uram – felelem, és nem is próbálom elrejtteni diadalmas mosolyomat.

Kifelé menet még meghallom Sir hangját.

– Szent hótömegek a magasságos égben! Tényleg megcsinálta!

Nem dicséret, de ettől még mosolygok. Igen, *tényleg* megcsináltam.

Ötvödörnyi víz, két szappan és kisebb tábortűz kell ahhoz, hogy megszabaduljak a csatornabűztől. Amint tönkrement ruházatom utolsó darabja is a tűzben ég, Alysson elmegy, hogy gondoskodjon lopott lovamról. Tiszta fehér inget veszek fel és fekete nadrágot – Szentséges mennyei hófehérség! Tiszta ruha! –, vizes hajam szárítását a szélre bízva indulok vissza a gyülekezés sátrába.

Mély levegőt veszek, összeszedem maradék erőmet, hogy szembe tudjak nézni Sirrel, aztán belépek. A hatalmas tölgyfa asztalt félretolták, helyére párnákat helyeztek. Elnyűtt barna vásznukat gyapjúval és szénával tömték ki. A párnák gyűrűjében két tál: egyikben gőzölgő párolt zöldség, a másikban fagyott bogyós gyümölcsök. A párnák körében van még valami, amitől eláll a lélegzetem is, amikor megérzem a balzsamosan langyos levegőt: vas parázstartó, elég messze, hogy ne gyulladjanak meg tőle a párnák, de elég közel ahhoz, hogy átmelegítse a vásznat.

Meleg tarlórépa és hagyma illata száll, az illatba édes aroma vegyül. Ám amikor az egyik párnára hanyatlók, a gyümölcsöstál láttán kicsordul a nyálam. Születésnapom óta nem ettem fagyott gyümölcsöt, hét hónapja. És most, hogy megláttam a fagyott fekete és piros bogyókat, éhségnél erősebb érzés mar belém. Alysson csak különleges alkalmakkor találja fel ezt az étket... vagy legalábbis igyekszik... amikor találunk elég jeget, hogy a

bogyók megfagyjanak. Ez télországi különlegesség, amit mi, menekültek komor áhítattal fogyasztunk.

Ha már a télországi ingyencségeknél tartunk...

A szénparázs töpped, a melegség felhője borít el minket. Verejték gyöngyözik homlokomon, orrom csiklandik a hó szagától. Nem a meleg miatt égetjük a tüzet... azt hiszem, minden télországi nevében mondhatom, hogy szívesebben fagynánk meg, mint hogy nyílt tűz mellett legyünk... az emlékezés miatt ég a tűz. Ugyanazért, amiért most egy maroknyi lassan olvadozó bogyó van a kezemben.

Tavaly Finn és én élelmet vásároltunk a Ritmus-királyságokhoz tartozó Ventralli egyik kis piacán. Ott találta ezt a parázstartót egy halom ócskavas között, amit a kovács éppen beolvasztani készült. Nyomorúságosan kevés pénzünk felét költötte erre a parázstartóra. Azt hittem, Sir nagyon dühös lesz rá, és parancsot ad neki, hogy próbálja visszacsinálni a vásárt. Aztán megláttam Sir arcát, amikor Finn bevonszolta ezt a vasat a táborba, és testemet a tehetetlenség fájdalma járta át. A honvágy szomorú keserősége.

Télország készítette ezt a parázstartót. Illetve télországiak bányászták a szenet és a vasat, amelyet más királyságokba, Yakimba és Ventralliba is szállítottak; ebből lett ez a tárgy. A szén és a vas még mindig Télország területéről származik, Királyságunk része, amit a mi hegyeinkből szakítottak ki, olvasztottak be.

Királyságuk gazdaságának fejlesztésére az uralkodók a királyi mágiasztereik erejét használják, ezzel növelik meg a királyságuk kedvező adottságait, legyen az a földrajzi elhelyezkedésből vagy alattvalóik tehetségéből adódó. Ha valamelyik királyság érdeklődést mutat az oktatás iránt, uralkodójuk varázslattal segíti a népet, hogy kiválóan tanuljanak; ha egy másik királyság például a harcra mutat készséget, az uralkodó a mágiasztervarázslat segítségével jobban, hatékonyabban harcoló, halálos sebeket ejtő katonákat teremthet. Télország a Klaryn-hegység leggazdagabb részétől északra kerül el, így királynőink azt a tulajdonságot erősítették, hogy képesek legyünk ásványokat találni; kitartóvá és bátorrá tettek minket a föld feneketlen, sötét mélységeiben való munkához.

Tavaszföldnek is vannak bányái a Klaryn-hegységben, de azokból a bányákból olyan halálos port lehet kinyerni, amellyel ágyút lehet elsütni; sehol máshol nincs ilyen bánya a világon. Azt hittük, erről szól a háború: Tavaszföld még több bányát akar. Ám miután legyőztek minket, nem törtek be a bányáinkba. Egyszerűen bedeszkázták mindegyik tárnát, mintha az lenne a céljuk, hogy egyszerűen darabonként, lelkenként rombolják le Télországot azzal, hogy arra kényszerítenek, tétlenül nézzük végig, amint hazánk legnagyobb kincseit elemészti az enyészet.

Amint Angra az utolsó télországit is elpusztítja, valószínűleg újranyitja a bányákat. De amíg élünk, értékesebb neki, ha bányáink kiaknázatlanságával csap minket arcon, ezzel gúnyol minket és tereli el a figyelmünket, hogy hibázzunk, hogy egyenesen a karmai közé rohanjunk. Legalábbis ezt mondogatjuk magunknak, hogy kevésbé tűnjön úgy,

mintha a háború a semmiért folya.

Egy szem gyümölcsöt veszek a számba, és bámulom az égő szén narancsszínét, porfeketéjét. A fagyott gyümölcstől érzéketlenné válik a nyelvem, jégzalagok tekerednek fogaimra, de a hűvös édesség hirtelen nem olyan kellemes. Egyik ujjamat kinyújtva a parázstartó szélére teszem, a tűztől a lehető legtávolabb, és addig tartom ott, amíg az égető érzés végigfut a kezemen. A többiek akarták, hogy így legyen, mert azt akarják, hogy tudjam, amit tettem, fontos... Elég fontos ahhoz, hogy szemet égessenek.

De nem érzem fontosnak. Nem érzem olyan fontosnak, mint kéne.

Az égő szemet nézve eszembe jut, miért nem éreztem soha, hogy igazán Télországhoz tartoznék. Olyan mélyen, olyan lényemet áthatóan akarom érezni ezt, ahogy Sir és Alysson és mindenki más érzi; azt akarom, hogy emlékeztessen arra az időre, amikor még minden úgy volt, ahogy lennie kellett, de ez az egész valahogy leperreg rólam, akit Télországhoz csak mások történetei kötnek. Azt hittem, hogy ha teszek valamit Télország megmentéséért, úgy érzem majd, hogy megérdemlem azt a királyságot, amelyre rajtam kívül mindenki emlékszik. Azt hittem, céltudattal be tudom tölteni az emlékek hiányának ürességét. Mindig is ezt mondogattam magamnak. Ha én sokat jelentek Télországnak, akkor Télország is sokat jelent nekem. És a mai napon sokat jelentettem a királyságomnak. Akkor miért nem érzek semmit a parázstartóval kapcsolatban azon kívül, hogy az ujjam egy kicsit sajog a hőségtől?

Hátam mögött megmoccan a sátorlap; olyan halkan suhog, hogy szinte össze lehet tévesztetni a szén sistergésével vagy a szél hangjával. Izmaim megfeszülnek, karomon feláll a szőr. De meg sem rezzenek, nem reagálok, csak egy darab tarlórépát tűzök a villámra.

Egy lélegzetvételnyi idővel később ujjak érintik meg a nyakamat tarkótájt, ott, ahova penge érne, ha támadóm valóban támadó lenne. Megborzongok, de nem attól, hogy nedves hajam a bőrömhöz nyomódik.

– Halott vagy – mondja Mather. Nevetés van a hangjában.

Amikor vívni tanultam, gyakran észrevétlenül megközelített a fegyversátorban vagy a gyakorlóudvaron; hangtalanul, óvatosan. Aztán megérintette a nyakamat, és ezt a figyelmeztetést súgta. Tréfából. És hiába szokhattam volna meg, valahányszor ezt tette, mindig úgy sikítottam a rettenettől, mintha maga Angra közelített volna meg. Sir természetesen semmit nem tett, hogy véget vessen ennek a szokásnak; csak azt mondta, hogy sokat kell tanulnom, jobban kell figyelnem a környezetemre.

Felnézek Matherre, megakad a számban a falat. Leheveredik a szemközti párnára. Ajka széles vigyorra húzódik.

– Halott lennék? Hagytam, hogy a közelemben juss – horkanok fel. – Ez a Télország-leendő-királya dolog a fejedbe szállt, felség.

Mather fintorog királyi címe hallatán.

– Mindig azt mondod, hagytad, hogy a közeledbe érjek. Csak nem félsz beismerni, hogy nem vagy annyira jó, mint amilyennek a többiek hisznek?

Feszengek, mocorgok. Kényelmetlen a kérdés.

– Nem mindannyian így vagyunk ezzel?

Mather a parázstartóra pillant; a vörös ragyogás lüktet azúrkék szemében.

– William megmutatta nekem a medalion felét – súgja.

Ujjaim megszorítják a villa nyelét, szám mozdul, szólni akarok, de semmi más nem jut eszembe, csak azok az illúzióromboló kérdések, amelyeket feltettem már neki, mielőtt elindultam a küldetésre. Olyasmi, amitől boldogságunk fátyla úgy elillan, mint vízcsepp a forró parázson. Ezért inkább nem szólok meg. Felnéz rám a csendben, és szája egyik szeglete kíváncsian rebben.

– Furcsa belegondolni, hogy amikor legutóbb télországi ember látta, akkor anyám nyakában volt az a medalion.

Nem rám néz, hanem valahová a fejem mögé, a múltba réved, másoktól hallott, összetoldozott emlékei közé. Anyja, Hannah Synam királynő emlékeibe. Abba az emlékebe, hogy Angra személyesen masírozott be a Jannuari-palotába, megölte a királynőt, és kettétörte a mágiaszterét.

Felismerem ezt a nézést. Mather arcán ugyanez a csalódottság látszik, valahányszor elvét egy célpontot gyakorlás közben, vagy ha Sir győz valamilyen küzdelmükben, vagy ha megkérdem tőle, mire használná a varázserejét, ha lenne. Magában csalódott, saját képességeiben, az aggasztja, hogy nem képes teljesíteni a feladatát, hiába nem ő tehet róla. Végigsimít arcán, hogy lerázza magáról ezt az érzést, és keze nyomán ismét az érzelemtelenség fátyla borul rá; mosoly mögé rejti valódi érzelmeit.

Lassan ingatom a fejemet.

– Te meg vagy zavarodva.

Szemöldöke rebben, a mosoly halvány jele.

– Valóban?

– Igen. – Még egy tarlórépát szúrok a villára, de a tálban hagyom, nem emelem fel. – Megvan a medalion fele. Örölnöd kéne... Igazi öröm kéne hogy eltöltsön, nem ilyen félmosolyokkal kéne fanyalognod, Télország trónörököse!

Mather elkomorul. Hallgat, keze az ölében, tenyere felfelé néz, mintha aggodalmait tartaná kezében. Aztán megszólal:

– Nem éreztem semmit – súgja, halkán, elgondolkodva. – Amikor megláttam a medalion felét. Ez volt az egyetlen, amit anyámon láttam. Éreznem kellett volna valamit.

Erőt kell vennem magamon, hogy csillapítsam légzésemet, és szemem egy pillanatra a parázstartóra rebben. Hát nem csak én aggódom ezek miatt a gondolatok miatt? Néha elfeledkezem arról, mennyire hasonlóak vagyunk, Mather és én... Hogy mindketten elég fiatalok vagyunk ahhoz, hogy ugyanúgy ne érezzük teljesen a magunkénak Télországot. Ám az, hogy Mather nem érzett semmit, nyugtalanítóbb, mint az én furcsa közömbösségem. Hiszen ő Télország királya. De képtelen vagyok megnyugtatni, nem jutnak eszembe bölcs szavak, hogy csillapítsam félelmeit... Ha képes lennék rá, ha eszembe jutna valami, akkor a saját gondjaimat is meg tudnám oldani.

– Hiszen most még csak egy nyakék fele – próbálkozom. – Talán ha újra egész mágiaszter lesz, érezni fogsz valamit.

Mather vállat von.

– Valamiről megfeledkeztél. Nem is kéne, hogy bármilyen kötődést érezzek a medalion iránt. Hiszen én csak a fia vagyok. – Arcán szégyen villan, fejét ingatja. – Sajnálom. Igazad van; boldog nap ez. Hiszen megszerezted a medalion felét. Köszönöm. – Közelebb hajol, tekintete élénk. – Őszintén köszönöm, Meira.

Arcom grimaszba rándul zavaromban, de semmit nem tehetek, hogy kisimítsam. Nem tudtam, hogy azért vágyik olyan nagyon visszaszerezni a medalion felét, mert arra vágyik, hogy legyen valami a kezében, valami konkrét tárgy, ami az anyjához köti. Nem emlékszem a szüleimre, azt sem tudom, kik voltak, de eszembe sem jutott, hogy Mather ilyen fájdalmat érez valakik iránt, akikkel ő sem találkozott soha. Neki is hiányzik az apja? Hannah férje, Duncan télországi nemes úr volt, mielőtt király lett. Vajon Mather azt kívánja, bárcsak beszélhetne az apjával, aki ugyanolyan helyzetben volt, amilyenben ő van: egy nőágon öröklődő, azaz nővonalú királyság királya volt.

Zsigereim elnehezülnek, mintha nehéz kő nyomná a gyomromat; bűntudat és nyugtalanság fullasztó elegye: szeretnék segíteni Mathernek, de tudom, hogy ez legalább annyira nincs hatalmamban, ahogy ő sem tudja használni Télország mágiaszterét.

Szerencsére ebben a pillanatban felnyílik a sátorlap, és a bejáratnál Sir jelenik meg. Látja a hiányzó ételt, nedves hajamat. Lélegzet-visszafojtva figyelek; eszembe jut, miért vagyok itt valójában: azért, hogy elmondjam Sirnek, mi történt.

Sir szótlanul leül mellém. Nem dorgál meg azért, mert ilyen laza, bizalmas helyzetben talál leendő királyunkkal, nem korhol azért, mert nem tartottam be a formáságokat és az etikettet, és olyan szennyes állapotban jelentem meg a tanácskozás asztalánál.

Ajjaj!

Kiveszi a ládikát zsebéből.

– Szóval... – szólal meg. – Lennél szíves magyarázatot adni erre?

Hirtelen úgy érzem magamat, mint az a rakoncátlan gyerek, aki könyörgött Sirnek, hadd

vegyen részt ő is az ellenállásban. A gyermek, aki úgy hadonászott a karddal, mintha az valami furcsa játékszer lenne, és egyáltalán nem mutatott tehetséget a harc művészetében egészen addig, amíg olyan fegyvert nem vehetett kézbe, amellyel nagyobb távolságban levő ellenségre lehet támadni, ilyen például a csakram, és kiderült, hogy halálos ellenfél is tud lenni. A gyermek, akit mindig lát bennem, valahányszor rám néz.

A csakram. Szívem összeszorul. Szentséges hóesés! Meg kell mondanom Sirnek, hogy még egy dobókorongot elvesztettem. Mivel Primoria nem használhatja már Télország bányáit, csökkent a vastermelés, és a fegyver nagyon drága lett. És télországi menekülni nem éppen jövedelmező foglalkozás.

Kerülöm Sir tekintetét, kiveszek a tálból még egy bogyót.

– Jön még valaki? Esetleg Finn?

A fejét ingatja.

– Nem. Csak ennyien leszünk. Most pedig beszélj!

Ez parancs. Nagyon meg akar tudni valamit, de fogalmam sincs, mit.

A gyomrom valósággal égni kezd, kínlódva forgatja a beletömött ételt. Sirnek semmi joga dühösnek vagy csalódottnak lenni. Visszaszereztem a medalion felét. Megtettem, amire ő nem volt képes; kételkedett bennem, de megtettem. Csak csodálatot kéne éreznie.

Ezért ilyen zaklatott? Mert sikerült bizonyítanom, hogy szüksége van rám?

Elkerekült szemmel nézek fel rá.

– Pontosan ott volt, ahol mondta, uram. A Helytartóság épületében. Ennyi.

– Azt akarod mondani, hogy képes voltál besétálni Lynia erődjébe és elhozni a medalion darabját úgy, hogy egyetlen nyílveesszőt sem lőttek ki, egyetlen ember sem halt meg, nem történt vérontás? Mert az a seb az arcodon és a belőled áradó, még mindig érezhető bűz egészen másról árulkodik. Mi történt, Meira? – kérdi Sir.

Arcán egyre mélyebbek a ráncok. Hirtelen mintha nehezebben viselné életkorát. Természetes hófehér haja nem télországi örökségétől, hanem ötvenvalahány évétől elefántcsontszínű. Megsimítja a ládikát, mielőtt felnyitja tetejét, és megmutatja nekem a medalion darabját. Először pillanthatom meg. A szív alakú medalionfél köré ezüstitű van tekerve; több évszázados tárgy, mégis ragyog. Télország mágiaszterének fele. Mélyet sóhajtok, önkéntelenül; vállam elernyed. Még mindig nem tudom elhinni, hogy itt van, karnyújtásnyira tőlem.

Abban a pillanatban, hogy Sir kinyitja a ládikát, Mather teste elmerevül. Rápillantok, és legszívesebben folytatnám néhány pillanattal korábban abbamaradt beszélgetésünket. Legszívesebben bocsánatot kérnék tőle azért, hogy úgy vettem fel azt a kényes témát, élete legnagyobb gyengeségét, mintha semmiség lenne, mintha éppen csak az időjárásról beszélgetnénk.

Ismét eláll a lélegzetem, amint azokra a kérdésekre gondolok, melyeket soha senki nem mert hangosan kimondani.

Vajon ez elég? Vajon ha újra összeillesztjük a medalion két felét, akkor visszacapjuk a varázserőt vagy Primoria országai közül Télország lesz az egyetlen királyság, amelynek nincs varázslata? Úgy pedig nem állhat helyre a régi rend? Ha ez így van, hogyan győzhetjük le Tavaszföldet, amelynek bőven van varázsereje? Hogyan győzhetnénk, amikor nincs másunk nyolc menekültön és egy szép nyakláncon kívül? Vajon ha újra egyesítjük a medaliont, lesz királyság, amely szövetségre lép akkor is, ha egyetlen trónörökösünk nem tudja használni ezt a varázserőt?

Lehetséges varázserő nélkül létezni. Tizenhat éve élünk nélküle... sanyarú körülmények között, de élünk. Kis kertet telepítettünk és művelünk a Rania-síkságon. Edzünk, hogy erős legyen a testünk. De ez nem lehet elégséges, amikor a világ minden más királyságának olyan erő van a birtokában, amely meghaladja az emberi teljesítőképesség határait, amikor Tavaszföld képes letörölni a föld színéről legerősebb katonáinkat, és a Ritmus-királyságok ugyanígy képesek erre.

Mathernek igaza volt: Primoria kiegyensúlyozottnak tűnhet... De nem az.

Sir hirtelen becsukja a ládikát. A kattanásra összerezzenek. Túl sokáig nem szólaltam meg. Csak áll, fejét ingatja és a gyomorszorító bizonyosság ellenállhatatlanul arra késztet, hogy én is felálljak.

– Túl veszélyes volt – jelenti ki. – Amikor a másik felét kezdjük kutatni, nem vitatkozol a neked kijelölt feladatról. Megértetted? Újra élelemszerző portyákra osztunk be.

– Nem! – kiáltok felháborodottan. Sir megfordul, de én elkapom a karját. Kezdem érezni az utazás hatását; lábam remeg, szédülök. De nem hagyom, hogy ezt elvegye tőlem. Megérdemeltem a mai ellátásomat; százszorosan megdolgoztam érte; és átkozott legyek, ha hagyom, hogy megint ilyen könnyen félreállítson. – Elhoztam a medalion felét! – kiáltom. – Mit kéne még tennem? Kérem, mondja meg, mit kell még tennem, hogy úgy érezzem, ide tartozom?

Sir olyan komolyan néz rám, hogy kénytelen vagyok elkapni tekintetemet az arcáról, elengedni a karját. Lüktet a vér a fejemben. Olyan fáradt vagyok, olyan kimerült... Már nem is tudom biztosan, hogy valóban ez történik velem. Most nem tudok ezzel foglalkozni. Aludnom kell. Össze kell szednem magamat; nem érezhetem úgy, hogy amit tettem, annak semmi jelentősége nincs.

Kirohanok a tanács sátrából, mintha nem is hallanám, hogy Sir és Mather utánam kiáltanak. Saját sátramhoz futok. Táborunk azonban nem olyan nagy, hogy sokat kelljen futnom; néhány másodperc alatt elérem. Csakhogy az nem egyedül az enyém, és amikor betoppanok, Finn és Dendera csodálkozó tekintettel néznek rám.

Dendera folytatja munkáját; éppen az egyik csizmáját foltozza.

– Csak egyszer látnám végre, hogy a Williammel folytatott megbeszélésről hölgy módjára távozol, nem úgy, mint egy dühöngő bika.

Felmordulok, majd a derékaljamra heveredek. Finn valami olyasmivel válaszol, hogy nem is vagyok hölgy, amitől én elmosolyodom, de Dendera kifakad, hogy szerintem még nem vagyok reménytelen eset. Arcomat a párnába fúrom, és kikapcsolom őket, az egész külvilágot.

Dendera egyszer azt mondta nekem, hogy Hannah királynő udvarhölgye volt. Tisztelték okosságáért, eszéért, és Hannah uralma alatt egyetlen nő sem érezhette magát jelentéktelennek. Olyan gyakran faggattam őt is, másokat is, meséljenek nekem Télországról, és olyan sok történetet hallottam, hogy az ő emlékeik már az én emlékeim is, és el tudom hitetni magammal, hogy pontosan úgy érzek, ahogy emlékezem. Emlékszem a jeges gyümölcsre és a vas parázstartókra. A Klaryn-hegység bányáira. A szénnel keveredett föld sűrű szagára, amely minden városunkat körüllegte.

Ha behunyom a szememet, befogom a fületem, és minden más érzékelést is kirekesztek, látom a várost, amit Dendera leírt nekem. Látom a várost, amiről Sir beszélt. Januári nagy, fehér palotája magasodik fölöttem, tágas udvarán jégszökőkutak. Olyan hideg van, hogy a külföldieknek vastag prémbundákba kell burkolózniuk, ha egyik épületből a másikba mennek, míg minket természetes télországi vérünk a legrosszabb körülmények között is melegen tart. És mindenütt hó. Mindig. Olyan sok hó, hogy alatta a fű fehér, annyira nem kap napfényt. Az egész királyságban örök tél uralkodik.

Ám kitalált emlékem ezen a ponton mindig összeomlik körülöttem. A hideg és a hó robbanásokban olvad össze. Sikoltozás kezdődik, erős lökeshullámként indul meg a tömeg a palotában. Szürke utcákon rohanok, füst fojtogat, emberhordák rohannak, újabb robbanások terelnek minket Angra csapdájába. Ezt tették: összeterelték Télország lakóit, mint a birkákat, hogy rabszolgaságba hajthassák őket.

Kivéve minket. Eredetileg huszonöten voltak a menekültek, akik miatt Angra nem aludt; heten maradtunk, akik még mindig Télország leendő királyával élünk.

Ám akármilyen sanyarú a helyzetünk, akármennyire elszánt Sir, bennem sosem lát értéket. Csak a túl izgága gyereket látja, akit sajnálatos módon neki kellett felnevelnie.

6

KIRÁLYSÁGUNK LEROMBOLÁSÁRA gondolni nem ígér nyugodt pihenést. Alig aludtam el, máris rémálom riaszt fel. Árnyék borul Januári elhagyatott utcáira; olyan mély, olyan teljes sötétség, hogy minden épület és ember eltűnik a fekete semmiben. Hirtelen felülök, a rémálom hatása alatt levegő után kapkodok, és hálás vagyok, hogy a sátor üres. Nincs más zaj, csak a tűz pattogása a tábor másik végén. Vacsoraidő lehet.

Felállok. Teljesen fel vagyok öltözve; ruhástól aludtam el. Hófehér hajamat lófarokba fogom. A nap éppen nyugodni tér, amikor kilépek a sátorból, a haldokló napfény

szürkéssárga félhomályba borítja a Rania-síkságot.

Balra tőlem a gyülekezés sátrának ajtólapja moccan, izmaim megmerevednek. Nem akarok találkozni Sirrel; még nem; hacsak nem bocsánatkérően fordul hozzám. Ez azonban annyira valószínű, mint hogy a Nyár Királysága befagy. Ezért amikor a sátorlap megnyílik, elsietek, minél távolabb tőle; futok, amíg el nem érem a tábor déli szélét, és elindulok, fel a hegyre.

A lenyugvó nap közvetlenül előttem lüktet, izmaim kissé megnyugszanak. Ezen a helyen az egyik legjobb dolog a napnyugta. Élénkvrös árnyalatokkal vérzik a vidék, csupa szín körülöttem minden... Közelít a sötét éjszaka, a sárga nap hunyorog, skarlátvrös sugarak ringnak a pusztaság fűvén.

Könyökömet térdemre támasztva leguggolok; valahol mögöttem a tábortűz pattog, valahol előttem a szél sziszeg. Mindazok után, ami történt, jó érzés... nagyon jó érzés, egy pillanatig csak lélegezni. Gondolatban felidézem a térképet, amit Lyniában a fölött az íróasztal fölött láttam lógni a falon. Idegeim megnyugszanak, miközben nem figyelek semmi másra, csak a kifakult sárga szélekre, a halványbarna vonalakra, valami egyszerűre, miközben a világ körülöttem... minden, csak nem egyszerű.

A Rania-síkság – hatalmas, kietlen pusztaság a királyságok között. Az Évszakok – Nyárföld, Őszföld, Télország és Tavaszföld délen, együtt a csipkés ormú Klaryn-hegység ölelésében. A Ritmus-királyságok – Yakim, Ventralli, Cordell és Paisly – fekszenek Primoria többi területén. Négy Évszak Királyság, négy Ritmus Királyság; nyolc mágiaszter.

Eszembe jut a medalion darabja, nyugtalanul ajkamba harapok. A nyugalom halvány, ragyogó kristályrétegét, amit magamnak teremtettem, vereséggel felérő győzelem töri szét. Akkor is mindig kudarc lesz, amit teszünk, ha sikert érünk el? Megszereztük a medalion egyik felét, megszerezzük a másikat is, egyesítjük a mágiaszter két darabját, szövetségeket kötünk, hogy felszabadítsuk Télországot... Mikor érezzük úgy, hogy elég?

– Meira?

Hirtelen hátraperdülök; szívem a torkomban dobog, feszültség vibrál bennem egészen addig, amíg nem észlelem, hogy nem Sir jött fel hozzám... hanem Mather.

Szótlanul figyel; tekintete arcomat pásztázza. Szívem hevesen zakatolva veri bordáim kasát, és nem kapom el a tekintetemet; gyűlölöm, hogy egyetlen pillantással meg tud nyitni engem. Bárki mást képes lennék kirekeszteni tudatomból, laza mosoly mögé rejténém félelmemet, de Mather mindent lát. Tudom, hogy látja, mert egy rövid, nagyon rövid pillanatra leveti a kifejezéstelenség álarcát, és tekintetében látom, hogy ő is ugyanígy érez. Képtelen vagyok önmagam tökéletes tükörképével szembenézni.

Leguggol mellém; halkán, tapintatosan kérdez:

– Annyira nagy megrázkódtatás volt?

Arcom elkomorul, grimaszba rándul.

– A medalion felét megszerezni? Miből gondolod, hogy nagy megrázkódtatás volt?

– Még sosem kiabáltál Williammel. Két eset lehetséges: beteg vagy, illetve Lyniában... Egyfolytában a saját problémáimmal traktáltalak, miközben te... – Tekintete az arcomon húzódozó zúzódásra rebben, és nézi, nézi, mintha először látná. – Nem mentél volna küldetésre, ha nem úgy viselkedtem volna veled, ahogy viselkedtem, és észre sem vettem, hogy megbántottalak. Idióta vagyok.

– Nem! – csattan a hangom. – Nem. Úgy értem, igen, néha tényleg idióta vagy, de ne merészelj szabadkozni! Nem kell büntudatot érezned azért, hogy elengedtél Lyniába... Még egyszer megteszem, akármennyire is kevésen múlt, hogy nem estem fogságba.

Mather elkomorul, én pedig rögtön összerezzenek azon, hogy mi szaladt ki a számon. *Fogság*. Sosem tudtam eldönteni, vajon az a képessége, hogy el tudja fojtani az érzelmeit, veleszületett vagy Sir nevelte belé. Akárhogy is, amikor kisebbek voltunk és csínyeket követtünk el, például ha rábeszéltem, hogy lopjunk fegyvert vagy fessük be tintával a gyülekezés sátrát, Mather képes volt rezzenéstelen arccal állni, ha Sir rákérdezett, mi voltunk-e a tettesek. Szóval... persze hogy mi voltunk; rajtunk kívül nem voltak gyerekek a táborban, és mindenünk csupa fekete tinta volt. De Mather mindig kitartott a hazugság mellett; félelmetesen hihető bizonyossággal állította, hogy ártatlanok vagyunk.

Mindig az lett a vége, hogy sírva fakadtam, és mindent beismertem Sir átható tekintete előtt. Mather azonban soha nem haragudott meg rám azért, mert bajba kevertem vagy megtörtem Sir keresztkérdései alatt. Csak mosolygott, átölelt, és mondott valami biztatót.

Mather mindig, élete minden pillanatában királyként viselkedett. Fejemet ingatom.

– Nem voltam olyan közel ahhoz, hogy fogságba ejtsenek – helyesbíték. – Herod csak... Jól vagyok... Tényleg.

Ám Mather arcom minden rezzenését látja, és amikor végre a szemembe néz, felemeli a kezét, kerges ujjá az államra simul. Fájdalom nyilall belém, amikor megérinti a sebet, de meg sem mozdulok. Jobban kívánom az érintését, mint amennyire fáj a horzsolás.

– Senki nincs jól, aki szembenéz Heroddal – súgja.

Hús szellő fúj felém, ahogy az éjszaka benyomul a síkság tomboló forróságának helyére. Mélyen belélegzem a sötétség illatát, és igyekszem nem mozdulni, amikor Mather elvonja az arcomról a kezét. Megint néz, csak néz, alaposan, mintha újabb sérüléseket keresne rajtam. Tekintete az ajkamon állapodik meg, ott időzik, és én nem is tudom, melyik sürgető késztetésnek engedjek: annak, hogy elhúzódjam, vagy annak, hogy megtudjam, miért.

– De ellopta a csakramomat – mondom hebegve, mert minden lehetőséget megragadok, hogy enyhítsem a hangulatot. Mather végre elmosolyodik. Arca egészen szétárad a

mosoly; szemétől az ajkáig, és úgy beragyogja a levegőt körülöttünk, ahogy sötét barlangot a gyertyavilág.

Mosolya most szinte azonnal lehervad, a fény kialszik.

– Tudod, William nagyra tart téged.

Hirtelen elfordulok, fűszálakat tépdeselek, dobálok a szélbe. Mather nem érzékeli hirtelen távolodásomat, illetve lehet, hogy érzékeli, de tudja, hogy hallanom kell, amit mond.

– William az egyik legmagasabb rangú hadvezér volt Télországban – mondja Mather, kezét a levegőbe lendítve; bőrét súrolja néhány, a kezemből elszabaduló fűszál. – És úgy érzi, hogy kudarcot vallott. Úgy tekint rád, mint akinek bálokon kéne táncolnia, nem pedig tornyokat mászni és katonákat ölni. Csak próbálj egy kicsit megértőbben viszonyulni...

Feléje fordulok, arcom valósággal lángol.

– Megértőbb legyek azzal az emberrel, aki arra sem képes, hogy megveregesse a vállamat, amikor sikerül egy nagy lépést tennem királyságunk felszabadítása felé?

Mather oldalra biccenti fejét.

– Próbáld megérteni, hogy büntudatot érez... amiért egyáltalán szüksége van rád, a segítségedre királyságunk felszabadításához. Nem mintha nem lenne csodálatos, amit elértél... Nagyon szép munka volt, és mindenki, aki most a tábortűz körül ül, rólad beszél.

Halványan, de elvigyorodom.

– Elég érdekes lehetek.

Mather viszonozza a mosolyt.

– Fogadni mernék, hogy a lapis lazuli nélkül is életben maradtál volna.

Felnevetek, zsebembe nyúlok; a kis kő a csípőmhöz nyomódik. Folyton elfeledkezem róla, hogy ott van; mintha már elfogadtam volna, hogy hozzám tartozik.

– Egy kőnek tulajdonítod a sikeremet?

Vállat von.

– Még senkinek sem sikerült megszereznie a medalionfelet. Ez nem lehet pusztán véletlen, és reméltem, hogy legalább megdicsérsz, amiért neked adtam.

– Nálad volt ez a kő néhányszor, amikor a medalion darabját akartátok visszaszerezni. Neked miért nem segített?

Mather felsóhajt, és néz, csak néz, és én is nézem őt, és hirtelen a vidámság minden nyoma eltűnik közöttünk.

– Igazad van. Azt hiszem, tényleg nem a kő miatt volt; hanem azért, mert egyszerűen csodálatos vagy.

Jóleső hűvösség árad szét bennem, bár arcomat égető pír önti el. Ülünk egymás mellett, a halványodó fény játszik markáns vonásain, és szavai közöttünk lebegnek... Mather a legszilárdabb erő, akit ismerek és valaha ismertem. Angrának minden joga megvan félni tőle.

Most, hogy a medalion fele már nálunk van, sokkal közelebb kerültünk ahhoz, hogy Mather az lehessen, akinek mindig is lennie kellett volna, és muszáj ilyen emberként látnom. Sir néhányszor említette, hogy Mathernek hamarosan meg kell nősznie. És lányörököszt kell nemzenie; gratulálni fogok neki, ha megházasodik, és gratulálni fogok szép új családjához, és úgy teszek majd, mintha nem ölné meg a tudat, hogy én nem voltam elég neki.

Felállok. Lesimítom a nadrágomra tapadt fűszálakat, és szúrós szemmel nézek le rá, aki még mindig a földön hever, és úgy teszek, mintha nem venném észre, milyen erővel szorítom a követ a zsebemben.

– Királyi felség, igazad van, mint mindig. Igyekszem megértőbbnek lenni a parancsnokkal.

Mather felnéz rám, ajka mozdul, szája tátva, mintha azt akarná, hogy a megfelelő szavak áradjanak ki. Hallottam, amint Sir azt mondta neki: *Te királyi felség vagy, Meira pedig nem az. Túl sok múlik a jövődön ahhoz, hogy olyan szövetségre pazaroljuk, amelyből Télországnak nincs semmilyen előnye.*

Feláll, tekintete éles.

– Emlékszel, amikor azt mondtam neked, hogy világunk nem kiegyensúlyozott?

Tétován hallgatok. A levegő gombóccá sűrűsödik a torkomban.

– Tessék?

Mather ujjai szabad kezemhez érnek; az érintés olyan gyengéd, hogy torkomban a levegő még jobban megszorul. Gyűrűsujjával átkulcsolja az enyémet. Zihálva szólal meg:

– Valahogy... mindenképpen... helyreállítom az egyensúlyt. Megígérem.

Nézem, csak nézem, de képtelen vagyok felfogni a szavait. Nem próbálja megmagyarázni, mire gondolt, és nem csinál mást, csak áll mellettem, néz és vár.

Tudom, hogy együtt nőttetek fel, de ő a jövőendő királyunk. Túl fontos személy ahhoz, hogy barátságánál többet engedjen meg magának köztetek.

Vadul lüktet a vérem, ahogy Mather szavai ellentmondanak Sir szavainak; az egymással szembefeszülő mondatoktól valósággal szédülök. Mather túl fontos ahhoz, hogy rám pazarolják. De... kezem kezéhez simul, érdes ujjai magukba zárják az enyéimet. Mintha arra várna, hogy viszonozzam az érzéseit.

Nem.

Ujjaim lassan kiegyenesednek, és kihúzom kezemet a kezéből. Túlságosan fájna, ha véget érne. Nem ha... *amikor...* Amikor feleségül veszi valamelyik külföldi méltóság lányát. Amikor továbblép.

Elszakítom tőle a tekintetemet, képtelen vagyok látni, milyen érzelem lobban az arcán, ha egyáltalán látszik valami rajta, amikor elhúzódom tőle. Az éjszaka sok-sok árnyat dob a patak menti fák és bokrok ágai közé, a szélben egyik-másik árnyék megremeg, mintha vaddisznók csörtetnének...

Megdermedek.

Azok nem árnyak.

Testem minden izma, minden idege megfeszül, egész lényemmel figyelek, és ezerszer átkozom Herodot, amiért ellopta tőlem a csakramot.

– Mather!

A hangomban vibráló feszültség kizökkenti gondolataiból, elszakítja a feszültség köztünk vibráló szálait. Érzem, amikor meglátja őket. Tartása feszesebb. A fák közötti testek ismét megmozdulnak. Öten vannak. Tavaszföld kémei.

Az egyik férfi kilép a fa mögül, teljesen láthatóan áll előttünk. Tudja, hogy látjuk. Biccent; testét elrejtí a kora este sötétje, és csak képzelem, hogy vigyorog. *Gazdám nagyon fog örülni, ha megtudja, hogy rátok találtunk.* A többi felderítő követi a parancsnok példáját; előbukkannak a fűből, a bokrok közül. Ott állnak előttünk, váll váll mellett, karjuk deréktájt meg-megrándul. Várják, hogy mi lépünk. Egyikük a lovak karámja felé mozdítja fejét, és vissza, olyan gyorsan, hogy ha pislogtam volna, nem látom meg a mozdulatot. El fogják lopni a lovainkat, hogy mielőbb visszajussanak Tavaszföldre; a sajátjaikat valószínűleg néhány órája megkötötték valahol, hogy észrevétlenül juthassanak el a táborunkhoz. Mielőtt elmennek, megpróbálnak néhányunkat megölni, hogy még kevesebben maradjunk, mire elmondják Angrának, hol vagyunk, hogy kitervelhesse a végső leszámolást. Hogy saját kezűleg ölhesse meg Mathert.

Nem hagyhatjuk, hogy visszajussanak Tavaszföldre.

Fegyverekre van szükségünk. Riasztanunk kell a többieket. Muszáj...

Mather döntést hoz, még mielőtt döntésre jutnék; megragadja a kezemet, és a tábor felé vonzol. Még egyszer hátrapillantok. Az öt katona mozdul, rohannak a fűvön a karám felé.

Az én hibám. Engem követtek. Az én nyomomban jöttek. Én vezettem őket ide Lyniából. Egyenesen ide. Mert Sirnek igaza van... *Valóban* gyerek vagyok még. Csak gyerek, akinek nem kéne harcolnia.

Mather egyre gyorsabban húz, rohanunk; az erős mozgástól valami kivillan bőr mellvértje felső peremén. A fél medalion. A lenyugvó nap fényében ragyog, árnyékban halványan világol; még mindig hatalmas erő van benne. Ez az erő Télország esszenciája.

Kirántom kezemet a kezéből.

– Figyelmeztess Sirt!

Mather talpa megcsúszik, olyan hirtelen áll meg, de akkorra én már eltűntem, a sátramba sietek. Hangját elfújja a szél mögöttem, foszlányokban jut el hozzám a nesz, ahogy újra futásnak indul, egyre közelebb jut a többiekhez, és egyre távolodik tőlem.

– Kémek! – kiáltja. – Kémek. Öten...

Finn-nek is van csakramja. Megtalálom a tokjával együtt, abban a pillanatban, amikor Sir a tábor másik végében parancsokat kiált.

Jól van, új csakram – mondom magamban. – Ideje Herod tudtára adni, hogy nem szeretjük, ha követnek minket.

7

EGÉSZ TESTEM összerándul, mint egy feszes rugó, aztán megiramodom a karám felé. A sötétben alig látom a lovaink körül mozgó öt alakot. Nyergelnek, kantároznak, káromkodva sürgetik egymást.

– Meira!

Sir hangja csattan rajtam; pánik remeg a hangjában, és lényem egy kis részében eluralkodik az elkeseredettség; legszívesebben elbújnék, míg elmúlik az, amitől a felnőttek félnek. Eliramodik mellettem; alig tudok lépést tartani vele; minden erőmet a lábamba kell irányítanom, hogy ne maradjak le tőle. Mindenki szorosan a nyomunkban van: Dendera, Finn, Greer, Mather és Henn. Csak Alysson nincs közöttünk, ő az egyetlen, aki nem harcol.

A kémek meg sem torpannak, ahogy közelebb érünk hozzájuk; nem rántanak fegyvert, nem próbálnak lassítani minket; csak még nagyobb lendülettel igyekeznek kiszabadítani a lovakat. A hozzám legközelebb tevékenykedő tavaszföldi katona késsel nyisziteli a kötelet, amivel egy ló van a karám kerítéséhez kötve. Megtorpanok, új csakramom kirepül a tenyeremből; a katona nyakát egyetlen gyors, egyenletes, szisszenő vágással nyesi el, aztán visszarepül a kezembe. A katona hátrahőköl, mintha falnak ütközött volna; estében a kés kicsúszik az ujjai közül, térde megrogyan, teste a fűbe nyeklik, tátott szájjal bámul a fölé magasodó csillagos égre.

Átugrom a kerítésen, be a karámba, ahogy mindenki más. A halál télországi hulláma. A katona, akit megöltem, holtan hever; tőle nem messze toppan a földre a lábam, és önkéntelenül az arcára pillantok. Fiatal. Persze hogy fiatal. Nem minden katona aszott össze a katonaévek alatt, nem minden katonát gyötört el sok áldozatuk vére, nem minden katona kész meghalni.

Pislogok. A háborúban nincs helye érzelmeknek. Ezt is Sir mondta.

Két férfi megfordul, hogy testükkel rögtönzött akadályt képezzenek köztünk és egy társuk között, aki már majdnem lóra szállt. Gyilkos pillantással nézik a katonát, akit megöltem, és kardjukhoz nyúlnak éppen. De Sir rohanvást támad rájuk. Fel sem eszmélnek, már halottak.

Sir leugrik a karám kerítéséről, a levegőbe veti magát; mindkét kezében egy-egy hajlított pengéjű tőr. A pengék kecsesen, halálosan villannak az éjszakában, és Sir teste úgy ível, mint a marni készülő kígyó. A fegyveres katonák még meg sem fordultak egészen, hogy szembenézzenek vele, amikor Sir ráveti magát az egyikükre; egyik pengét a nyakába, a másikat a törzsébe döfi. Az ütközés erejétől az első katona a másodiknak dől, és Sir azzal a lendülettel, amellyel kihúzza a kém testéből a pengét, a másik katona torkát vágja el. A két ember elesik; gurgulázva kapkodnak levegő után, ahogy a vér kifelé lüktet nyakuk sebén. Sir rögtön a negyedik katona felé fordul, akit a második és harmadik védeni próbált, amelyik még mindig a ló elkötésével foglalatoskodik.

Az ember zavartan néz szembe Sirrel. Tekintete a lábánál heverő két hullára rebben.

– Kérem – nyöszörgi, de közben megpróbálja elragadni a lovat; nem sikerül neki. A mozdulat lendületétől elesik, a két férfi közé, akiket Sir megölt. – Kérem... Könyörgök...

Sir föléje magasodik.

– Hol a fegyvered?

Hangjára megborzongok a rémülettől. Ez az első érzés, amit érzek azóta, hogy megöltem a katonát.

A kém hebeg.

– Nem... nem tudom.

Sir kiragadja a kardot a közelben heverő halott kezéből, és markolatát nyújtja a hebegő katona felé, aki tétovázik.

– Fogd! – mordul rá Sir.

A katona átveszi a kardot. Amint a markolat egészen a kezében van, Sir előrelendül, és tőreit a katona mellkasába döfi. Fátyolos tekintet bámul rám, a férfi ajka fel-le mozog, könyörög még egy utolsó lélegzetért, csak egyetlenegyért...

Még egy utolsó halálhörgés, és súlytalanul hullik a másik két tavaszföldi katona közé.

Az éjszaka úgy mutatja a holtakat, mintha csak álmukban összekuporodtak volna. Ha felkel a nap, látszik majd a vér, az alvadék, a karám fűvét vörösre festő vércsíkok. Vasas szag lengedezik a csata tere fölött, égeti a tüdőmet. Jó lenne, ha esne, ha villámlana, ha tomboló vihar lenne, hogy elmossa mindezt. Öt élet maradékát.

Egy pillanat.

Egy, kettő, három, négy.

Négy. Nem öt. Öt katonát láttunk, ugye?

Körülnézek. Dendera és Mather éppen a katonák megrongálta nyergeket és lószerszámokat teszik rendbe. Greer, Henn és Finn átkutatják a holttesteket, elveszik a fegyvereiket. Sir leguggol áldozataihoz, az egyik férfi ingébe törli töréről a vért.

És közvetlenül Sir mögött, a ló mögött, amire az utolsó ember éppen felülni készült, egy darab kötél lóg a karám kerítéséről, a nyitott kapu mellett. Elvágott kötél.

A karom megremeg a félelemtől, mielőtt meg tudnék szólalni...

– Sir.

Rám néz, hüvelyébe csúsztatja a törét.

A nyitott kapu mellett lógó kötélre mutatok.

– Öt kém volt.

Sir megfordul, a kötelet nézi, aztán pillantása messzebbre vetül, és ott van... Már csak kis pont a horizonton... Az utolsó katona menekül a porfelhőben, az egyik lovunkon. Elég messzire jutott ahhoz, hogy ne tudjuk utolérni. El fogja mondani Angrának, hogy hol talál minket.

Aggodalom rántja össze gyomromat; tudom már, pontosan tudom, mi fog történni. Sir sarkon fordul, szembenéz velem, majd rólam Denderára és Finnre és mindenkire emeli tekintetét. Ne... ne mondd ki... ne...

– Elmegyünk. Most azonnal. Csak a legszükségesebbeket csomagoljátok össze. – Azzal már neki is lát eloldozni a kerítéstől a lovakat. – Öt perc múlva gyülekező a tábortól északra.

Szavai a testemen csattannak.

– Menekülünk? – kérdem szinte sikoltva, közben tokjába csúsztatom a csakramot. – Nem lehetne, hogy...

Sir egy lépést tesz felém; a sötétben is látom, hogy szeme vérekes. Csak így lehet érzelmet észlelni rajta. A szemében látszik.

– Nem kockáztatok. Most, hogy ilyen közel vagyok, kiváltképp nem tehetem. Kezdj csomagolni, vagy ülj lóra!

Azzal elfordul tőlem, néhány lépést tesz a fűvön, eléri Mathert, megragadja a karját, és súg valamit a fülébe, amitől Mather arcára döbbenet ül ki, az én arcomra pedig végtelen harag. Sir a többiekhez siet, nekik is ugyanazt a parancsot adja, mint nekünk: csomagoljátok össze, amit tudtok; nincs vesztegetni való időnk. Sietnek a táborba teljesíteni a parancsot.

Sir nem látja őket, miközben beszél. Nem néz rájuk. Nyugodt, rezzenéstelen tekintete a horizontot pásztázza. Sziget az óceánban; erősen állja a hullámverést. Herod nagy és sötét, de Sir nagy és tiszta; ugyanolyan toronymagas, ugyanolyan félelmetes; erejét elegyítetlen bosszúból meríti.

Ha ő vezetett minket, hogyan veszíthettünk Angra ellen?

– Meira!

Összerezzenek. Annyira Sirre figyeltem, hogy nem hallottam meg Mather közeledését. Mosolyog, de mosolyát elrontja az arcán csorgó verejték, a körülöttünk tomboló pánik.

– Hagytad, hogy észrevétlenül megközelítselek? – szólal meg; enyhíteni próbálja a feszültséget.

Vállat vonok.

– Muszáj engednem, hogy azt gondold, jó vagy valamiben.

Bólint, ajka feszülése enged, nyugodt, komoly nézéssel figyel engem. Mintha nem kéne elhagynunk a táborn, nem kéne egyenként eliramlanunk az éjszakába, míg végre valahol biztonságban újra egyesülhetünk. Legalább egy tucatszor megtettük ezt, amióta az eszünket tudjuk, de úgy néz rám, mintha még soha nem kellett volna elválnia tőlem.

– Mather? – Kérdésként ejtem ki nevét.

Felém inog, megáll, elhúzódik, úgy táncol körülöttem, mintha nem tudná összeszedni a bátorságát, hogy megtegyen valamit. Torkom elszorul, döbbenet fojtogat, nem engedi, hogy remélni merjem, hogy azt fogja tenni, amire gondolok...

Végül egészen közel ér, magához ölel, felemel. Szorosan ölel, egész testünkkel egymáshoz simulunk, karja a hátamon, mellkasához szorít, lábam a levegőben, arcát a nyakamhoz szorítja.

– Megtalálom a módját, hogyan lehet ezt helyretenni – mondja. Szavai a bőrömmön vibrálnak, lényem legmélyét rengetik, remegtetik.

Lassan, óvatosan hozzásimulok, átadom magamat az ölelésnek, karom a nyaka köré fonódik.

– Tudom – felelem sűgva.

Amikor mozdul, hogy letegyen, még szorosabban ölelem, ajkamat a füle mellé mozdítom. Muszáj kimondanom ezeket a szavakat, de képtelen vagyok a szemébe nézni, amikor kimondom:

– Mindannyian tudjuk, Mather. Mindent megteszel, amit Télországért megtehetsz. Soha senki nem feltételezte rólad, hogy nem teszel meg minden tőled telhetőt, és azt hiszem... tudom, hogy Hannah büszke lenne a fiára.

Nem válaszol, csak ölel, a kettőnk között levő szűk térbe zihál. Legszívesebben

lehajtanám hozzá az arcomat; így akarok maradni, örökre ebben a csókközeli állapotban. Az egymással ellentétes vágyaktól annyira felgyorsul a szívverésem, hogy tudom, biztosan tudom, mellkasán át érzi a ritmust. Érzem az ő szívverését, a gyomromon lüktet.

Hirtelen mozdulattal letesz, tenyerét a tarkómra csúsztatja, és állam közelében arcon csókol; ajka a bőrömön időz, folytonos villámlást idéz elő ereimben. Ekkor mély sóhajjal kifújja a levegőt, arcának feszültsége felenged, elhúzódik tőlem. Egy pillanatra látom a szemét; leheletvékony könnyréteg csillog benne. Egy szót sem szól, nem mondja, hogy egyetért velem, csak még egyszer, utoljára megszorítja a kezemet.

Aztán már nincs mellettem. Siet a táborba, hogy összecsomagoljon vagy felnyergelje a lovát, vagy teljesítse a parancsot, amit Sir adott neki.

A karám közepén állok, egyik kezem az arcomon. Szemem hirtelen felnyílik, Mathert keresem a káoszban.

Mi volt ez?

De pontosan tudom, mi volt az. Vagy legalábbis tudom, minek akarom tudni... Annak, aminek mindig is akartam. Annak, amiről folyamatosan győzködöm magam, hogy nem, az nem lehetséges. De miért most, a távozás zűrzavarában, amikor nem tudom számonkérni rajta, nem tudok magyarázatot kérni tőle, és képtelen vagyok kitalálni valamit, hogy letagadhassam, hogy úgy tegyek, mintha meg sem történt volna? Mert megtörtént. Arcomat mintha tüzes billoggal jelölte volna meg ajka, és nem számít, hányszor ismétlem magamban, hogy „Ő a mi jövőendő királyunk”, képtelen vagyok kiűzni magamból az érzést, hogy Mather ajka az arcomra simult.

Sir jelenik meg előttem; észre sem vettem, hogy közeledett. Két felnyergelt lovat vezet.

– Csomagold össze a holmidat.

Hirtelen leeresztem a kezemet. Mather szavai, ajka, ölelése tudatom mélyére süllyed, horgonyként tartom ott; szilárd pont a végtelen bizonytalanságban.

– Nem – mordulok a parancsnokra. *Nem mehetünk el innen csak úgy. Itt kell maradnunk. Ki kell találnunk valamit, ami jobb, mint a menekülés.* – Nem hagyhatom, hogy ezek...

Sir egy gyors mozdulattal elkapja a karomat, és fellendít a legközelebbi nyergelt lóra. Aztán nyeregbe pattan, az én lovam kantárját is megragadja, és olyan pillantást vet rám, amely teljesen egyértelműen utasít: ne vitatkozz.

Szigorú pillantásai korábban sosem állítottak meg.

– Nem hagyhatjuk, hogy ezt az otthonunkat is lerombolják!

Miközben ügetésre fogjuk lovainkat, és elhagyjuk a karámot, Alysson és Dendera lóra ülnek. Rövid időre megállunk a gyülekezés sátra előtt, csak annyi időre, hogy Finn, Greer és Henn futólag bólintsanak Sir felé, hogy igen, minden le lesz rombolva, mielőtt

távoznak. Sir ekkor megrántja a kantárt, és abban a pillanatban, hogy elindulok, nagyon halványan tűz villanását látom a sátorból. A lángok felemésztenek mindent, ami fontos; térképeket és dokumentumokat. Valószínűleg a tűzhelyen égetnek. Nem tudjuk magunkkal vinni ezeket. Angra meg fogja találni a tűzhelyünket; múltunk, ittlétünk egyetlen bizonyítéka hamuval tele.

A nyeregkápát markolászom, hogy elfoglaljam magam valamivel, ha már fegyver nincs a kezemben. Sir kezének szorítása enyhül gyeplőmön, csak annyira, hogy megsimítja a kezemet. Annyira finom a mozdulat, hogy nem tudom eldönteni, vajon vigasztalni akar vagy biztosítani, nehogy váratlanul átvegyem az irányítást a ló felett.

– Nem a te hibád – mordul. – Senki nem hibáztatható ezért.

A torkom elszorul, ahogy ott ülök némán, dermedten, tehetetlenül. Az én hibám. Én vezettem ide a kémekeket. És tudom, hogy teljesen értelmetlen itt maradni. Angra ezek után sokkal több embert küld, nem csak ötöt, és mivel mi csupán nyolcan maradtunk, nevetséges esélyünk van ellenük. Halálos ítélettel ér fel ez a helyzet. De nem tehetem meg, hogy nem teszek semmit... Ha nem teszek semmit, abba előbb halok bele, mint ha egyedül szállnék szembe Angra egész hadseregével.

Sir meghúzza a kantárt, megállítja lovainkat, amikor elérünk a tábor északi részén túli síkságra.

Egy szívdobbanásnyi idő sem telik el, már mind együtt vagyunk. Mindenki és minden, minden ló és minden holmi összegyűlik, amit sikerült magunkhoz vennünk az alatt a rövid idő alatt, amit Sir engedélyezett nekünk. Remélem, az állatainkkal Angra jobban fog bánni, mint a népünkkel.

– Állatok párokba! Kettesével megyünk. Ha biztonságos lesz a helyzet, Cordellben találkozunk – jelenti be Sir, majd Denderára mutat, aki Mather mellett ül a lován. – Tartsd... életben!

Dendera lehajtja a fejét, és egészen addig marad így, amíg Sir megrántja lóva kantárját. Az állat nyerítve megugrik, felágaskodik; minden lóra átragad az izgalom. A nagy zajban Sir rám pillant, és int, hogy kövessem. Olyan sebesen iramodik a sötét síkság, északnyugat felé, mint Angra egyik ágyújából kilőtt lövedék.

Mindenki követi; rövid ideig együtt vágatunk, aztán szétválunk. Visszapillantok. Alysson és Finn észak felé haladnak. Greer és Henn keletnek. Dendera és Mather északkeletnek.

Mather rám néz. Tekintete ugyanolyan átható, ugyanolyan ragyogón vágyódó, mint korábban. Aztán megrántja a gyeplőt, hogy az állat lépést tartson Dendera lovával, és már el is tűntek... Elnyelte őket az éjszaka.

Sir mellém lépteti a lovát. A szél az arcomba csap, felszárítja hulló könnyeimet.

Nem az én hibám. Ezt mondta Sir. És ő csak igazat mond.

Egyórai vágta után lassítunk. Nem látunk mást, csak ritkás facsoportokat és bokrokat; száraz, halott ágaik sziluettje kilátszik a sötétből. Nem állunk meg, haladunk egyenletesen egészen napkeltéig. Aztán napnyugtáig. Amíg a lovak egyszerűen nem bírják tovább. Akkor leszállunk a nyeregből, olyan helyen, ahol találnak vizet, és otthagyjuk őket. Sir előbb levesz róluk minden terhet: a nyeret, a kantárt, a zablát, a lópokrócot, a kis mellvértet. A haszontalan holmit kiszáradt bokrok közé rejti. Csak azt tartja meg, ami a nyeregtáskában volt; aztán még egyszer megpaskolja vékonyukat, és folytatjuk utunkat északnyugat felé. Két teljes napig gyalogolunk; csak rövid időre állunk meg aludni, és folyton a horizontot kémleljük Angra emberei után.

Sir annyira szűken adagolja az ételt, hogy kis híján megbolondulok az éhségtől. Időnként zavaros vizű kis patakokra bukkanunk; az ehető növények még ritkábbak; árnyék pedig egyáltalán nincs. Csak a nap, az ég, megsárgult fű és elszáradt, csenevész bokrok.

Gyűlölöm a meleget. Gyűlölöm, hogy verejtek csorog lapockáim között, hogy a nap a bőröm minden szabadon maradt felületét égeti. De a csendet még a hőségnél is jobban gyűlölöm, Sir pedig nem akar beszélni. Nem a szokásos hallgatagsága van rajta... Egyáltalán nem szólal meg; mintha megnémult volna. Rám sem néz, mintha ott sem lennék, órákig, végtelen órákig gyalogolunk egymás mellett.

Már arra gondolok, hogy menten megállok, megragadom és megrázom, hogy szóljon már valamit, amikor hirtelen letérdel a fűbe valamihez. Csermely. Alig karhossznyi. Olyan tiszta a vize, amelyhez hasonlót indulásunk óta egyszer sem láttam; a hőség vibráló köde fellebben; megkönnyebbülten sóhajtok fel a csermely két partján elterülő, félig feléledt zöld növények láttán. Szívós növényzet, kezdi elemészteni a perzselő nap, de ehetőbb, mint a Rania-síkság csemegéi, ehetőbb, mint a varjak.

Sir rám pillant, közben leteszi válláról a terhét.

– Ma éjjel itt táborozunk le, holnap továbbindulunk Cordellbe. Senki nem követ minket. Minél előbb biztonságba jutunk, annál jobb.

Bár a tiszta víz kísértése csak néhány lépésnyire van, döbbenten meredek rá. Megszólalt. Hozzám beszélt.

– Miért megyünk egy Ritmus-királyságba? Úgy tudtam, gyűlöli Noam királyt...

Sir a víz felé fordul; válla kissé megereszkedik, de nem válaszol.

– Nem segíthetek, amíg nem tudom a tervet. És akár tetszik, akár nem, csak az én segítségem áll a rendelkezésére, semmi más.

Magam is meglepődöm, milyen él van a hangomban; karom elernyed. Előrelépek, tétovázom. Nem tudom, hogyan fog erre reagálni. Ám amikor melléje lépek, csak

lecsorgott, megalvadt vér nyomait látom; kezét mossa a csermelyvízben. Tavaszföldiek vére száradt rajta napokig. Mikor lett volna ideje lemosni magáról?

Hirtelen tudatomba villan annak a katonának a képe, akit megöltem. *Az én hibám. Az összes ember, aki meghalt a táborunkban, miattam halt meg. Miattam.*

Sir bal felé biccent.

– Felfelé, amerről a víz jön – mondja, felcsattanásomról tudomást sem véve.

Kibújok csakramtartóm hámjából, a fűbe ejtem a fegyvert tokostól, majd balra indulok; sűrű aljnövényzeten vágok át. Minden porcikámat véresnek, mocskosnak érzem, mintha tetőtől talpig Angra katonái zsigereinek mocska borítana. Térdre rogyok, vállig a vízbe dugom fejemet. A hűvösség elmossa a hő egy részét; átfolyik rajtam, elviszi rólam a rémületet. Megbánásaimat. Korábban is öltem már. És láttam, ahogy Sir embert öl. Mindenkit, aki velünk volt a táborunkban, láttam véresen, sántítva megjönni csatából. Mathert is. Nem kéne törődnöm azzal, hogy néhány tavaszföldi katona meghalt; ők a mi népünkől ezreket öltek meg.

A tüdőm égetőn feszül, de nem veszem ki a fejemet a vízből; bent tartom a levegőt, egészen addig, amíg nem érzek mást, csak fájdalmas szűkséget, hogy levegőt vegyek végre. Semmi mást. Nem marad hely bennem semmi más érzésnek.

Ujjak szorulnak a karomra. Mielőtt megrázhatnám magam és kizökkenhetnék a kábulatból annyira, hogy megtudjam, ki ért hozzám, belélegzem a... Víz tolul a tüdőmbe, jeges-forró pánik árad szét a mellkasomban a nem kívánt víz mellett; köpködve, zihálva, egyetlen rángó mozdulattal szabadítom ki magamat a csermelyből. Sir a fűre húz, öklével veri a hátamat, hogy a tüdőmben maradt víz és iszapos mocsok kifolyjon az orromon.

Amint a tüdőm kitisztul, talpra ugrom, a szememből dörzsölöm ki a sarat, vizet.

– Jól vagyok. Megijesztett. Jól vagyok.

De Sir nem úgy néz ki, mint aki meg van győződve erről.

– Egyik sem a te hibád. És nem először öltél – mondja. Félelmetesen jó megérzései ezúttal a javamra szolgáltak. – És újra ölni fogsz, ha kell. Az a titka, hogy ne hagyd, hogy ez a tudat tehetetlenné tegyen.

– Nem hagyom. – Kezemet ökölbe szorítom, ujjaim között iszap gyüremlik. Ezen kívül nem látszik rajtam semmi nyugtalanság; kifelé teljesen nyugodtnak tűnök. Erőt veszek magamon, hogy minden dühöm összeszorított kezembe áramoljon. – Nem akarom könnyen venni. Akkor sem, ha maga Angra áll velem szemben. Érezni akarom, mindig érezni, hogy soha ne váljak olyan szörnyeteggé, mint ő.

Vagy Sir. Nem akarom, hogy olyan megkérgesedett szívű ember legyek, mint ő.

Összerezzenek a gondolattól; újabb büntudat rakódik a többire. Eszembe jut, szándékosan gondolok arra, hogy nem mindig volt ilyen. Alysson mesélt Mathernek és

nekem arról az éjszakáról, amikor Jannuari városa elesett, amikor Angra emberei lerohták és elfoglalták. Arról az éjszakáról, amikor huszonnégyen elmenekültünk a hóvihar leple alatt, amelyet Hannah királynő utolsó varázslatával teremtett nekünk, mielőtt Angra kettétörte a varázsmedalionját, és megölte.

– Ha William nincs velünk, nem sikerült volna elmenekülnünk – mesélte Alysson nekünk egy éjszakán, amikor a tűz mellett összebújva vártuk, hogy Sir visszajöjjön a küldetésből. – Láttuk az ágyúk torkolattüzét és a füstgomolyokat a város fölött, és legszívesebben visszarohtunk volna, hogy megmentjük honfitársainkat, de William sürgetett, hogy menjünk, menjünk minél messzebb el. Így történt, hogy addig mentünk, míg átléptük a határt, és megmenekültünk. – Ekkor elhallgatott, megsimította Mather arcát. – William a karján vitt téged, szorosan ölelt egész úton, amíg kiszabadultunk az ostromlott Jannuari falai közül, amíg elhagytuk Télország földjét. Valahányszor könyörögtünk neki, hogy menjünk vissza, segítsünk megmenteni királyságunkat, a te kicsi fejedre tette a kezét, és azt mondta: „Hannah ránk bízta, hogy örökségét továbbvigyük, hogy ne szakadjon meg a dinasztia. Most így menthetjük meg Télországot.” Körülöttünk háború dúlt, menekülésünket leplező erős hóvihar gomolygott, napokig nem jutottunk biztonságba, és William mindezek ellenére nagyon kedves és gyengéd volt veled. Jószívű harcos.

Sir maga sosem mondta el nekünk ezt, és Alysson is csak egyszer. De utána gondosan figyeltem Sirt; azt a gyengédséget kerestem benne, amit Alysson említett. Időnként láttam ennek a kedvességnek egy-két villanását; szeme villant, amikor Mather vívni tanult, ajka rándult, amikor könyörögtem neki, hogy tanítson meg a harc művészetére. De soha máskor nem érezkelhettem benne a hadvezért, aki egykor napokig a karján vitt biztonságba egy csecsemőt. Mintha a gyengédség teljesen eltűnt volna belőle; ám a kedvesség emlékeitől izmai időnként meg-megrándultak.

Mindannyian ilyenek vagyunk. Túl kemények ahhoz képest, amilyeneknek lennünk kéne. Nem katonáknak kéne lennünk, hanem családnak. De szinte csak azok a történetek és emlékek kötnek össze minket, amelyek mind-mind arról szólnak, hogy minek kéne lennie, hogyan kéne élnünk.

Sir bólint. Már teljesen tiszta, minden alvadt vér eltűnt a testéről; csak a ruhája vérfoltos. Mintha semmi nem történt volna.

– Attól vagy jó katona, hogy nem akarod elfelejteni, milyen borzalmas gyilkolni.

– Az imént... – Ujjaim elernyednek. – Az imént katonának nevezett. Jó katonának.

Sir ajka megremeg; mosolyfélnének tűnik a mozdulat.

– Azért ne hagyd, hogy a dicsőség a fejedbe szálljon!

A nap leszárítja arcomról a vizet, és a hőség újra égetni kezdi bőrömet. Furcsán békés pillanat ez Sir és köztem. Küzdök a szédítő érzés ellen, amely azzal fenyeget, hogy

elrontja ezt az egészet.

Most akkor öleljük meg egymást, vagy ilyesmi?

Sir furcsa grimaszt vág.

– Fogd a fegyveredet! Indulunk Cordellbe.

8

MÉG MINDIG REJTÉLY és titok, miért választotta Sir éppen Cordellt. Persze ez a felperzselt táborunkhoz legközelebbi erős, biztonságos királyság, de emlékszem, milyen kirohanásokat intézett Sir Cordell ellen. Azt mondta, Noam király gyáva, a gazdagsága mögé bújik, amit a mágiaszter varázserejével hordott össze; persze ez jellemző, hiszen minden Ritmus-királyság ilyen.

Így amikor másnap északnyugat felé vettük az irányt, muszáj volt rákérdezni, akkor is, ha már vagy tucatszor kérdeztem, de egyszer sem kaptam választ. Ám Sir és én azóta harag nélkül töltöttünk el egy estét, és katonának nevezett, vagyis ez biztosan számít valamit.

– Miért fordulunk egy Ritmus-királysághoz segítségért?

Sir rám pillant, arcán derű és bosszúság elegye játszik.

– A kitartó kíváncsiságba bele lehet halni.

– Ha kínzóan kíváncsi az ember, akár válaszokat is kaphat.

Felhorkan.

– Akár Ritmus-királyság, akár nem, Cordell van a legközelebb. Most pedig sietünk.

Elégkétségteljes helyzetben lehetünk, ha Sir arra számít, hogy Cordellben segítséget kaphatunk. Semmi nem olyan egyszerű, és ha Sir döntésének okát alaposabban megvizsgálom, arra a következtetésre jutok, hogy valami nagyon nincs rendben.

– Mi lesz a következő lépésünk?

Sir a horizontra figyel, maga elé néz, a pampafű végtelen krémszínű hullámozását, a perzselő napot nézi.

– Támogatást szerzünk – súgja. – Hadsereget toborzunk. Felszabadítjuk Télországot.

Úgy mondja ezt, mintha nagyon könnyű lenne. Mintha nem tartott volna tizenhat évig, hogy idáig eljussunk.

És most, miután végre ismét nálunk van Hannah királynő mágiaszterének fele, ez a cél végre elérhető közelségbe került. Egész életem arról szólt, hogy megszerezzük a medalion egyik felét... Soha nem kérdeztem, mi lesz azután, ha ez sikerül.

– Egy pillanat... Még nincs nálunk az egész medalion. A másik fele még hiányzik.

Miért segítene nekünk Noam király? És hol van a medalion hiányzó része?

Sir rám pillant, de ajka feszes vonal marad.

– Ezt a kockázatot vállalnunk kell... Éppen a medalion másik felének őrzőhelye miatt – feleli. Hangja színtelen, és érzem, hogy van valami, amit eltitkol előlem, de továbblép, másik kérdésemre válaszol. – Ha el akarnál rejteni valamit, úgy, hogy biztonságban legyen a világtól, de mindig tudd, hol van, hová tennéd?

– Azt hiszem, magamnál tartanám... – Hirtelen ránézek. – Ugye nem?

Vállat von.

– Ezek szerint a medalion másik felét Angra magánál tartja? Mindig nála van?

Sir nem felel. Hagyja, hogy én rakjam össze a történetet. Találós kérdései, talányos történetei már eléggé idegesítőek.

– Szóval Angra a medalion egyik felét folyton mozgásban tartotta, hogy szörnyű nehéz legyen megszerezni, a másik fele azonban végig a nyakában lógott? – Fejemet ingatom. Alig akarom elhinni. – És én még azt hittem, elértem valamit azzal, hogy visszaszereztem az egyik felét. Hogy ez nagy eredmény.

– Az is – jegyzi meg Sir.

Ajkam szeglete felfelé ível, nagy örömmel tölt el ez a válasz. *Nagy eredmény.*

– Miért nem Matherrel tartott?

Kiszalad a számon a kérdés, mielőtt észrevenném, hogy erre gondoltam. Nem mintha Dendera nem lenne alkalmas arra, hogy Mather oldalán harcoljon; bár nem katona, ő a második legjobb közelharcosunk. De akkor is Sir a legjobb, és a legjobbnak kéne Mather mellett lennie.

– Nem foghatnak el minket együtt – feleli Sir, azzal maga mellé lendíti nyeregtáskáját, és egy rántással felnyitja. – Ketten együtt túl fontosak vagyunk. Valamelyikünkre szükség van ahhoz, hogy ügyünket sikerre vigyük.

Kezembe nyom egy csík szárított húst. Ránézek, további magyarázatot várok, de egy darab sajtot vesz a szájába, és olyan könnyen süpped vissza a hallgatásba, ahogy kilépett belőle.

Ennyi. Nem azért, mert kedvel. Nem azért, mert védelmezni akar engem. Ennek semmi köze hozzám. Soha nem is volt.

Legyűröm a szárított marhahúst, kezem a zsebemben dudorodó apró kék kőre téved. Faragott felszíne érdesen súrolja ujjaimat; elképzelem, hogyan árad belőle az erő és a bátorság folyama a karomon felfelé, egyenesen a szívembe. Elképzelem, hogy valóban mágiaszter, az én saját forrásom, amelyből emberfeletti erő árad a tenyerembe. Az erő jelképe és Télország emléke ez a kő.

Kirántom kezemet a zsebemből. Nincs szükségem mesterséges erőre. Önmagamban is erős vagyok... én, Meira... varázslat nélkül, mágiaszter nélkül... úgy, ahogy vagyok.

De... olyan jó lenne! Olyan jó lenne, ha csak egyszer nem lennék ilyen gyenge. Ha nem azt nézném, mit tettünk eddig, és nem tudnám, hogy még nagyon sok tennivalónk van, amíg végre teljesen biztonságban lehetünk.

Erősek.

Napnyugtakor megállunk, tábort verünk. Ekkorra a hőségtől és a magamban való folyamatos kételkedéstől, hogy Sir szeret-e engem vagy sem, nagyon nyugtalan lettem. Ezért amikor vállalja, hogy ő őrködik először, erőt veszek magamon, és rögtön álomba merülök; remélem, hogy az alvás megtisztítja gondolataimat. Meglepő módon az álom olyan könnyen és gyorsan jön a szememre, amilyen könnyű és gyors álomban régen nem volt részem; mintha az, ahogy Sir aznap beszélt velem, megszabadított volna a rám nehezedő nyomás egy kis részétől.

Gyűlölöm, hogy olyan sokat számít nekem a véleménye.

Behunyom a szemem, az aranylón ringó fűben összegömbölyödöm, és úgy merülök álomba, ahogy a fényes csillagok lebegnek az éjszaka fekete egén.

Egyszerű kis házak vesznek körül, az utca kövezett, a kerítéseken hó és jég, az ablakok zúzmárások. Vastag füstfelhő takarja a várost, a városszéli gyárak kéményei köhögik fel a füstöt.

Jannuariban vagyok.

Úgy ismerem ezeket az utcákat, mint a tenyeremet. Történetekből, mások emlékeiből, lopott képekből és érzelmekből építettem fel magamnak ezt a látványt. De a félelem megdermeszt; ott állok a hideg kőúton; kezem-lábam remeg, erős görcsök rángatják végtagjaimat, és szívem egyre gyorsabban, gyorsabban és még gyorsabban ver. Évekig láttam álmaimban Jannuari városát, elragadtatott figyelemmel hallgattam történeteit. Miért vagyok ennyire rémült?

Testek tömege áraszt el, hatalmas hullámként áradnak Jannuari kanyargó utcáin. Rohanunk, kétségbeesetten menekülünk, körülöttünk robbanások hasítanak a levegőbe.

Télország vereségének éjszakája.

– Ne... – zihálok. Nem futhatunk. Angra összeterel minket. Mindenkit elhurcol... Börtönbe zár minket... – NE! – sikoltom újra és újra, a körülöttem menekülőket próbálom megállítani. Ruhájukba kapaszkodom. De nem állnak meg. Nem hallják, amit mondok. A rémület a szükség áthatolhatatlan falai mögé rekeszti őket.

Aztán hirtelen biztonságban vagyok.

Olyan gyorsan történik... a változás... hogy hátraesem, hátam a szoba falához koppan.

Szobában vagyok. Kis, kényelmes dolgozószobában. Balra a kandallóban kellemesen lobog a tűz. Az égő szén földillatától rögtön megnyugszom; idegen emlékek illata. Velem szemben az ablak nyitva az éjszakára, időnként beesik egy-egy hópihe.

A helyiségben lévők nem vesznek észre engem. Túlságosan elfoglalja őket valami más. Az ajtónál álló hölgyet figyelik. Legfeljebb harmincéves lehet; hófehér haja dús fürtökben hullik alá, arca kedves, hozzá hasonlót még nem láttam soha. Mintha semmi, még Angra ágyúzása sem tudná kizökkenteni nyugalmából a hölgyet.

Nyakában medalion. A mágiaszter.

Hannah.

– Sajnálom – súgja. Könnyek csorognak arcán. – Nem mondhatom meg...

– Nem! – Sir szólal meg hirtelen. Sir. Mellette Alysson, mögötte Dendera és Gregg és Crystalla. Életben. Mind itt vannak, mind életben vannak...

Sikoly törne ki torkomon, de ekkor egy tenyér szorosan és határozottan betapasztja a számát. Sir a félhomályban néz, csak néz szigorúan; fehér borostája között ajka fanyar grimaszba húzódik. Az álomból hirtelen felriadva még kissé mámoros vagyok, zavartan pislogok. Máskor is álmodtam Jannuari városáról. Hannah királynőről is. Biztos vagyok abban, hogy mások is pontosan így vannak ezzel... Életünk minden ébren töltött pillanatát Télország tölti be. Miért ne lenne ez így álmainkban is? Ez egyáltalán nem aggasztó.

De képtelen vagyok lerázni magamról a nyugtalanságot, különösen azért, mert Sir jobbra biccent. Lódobogásra hívja fel figyelmemet.

Lovak vágatnak a síkságon, vibrál a föld a testem, a tenyerem alatt. Sir elvonja kezét a számról. És ekkor belém hasít a felismerés.

Tavaszföldiek? – formálja ajkam a kérdést.

Fejét ingatja.

– Délnyugatról jön – súgja. – Északnyugatra tart.

Hunyorgok. Sir nyilvánvalóan azt várja, hogy tudjam, kikből áll a vágató sereg, de teljesen tanácstalan vagyok. Délnyugatra Nyárföld és Őszföld kerül el. A nyárföldiek nem hagyják el országukat, csak begyűjtőik járnak ki időről időre, hogy bordélyaikat megtölthessék, de ritkán utaznak ilyen messzire, különösen mivel Yakim és Ventralli sokkal közelebb van, és ugyanolyan sok rabszolgának való él ott is. Őszföldnek megvannak a maga összeomlókirályság-gondjai; már két nemzedék óta nem volt női trónörökösük, aztán a jelenlegi királyné lányt szült, de ő az egyetlen lány örökös. A mágiaszter varázstermészete szerint azonban a varázserő birtokosa csak akkor tudja teljesen használni azt, amikor már kezd felnőni. Képesnek kell lennie folyamatosan mozgatni a varázserőt szükség szerint oda, ahol hatnia kell. A gyerekek nem képesek elég varázserőt befogni a királyi mágiaszterbe, és nem tudják megfelelően irányítani sem.

Ám Őszföldnek van egy erős szövetségese: Cordell. Noam király húga két évvel ezelőtt feleségül ment Őszföld királyához. Az ő házasságukból született a nővonalú királyságba lány trónörökös, Angra támadásainak közepette. Amint Tavaszföld elfoglalta Télországot, Angra mohóságában a meggyengült, örökös nélküli Őszföldre támadt. Támadásaik még gyakoribbak lettek, miután megszületett Őszföld hercegnője. Az a céljuk, hogy meghódítsák az országot, mielőtt a hercegnő felnő és átveheti a hatalmat. Mivel Noam királyt vérségi kötelék köti Őszföldhöz, az egyik legerősebb Ritmus-királyság kénytelen volt törődni az egyik Évszak-királysággal, és ennek oka nem az volt, hogy közel van a Klaryn-helységhez.

Ezért akarja Sir, hogy Cordellbe menjünk. Noam királynak most kell megállítania Tavaszföld nyomulását... Vagy segít nekik, vagy hagyja, hogy hűgát és unokahűgát is lemészárolja Angra. Ha ez a lódobogás jelent valamit, akkor azt, hogy a segítség máris úton van.

Izgatottan a földre csapok.

– Cordell! – vinnyogom idétlenül. – Cordelliek? Éppen Őszföldről tartanak visszafelé?

Sir tétova jó-mestered-voltam mozdulattal megérinti az orrát, aztán felugrik a fűből és hosszú, fülsüketítő füttyjelzést ad. A hang visszhangzik a sötétben, és a tucatnyi ló dobogása elhallgat.

Szívem a torkomban dobog. Őszintén kívánom, hogy tényleg cordelliek legyenek. És hogy legalább néhányan együtt érezzenek az utazókkal. Függetlenül attól, hogy az Évszak-királyságokból valók-e. Mert ha a Ritmus–Évszak előítélet torzítja gondolkodásukat, vagy tavaszföldiek...

Ám Sir nem követ el ilyen hibát. Remélem.

Én is felállok. A katonák sötétlő tömege néhány lépésre előttünk áll. Egy árnyék, egy lovas sötét alakja kiválik a többiek közül, és előreüget. Ahogy közelebb ér, láthatóvá válik cordelli arany paszományos vadászöld uniformisa; érdemérmek lógnak rajta, ebből tudjuk, hogy tiszt. Egyik kezében kard, a másikban a gyeplő, hogy ügetve akár át is dőfhessen minket, ha szükséges.

A tiszt elég messzire áll meg tőlünk ahhoz, hogy lássuk az arcát.

– Igazolják magukat, vagy...

Ekkor elhallgat, szeme olyan tágra nyílik, hogy szemfehérje kivillan a sötétben.

– Aranyló levelek! – káromkodik. Összerezzenek erre a kifejezésre. Nyilván valamiféle cordelli utalás. – Télországiak?

Végigsimítok hófehér hajamon, bal vállamra húzom, feszengek, torkom összeszorul az izgalomtól. Ez az a pillanat, amikor vagy leköp minket, és valami becsmérlőt mond a barbár Évszak-királyságokról, vagy segít nekünk.

Sir előlép.

– William Loren, Télország tábornoka vagyok. A hölgy pedig Meira, szintén Télországból. Táborunkat megtámadta Angra egy osztaga, és most Cordellbe tartunk.

A tiszt leengedi kardját; testem feszültsége kissé enged.

– Aki Angra előtt keres menedéket, azt szívesen látjuk Cordellben. Dominick Roe százados vagyok, Cordell Ötödik zászlóaljából.

Az, hogy Dominick leengedte a kardját, nyilvánvalóan jelzés volt a többieknek, hogy minden rendben van, mert ők is azonnal elteszik a fegyvereiket. Nem fognak leköpni minket. Segítenek nekünk. Mosolygok.

– Tehát szívesen látnak minket Cordellben? – kérdez vissza Sir.

Dominick int két emberének; azok rögtön átnyomakodnak a csapaton, mindketten felnyergelt lovat vezetnek a maguké mellett. A tiszt arcán egy pillanatra keserű grimasz jelenik meg; bár a sötétben akár a holdfény játékának is hihetném.

– Valójában csak azt tudom felajánlani, hogy elkísérjük önöket Bithaiba.

Bithai Cordell fővárosa. Nem is kérhetnénk ennél többet. Egy egész század kísér minket, amelynek vezetője nyilvánvalóan nem kedveli Angrát, és nincsenek előítéletei. Sir örökös közben nyilván erősen kívánt valami ilyesmit.

– Elfogadjuk – feleli Sir. – Nagylelkűsége bizonyosan megháláltatik.

A két katona, akikre Dominick rámutatott, kezünkbe adja egy-egy ló kantárját. Felülök az egyikre, és közben Sirre pillantok. Tekintetünk találkozik. Éppen elhelyezkedik a nyeregben. Vállának feszültsége oldódik, lazán üli meg a lovat. Először látom nyugodtnak azóta, hogy elindultam Lyniába. Mert azóta...

Szívem megsajdul a gondolatra, behunyom a szemem. Nem engedhetem meg magamnak, hogy arra gondoljak, ami történt. Nem engedhetem meg magamnak, hogy aggódjam, kinek sikerült eljutnia Cordell biztonságába. Egészen addig nem gondolhatok erre, amíg a lehetőségekhez képest biztonságba nem jutunk.

A krémszínű pampafű másnap délután tűnik el a terepről. Kihúzó magam, egyenes háttal ülök a nyeregben, tágra nyílt szemmel bámulom a hirtelen megváltozott táj élénkségét. Még sosem jártam Cordell földjén. Nem volt okunk olyan királyságba menni, amelyet Sir egyáltalán nem kedvel, amikor vannak olyanok, amelyek szívesen adnak el nekünk élelmet és egyéb szükséges árut. De most azt kívánom, bárcsak jártunk volna itt korábban is. Gyönyörű.

A lovak patája alatt a fű olyan élénkzöld, hogy szinte fáj tőle a szemem. Dombok emelkednek körülöttünk, lankás, szelíd vidék, a tökéletes helyen álló juharfák lombozata éppen csak kezd arany-narancsszínre váltani. Elhaladunk egy gazdaság mellett...

virágillatözönben lépkedünk. Könnyű aroma... levendula... Cordell legkeresettebb és legdrágább terméke. Néhány katona integet az egyik gazdának és munkásainak, akik leteszik szerszámaikat, vödreiket, hogy visszaintegessenek.

Megyünk tovább, elhagyjuk a dús, lila mezőket művelő munkásokat. A katonákat felvidítja a sok zöld, a nap és a levendulaillat; ujjongnak, árad belőlük a hazatérés öröme.

Sir azonban mintha nem vidulna fel a katonák izgatottsága láttán. Alaposan megnéz minden gazdaságot, minden falucskát, amely mellett elhaladunk; valószínűleg azt számolja, hány pompás épület, hány feltűnően bőtermő mező van. Arcizma sem rezzen, és ebben a nem-változásban ugyanazt a dühöt érzem, ami mindig árad belőle, valahányszor kikel Noam ellen.

Télország varázslatát a bányászatra fordította, Cordell pedig a lehetőségek kihasználását segíti elő a mágiaszter erejével: segíti alattvalóit, hogy az adódó helyzeteket a saját javukra használják, és mindenből a lehető legjobbat hozzák ki. Alkalmazkodó, leleményes, szélhámos; akárminek is nevezik őket, még „a falevélből is aranyat csinálnak” – ezt a cordelli kifejezést Sir többször is magyarázta nekünk tanóráinkon, arra utalva, hogy olyan tehetségesen termelnek hasznat, hogy szinte még a fán van a levél, máris aranypénzt ér. Ez megmagyarázza Dominick százados korábbi káromkodását... *Aranyló levelek!*

Hiába szinte kiapadhatatlanok Cordell forrásai, Noam király nem arról ismert, hogy a hasonlóan jómódú Ritmus-királyságokon kívül mással is szövetségre lépjen. Az, hogy a húga Ószföld királyához ment feleségül, botrány volt, amit csak akkor bocsátott meg, amikor rájött, hogyan lehet ezt Cordell javára kihasználni... De hogy télországi menekültek megsegítéséhez alacsonyítsa le magát?

Három órát lovagoltunk zöld mezők és lila levendulaföldek között, amikor még csodálatosabb látvány tárult szemünk elé: Bithai. A város széles síkon terül el, körülötte körülbelül húsz különböző kis gazdaság van. Mindenütt a délelőtti nyüzsgés nyomaival találkozhattunk. Minél közelebb érünk a város központjához, annál sűrűbben állnak egymás mellett a házak, annál több az ember. Aztán a sereg kikövezett utcára ér, amelynek végén felvonóhíd vezet a fallal körülvett város kapujához.

Amint elhaladunk a kapu alatt, a város szinte kirobban. Hatalmas a zivaj, kereskedők kiabálnak, kocsikerekek nyikorognak, dübörögnek az utakon, szamarak bögnék a szélben. Az épületek tökéletes szimmetriában állnak egymás mellett a szürke macskaköves utcák mentén, a főutak tökéletes derékszögben metszik egymást. Minden épület, legyen az lakóház, üzlet vagy fogadó, szürke kövekből van rakva, tetejük barna cserepes. Fejünk felett zászlók lobognak a szélben; zöld háttérben arany juharlevélen levendulakéve. Minden tiszta, rendezett; helyenként szökőkutak és szép kúszónövények díszítik a tereket, sarkokat, mintha az egész város a palota része lenne. Talán így is akarták... hiszen Bithai városa Cordell kapuja, Noam király erejének legjobb felmutatása. Természetes, hogy a lehető legtökéletesebb állapotban akarja tartani a várost.

Polgárok integetnek nekünk, ahogy elhaladunk az utcákon; éljenzik a katonákat, biztató szavakat kiáltanak a hosszú küldetésből hazatérőknek. Néhány nő eldobja zöldséggel, gyümölccsel teli kosarát, és szinte odébb lökik a lovakat, hogy megcsókolhassák férjüket. Az emberek többnyire elhúzódnak Sirtől és tőlem is, ajkuk grimaszba rándul, zavartan bámulnak minket, nem tudják mire vélni, hogy két télországit látnak Bithai városában. Ám a katonák figyelme teljesen másra irányul, nem törődnek a politikai előítéletekkel, csak azzal foglalkoznak, hogy viszonozzák a lelkes integetést, örülnek a boldog fogadtatásnak. Arcukon a megkönnyebbülés mosolya ragyog, hogy biztonságban hazaértek. Ettől az érzéstől önkéntelenül elmosolyodom.

Hűség. Büszkeség. Ezt érzem a levegőben. A katonák vidáman kiáltozva üdvözlik a járókelőket, és kérdezik, mi újság Cordellben. Ezek az emberek szeretik a hazájukat. Ezeknek az embereknek megvan az, amit én mindennap hiányolok Sir tekintetéből, Finn fanyar grimaszaiból és Dendera révedő pillantásaiból... Az otthon.

A század könnyű ügetésre lassít, és befordul még egy széles útra. Juharfák koronáinak lombosára alatt haladunk. A lombok között beszűrődik a napfény, néhány levél elhagyja az ágat, és lassan lebeg lefelé, táncol az aransárga téglákkal kirakott út két szélén húzódó kovácsoltvas kerítés rúdjai között.

Sir mellém léptet. Próbálok a szemébe nézni, hogy valami fogalmam lehessen, mire készül, de csak néz maga elé. Én is ezt teszem.

Ó, gyönyörűséges hőesés! Tényleg?

A század megáll, én pedig kénytelen vagyok a nyelvembe harapni, nehogy megkérdezzem, vajon Noam király nem akar-e valamit ellensúlyozni vagy jóvátenni ezzel. Mert megértem, hogy ha az ember király, akkor királyságában jólétet, bőséget, makulátlanul tiszta fővárost akar... De ez?

Az úttól a palotát kapu választja el. Aranykapu. Legalább háromszor olyan magas, mint én. Egész felületén zöld fémindák húzódnak kígyózó vonalban. Az indák mentén vörös fémrózsák nyílnak. A fémágakon azúrkék fémmadarak ülnek. De ami a legrosszabb: a kapu két oldalán két magas juharfa áll. Színaranyból. Leveleik szép – de felettebb mértéktelen – melódiát játszanak.

– Ez a királyság szíve – súgja Sir. Hirtelen elhallgatása ébreszt rá, hogy a férfiak lelkesedését komolyság váltotta fel.

– Ugye ez... – Önkéntelenül suttogóra fogom a hangomat. – Ez... ugye nem igazi arany?

Sir kurtán bólint. Szám táva marad a csodálkozástól. Nem csoda, hogy Sir valósággal gyűlöli Noam királyt. Annyi aranyat használt fel két juharfaszoborra, hogy egy egész királyságnak is elég lenne.

A regiment leszáll a lóról, Sir és én nem tehetünk mást, követjük példájukat. Amikor

mind ott állunk a kapu előtt, a cordelliek mélyen meghajolnak, és kis ideig úgy maradnak. Hajukat fújja a szél. Így meghajolva állnak, miközben halk mormogás hallatszik soraikból.

Közelebb húzódok Sirhez.

– Ők most... kántálnak?

Sir bólint. Nem tűnik boldognak. De ez nem olyan képen-teremtem-ezt-a-Noam-királyt neheztelés, inkább vágyódó és kissé irigykedő pillantás.

– Ez Bithai város szózata.

A katonák befejezik a két aranyfához szóló egyáltalán-nem-félelmetes-és-hátborzongató kántálásukat, majd ismét a lovaikhoz lépnek. Dominick százados az emberei között jár. Mindenki azzal foglalatostkodik, hogy a lovakat elvezessük jobbra, egy külön úton, amely feltehetően a palota mögé vezet.

Dominick a kapura mutat.

– William tábornok, lady Meira...

Lady. Orrom ráncot vet, furcsa, bizsergető érzés halad felfelé a gerincemen attól, hogy hölgynek nevezett. Jobb, ha ez nem marad így... Nem igazán tudom, hogy akarok-e hölgy lenni.

– ...kérem, kövessenek. Elvezetem önöket a királyunkhoz.

Sir nyaka vöröslök. Ez az utazás teljesen tönkre fogja tenni. Kikészíti. Nem mintha nekem jobb érzés lenne, hogy itt vagyunk... A Ritmus-királyságokkal való eddigi összes találkozásom után értéktelen semmirekellőnek éreztem magam, mintha nem is lennék ember. Ránk kiabáltak, ha az utcáikon jártunk, rohadt zöldséggel dobáltak, amikor kilovagoltunk városaikból. Miért lenne más Cordell? De eddig senki nem volt kegyetlen velünk, ezért beállok Sir mögé. Dominick a kapun át gyönyörű, dúsan zöldellő kertbe vezet minket.

Egy kis kövezett sétány közepén szökőkút lövell vizet a magasba. A sétány mellett élénkvörös azálea- és vállig érő levendulabokrok virítanak. Virágpor száll a levegőben, mintha apró bogarak lennének, egymásnak ütköznek a ragyogó napfényben. Jobbra kőút kanyarog a közeli juharfaerdő felé, rejtett ösvény éjszakai találkozókhöz vagy orgyilkossági kísérletekhez.

Az előttünk magasodó palotát ugyanolyan szürke kőből építették, mint Bithai házait. Ez az épület azonban mindegyiknél hatalmasabb, négy emelet magas, ablakai csillognak a napfényben, elefántcsontszín erkélyei kecsesek, az ablakok mögött vastag bársonyfüggönyök rekesztik ki a világosságot, hideget, meleget.

Dominick százados éppen int, hogy lépünk be a palotába, amikor egy ismerős hangra hirtelen hátrafordulok. Sir is megáll, és hangulata felenged annyira, hogy elmosolyodjon. Ószinte, megkönnyebbült mosoly, nagy megnyugvással tölt el engem.

– Meira!

Éppen akkor fordulok az erdő irányába, amikor hófehér hajtömeg és kék szempár bukkan ki a sűrű, sötét zöldeből... Mather.

Mosoly szalad szét az arcomon, az út minden fáradalmát feloldja. Mather futásnak ered, hozzám rohan, bordaropogtató erővel ölel magához.

Azt sem bánom, ha valóban elpattant néhány bordám.

9

MATHER RAGYOGÓ MOSOLLYAL NÉZ RÁM, és nem tesz le. Hiába próbálok küzdeni az érzéseimmel, biztosra veszem, hogy arcom máris tűzpiros. Nyilvánvaló, hogy Mather hosszabb ideje van Bithai városában, mint mi. Haját szalaggal kötötte hátra, égkék inget és elefántcsontfehér nadrágot visel, nyakában Hannah medalionjának fele lóg. Noam szerzett nálam egy jó pontot, beírom a nem megölendő könyvébe: mert gondoskodott Matherről.

Mather mély hangon nevet, torkából bugyborog fel a kacagás.

– Elég sokáig tartott, hogy ideérjete.

Szavai a nyakamon vibrálnak, és ettől valahogy hirtelen ráeszmélek, hogy a nyakába kapaszkodom. Ujjaim remegnek, de képtelen vagyok elmozdítani a kezemet, csak nevetek, nevetek le rá, és érzem, hogy izmai megfeszülnek.

– Nem is tudtam, hogy ez valami verseny – sikerül végre megszólalnom. Nehéz, mert első ölelésünk emléke villan a tudatomba. Az arca elvörösödik, illetve halvány rózsaszín pír jelenik meg rajta. Vajon ő is arra gondol?

– Az volt. És vesztettél.

Ennyit mond. Nevetése teljesen eláraszt.

Sir köhécsel. Mather még egyszer megszorít, aztán letesz az udvar kőlapjára, én pedig elég nehezen találom meg az egyensúlyomat. Ki forgatta fel így a világot?

– Ki van még itt? – kérdi Sir. Egyenesen a lényegre tör. Mathert mintha nem bosszantaná annyira Sir nyersesége, keresetlensége, mint engem. Mert engem mindig bosszant.

– Mindenki.

Megkönnyebbülten sóhajtok fel. Mind itt vagyunk. Mindenki túlélte. Bűntudatom némiképp csökken... Elvesztítettük a táborunkat, de senki sem halt meg közülünk, így a lelkiismeretem is megnyugodott.

Sir is felsóhajt.

– Remek. Találkoztatok már Noam királlyal?

Mather bólint.

– Tegnap. Dendera és én már két napja itt vagyunk... – Rám pillant, aztán újra Sirre, és nem folytatja, nem mondja ki, akármit akart mondani. De hirtelen úgy néz ki, mint akit hasba vágtak. Minden érzékem riadót fúj.

Valami nincs rendben.

Sir ismét bólint, és Dominick százados felé fordul.

– Kérem, vezessen a királyukhoz!

Dominick erre sarkon fordul, és szökell fel a lépcsőn, a palota felé. A két ajtónálló kinyitja előttünk az ajtót. Kíváncsian nézik fénylő télfehér hajunkat. Illetve Sir haja és az enyém sem fénylik éppen, a fejünk olyan, mint a testünk, az út pora és verejték tapadt ránk. De abból, amilyen határozottan lépdél Sir a százados mögött, arra következtetek, hogy nem veszünk fürdőt, mielőtt Noam királlyal találkozunk. Fürdő. Nehezemre esik, nehogy a vágyódástól hangosan felsóhajtsak, amikor megállunk a palota előcsarnokában.

Egyetlen fényforrás világít, a fejünk fölé lógatott csillár, lágy fehér ragyogásba vonja a termet. A helyiség többi éke mind sötét. Fekete márványpadló, a falburkolat politúrozott fa. Kényelmes, de nagyon-nagyon drága. A falak mentén négyszögletes táblák sorakoznak, nem tudnám megmondani, hogy ajtók-e, vagy csak dísznek vannak.

Jobbra az egyik hirtelen kitárul.

Dominick előresiet, feszes tisztelgéssel köszönti a helyiségben lévő embert, akit mi még nem látunk.

– Felség, újabb... újabb...

– Újabb télországiak. Igen, kitaláltam.

A mély hang illik a meleg sötétséghez, és a környezethez is. Szinte barátságos ez a hang, inkább nagypapa hangjának gondolnám, mint király szavának.

Sir előrelép, kis híján odébb löki Dominick századost.

– Noam.

Egyszer, amikor rávettem Mathert, hogy lopjunk el egy palackot Finn nyárföldi borából, és az italtól lerészegedtünk, Sir arra ítelt engem, hogy két hétig én mosogassak el vacsora

után. Az ok: „tiszteletlenség tanúsítása leendő királyunkkal szemben”. Ám Sir minden gond nélkül a keresztnévén szólítja Cordell királyát, mintha csak valami rosszul viselkedő kisleány lenne.

Noam kezét karba fonva lép ki az előcsarnokba. Nagy termetű ember... Nem annyira, mint Sir, de a megjelenése így is tiszteletet parancsoló. Aranybarna haja szinte vállig ér, arca közelében ősz hajszálak vegyülnek bele, szakállában még több ősz szál látszik. Tekintete titokzatos és mélyre ható... Egyszerre érzem magam előtte úgy, hogy belém lát, egyetlen pillantással kiismeri minden titkomat, és úgy, hogy láthatatlan vagyok. Mágiasztere, Cordell töre az övébe van tűzve, markolatán a lila ékkő halványan világol a félhomályban.

Noam közönyös arccal fordítja sötét tekintetét Sir felé. Aztán a pillantása átsuhan Matheren, majd megáll rajtam. És elvigyorodik.

Ez nem jelenthet jót.

– Köszönöm, Dominick. Leléphetsz.

Dominick úgy húzódik hátra, mintha többet várt volna. De meghajol, mormog valamit arról, hogy később majd jelentést tesz Öszföldről, azzal kivonul.

– William – szólal meg Noam, bár még mindig engem bámul. – Úgy örülök, hogy neked is sikerült. Kellemetlen, nehéz ügy, ha az embernek az Évszakok Sötét Árnyékával van dolga. Az évszakiak eléggé... – gondolkodik, hogyan folytassa – ...eléggé szeszélyesek tudnak lenni.

Alig vagyok képes megállni, hogy fel ne horkanjak. Szeszélyes. Engem még nem is ismer.

Ám felmordulásom megakad félúton, amikor meghallom, minek nevezte Angrát. Az Évszakok Sötét Árnyékának. El is feledkeztem róla, hogy a Ritmus-királyságok így nevezik. Mintha csak a többi évszaki szürke árnyékfoltja lenne, semmi más, és ha jól mozdulunk, el is tűnhetne akár.

Sir belép Noam látóterébe. Megkönnyebbülten sóhajtok fel.

– Reméltem, hogy bizalmasabb körben tudunk beszélgetni – szólal meg Sir, majd Matherre pillant. – Ám királyom említette, hogy már beszélt veled. Van azonban néhány ügy, amit én is szeretnék megbeszélni veled.

Sir még sosem nevezte Mathert „királynak”. Jövendőbeli királynak igen. Felségnek igen. De királynak soha. Mather Dynam király. Nyugtalanság vibrál végig a testemen. Tudom, hogy Mather a királyunk, és tudtam, hogy ez bekövetkezik majd, de azt hittem, több időm van, legalább annyi, hogy megtaláljuk a medalion másik felét. Nem... most.

Noam két szolgát int magához.

– Gondoskodjanak lady Meiráról. Ma este olyan gyönyörűnek kell lennie, amilyen talán

még sosem volt.

Sir elsápad. Én szintén. Még sosem láttam, hogy Sir elsápadt volna. Azt hiszem, már nem kedvelem annyira Bithait.

– Elnézést, ezt nem értem – mordul Sir.

Noam vigyorog.

– A bál. Udvertartásom két napja vár az ünnepségre. Most már elkezdődhet. Királyod nyilván elmondta neked.

Attól, ahogy a király szót kiejti, egészen libabőrös leszek. Matherre nézek, arca olyan vörös, mint odakint az azáleák, ajkát olyan erővel préseli össze, hogy fogai biztosan kilapultak.

A szolgák elindulnak felém.

– Erre tessék – szólal meg egyikük.

Sir bólint felém. De van valami a tekintete mögött... Valami, amit alig tud visszafogni, amitől legszívesebben megragadnám csakramomat, és tönkretenném Noam palotájának gyönyörű előcsarnokát.

A szolgák elindulnak, egylépésnyire lemaradva követem őket. Így érezhet a birka, mielőtt levágják a fejét, és nyílt tűzön megsütik nyárson.

Még hallom Noam király hangját, amikor elhagyjuk az előcsarnokot. Mint Bithaiban minden, ez is szándékolt. Itt semmi nincs véletlenül.

– Igen – mondja Noam. – Egyezsége juthatunk.

Hirtelen hátrafordulok, de Sir, Mather és Noam már beléptek a helyiségbe, amit Noam király dolgozószobájának gondolok. Az ajtó becsukódik mögöttük, így már semmit nem hallhatok.

– Lady Meira, szíveskedjék erre fáradni...

Lady. Valóban?

Megadom magam a helyzetnek, követem a személyzetet. A folyosó bálteremre nyílik... Nyilván ez az a bálterem, ahol ma éjjel a Noam király eltervezte ünnepség lesz. Hatalmas, pompázatos terem, márványburkolat, csillárok, dúsan zöldellő növények és rengeteg arany. Szinte émelygek Cordell gazdagságától.

A teremből kétoldalt két kanyargó lépcső visz felfelé. A szolgák a bal oldalin vezetnek, a lépcsőfordulóról 180 fokban beláthatom a báltermet. Szándékosan nem nézem azonban, inkább a csizmámra száradt mocsokra figyelek.

Az emeletre érve olyan hasonló folyosókon haladunk, hogy kezdem azt hinni, Noam király terve az volt, hogy eltévedjek bosszantóan drága labirintusában. Annyira fényes a

falburkolat politúrja, hogy elhaladtunkban látom benne magamat, koszos tükörképemet, a kristálycsillárokat, ahogy fényes pontokat vetítenek a testemre. A vörösesbarna szőnyeg oly puha és bársonyos, hogy csizmám talpa bemélyedést hagy rajta. Ugyanolyan sötét tónusú, luxussal berendezett helyiség, de ugyanolyan kellemesség-érzésem van itt, mint az előcsarnokban volt.

A szolgák végre megállnak egy ajtó előtt. Fényes felületében látom rémült önmagamat, aztán az ajtó befelé lendül, és mögötte... Nehéz ezt kimondani... Pontosan olyan hálósoba van, amelyet én terveznék, ha végtelen anyagi források állnának rendelkezésemre, és a lakberendezésen kívül semmi mással nem kéne törődnöm.

Egyszerű és szép. Arra számítottam, hogy ugyanolyan pompázatos lesz, mint Noam kapuja, de nincs benne más, csak egy baldachinos ágy (igazán szép baldachinos ágy), egy díszes szekrény (igazán szép díszes szekrény) és a fapadlón bonyolult levendulamintás szőnyeg. Szemben, az erkélyajtó előtt nehéz, fehér függönyöket lebbent a szél, amint a szoba közepére lépdelek.

A két szolgálólány alig néhány évvel idősebb nálam, egyszerű, dísztelen, cordelli vadászzöld színű ruhát viselnek. Szőkésbarna hajuk laza fürtökben omlik vállukra, egyikük, akinek szélesre nyílt barna szeme mintha mindent látna (ami persze nyilván csak illúzió), hozzám lép.

– Ez így megfelel önnek, lady Meira?

– Meira.

– Igen, én is ezt mondtam. Lady Meira.

Elkomorulok.

– Nem. Csak Meira. Így szólíts! Nem lady.

– Attól tartok, nem tehetem, lady Meira.

Fogcsikorgatva fordulok vissza feléjük.

– Rendben. Hogy hívnak benneteket?

– Mona.

– Rose.

– Nos, Mona és Rose, mit tudtok mondani nekem Noam király terveiről?

Mona szerényen lehajtja fejét, Rose egyszerűen csak vállat von.

– Semmit nem tudunk azon kívül, hogy este nyolcra fel kell öltöztetnünk, és készen kell állnia a bálra.

Hunyorgok rájuk.

– És mi van akkor, ha nem engedelmeskedem?

Mona szeme tágra nyílik. Kettőjük közül nyilván Rose a vezető, megérinti Mona kezét.

– Remélem, nem ellenkezik, lady Meira. Noam király nagyon egyértelműen kijelentette, hogy attól függ a palotabeli állásunk, hogy ön ott lesz-e a bálon, vagy sem.

Szemöldököm összerándul.

– És ti mindig pontosan azt teszitek, amire a király utasít?

Rose lassan biccent, mintha nem igazán értené, miért teszek fel egyáltalán ilyen kérdést. Ugyanerre számítok Monától, de amikor észreveszem, hogy tétovázik, kezét tördeli, képtelen vagyok türtőztetni magamat, ajkam kíváncsi mosolyra húzódik. Rose észreveszi arckifejezésem hirtelen változását, és Monára néz, aki felemeli a kezét, és olyan vadul bólogat, hogy attól félek, leesik a feje.

– Természetesen engedelmeskedünk neki – jelenti ki Mona. – Én csak... szóval jó lenne, ugye... ha... nem is tudom... ha nekünk is meglenne a magunk varázslata.

Rose arca olyan vörössé változik, mint a rózsa, amelyről a nevét kapta.

– Cordell népének mindene megvan, senki nem kíván semmi egyebet, te pedig itt állsz *egy vendég előtt*, és ilyesmiket mondasz? – Ekkor felém perdül. – Kérem, bocsásson meg, lady Meira... Mona csak nemrég szolgál itt.

Mona megenyhül, keze elernyed, álla a mellkasáig hajlik. De nem felel Rose-nak... Illetve nem neki felel. Szemlesütve fordul felém.

– Kérem, bocsásson meg, lady Meira.

Kis híján elfelejtek bosszankodni azon, hogy ismét ladynek nevezett, amikor meglátom, hogy hevessége kihunytt. Képtelen vagyok rejtegetni meglepetésemet... Az arcomra van írva... Csak akkor beszélt hangosabban, akkor élénkült meg, amikor a saját varázserő gondolatát említette. Ha nem lennének lekötve Noam királynak, ha nem lennének hozzá kötve.

Nem engedem el ezt a gondolatot, próbálom kitalálni, hová soroljam gondolataim közt, hogyan vélekedjek erről. Eszembe jut a zsebemben rejlő lapis lazuli, a kis gömbölyded kő. Combomnak nyomódik. Mather hinni akarta, hogy varázslat volt... Hogy bárki simán felvehette volna a földről. Sokkal egyszerűbb lenne a világ... Senkinek nem kéne királyától vagy királynőjétől függenie, senkinek nem kéne az uralkodó segítsége. Senkinek nem kéne a királysága határai között maradni, hogy részese legyen a vérvonal szerinti varázslatnak. Sokkal kevésbé lennénk... bekerítve? Úgy tűnik, nem ez a megfelelő szó, legalábbis olyan embertől, aki egész életében azért harcolt, hogy ilyen varázslatot szerezzen. Ám lehet, hogy más királyságokban, amelyeknek már évszázadok óta van varázsserejük, felteszik ezeket a kérdéseket. Elgondolkodnak, milyen lenne szabadnak lenni, felszabadulni világunk szigorú szabályai alól.

Fejemet ingatva nézek Monára.

– Ne szabadkozz! Teljesen rendjén való, hogy az ember kérdéseket tesz fel – mondom, bár nem tudom, mi lenne a válaszom ezekre a kérdésekre. Csak azt tudom, hogy Télországnak varázslatra van szüksége, hogy szabad lehessen. Most semmi másra nem tudok gondolni.

Rose felcsattan:

– Egészen biztosan nem rendjén való kérdéseket feltenni akkor, ha ezek a kérdések ellentmondanak királyunk egyértelmű parancsainak – mondja szemöldökét felvonva, ujját felemelve. Készen áll, hogy fenyegetésével felém forduljon.

A baldachinos ágyig hátrálok, és karomat széttárva lehuppanok rá.

– Ne izgassátok fel magatokat! Elmegyek a bálba.

Amikor Rose újra megszólal, mosolyt hallok a hangjában.

– Kitűnő. Odabent fürdőt készítettünk önnek, lady Meira.

Éppen idejében emelem fel a fejemet ahhoz, hogy lássam, Mona a tőlem balra lévő ajtóra mutat.

– Most hagyjuk egy kicsit pihenni, aztán visszajövünk – közli Rose, azzal kifelé tereli Monát.

Amint becsukják maguk mögött az ajtót, felülök. A mozdulattól a lapis lazuli a csípőmhöz nyomódik, és ettől önkéntelenül Matherre gondolok és Sirre, nem a varázslatra és arra, hogy kinek kéne rendelkeznie vele, és kinek nem. Előkotrom a követ zsebemből, tenyeremen görgetem a kis kék golyót. Az ismétlődő mozdulat csillapítja az idegeimet.

Noam valamit akar velem. Ez furcsa. Még furcsább azonban a tény, hogy egy Ritmus-királyság uralkodója egyáltalán valami használhatót lát egy évszaki menekültben. Mather és Sir is tudják, mi az, de most éppen Noam királlyal tárgyalnak, ezért jelenleg csak két dolgot tehetek: körbeosonok a palotában abban a reményben, hogy a rengeteg helyiség közül valamelyikben választ találhatok, vagy megfürdöm, és szundítok egyet.

Mintha testem már meghozta volna a döntést. Ásítok, szemem elhomályosodik, könnybe lábad.

Lehámozom magamról úti ruháimat, az egészet egy sarokba dobom, a halom tetejére, mintegy őrzőül helyezem csakramomat. A lapis lazuli golyó kigördül a halomból, gurul, gurul a fapadlón, a vastag szőnyegen áll meg. Felemelem, gondosan az éjjeliszekrényre teszem; a kék felületet nézem, csak nézem. Tudom, hogy nevetséges, de valahogy nagy nyugalmat ad a tudat, hogy Télország egy darabja velem van, ha szükségem van rá.

Az illatos szappan és a pezsgő víz gyorsan eloszlatja maradék aggodalmaimat, érzéseimet levendula és gőz tölti be. Nagyon jó érzés! Ehhez hozzá tudnék szokni.

Olyan sok időt töltöttem a kádban, hogy bőröm már ráncosodni kezdett. Kikászálódtam

a kádból, és amint a pihenés köde felszállt, elkomorodtam. Újra belopakodott tudatomba az aggodalom. Valami nincs rendben. Kétszer is körbenézek a helyiségben, zavartan keresek, tekintetem a padlót pásztázza és... Nem látok semmit.

Semmit.

A holmim eltűnt. A csakramom, a csizmám, mindenem. Csak a lapolazuli-rög van az asztalon. Az ágyon hálóing kiterítve, ragyogó elefántcsontszín darab, ami valószínűleg jó csere volt a ruháimért. Nyugalannak kéne lennem, csak hogy a hálóing anyaga a nyúl szőrénél is puhább, finomabb. Belebújok, és a nyugalom köde ismét rám telepszik. És amikor a selymes ágyneműbe bújok, a pehelypaplannal betakarózom, el is felejttem, miért kéne nyugalannak lennem, miért kéne aggódnom. Azt is elfelejttem, hogy miért kéne visszamennem Noam király dolgozószobájába, és milyen válaszokat kéne követelnem. Ahogy azt sem tudom, hol van Noam dolgozószobája, mert minden folyosó ugyanolyan, és a fái nevetségesek és, édes hóesés, ez az ágy olyan... kényelmes.

10

„*SAJNÁLOM. Nem tudom, mi mást tehetnék. Órák kérdése, és megérkezik.*

Korábbi álmomban, a dolgozószobában vagyok. A kandallóból meleg árad, kellemes az égő szén illata; a nyitott ablakon beesik néhány hópihe. A huszonhármak, akik azon az éjszakán elmenekültek, és a Rania-síkságon fognak élni két csecsemővel, összébújva várják, hogy eljöjjön a távozás ideje. És Hannah királynő, az ő szótlan ereje megremeg, amint letérdel... Alysson mellé?

Miért álmodom újra ezt?

Alysson széken ül, Sir előtt, aki a szék támlájára támaszkodva áll, feje lehajtva. Mindketten komorak, sírnak is, nem is, próbálnak erősek maradni királynőjük előtt. Alysson apró takarógöngyöleget ölel.

– Nem tudom, mi mást tehetnék – súgja Hannah; azzal hosszú, fehér ujjával megsimogatja Alysson kezében a kis csomagot. Pici kéz nyúl ki a csomagból, Hannah megfogja, két tenyere közé simítja.

Mather.

– Nem kell elmennetek – mondja Hannah. – Nem kell megtennetek.

Télország királynője esdekel tábornokának és tábornoka feleségének.

Alysson felnéz királynőjére, egyik kezével még Mathert öleli magához, a másikkal Hannah kezét ragadja meg.

– Megtesszük – súgja. – Természetesen megtesszük. Télországért.

– Mindannyian megtesszük – szólal meg Sir. Felnéz. Tekintete nyugtalan, nagyon éber. – Megbízhat bennünk, királynőm.

Hannah feláll, ujjai tétován lefelé nyúlnak, fiát érinti. Bólint, vagy lehajtja a fejét, olyan sokáig áll némán, hogy amikor egy távoli robbanás robaja hallatszik be, mindenki összerezzzen.

– Sajnálom, hogy ezt tettem a népemmel – súgja Hannah. – Annyira sajnálom...

– Lady Meira?”

Felriadok. Robbanások zajára számítok, kész vagyok felkapni azt a csecsemőt és rohanni. Eltelik néhány pillanat, sok mély lélegzetet veszek, a baldachint nézem, és emlékezetembe idézem, hol vagyok, csak akkor hiszem el, hogy nem abban a dolgozószobában állok. Ez nem Télország, hanem Cordell. Noam király palotája. Rose hajol fölém, izgatottan.

Csak álom volt. Megint Hannah királynőről álmodtam. De miért tűnt olyan valóságosnak az álom?

– Készen áll, hogy megszépítsük, lady Meira? – kérdi Rose, és nézi, csak nézi, ahogy a baldachinra pislogok.

Szemöldökömet ráncolom.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy nem vagyok eleve szép?

Rose arca elkomorul.

– Nem! Természetesen nem így értettem. Csak arra...

– Semmi gond, Rose. Csak tréfáltam – mondom, azzal átlendítem lábamat az ágy peremén, és felmérem a helyzetet. Mona és Rose mellett három másik szolgálólány is a szobában áll. Mindegyikük kezében csomag vagy valamilyen ruhadarab. Úgy gondolom, ez része annak, amit Sir tervez... Kicsinosítanak, ahogy a csirkét összekötözik sütés előtt. Úti ruhában mégsem mehetek bálba. Összerezzenek a gondolatra, hogy ez nem jutott előbb eszembe. Soha nem volt rajtam mindennapi, kopottas ruháimnál csinosabb holmi. Nem is tudom, hogy akarok-e csinosabb lenni... Valahányszor Dendera a báli ruhákról mesélt nekem, mindig csak arra gondoltam, hogy szentséges hóesés, milyen szükségtelenül sok anyag! A szoknyát pedig biztosan egyenesen azért találták fel, nehogy a nők megszökjenek.

– Igenis, lady Meira – szól Rose, azzal a szolgálólányokhoz fordul. – Lányok! Fogjatok hozzá!

Felemelem a kezemet.

– Hogy most? Egy pillanat! A saját ruháimat akarom, és a csakramomat... Aúúú!

Mind az öt lány egyszerre akarja teljesíteni a feladatát. Kirángatnak az ágyból, az öltöztetődobogóra állítanak, amitől úgy érzem magam, mintha Noam király egyik idétlen aranyfája lennék, és emberek csacsognának ágaim alatt.

– Mona, láb. Cecily, ingváll és ruhaujj. Rachel és Freya, haj és arc – adja ki a parancsot Rose, mint valami generális, aki századosait vezényli és dorgálja. A lányok ide-oda rángatnak, több réteg kelmét húznak rám, furcsa porokkal és olajokkal kenetetnek. Egyikük megragadja a hajamat, és csigavonalkontyba tekeri. Egy másik lány valami fényeset ken ajkamra, arcomra. Megint másik merev sarkú cipőt húz a lábamra. Valamelyikük olyan szorosra húzza fűzőmet, hogy gyomrom belsejének ízét érzem.

– Biztos, hogy... mindez... szükséges? – kérdezem, miközben a fűzőt húzzák rajtam. Megértem, hogy az ember kicsit összeszedi magát a bálba, de valóban szükség van ennyi kényelmetlenségre? Nem bújhatnék bele valami egyszerű ruhába? Vagy ami még jobb lenne: nem lehetséges, hogy el se menjek? De Sir és Mather is ott lesznek a bálon, és nem akarok a mulatság végéig várni, hogy megtudjam, mit terveznek. Ha ezért egy kicsit szenvednem kell a túl szoros fűzőben, hát legyen.

Rose mutatóujját alsó ajkára illesztve néz, csak néz. Szó nélkül a díszes szekrény felé fordul, és kinyitja. Az ajtók belsején tükör van, és bár a szekrény polcain ruhák és hálóingek sorakoznak, annyira lenyűgöz a tükörből visszanező kép, hogy nem is tudok figyelni a ruhákra.

Noam király szolgálóleányai nagyon ügyesek. Vagy szebb vagyok, mint gondoltam.

A ruha, amelybe belebújtattak... illetve még mindig igyekeznek rám adni... mély rubinvörös, fodros, suhogó, a ruhaderékon bonyolult aranyhímzés. Az aranyhímzés két vékony pántban végződik, amelyek szabadon hagyják kulcscsontomat, így jól látszik a fonatos arany nyaklánc, amelyet az egyik lány kapcsolt a nyakamba. Hajam hatalmas, bodrokban feltűzve zilálnak tűnik, de néhány hófehér, kósza tincs az arcomat csiklandozza.

– Nos? – kérdi Rose, karját keresztbe fonva. Mintha túlon túl elégedett lenne magával.

Hirtelen becsukom a számat. Talán nem is olyan borzalmas, ha az ember lánya egy kicsit csinosabb.

– Nagyon jó... Értesz ahhoz, amit csinálsz.

Rose sóhajt, miközben a lányok feladatuk végeztével elhúzódnak. Némelyikük elismerően jegyzi meg:

– Nahát, milyen gyönyörű!

– Egészen biztosan beleszeret...

Hirtelen felemelem a kezemet, és körülnézek.

– Egy pillanat. Kicsoda szeret belém?

Mona éppen elteszi szépítőszereit.

– Theron herceg, lady Meira. El lesz bűvölve!

Noam fia. Elkomorulok. Tétován gyűröm a szoknya selymét. Tudtam, hogy valami elkerülte a figyelmemet.

A lányok kifelé indulnak, Rose határozott parancsokkal tereli őket kifelé, hogy nézzék meg, a többi vendégnek nincs-e szüksége valamilyen gyors segítségre az utolsó pillanatban. Leugrom az öltöztetődobogóról, és megragadom Rose karját.

– William tábornok és Mather király... – mondom, és meglepően könnyű kiejtenem királyi címét. Furcsán feszélyez a kérdés. – Hol vannak?

– Készülnek a bálra, lady Meira. Azt mondták, hogy ha ön érdeklődik utánuk, mondjuk meg, hogy a bál előtt a könyvtárban találkoznak.

– És mikor kezdődik a bál?

– Tíz perc múlva.

Ököllem csapok homlokomra, így próbálom visszaszorítani hirtelen erős, lüktető fejfájásomat.

– Lady Rose, ha szeretné, hogy ott legyek azon a bálon, mondja meg, kérem, merre van a könyvtár. Most azonnal.

Rose a folyosó végére, balra mutat.

– Kétszer balra, egyszer jobbra. Az első ajtó jobbra.

Éppen köszönetet mondanék, de ekkor ráeszmélek, hogy báli ruha van rajtam. Hányszor lesz ilyen lehetőségem? Az udvari etikett szerinti széles, lendületes karmozdulattal térdeket hajtok, szoknyám lebben a lefelé mozdulástól, mintha a finom kelme tömege el akarna nyelni engem. Rose tapsikol, amikor felemelkedem, és futva indulnék ki az ajtón. De megállok, előbb felkapom a lapis lazulit, és a ruha sok zsebének egyikébe rejtem. Kell valami, amibe kapaszkodhatom.

Kétszer balra. Egyszer jobbra. Az első ajtó jobbra.

Futás közben ismétlem magamban az utasítást; sürgölődő szolgák és számomra ismeretlen, nagyon elegáns emberek mellett haladok el. A cordelli királyi ház tagjai talán. Ruhában futni elég nehéz, báli ruhában azonban még sokkal nehezebb; olyan, mintha sátorba burkolva kéne szaladnom, így végül kénytelen vagyok beismerni vereségemet, és az egész selyemköteget felemelem. Néhány elhaladó udvaronc rosszálló tekintettel néz rám, de elsietek mellettük. Nagyon örülök, hogy végre szabadon tudom mozgatni a lábamat, egyáltalán nem érdekel döbönt arckifejezésük. Igazam volt. A szoknyát éppen azért találták fel, hogy a hölgyek nehezebben tudjanak szaladni.

A könyvtár ajtaja már nyitva van, amikor kinyitom és berontok, de odabent nincs senki. Három emelet magasan könyvek borítják a falakat; ugyanilyen magasak az ablakok is. A lemenő nap fénye árad a terembe.

Berontok, felszaladok a lépcsőkön, minden szinten keresem Sirt vagy Mathert vagy Denderát... valakit. Minél több néptelen zugot látok, annál hevesebben ver a szívem.

Nincsenek itt.

Távollétük kizökkent a bála készülődés, a fürdés, a Bithai luxusa és kifinomultsága láttán rám telepedett könnyed hangulatból. Itt vagyok Cordell könyvtárában, illegetem magamat, mint valami külföldi kisasszony, báli ruhában, levendula-vanília parfümösen. El kéne fogadnom ezt a helyzetet. Nem kéne gyötörnöm magamat, hogy nem tudok meg semmit a bál előtt, hiszen éppen ezt a normális életet akarta nekem Sir mindig is. Azt, hogy táncoljak és nevessek, és fodros, szép ruhákat hordjak. Hogy könnyebb életem legyen.

Ám bármilyen kellemes egy kádnyi meleg vízben elheverni, bármilyen gyönyörű a ruhám, én sosem akartam ilyen életet élni. Dendera sokszor mesélt azokról az időkről, amikor Télország még olyan volt, amilyennek lennie kéne, amikor az udvarban még semmi rossz nem történt, amikor Hannah királynő pompás bálakat rendezett, ahogy az a világ minden királyságában szokás. A hölgyek csodás, elefántcsontszínű ruhában jelentek meg, az urak mélykék szmokingban, és minden ezüstösen, féhéren csillogott. Hallgattam Dendera történeteit, és mosolyogtam a felidéződött képeken. Álmaimat azonban Télország csatái töltötték be. Amikor arról mesélt, hogy megvédjük királyságunkat. Hogy harcolunk a földünkért. Hogy megvédjük a népünket.

Nem mintha az udvaroncok kevésbé lettek volna méltóak Télországhoz, mint a katonák, akik harcoltak érte, de sosem akarták azt az életet, amiről Dendera beszélt, amit ő ápolt az emlékei között. Én saját életet akarok, olyan életet, ahol azt érezhetem, hogy Télország része vagyok. Ezt pedig csak harccal érhetjük el.

Megakad a szemem a kottatartóra helyezett, pergamenszerű papíriven. Kézbe veszem. Vonz valami a lendületes, elnagyolt íráshoz. Mintha aki írta, nagyon sietett volna leírni a verset.

Szavak által vagyok.

Szavak szálldestak felettem első lélegzetvételem óta,

Kis fekete betűsorok vésődtek testembe, kapálóztam és sikítottam,

És megtanultam, mi mit jelent.

Kötelesség. Becsület. Sors.

Megannyi gyönyörű szívtetoválás.

Magamhoz vettem, megtartottam őket, enyémekek lettek.

Magamba zártam őket, és csak akkor vettem elő,

amikor mások rosszul értelmezték valamelyiket.

Kötelesség. Becsület. Sors.

Mindenben hittem.

*Hittem neki is, amikor azt mondta,
én vagyok az ő legnagyobb kötelessége.
Amikor azt mondta, én leszek az ő legnagyobb dicsősége.
Senki, semmi másban nem hittem,
csak benne, és ebben a három szóban.
Kötelesség. Becsület. Sors.
Túl sokat hittem.*

Fájdalom van ebben a szabadversben; ugyanaz az ennél-én-többre-vágyom-többet-akarok fájdalom, amitől szép ruhám kissé kevésbé szépnek látszik. Eláll a lélegzetem tőle. Számítottam volna ilyesmire, ha éppen Ventralliban időzünk, ami művészeiről ismert, de Cordellben ez teljesen szokatlan. Cordell nem szól másról, mint a pénzről, a hatalomról és a termékeny földekről. Ki írta ezt a verset?

– Lady Meira?

Hirtelen hátraperdülök, a pergamen a földre hull, ruhám nagy vörös forgatagként száll. Először arra gondolok, hogy Noam szól hozzám. Ugyanolyan magas, ugyanolyan aranyszőke hajú, szeme ugyanolyan sötétbarna. De ez a férfi nem elég idős ahhoz, hogy ősz szálak keveredjenek hajába; csak néhány évvel idősebb nálam, bőre sima, állán csak egy apró borostafolt. Sokkal szebb, mint Noam. Nem olyan nyers modorú, jobban illik hozzá a balladadalolás, mint az uralkodás.

Lesimítom a ruhámat.

– Theron herceg, ha jól sejtem.

Élénk kíváncsiság deríti fel az arcát. Aztán tekintete a szőnyegen, közöttünk heverő pergamenre téved. Szöveggel felfelé esett, éppen rávetül a fény. Hirtelen lehajol, szinte ráveti magát az írásra, összegyűri, mintha puszta akaraterővel teljesen el tudná tüntetni.

– Aranyló levelek! – káromkodik Theron, aztán észreveszi magát, elkomorul, kezében a pergamen reccsen az etikett diktálta gondos, modoros mozdulattól. – Kérem, bocsásson meg. Ez... ez semmi.

Homlokom ráncolom.

– Ezt ön írta?

A herceg ajka vonallá feszül. Két szándék tusakodik benne, az, hogy beismerje, és az, hogy a társalgás az udvari illemnek megfelelően folytatódjék.

A papír felé biccentek, finom, kecses mozdulattal az asztalra helyezi.

– Jó vers – jegyzem meg. – Ön tehetséges.

Theron herceg rémülete kissé enyhül.

– Köszönöm – feleli óvatosan, ajkának két széle kissé feljebb mozdul. Nem olyan, mint Mather élénk, egész arcán ragyogó mosolya, mégis teljesen lefegyverez. Lábam elgyengül, megremeg a szoknya és alsószoknya sűrű rétegei alatt.

Köhécselek, feszengve toporgok, így próbálom elvonni figyelmemet Noam döbbenetesen szép fiáról, és újra arra figyelni, miért vagyok itt. Ha Sir és Mather most megjelenének az ajtóban, Theron előtt kéne beszélgetnünk. Ezért felcsippentem szoknyámat, és hölgyhöz méltóbb módon elindulok felé.

– Úgy tűnik, meg kell jelennem a bálban – jelentem ki. – Nem akarom kockáztatni, hogy kivívjam Rose haragját. Ön is oda tart?

Theron bólint, majd amikor ellépek mellette, megérinti a karomat. Olyan gyengéd az érintés... Leírhatatlan bizsergést indít el a testemben. Mintha villám szikrázott volna azon a helyen, ahol ujja a karomhoz ért.

– Igen. Megengedi, hogy elkísérjem? Úgy gondolom, a rövid séta jó alkalom lenne arra, hogy egy kicsit jobban megismerjük egymást. – Szeme rebben, a versre pillant. – Azaz az illemnek megfelelően.

Vajon milyen messze lehet a bálterem?

– Igen. Köszönöm.

Theron a karját nyújtja nekem. Tétovázom, könyököm behajlítva... Aztán belékarolok, ujjaimat kabátujjának zöld bársonyára simítom.

– Tehát... – szólalok meg, amint elindulunk balra a folyosón – ...ön Cordell királyának fia. Milyen érzés királyfinak lenni?

Theron felnevet.

– Néha nagyon jó, máskor egyenesen borzalmas. Ön gyönyörű. Milyen érzés gyönyörűnek lenni?

Cipőm sarka rossz szögben ér talajt, előretántorodom. Még senki nem mondta, hogy gyönyörű vagyok. Dendera egyszer azt mondta, hogy „bájos” vagyok, és Mather... Egy szempillantás alatt, lélegzet-visszafojtva felidézem minden beszélgetésünket, és amikor a végére érek, csalódottan szusszanok. Mather soha nem mondott nekem ilyet, és egészen eddig fel sem tűnt nekem, hogy nem tette... és az sem, hogy mennyire kívántam. Ettől valahogy fájdalmasan tör rám az a felismerés, hogy Theron engem néz, és én is nézem őt, és nem tudom, mit tegyek.

– Kérem, bocsásson meg nekem – szól Theron. Elsápad. – Nem lett volna szabad ennyire tapintatlannak lennem. Hiszen csak most ismerkedünk egymással. Kérem, higgye el, hogy idővel sokkal elbűvölőbbnek fog találni, mint amilyennek első látásra tűnhetek.

– Nos, remélem, sok időt tölthetünk együtt kettesben, hogy elbűvölőségét bizonyíthassa nekem – mondom, és zavartan pislogok, amikor rádöbbenek, mi szaladt ki a számon. – Ó!

Nem. Úgy értem... Szóval úgy értem, de nem olyan öntelten, amilyenek hangzott.

Theron bólint.

– Annyi időnk van, amennyit csak parancsol, lady Meira. Nem siettetem.

Befordulunk a folyosó következő sarkán, és feltáru előttünk a két pompás lépcső egyike. A vendégek vidám csevegésébe az alanti bálteremből felszűrődő zene vegyül, könnyű muzsika, vonósok játszanak. Ételek illata száll: méz, sonka, levendulás sütemény, szesz élesebb illata, kávé kesernyés aromája. Egy pillanatig csak állok, és belélegzem az egészet, a gyomrom korog a pompás illatoktól, aztán...

– Egy pillanat... – szólalok meg, utólag próbálom értelmezni szavait. – Hova nem siettet engem?

Theron arca zavartan rándul, mintha összeállna neki a kép. Ám én nem látom ezt a képet. Elhúzódik, elvonja tőlem a kezét.

– Senki nem mondta önnek...? – kérdi döbenten.

Ugyanekkor az én fejemben összeállnak a tört darabok.

– Ön tudja! Ön tudja, amit Noam és Sir és Mather...

Theron bólint. Olyan higgadtság van benne, ami Noam királyban nincs meg. Méltóságteljes és nyugodt, amitől minden mozdulata megfontoltnak tűnik.

– Igen – súgja. A korlátra néz, az alanti bálteremre, aztán rám. – Én... én nagyon sajnálom. Azt hittem, valaki már elmondta önnek. Apám és Mather király megegyezésre jutottak. Országunk segít Télországnak...

Kezem mozdul, hogy összecsapjam a tenyeremet örömben. Sir elérte, amit akart! Sikerült! Télországnak szövetségese van.

Ám Theron herceg még nem fejezte be a mondatot.

– ...addig, amíg kapcsolatban állunk Télországgal.

Kezem megtorpan a mozdulatban, mielőtt tenyerem összecsattanna.

– Kapcsolatban áll?

A herceg sóhajt. Előbb érzem, hogy megfogja a kezemet, mint látom. Bőre melegíti az ujjaimat; fogása szoros, de gyengéd.

Hirtelen elhúzódom tőle. Egy kis, díszes asztal van a hátam mögött, beleütközöm. Az asztalon álló váza felborul, leesik. Víz és virágok borítják a vastag szőnyeget.

De én csak nézem, nézem Theron herceget. Mather király egyezséget kötött Noam királlyal.

Összekötötte Cordellt Télországgal. Én vagyok a kapocs.

BÁBUKÉNT HASZNÁLTAK, én vagyok az összekötő kapocs hazám és Cordell között.

Nyelvem a torkomban ragad, nem kapok levegőt, ahogy ott állok, és Theron herceget bámulom. Nyilván az én túl élénk képzeletem műve lehet ez... Ez nem lehet igaz... Hiszen Cordell királya soha nem egyezne bele, hogy fia – a leggazdagabb Ritmus-királyság trónörököse – egy Évszak-országbeli egyszerű közrendű lánnyal... Tévedek. Biztosan tévedek.

– Kérem, mondja, hogy Mather király valamilyen egyezménnyel létesített szövetséget köztünk és Cordell között, vagy valami ilyesmi... Szóval valami értelmetlen papírt írtak alá – könyörgök. – Kérem, mondja, hogy ez nem az... Nem az... Aminek gondolom.

Theron azonban meg sem szólal, amitől még nagyobb pánik vesz rajtam erőt. Szája tétován kinyílik, de csak halkán sóhajt, bizonytalan tekintettel néz, csak néz engem.

Kezemet a hasamra szorítom, ruhám anyaga selymesen simul ujjaim alá, torkomban gombóc, zsigereimet görcsbe rántotta a döbbenet. Mather tette ezt. A következő lélegzetvétellel új érzélem tör rám... Árulás. Ez árulás. Hogyan tehette... Miért tette... Nem. Nem. Emiatt nem fogom elveszíteni a józan eszemet. Mert ennek még így sincs értelme. Miért egyezne bele Cordell, hogy elfogad engem? Teljesen nyilvánvaló, hogy van valami, amit Mather és Sir nem mondott el nekem.

Illetve egészen biztos, hogy sok mindent nem mondtak el nekem, de most mindketten lent vannak a bálban. És mindenképpen rá fogom bírni őket, hogy beszéljenek.

– Jól érzi magát? – szólal meg végre Theron, de nem próbál újra megérinteni. Könnyebb lenne, ha szörnyű ember volna, ha nem érdekelné, mit érzek. De mintha fájdalmat éreznék rajta. Vajon ő is csak bábu ebben a játszmában?

Ekkor eszembe jut a vers, amit a könyvtárban nagy hirtelenséggel kapott fel a földről... Lehetséges.

– Nagyon sajnálom – folytatja Theron. A lépcsőkorlátra néz, a báli forgatagra biccent. – Tudom, hogy ez hirtelen érheti önt... De ezt a bált az ön tiszteletére rendeztük, önnek. És nekem. Kettőnknek.

Kettőnk. Úgy hangzik, mintha idegen szó lenne.

Erőt veszek magamon, nagy nehezen mozdulok, el a faltól, elillan tomboló eltökéltségem, hogy lerohanok azon a lépcsőn a bálba, és válaszokat követelve szembenézek Mather királlyal és Sirrel. Helyében csak rettegés marad. Mert amikor meglátom Mathert és Sirt, ők Theron herceg mellett fognak látni engem. Mather mosolyog majd és gratulál, és megpróbálják megmagyarázni, miért ez a legjobb megoldás Télországnak. Elmondják, hogy csak és kizárólag azzal teszünk jót királyságunknak, ha házassági kötelékkel kapcsoljuk össze országainkat, különben haszontalan gyermekek

vagyunk. Hogy a csók, amit a tábor elhagyása előtt váltottunk, búcsúcsók volt, semmi más. Hogy bár sosem láttam Télországot, soha egyetlen rabszolgává tett télországgal sem találkoztam, sosem tettem be a lábamat Télország területére, elvárják tőlem, hogy mindent feláldozzak, mert amíg Télország nem szabad ország, addig én semmit nem számítok.

Rögtön gyűlölöm is magam azért, amiért ez a gondolat egyáltalán megfordult a fejemben. Télországi honfitársaim munkatáborokban senyvednek, míg engem eljegyeztek Cordell koronahercegével, ó, mily sanyarú sors, szegény Meira egy daliás herceg jegyese lett.

Roszbabb is lehetne az életem. Sokkal roszbabb.

Akkor miért van bennem olyan üresség, amikor arra gondolok, hogy elfogadjam Theron herceg felém nyújtott kezét?

Ujjaim a zsebembe mélyednek, szorosan markolom a lapis lazulit. Kirántom a kezemet, alig tudom megállni, hogy ne hajítsam azt a nyavalyás követ a lehető legtávolabbra magamtól. Én ezt nem akarom. Nincs szükségem sem Matherre, sem Sirre. Soha nem is volt szükségem rájuk.

Theron herceg kezébe helyezem a kezemet, meleg ujjai szorosan rásimulnak, miközben a lépcső felé mozdulunk. Az, hogy belékarolok, olyan erőt ad, amire nem is számítottam. Végtelenül nagyobb erő, mint amit a kék kőtől kaptam, amely még lehúzza zsebemet.

Ott vagyunk. A korláton át nézünk le az alatt várakozó sok cordellire. Többnyire előkelőségek, a férfiak olyan arany paszományos, vadászzöld egyenruhában, amelyet Theron is visel, a hölgyek ragyogó vörös, kék és lila ruhákban pompáznak, mint én. A legtávolabbi sarokban a télországi delegáció. Feltételezem, hogy ők is kölcsönruhát vettek fel, a férfiak élénkzöld frakkban, a hölgyek fodros ruhában. Sir és Dendera, Alysson és Finn, Greer és Henn és Mather.

Mather néz, csak néz, és olyan nagy távolságból is látni lehet, hogy arca megmegrezzen, mintha a fogát csikorgatná. Amikor tekintetünk találkozik, rögtön másfelé pillant.

A zene fokozatosan elhalkul, a hegedűk már csak halkan nyöszörögnek. Lent, balra a zenekarnak állítottak emelvényt, de azon az emelvényen áll Noam király is. Egyik kezét diadalmasan emeli fia felé és felém.

– Hölgyeim és uraim! Tisztelt egybegyűlte! – szólal meg. Boldog. Sugárzóan boldog.
– Rendkívüli örömmel tölt el, hogy körünkben köszönhetem Theron Haskar koronaherceget és jövődőbeli hitvesét, Télországi Meira úrhölgyet!

Jövődőbeli hitves.

Alig kapok levegőt. Nehezen lélegzem. Tehát igaz.

A tömeg döbbsenten hátrahőköl, mintha Noam király azt jelentette volna be, hogy

megfosztja őket rangjuktól, címeiktől. A bál élvezete megbotránkozásba fordul. Noam egyezségét nyilvánvalóan nem minden udvaronc üdvözli. Ettől a tudattól valahogy jobban érzem magam. Nem sokkal, de annyival bizonyosan, hogy amikor a tömeg lagymatag tapssal fogad minket, képes vagyok hasonló lagymatag mozdulattal integetni nekik.

Mather látja, hogyan reagálok, és Sir felé néz, aki mordul valamit neki, majd mindketten a bálterem jobb oldala felé fordulnak, ahol a nagy üvegajtók nyílnak. Az ajtón túl gondosan nyírt, zöld sövények nyújtóznak, macskaköves utak kanyarognak, és szökőkutak csörgedeznek az éjszakai égbolt alatt.

Szóval ezt akarják játszani.

Amint Theron és én a lépcsőn leérünk bálterembe, nemesek esnek nekünk, ártatlannak látszó, de vérig sértő kérdésekkel ostromolnak. Mint: „Fenség, rosszul érzékelttem volna, hogy egészen jól megértették magukat a lányommal?” és „Nem táncol az unokahúgommal? Tavaly télen nagyon élvezte a társaságát. Nem télországi télen, persze, hanem a mi rendes évszakunkban.”

Theron szája tátva marad, képtelen megszólalni. A kövér herceg, akinek unokahúga olyannyira élvezte a királyfi társaságát, megragadja Theron karját. A nagy elszántságtól vöröslik bibircsókös arca.

– Ragaszkodom hozzá, hercegem! – mondja, és bevonszolná Theront a tömegbe. Ő rám néz, tekintete a hercegre rebben, majd vissza, rám. Vajon küzdenie kéne? Velem kéne maradnia? Fejemet ingatom, és arcom előtt elhúzom a kezemet, jelezve, hogy melegem van a teremben. Theron legyintésemet bólintással nyugtázza. Megértette.

Amint ellép mellőlem, az udvaroncok szemügyre vesznek engem; úgy néznek, mintha valami mitikus lény kelt volna életre. Az etikett szerint térdet hajtok, majd elfordulok kritikus tekintetük elől, a terasz ajtaja felé indulok. Hadd gondoljanak, amit csak akarnak, hadd ármánykodjanak, és mondjanak szörnyű dolgokat rólam. Ez nem az én királyságom. Én itt nem vagyok otthon. Vagy legalábbis nem kellene itt otthon lennem.

Kinyitom az ajtót. Csillagok ragyognak felettem a fekete égbolton, apró, kacsintó szemek, látják, amint becsukom magam mögött az ajtót, és beveszem magam Cordell őszének kellemes éji hűvösébe. Hirtelen megcsap a hideg tisztasága. Attól félek, hogy kiszakad belőlem a sikoly, amit már vagy tíz perce igyekszem visszatartani.

– Meira.

Hirtelen a hang felé fordulok. Mather és Sir állnak egy sövénylabirintus bejáratánál. Két érzés között viaskodom: vajon odaszaladjak hozzájuk és könyörögjek, hogy menjünk, menjünk innen minél előbb el, vagy dobáljam meg őket kövekkel?

De katona vagyok. Télország katonája. És úgy tűnik, Cordell leendő királynéja. Ezért felkapok egy marék kavicsot az ösvény mellől, és kis köveket hajítok feléjük, amint közelebb lépek.

– Árulók! Aljas árulók! – hebegem, és Mathertől egy lépésre állok meg. Az utolsó kavics a vállán találja el, hátrahőköl, a horzsolást dörzsöli.

– Meira, nyugodj meg! – mondja Sir, kezét a karomhoz érintve. Megragadom a csuklóját, és a sövényre lököm, másik kezemmel a torkát ragadom meg. Gondolkodni sem volt időm, olyan hirtelen szállt meg az indulat. Sirt egy vastag növényfalhoz szorítom. Sosem gondoltam volna, hogy valaha ilyen helyzetbe kerülök.

– Miért? – hörgök rá. – Miért tette ezt velem?

Sir meg sem moccan. Ha megmoccanna, rögtön a földön lennék, néhány ujjam eltörve.

– Nem volt más választásunk.

– Ez nem igaz! – vágok vissza dühösen. – Nekem nincs más választásom! Maguk kényszerítették rám ezt a döntést! Miért?

– Én voltam – szólal meg Mather.

Egész testem görcsbe rándul. Ez nem lehet. Ez nem lehet igaz.

Mert ha valaki, akkor Mather tudja, milyen érzés, amikor Sir kimondja, hogy házasságot kell kötnie valamely ismeretlen királyi sarjjal, mert csak erre használható. Hát nem éppen Mather volt, aki azt mondta nekem, hogy tudja, milyen borzalmas érzés, ha az embert tévesen értékeli, nem azért, amiért ő szeretné?

Hát semmit nem jelentettem neki?

Elengedem Sirt, és megfordulok. Testem tetőtől talpig zsibbadt, dermedt, érzéketlen.

– Amikor Dendera és én megérkeztünk Bithaiba, találkoztam Noam királlyal – szólal meg Mather. – Részletesen elmondtam neki, mi történt. Nálunk van a medalion fele, ennyivel közelebb állunk ahhoz, hogy visszaszerezzük a mágiaszterünket. És most, hogy Noam segít Ószföldnek, elmondtam neki, hogy Télország érdeke és Cordell érdeke szinte teljesen egyezik. Ha sikerül legyőznie Tavaszföldet, Ószföld megmenekül. De...

– Ószföldnek nincs szüksége arra, hogy Tavaszföldet legyőzzék.

Hang bondul a sötétből. Mindannyian felé fordulunk. A labirintus bejáratánál megjelenő, közeledőn egyre nagyobbak tűnő alakot figyeljük.

Noam. Az orrlyukain keresztül fogom kirángatni a két szemét.

Nem tudom, Sir olvas-e a gondolataimban, vagy hirtelen megjelent gyilkos pillantásomat érzékeli, de megragadja a csuklómat, hogy visszafogjon.

– Ószföldnek időre van szüksége. Néhány évre van szükségük, hogy az Évszakok Sötét Árnyát távol tartsák, míg Shazi koronahercegnő felnő. Amint elég idős lesz, hogy a mágiasztert használja, Ószföld egyedül is képes lesz kezelni a Tavaszföld okozta gondot – mondja Noam, majd oldalra lép, és lazán a sövénylabirintus bejáratánál álló szoborra támaszkodik. – Nem érdekem totális háborút vívni egy Évszak-királysággal.

Mather ekkor nagy lépéssel közelebb megy hozzá.

– Miből gondolja, hogy Shazi hercegnő képes lesz visszatartani Tavaszföld seregeit, ha idősebb lesz? Bármilyen erős is lesz Őszföld, Tavaszföld nem fog megelégedni azzal, hogy határain belül maradjon. Hiszen látta Angra gonoszságát! Ott terjeszkedik, ahol tud...

Noam felemeli a kezét.

– Ezt már megtárgyaltuk, Mather király. És ismeri az álláspontomat.

Mather felhorkan.

– Anyám nem hódolt be Angrának. Nem adta fel.

Noam mintha meg sem hallotta volna.

– Angra nem annyira törtető, hogy megpróbálna egy Ritmus-szövetségbeli királyság rovására terjeszkedni. Az Évszakok királyságainak problémái az Évszak-királyságokon belül maradnak, és az én unokahúgom nem lesz olyan gyenge, mint Hannah királynő volt – mondja Noam, majd felém fordul. – És remélem, hogy Télországban nagy lehetőségek rejlenek. Remélem, hogy újra tudják nyitni a bányáikat, és újjáépítik a királyságukat. Tehát igen. Cordell segíteni fog Télországnak. Támogatást és biztos menedéket adunk önöknek, egészen addig, amíg támogatásunk és segítségünk nem fenyeget Cordell–Tavaszföld háborúval.

Fejemet ingatom. Képtelen vagyok felfogni, amit mond. Ennek így semmi értelme nincs. Tehát segít is nekünk... meg nem is? Úgy gondolja, hogy Télország önrendelkezése helyreáll, de nem segít nekünk elérni ezt a célt? Mit gondol, mi fog történni?

Valami feltűnik abban, amit mondott... Elakad a lélegzetem.

– Elfoglalja a bányáinkat, ha már rokoni kapcsolatban áll Télországgal. Megpróbálja megtalálni a bűvösségbarlangot.

Kiszabadulok Sir szorításából, és Noam felé vetődök. Ujjaim valósággal bizseregnek, hogy hátranyúljak, megragadjam csakramomat, és kettészeljem a koponyáját.

– Feldúlja a királyságunkat, hogy megtalálja!

Noam egy lépést tesz felém.

– A politikában nem sok helye van az ingyen ebédnek. Itt nincsenek ajándékok, lady Meira. Nem engedhetem meg magamnak, hogy ingyen adjak valamit egy másik királyságnak. Igen. Ellenszolgáltatást várok.

Sötét düh gomolyog a testemben, döbbenten hebegek:

– Hiszen mindene megvan! – szólok meg nagy indulattal. – Cordellnek mindene megvan. Most már Őszföld is tulajdonképpen Cordellé. És mégis... mégis egy másik Évszak-királyságra is ácsingózik. Egy újabb Évszak-királyság kincseire fáj a foga? Tudja,

lehet, hogy nem találja meg. Miből gondolja, hogy nagyobb szerencsével jár, mint azok, akik évezredek óta ott élnek?

Noam a mágiaszterére teszi a kezét, markolatán a lila ékkő fénylik.

– Éppen ideje, hogy egy Ritmus-királyság próbálkozzon azzal, amiben az Évszak-királyságok sorra kudarcot vallottak. Igen, Cordellt vérségi kötelék fűzi Öszföldhöz, és igen, átkutatom a királyságot, megkeressük a bűvösségbarlang bejáratát... De a Klaryn-hegység nagyon nagy. Mi van akkor, ha a bejárat nem Öszföld területén van? Ön fiatal. Ön nem foglalkozhatott államügyekkel, tán távol tartották a politikától. De hamarosan meg fogja tudni, hogyan működnek a dolgok... Ez az ön új világa.

Hátratántorodom, Sir kap el.

– Nem. Mondja meg neki, hogy erre nem vagyunk hajlandók. Télország ebbe nem egyezhet bele. Nem hagyjuk...

Sir azonban lefelé néz. Mintha egész teste bármelyik pillanatban széteshetne, és még soha, soha életében nem láttam egyszerre ennyi érzelmet rajta.

Teljes mértékben Noam király kegyelmének vagyunk kiszolgáltatva, egészen addig, amíg úgy nem dönt, hogy segít nekünk, vagy visszaűz minket a pusztaságba, a sötétbe, ahol senki nem fog segítségünkre sietni. Mindig is úgy gondoltam, hogy Sir már kieszt valami tervet arra vonatkozóan, hogy kik lesznek a szövetségeseink, miután visszaszereztük a medalliont. Ha ez a legjobb lehetőség... pontosabban, ha ilyen csapda a legjobb lehetőség – akkor mások egyáltalán meggondolnák, hogy segítsenek nekünk? Vagy a többi Ritmus-királyság inkább megvárja, hogy az Évszakok Sötét Árnya uralma alatt egyszerűen széteessünk, megszűnjünk létezni, és akkor megindulnak, kiterjesztik igényüket királyságunkra, és ezzel együtt a bűvösségbarlanghoz is hozzáférést kapnak? Az Évszak-királyságoknak megvannak a maguk belső bajai; egyik sem elég erős ahhoz, hogy legyőzze Angrát.

Kényszerhelyzetben vagyunk.

Egy lépést hátrálok. Mather a hátamra simítja tenyerét, ott hagyja, lassan mozdítja felfelé. Ruhám anyagán át is érzem melegét.

Nem, nem, *nem*.

– Lady Meira – mutat Noam széles gesztussal a bálterem felé. – Ezt a bált az ön tiszteletére rendeztük. Gyanakvást kelthet, ha túl sokáig van távol.

Fejemet ingatom, mégis elindulok, lábam a báli világosság felé visz. Amikor Noam király mellé érek, megállok.

– Miért én?

Mosolya egy fél szívdobbanásnyira meginog, és csodálkozó, derűs pillantással néz Sir felé.

– Megállapodásunk része, hogy megfelelő télországi rangot kap. Cordell aranylő leveleire! Ön tényleg azt gondolta, hogy a feledés homályába merülhet, miután Télország újjászületik? Hogy ön nem tehet semmit királyságuk helyreállítása érdekében?

Hátrapillantok Matherre, Sirre. A nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak tűnő Noam király mellett mindketten legyőzötteknek tűnnek a bálteremből kiszűrődő villódzó fényekben. Noam az elmúlt néhány percben több értelmes, logikus kijelentést tett, mint Sir egész életében. Ez a szomorú felismerés elszabadít bennem egy gondolatot, amely elnyomja a zsigereimben sajgó fájdalmat.

Soha nem akartam feledésbe merülni, de Sir sosem mondta, hogy ez nem lesz így. Sosem érezte velem, hogy számítok valamit is Télországnak azon kívül, hogy felelősséggel tartozom normális életet élni, nem veszélyeztetni magamat, amint királyságunk felszabadul Angra uralma alól. Bármilyen igyekezettel próbáltam bizonyítani neki, hogy több vagyok, többre vagyok képes. Csak hagyta, hogy azt higgyem, az én szerepem ennyi, nem vagyok elég fontos ahhoz, hogy azon túl is számításba vegyenek.

És most ez. Így vagyok fontos Télországnak. Házasságikötelék-játszmában. Menyasszonybábként.

– Igen – felelem sűgva. – Valóban ezt gondoltam.

Rémálomnak tűnik elsétálni Mather és Sir társaságából. Olyan rémálomnak, amelyben azt szeretném, ha Mather utánam rohanna, és megverekedne értem Noam királlyal, és bevallaná, hogy soha, de soha nem akarta ezt tenni velem, soha nem kényszerítene feleségül máshoz, mert végig, végig csak engem szeretett.

Noam kinyitja előttem a bálterem ajtaját, mosolyog, amint a zene és az udvar zshivaja kitódul az ajtón.

– Ön már a családhoz tartozik – mondja, amikor az ajtó becsukódik mögöttünk. – És nagy hasznára válna, kisasszony, ha evidenciában tartaná, hogy a fiamnak vannak lehetőségei. Sok más, nagyon *hasznos és üdvös* lehetősége van; olyanok, amelyek nem jelentenek számunkra háborús veszélyt. Királyságom fejlődik, alkalmazkodik és változik, miközben az ön népe egy helyben áll, mint a patak mosta kövek. Van erejük, de egyáltalán nem törődnek vele, hogy van. Ezt a szívességet kizárólag nagylelkűségből teszem önöknek.

Legszívesebben felmordulnék. Noam karomra csúsztatja a kezét, megállít, és amint vastag ujjai a bőrömre szorulnak, egy emlék jut eszembe...Sir tanította nekünk a királyi családok családfáit... Noamnak volt felesége. Theron anyja, Melinda DeFiore, ventralli hercegnő. Lelki szemeim előtt látom, ahogy Noam ott térdel Melinda ágya előtt, a királyné törékeny teste lassan a halál szoros ölelésébe merül. Beteg volt, nagyon beteg, de valami nincs rendben Noam királlyal... Hagyta meghalni a feleségét?

Fejemet ingatom.

Mit is mondott Sir? Hogyan halt meg a királyné? Biztosan mondott valamit róla. Olyan élenken emlékszem rá, hogy valamikor a tanóráinkon biztosan beszélt Melinda cordelli királyné halálának körülményeiről.

Noam zökkent ki az emlékképből azzal, hogy még erősebben szorítja karomat. Ugyanúgy tart, ahogy Theron tette. Nem, nem ugyanúgy. Theron gyengéd volt, úgy fogott, hogy bármikor elvonhassam a kezemet. Noam úgy markolja a csuklómat, mintha a tulajdona lennék. Minden az övé Cordellben, és hozzászokott ahhoz, hogy minden ember, minden állat, minden növény meghajol mágiaszterének hatalma előtt. És bár én nem vagyok cordelli, és az ő mágiasztere valójában nincs hatással rám, mégis érzem, milyen hatalma van, amikor kezemet kezébe fogja és megszorítja. Már én is a tulajdona vagyok.

Párok libbennek mellettünk gyors ritmusú zenére.

Nevetésük a háttérbe tűnik Noam hirtelen komor nézése mellett. Komorságát azonban még mindig leplezi kellemes nyugodtsága.

– Önnek szüksége van rám – súgja szinte sziszegve. – *Télországnak* szüksége van rám. Haladéktalanul megkezdjük oktatását, megtanulja az udvari etikettet és Cordell történetét. Azt tanácsolom, ne utasítsa el ezt az oktatást, és mindenben engedelmeskedjék nekem.

Remegés fut fel karomon. Abban a pillanatban, amikor Noam király a félelmeimre épít és hatalmában sütkérezik, Herodot látom magam előtt. Olyan sziszegve, acsarkodva fenyegetőzik, mintha macska lenne, én pedig a karmai közt vergődő madár.

Kirántom a karomat Noam király szorításából.

– Ezt tette a felesége is? Nem fogadott szót önnek? – kérdem nagy indulattal; úgy hajítom el a vádat, mint a csakramot egy sötét szobában.

Arca megnyúlik, döbbenet ül ki rá, és felfejlik iránta érzett ellenszenvem. Erre a legkevésbé sem számított tőlem – senkitől –, és letántorítja a piederstárlól, amire magát állította.

– Mi... – Noam szája tátva marad a csodálkozástól. Aztán becsukja. Újra kinyitja, és ekkor döbbenete eltűnik, düh tolul a helyére, és fenyegető erővel markolja a csuklómat.

Bőrébe mélyesztem a körmömet.

– Meglehet, ebbe a csapdába rántott engem – mondom, és kirántom a szorításából a kezemet. – De nem ön az első férfi, aki alábecsül engem, ezért azt tanácsolom, mostantól kicsit nagyobb tisztelettel bánjon velem, *felség*.

Mielőtt válaszolhatna, megperdülök és elvegyülök a táncolók tömegében. Előre-hátra lépkedek, nehogy nekiütközzem valakinek, végül ott vagyok a suhogó selymek, keringő emberek sűrű közepében.

Színek kavarnak körülöttem, vakító arany, sötétzöld, olyan tengerkék, mintha a színt a Destas-tenger legmélyéről hozták volna fel. A színek és a zene együtt furcsa andalító érzést kelt bennem a káosz közepette; bizarrul békés csomópont a bálterem közepén. Zene vesz körül, és több körben körülöttem keringő párok. Szinte pihentet.

Szinte.

Arcomat a tenyerembe temetem, és kifújom a levegőt, majd beszívom, és kifújom újra. Csak lélegzem. *Csak lélegezz!* A lélegzést nem szabad abbahagyni. Akármilyen történik, akárki támad rám, akármelyik piperkőc disznó gondolja azt, hogy hatalma van felettem, én akkor is én vagyok. És mindig is az leszek, *aki vagyok*.

De vajon ki vagyok én valójában? Úgy tűnik, az a lány vagyok, aki rubinpiros ruhában áll, arcán elkenődött a púder, és Cordell előkelőségei nézegetik. Pontosabban valaki, aki Cordell királyára ugyanolyan utálattal tud tekinteni, mint rám. Egy hölgy. Ez így nem lehet jó.

Ez a valaki nyilvánvalóan nem fontos sem Mathernek, sem Sirnek. Egészen biztosan nem olyasvalaki, akinek bármilyen szerepe lenne az új Télországban, bármit is gondol Noam király. Ez az ember csak sodródik egyik helyről a másikra, ahol éppen szükség van rá. Használják, és úgy használják, mint gyertyát holdtalan éjszakán, amíg teljesen elég, a kötelességtudás és lelkiismeretesség tócsájává olvad.

Katona akartam lenni. Katona, akinek Télországban becsülete lesz. Akire Sir büszkén tekint. Akire Mather egyáltalán ránéz, és...

Nem.

Sir akarja, hogy ez legyek, ilyen legyek, nem én. Megdöbbenő egyértelműséggel tudtomra adta, hogy ha rajta múlik, sosem lehetek katona. Mather pedig ha leugrik Bithai négyemeletes palotájából, arany levelekre érkeznek.

Kéz kulcsolódik a könyökömre, döbbenet hőkölök hátra, amikor a mozdulat irányába fordulva Mather szemébe nézek. Átölel, szabályos táncartásban állunk, de nem mozdulunk. Mintha érezném, milyen veszélyesen közel vagyok ahhoz, hogy megússem.

– Csak beszélni akarok veled – kér könyörögve, azzal lépünk egyet, kettőt, és már benne vagyunk a testek és a zene tengerében.

– Én nem – felelem, és kibontakozom az öleléséből. A mellettünk elperdülő emberek furcsa pillantásokat vetnek ránk, de nem vagyok hajlandó újra táncolni Matherrel, hiába nyújtja a karját, hiába fancsalodik el az arca, hiába könnyfátyolos a szeme.

Letörli az érzést az arcáról, egyetlen laza mozdulattal elhúzza kezét az arca előtt, és annyi. Elrejt, eltolja magától, úgy tesz, mintha semmit nem jelentene neki, pedig ha minden úgy lenne, ahogy lennie kéne, ennél fontosabb dolog nem is lehetne.

Fejemet ingatom jobbra, balra. Én sem fogom kimutatni, mit érzek.

– Ha jól emlékszem, azt mondtad, tudod... – szólalok meg; a szavak horzsolják torkomat – ...tudod, milyen érzés, ha az embert jelentéktelennek tekintik, és ez ellen semmit nem tehet. Mégis itt vagyok, bábu egy politikai házasság szövevényében, mert te meg Sir úgy gondoljátok, hogy bármi másra alkalmatlan vagyok. Köszönöm, Mather. Köszönöm, hogy végre megmutattad, hol a helyem.

Ő csak hebeg, levegő után kapkod, végigsimít a haját összefogó szalagból kiszabadult tincseken. Fejét ingatja, de egy szót sem szól. Vagy nem tud, vagy nem akar, és a szememet régóta égető könnyek kicsordulnak. Vadul törölgetem a szememet, és éppen el akarok vegyülni a tömegben, amikor Theron herceg jelenik meg.

Legalább olyan elgyötörtén néz ki, mint én, csakhogy ő az utóbbi néhány percet táncsal töltötte, nem csak apja játékszereként. Előbb éles pillantást vet Matherre, majd rám néz, és összevonja a szemöldökét.

Elvonom a tekintetemet Matherről. Nem nézek rá. Már ez az én helyem. Ide tartozom.

– Kérem, bocsásson meg! – mondom Theronnak. A hangos zene elnyomja hangomat, úgy tűnik, mintha némán tátognék.

Theron ajka mosolyra húzódik, de ez a mosoly nem ér el a szeméig. Nem szívből mosolyog.

– Én is – mondja, azzal kezét nyújtja.

Érzem, amikor Mather távozik, magával viszi a feszültség sűrű levegőjét. Látom, ahogy a táncolók tömegén kívül Sir mellé lép, gombóc feszül torkomban, nyomja szívemet, amikor Mather visszanéz rám. Tekintete Theron hercegre rebben, aztán vissza rám, és félretolja Sirt az útból, elindulna a lépcső felé. Sir megragadja a karját, és dühösen mond neki valamit, mire Mather ugyanolyan dühösen mordul.

Aztán elhagyja a termet. Felmegy a lépcsőn, eltűnik a folyosón.

Sir megfordul, megkeresi Alyssont, és ő is távozik.

– Lady Meira? – szól Theron erőltetett mosollyal, még mindig kezét nyújtva felém. Az egészben valahogy olyan véglegességérzés van, mintha azzal, hogy elfogadom a kezét, beleegyeznék abba, hogy eltűnjön mindenki, akit szerettem.

Már el is tűnt. És nem maradt senkim, nem lesz soha senkim, csak az a férfi, aki ott áll előttem félszeg félmosollyal, és zavarában összeszűkülte szemmel néz engem.

Fejemet ingatom.

– Kérem... csak Meira – mondom, azzal elfogadom Theron kezét, és engedem, hogy magához vonjon. Arcom alig ér fel az arcához, halántékom alig borostás állával van egy vonalban. Finom levendulaillat árad belőle, és valami más, talán régi könyvek megsárgult lapjainak esszenciája. Előre-hátra ringunk, gyengéden, állhatatosan, miközben a zenekar még mindig gyors, erős ritmusú zenét játszik. Mintha azt mondanánk: *Mi muzsikálunk*.

Nem ti.

– Meira – ismétli Theron. Hátamra simítja a tenyerét, tekintete átíveli a köztünk lévő távolságot, aztán határozottan bólint. – Jól megleszünk. Együtt.

Képtelen vagyok megszólalni. Oldalra fordítom a fejemet, behunyam a szememet, küzdök, nehogy teljesen elborítson a szavai nyomán bennem szétáradó édes hűvösség. *Együtt.* Mi ketten, csak mi ketten, míg körülöttünk minden elmosódik.

– Kívánhatunk-e többet? Te ennél többre vágysz? – kérdem, végre felnézve rá.

Tekintete lágy, nyugodt, de kérdésemtől nyugodtságában megfeszül valami. Ajka megnyílik, és a válasz, a válasz, amit erre ad, annyira hasonlít ahhoz, ami az én gondolataimban kavarg, hogy egy pillanatig úgy hiszem, én mondtam, nem ő.

– Igen. Azt akarom, hogy életem minden napján így legyünk együtt, te meg én.

12

ROSEE ÉS MONA csak együttes erővel és fortéllyal tudnak kibújtatni a ruhából. És amikor végre sikerrel járnak, nem az történik, hogy szendén elfogadom a felkínált friss hálóinget, és ágyba bújok, hanem azt követelem tőlük, hogy hozzák vissza ellopott ruháimat és csakramomat. Néhány percig igyekeznek meggyőzni, hogy olyan ruházatot hölgyek nem viselnek, én pedig azt mondogatom, hogy jövődöbeli királynőjük vagyok, tehát jobb, ha szót fogadnak nekem. Többször nekilendültem a próbálkozásnak, mire sírás nélkül ki tudtam fejezni a kérésemet. Végül engedelmeskednek, és visszaadják a holmimat.

– Legalább kimostuk – jelenti ki Rose, és kezembe adja az ingemet. Fehérnek tűnik, nem szennybarna, nem gyűrött.

– Az egyik őr gondjaira bízta – szól Mona, és felemeli csakramomat. – Meg van élesítve.

Mona a kedvencem.

Magamra hagynak, én pedig felveszem sokkal puhább, kényelmesebb ruhámat. Az a nyavalyás kék kő a zsebemben van, mielőtt végiggondolhatnám, vajon miért akarom magamnál tartani mindazok után, amit Mather tett, miért érzem jobban magam, ha nálam van, mint ha hátrahagyom. Csakramomat megszokott helyére, hátamra, a lapockáim közé helyezem, és a folyosóra nyíló ajtótól az erkély felé futok. Pillanatokkal azelőtt, hogy a lábam elhagyja a hálósoba padlóját, megragadom az egyik fehér függönyt, és az erkély korlátjára vetődöm. A futástól nyert lendület a levegőbe repít, és szó szerint rábízom az életemet arra az esélyre, hogy a függöny nem szakad ketté.

Valahol félúton a levegőbe lendülés és aközött, hogy alant a talajon a lábamat törjem, a függöny lefékezi a zuhanásomat, és a tehetetlenségi erő visszahúzza a palota épülete felé. Az adrenalinözön ismerős sürgetését érzem; ugyanazt a felszabadító izgalomlöketet, amit

Lynia városában teljesített küldetésemén éreztem. Színtiszta erő, amitől jobban látok, amitől tettvágy száll meg. Elengedem a függönyt, megkapaszkodom az erkélyem feletti peremben. A függönyjelenet nélkül is felmászhattam volna oda az erkélyemről, de az közel sem lett volna akkora élvezet.

Amint megkapaszkodtam, néhány könnyed ugrással és rugaszkodással a tetőn vagyok. A tető ugyanolyan íves cserepekkel van fedve, mint Bithai városának többi házteteje, de azokkal ellentétben ez nem meredek, hanem enyhe szögben lejt, és könnyedén lehet járni rajta.

Jó kilátópont háború idején... És jó kilátópont egy nyugtalan jövődöbeli királynénak is, akinek nagy kedve van felfedezni új otthonát.

Ettől a kifejezéstől önkéntelenül elfintorodom. Ez nem az én otthonom. Még sosem jártam igazi otthonomban, szülőföldemen, és most itt vagyok, egy pótotthonban, amit nem is kértem. Hálásnak kéne lennem, sőt szerencsésnek kéne éreznem magamat... A télországiak nagy része a tavaszföldi munkatábort nevezi új otthonnak. De én csak feszengek.

Futásnak eredek a zsindelyeken. Hatalmas a palota, hosszú épületszárnyak simulnak egymás mellé minden irányban, itt-ott kupola emelkedik, üvegtető világít az égre. Ám engem a legészakibb szárnyon magasodó torony vonz.

A torony üres, kissé poros. Az, hogy nem használják, arról tanúskodik, hogy Bithai környékén évek óta nem dúlt háború. Felhúzódkodom a korláton, félrerúgok egy felborult asztalt. Végre egy hely, amit Noam király nem tart olyan makulátlanul tisztán.

Értem már, miért építették ide a tornyot. Minden oldalról nyitott, így teljesen belátni a várost és a királyságot. Keletre, Bithai városának nagy része is látszik a félholdvilágos, tiszta égbolt alatt. Nyugatra termőföldek, gazdaságok húzódnak egészen a horizontig; zöldek, sötétek; ott nem világítanak városi fények. Dél felé...

Körmeimet a korlátba mélyesztem. Délre az Évszak-királyságok területnek el. A véres és brutális Tavaszföld, illetve Télország, a véget nem érő hó és hideg birodalma, királynőjével, aki a menekültekről és a csecsemő Matherről szóló képekkel kísérti az álmaimat.

Mather.

Úgy érzem, menten felrobbanok; egész bensőm forró és nehéz, és fullasztóan kevés körülöttem a levegő. Gyűlölöm, amiért törődött velem, hogy úgy viselkedett, hogy joggal gondolhattam, ő is kedvel, hogy egy kis reményt adott, ha csak akkorát is, mint egy apró kavics, és arcon csókol, bár mindketten tudtuk, hogy soha, soha nem lehetünk mások, mint akik vagyunk, hogy ennél több köztünk nem lehet soha.

– Nem kéne őt hibáztatnod.

Egy szempillantásnyi idő alatt csakramomhoz kapok, és a mögöttem feltűnő árnyékra célzok.

Sir.

Megfeszítem a kezemet a fegyveremen.

– Mondhatom, van bőr a képén.

Sir előlép a torony szegletéből, ahová az imént mászott fel.

– Nem hagyhattam, hogy úgy érjen véget a nap, hogy ne tudd meg az igazat.

Felnevetek. Felszínes, hamis nevetés; feláll a szőr a hátamon tőle.

– Hát, már holnap van, szóval ezzel egy kicsit elkésett.

Sir előrelelendül, kitépi a csakramot a kezemből, a padlóra dobja. Mielőtt bármit tehetnék ellene, déli irányba fordít, kezemet a tarkómra szorítja.

– Magasságos hófelhők! – mordul. – Még sosem láttad, mi van odalent. Nem jártál közelebb Télországhoz Tavaszföld határvidékénél, miután országunk elesett. De sosem láttad azokat a télországiakat a táborokban. Nem láttad, ahogy Angra elvezettette őket; nem néztél a szemükbe, amikor rájöttek, mi fog történni velük, hogy Angra halálra dolgoztatja őket. Ne mordulj rám úgy, mintha tudnád, mi forog kockán. Semmit nem tudsz, Meira, és sajnálom, ha nehezen tudod elfogadni ezt a házasságot, de meg fog történni. Azt akartad, hogy tehess valamit Télországért? Nos, Télország ezt akarja tőled.

Könyökkel Sir gyomrába döfök, és letépem a kezét a tarkómról. Hátratántorodik, köhög, döbbenet ül ki az arcára.

– Nem – mutatok rá ujjal, mert nem igazán tudom, mi mást tehetnék. Karom remegése belső forrongásom, dühöm, gyötrődésem külső jele. – Nem oktathat ki úgy, mintha engedetlen diák lennék, mintha valami leckét akarna a fejembe verni. Ez nem a tansátor. Ez az életem. Maga is tudja, hogy ez szörnyű, Sir! Maga mindent tud. Ha pedig én semmit nem tudok, miért nem mondja el, amit tud? Miért nem mond el mindent? Miért nem Mather mondja el nekem ahelyett, hogy magát küldené, Sir, hogy elvégezze a neki kellemetlen feladatot?

Sir egy pillanatig szótlanul bámul rám, harciassága eltűnt. Szeme könnyes, haja kusza, teste lassan befelé horpad, mintha túl sokszor ütötték volna sziklához. Bár ő volt a mi kősziklánk, szilárd alapunk.

Hajamba túrok, nyöszörgés tör fel a torkomból. Valami mély, rejtett hang, gyermeki énem hangja, aki mindig sír, ha Sir szomorú.

– Mi történt, William?

Megölelt egyszer. Hatéves koromban ölelt meg, amikor még elég kicsi voltam ahhoz, hogy vele és Alyssonnal egy sátorban aludjak. Sikoltozva ébredtem fel. Testem

verejtékben ázott, olyan erősen és hangosan sírtam, hogy utána napokig minden tagom fájt. Sir rögtön mellettem volt, éberem, az ellenséget kereste.

– Láttam őket – nyöszörögtem.

– Kiket?

Annyira aggódott, hogy szemöldöke teljesen összeért, szeme tágra nyílt. Mintha arra számított volna, hogy bármelyik pillanatban tavaszföldi katona ugorhat elő az árnyékból.

– A... – Képtelen voltam kimondani. Anyámat. Apámat. Nem is álmomban láttam őket... Olyannak láttam, amilyennek gondolataim teremteték őket. Két egymást szerető ember, akiket az utcán mészároltak le; kicsinyük kiesett kezükből, Sir kapott fel.

Álmomban azonban égtek. Sikítottak, üvöltöttek nekem egy lángokban álló épületből, miközben Angra odakint állt; szörnyeteg ember, kezében bot. Ez a mágiasztere. Narancsszín és vörös lángok táncoltak a bot ébenfekete felületén és a földön, ezek a lángok táplálták az épület tűzpoklát. Angra mögött álltam, üvöltöttem, könyörögtem, hogy hagyja abba.

Angra felém fordult.

– Addig nem, amíg mind el nem pusztultok.

Amikor elmondtam Sirnek az álmomat, sokáig hallgatott; arcán érzelmek dúltak. Félelem és sajnálat és valami mély... más... Talán bűntudat? Vagy tudja, ki a felelős ezért? De ez az érzelem rögtön eltűnt az arcáról, és megölelt, magához szorított, és hagyta, hogy hozzábújjak.

– Nem a te hibád – súgta. – Meira, erről te nem tehetsz.

Tizenhat év alatt csak ennyit kaptam tőle... Egyetlen ölelést egy gyenge pillanatban. Amikor leengedem a karomat, Sir déli irányba néz, mintha erősen figyelve láthatná Télországot.

– Jártam itt. Tizennégy évvel ezelőtt – jelenti ki súgva.

Meg sem moccanok.

– Két évvel a támadás után. Annyi ideig tartott, hogy legyőzzem a büszkeségemet. Cordell volt az egyik királyság, amelyhez segítségért fordultunk, amikor Tavaszföld túlságosan megerősödött, de nem jöttek segítségünkre. Senki nem segített nekünk. Egyetlen Ritmus-királyság sem. Egyetlen Évszak-királyság sem. Senki.

Sir kihúzza magát, kezét a szemére szorítja, valamiféle érzelmet igyekszik eltüntetni.

– Amikor ideértem, minden lehetséges okot felhozva könyörögtem Noam királynak. Szükségünk volt mindenre... Mindenre, amit csak adni tudott... És mindene megvolt... De... – Sir elhallgat, áll a mellkasa felé biccen, és egyre mélyebbre merül emlékeiben. – Noam tizennégy év alatt semmit nem változott, és ugyanazt akarta akkor, amit most.

Ugyanazt, amit minden Ritmus-királyság akar... Hozzáférést a királyságunkhoz, a hegyeinkhez. Jogszerű és kötelező érvényű hozzáférést, hogy még több varázserőt szerezhessenek.

Bólintok. Nem tudtam, hogy Sir már járt itt. Így érthető... Érthető, miért gyűlöli annyira Noam királyt, miért olyan dühös Cordellre. Ajkam szoros vonalba feszülve marad. Még sosem beszélt velem ilyen nyíltan.

– De semmink sem maradt. Nincs már meg a télországi királyi udvar, amellyel cserealkut lehetne kötni; csak Mather maradt; Noam királynak pedig nincs lánya, még unokahúga sem. Ezért javasolta, hogy te és Theron kössetek házasságot azzal a feltétellel, hogy amint királyságunk helyreáll, te főnemesi címet kapsz, és olyan magas rangod lesz az új Télországban, amely Cordell jövőendő királynéjához méltó – mondja Sir, felsóhajtva.

– De túl fiatal voltál. Nagyon kicsi. És én képtelen voltam... Nem volt jogom úgy elígérni téged. Nem is az enyém voltál. Ki adhat férjhez téged? Kinek van rá joga?

Gyomrom összerándul, feszengek, mocorgok, de nem tűnik el a rossz érzés.

– Ennek már tizennégy éve. Eltelt tizennégy év, és semmivel sem jutottunk közelebb célunkhoz, semmit nem értünk el. Igen, nálunk van a medalion fele, de a másik felét csak úgy szerezhethjük meg, ha megöljük Angrát, ám ezt képtelenek vagyunk segítség nélkül megtenni. Segítségre van szükségünk. Amíg a koronahercegnő fel nem nő, Öszföld túlságosan gyenge, Nyárföld pedig inkább végignézné, ahogy mind meghalunk, mintsem megmozduljon az érdekünkben. Más Ritmus-királyság nem is hajlandó tárgyalni velünk. Így tehát, bár Noam egy Ritmus-királyság uralkodója, bár tudom, hogy kihasznál minket... – Sir elhallgat, hangja elakad. – Nincs más választásunk, mint megbízni abban, hogy valóban segíteni fog. Amikor Angra kéme elmenekült a táborunkból, félrevontam Mathert, és elmondtam neki, mi fog történni. Hogy Dendera elviszi Bithai városába, találkozni fog Noam királlyal, és csak annyit kell mondania neki, hogy elfogadjuk az ajánlatát.

A korlátnak tántorodom, forog velem a világ.

– Ne hibáztasd Mathert. Az én utasításomat követte. És most te is követni fogod. – Sir hangja kizökken a történetmondás békés medréből, hirtelen felcsattan. – Meg fogod tenni ezt, Meira. Meg fogod tenni, amire feltétlenül szükségünk van.

Fejemet ingatom, de Sir csak megismétli, amit mondott: *Meg fogod tenni, amire feltétlenül szükségünk van.* Nem azt, amit meg *tudok* tenni. Hanem azt, amire szükségük van. Télország érdekében.

Kis híján felnevetek a helyzet iróniáján. Hiszen én akartam, hogy szükségük legyen rám, ugye? Ám nevetésem elhal, mielőtt hangot kaphatna. Nem... Azért akartam, hogy számítsak az országunkból megmaradtaknak, mert az vagyok, aki vagyok, és tehessem, amit tenni tudok. Nem úgy akarok fontos lenni, hogy egyszerű télországi nő vagyok, és az új szövetségesünknek történetesen van egy megfelelő cordelli férfia, akivel házasságot

köthetek. Télországhoz akartam tartozni, kiértemelni ezt a megtiszteltetést.

Tekintetem a padlóról folyamatosan Sir arcára emelkedik. Már viszonylag visszanyerte az ura-vagyok-a-helyzetnek kifejezését, már nem tűnik olyan letörtnek.

– Hannah királynő sajnálta? – kérdem sűgva. – Mielőtt Angra megtámadta az országunkat, nyugtalanította valami, amit tett?

Sir arca úgy megmerevedik, mintha Angra a szeme láttára szúrta volna le Mathert. De a fejét ingatja, kifejezéstelenül néz maga elé, és a válaszadás megtagadása kérdésemnek csattan.

Felkapom csakramomat a padlóról, tokjába csúsztatom, és egyik lábamat átlendítve lovaglólülésben ülök a kőfalon.

– Tudom, hogy még mindig vannak dolgok, amiket nem mondott el nekem. Jelentős dolgok. Nem mondja el az okát, hogy miért történik mindez, de egy napon, Sir, rá fogok jönni. Remélem, elég jól tud érvelni ahhoz, hogy akkor majd megbocsássak magának.

Leugrom a toronyból, a tetőre bukfencezem, aztán futásnak eredek. A hideg éjszakai szél erősebben fűj, a sötét ég, a ragyogó csillagok olyan helyre visznek, ahol nem kell éreznem.

A nyitott erkélyajtón át visszamászom a szobámba. Újabb hálóing vár az ágyon, de túlságosan megviseltek a kint történtek ahhoz, hogy belebújjak. Csak leteszem a csakramot és a lapis lazulit az éjjeliszekrényre, és ruhástól elnyúlok az ágytakarón. Szorosan behunyom a szememet.

Lélegezz, lélegezz! Csak erre figyelek, semmi másra. A levegő a tüdőmbe tódul és kiárad, míg a valóságból álomba merülök.

Noam király palotájának vélem a helyet, de a bálterem nem olyan, mint a cordelli király palotájában. Széles, fehér márványlépcső emelkedik előttem, a helyiség négyzet alapú. A fehér márványpadlótól az egész terem halványan ragyog a nyugodt, csendes sötétben. Jannuari palotája. Télország.

Kifújom a levegőt, fehér párafelhő jelenik meg arcom előtt, és minden porcikámba béke árad. Télországban vagyok. És itt van ő is újra. Hannah. Érzem a jelenlétét; gyengéd aura vár a közelben.

Egy távolabbi teremben felsír egy gyermek.

Felszaladok a lépcsőn, elefántcsontszínű márvánnyal borított folyosókon rohanok. Kis asztalokon gyertyatartókban fehér gyertyák lángja lobog, elrohanok mellettük, minden mozdulatomra félelmetes árnyékok lebbennek.

Végre jobbra egy helyiség nyílik, ajtaja nyitva, fény árad ki odabentről. Berohanok, a szoba közepén bölcső áll, lágy fehér fényességgel világol. Hannah áll mellette, a kicsi Mather újra felsír, úgy sikolt, mintha bántanák.

Közelebb lépek. Hannah jégkék szeme rám villan.

– Nem tudok beszélni vele – mondja. Megkerüli a bölcsőt, elég közel van, parfümjé illatát érzem. – De Angra nem figyel téged.

– Angra?

Hannah a fejét ingatja, körbenéz a szobában, arcán rémület, féltettség, mintha valami bármelyik pillanatban előugorhatna az egyik zugból, mintha közvetlen veszélyben lennénk.

– Jön. De te hallasz engem, ugye?

Bólintok.

– Igen, hallom... királynőm.

Ahol csak fény volt a szobában, most árnyék van... a sarokban... fekete, sűrű, áthatolhatatlan. Hannah felém nyújtja a kezét, ám mielőtt megérintene, ökölbe szorulnak az ujjai.

– Siess... – mondja. – Tedd, amit tenned kell!

– Mit?

Egy lépést teszek felé, ő pedig hirtelen újra Mather felé fordul.

– Tedd, amit tenned kell! – súgja Hannah a bölcsőbe.

A sarokban az árnyék egyre nő. Közénk gomolyog, és sikítok Hannah királynőnek, aztán a világ elfeketedik előttem.

Varázslat.

Ez az első gondolat, ami megjelenik a tudatomban, miután felébredek. Az álomból visszamaradt sötétség és a kitörni készülő sikoly eltűnik a reggeli fényben. Oldalra fordulok, és tekintetem az éjjeliszekrényre, Mather lapis lazuli rögére téved. Az a nyavalyás kék kő.

Bár nem ez az első eset, hogy róla álmodtam, Hannah királynő ebben az álomban szólt először hozzám. Hozzám. Mintha ott lettem volna, amikor Januári városa elesett. A zaklatottságtól megborzongok. Ezt adta nekem Mather? Valami átkozott követ, amitől rémálmaim és látomásaim vannak? Éppen nem kell más ok, hogy gyűlöljem. Nem lehet varázslat. Azért álmodom ilyeneket, mert fáradt vagyok; annyira fáradt, hogy rémálmaim vannak. Ennyi.

Mindehhez jött még az előző éjszakai bál, vagyis teljesen kifáradtam, kimerültem, és legszívesebben belehajítanám a csakramomat valamibe.

Rose és Mona azonban másképpen gondolják, mivel kéne töltenem a napot. Gyors reggeli a szobámban, miközben azon veszekszünk, mi szükség van arra, hogy illemtanórákat vegyek, és megtanuljam az udvari etikettet, egyszerűen átmászom az erkély korlátján. Látom, hogy Rose kis híján idegrohamot kap, amikor meglátja, hogy ugrom, de meg mernék esküdni, hogy Mona ajkán – bár kezével takarta – halvány mosolyt láttam. Még mindig ő a kedvencem, és bár Noam király este a bálban megfenyegetett, hogy tegyem, amit mond, nem vagyok hajlandó olyan könnyen beadni a derekamat. Lehet, hogy csapdában vagyok, lehet, hogy nincs más választásom, mint azt tenni, amit ő akar, de ez nem jelenti azt, hogy Noam elvárásának megfelelően jövőendő királynéként rabszolga leszek.

Ezért egyedül járom be, egyedül fedezem fel a palotát. Csak azt teszem, amit tennem kell, ahogy Hannah királynő mondta. Akármit is értett ez alatt, amikor azt a titokzatos figyelmeztetést adta. De nem igazán figyelmeztetés volt, remélem, csak az én zaklatott elmém találta annak, az események sajátos értelmezéséből adódóan. Remélem.

Végigkocogok a macskaköves ösvényen, udvaroncok csoportjait kerülöm ki, akik vagy tátott szájjal bámulnak, vagy sugdolózni kezdenek egymás közt. Szemük tágra nyílik, orruk ráncot vet, tekintetük rosszalló. Talán azért, mert úti ruhám van rajtam, hátamon a csakram. A rosszallóan néző udvaroncok száma növekszik, és ekkor rádöbbenek, hogy a kertben kocogok, ahol a leendő királynéknak elegáns ruhában és félénk kacarászások közepette tipegni illik. A leendő királynék az illem szerint hagyják, hogy a világ úgy forogjon velük, ahogy forog, és a férfiak hozzák a döntéseket.

Én nem ilyen királyné leszek; nem számít, hogy Cordell valójában nem is az én királyságom. De akkor milyen királyné leszek? Csak azt tudom, hogy milyen katona akartam mindig lenni: tevékeny, éber, lelkes, aki mindenképpen Télország része kíván lenni. Ilyen királyné leszek? Vagy Noam gondoskodik róla, hogy tehetetlen báb maradjak, olyan, mint a szép elefántcsont figurák, amelyeket lakosztályában a sakktáblán tologat?

Minden gondolatom döbbenethullámként visszhangzik rám. Egyáltalán hogyan jut eszembe, hogy királyné legyek... Hogy milyen királyné leszek. Nem talán, nem esetleg. Mintha elfogadtam volna azt az életet, amit Sir és Mather szántak nekem. Tudom, hogy nincs más választásom... Tudom, hogy most ez a szerepem. Mégsem akarom ezt az életet, és a lelkem egyik része acsarkodik a másik részére, amely tudja, valahogy meg kell találnom a módját, hogy ne gyűlöljem.

Nem gondolhatok folyton ilyesmire, nem járkálhatok céltalanul a gyönyörű kertekben, nem tehetek úgy, mintha ide tartoznék. Ezért átugrom néhány sövényen, sűrű örökzöldek között furakszom... És gyönyörű, nagyon gyönyörű helyre érek.

Csatazaj vesz körül, katonák mordulnak, kardok pengnek, nyílvesszők suhannak a levegőben. Hiányos öltözetű férfiak ugrálnak egymás körül, fegyverekkel hadonásznak vagy ököllel vívnak kötelekkel elkerített kis területen. Mögöttük minden irányban pajták,

ajtók tárulnak fel, odabent lovak nyerítenek, és még több férfi jelenik meg, hadfelszerelést, fegyvereket, páncélokat hordanak ki-be.

Cordell katonai gyakorlótere.

Ami azt jelenti, hogy... *Lőhetek.*

Balra a távolban lőtér látszik, legalább egy tucat céltábla van felállítva magas faoszlopokra, ezekbe bárdot és gerelyt hajítanak. Néhány katona tört, kést dobál célra, mások régimódi íjakkal, még többen azonban nyílpuskával lőnek. A nyílpuskák fém részein megcsillan a nap. Legszívesebben felnevetnék, olyan izgatottan, ahogy Rose és Mona kiáltott fel, amikor megláttak báli ruhámban.

Érzem, hogy a csakram lapockámnak nyomódik, mintha könyörögne, hogy csatlakozzam a mulatsághoz. Ezért a lőtérré lépek, előveszem csakramomat, elhajítom, hadd énekeljen a szélben. A penge végigpörög a lövonalon, leszeli az egyik magas oszlop tetejét, aztán visszafelé indul, és halk csattanással visszatér tenyerembe. Megkönnyebbülés áraszt el.

– Meira?

A hang irányába fordulok. Csakramom oldalra billen, viszket rajta a kezem, kész vagyok elhajítani és újra elhajítani és addig hajigálni, míg az elmúlt napok minden feszültsége kioldódik belőlem. De csak ott állok, szemem összeszűkül, próbálom titkolni, mi az első gondolatom, amikor meglátom Theron meztelen felsőtestét, fényes bőrét. Nincs rajta ing... És a látványból nyilvánvaló, hogy Cordell szigorúan veszi, hogy alattvalóinak jól kidolgozott mellkasi izomzatuk legyen.

Kilép a pajtánál álló katonák csoportjából, testük kissé felénk mozdul, ajkuk megáll, bennük akad a szó, amit kimondani készültek éppen. Mindegyikük izzadt, kezükben fegyver; kard, tör lóg tétován kezükből, derékszíjukon.

Theron sem más, mint ők. Karját a derékszíjára akasztott hüvelybe csúsztatja, mosolyától kipirosodott arcom még jobban felhevül. Minden katona abbahagyta a lögyakorlatot, fejük olyan szögben billen, amelyből jól érzékelhetem: nem szoktak hozzá, hogy nők jelenjenek meg a gyakorlótéren. Ahogy olyat sem láttak még, hogy a gyakorlótéren megjelenő hölgy az ő célpontjaikra hajított volna.

Theron a csakram felé biccent.

– Szép ösföldi darab. A nagynéném nem sokkal az esküvője után küldött nekünk egy szállítmány ilyen fegyvert. Ez a választott fegyvered?

Igen. Dobni. Kell valami, amire koncentrálni lehet. Valami, ami biztonságosabb, mint nézni, ahogy Cordell koronahercegének karja megfeszül, amint felemel mellőlem egy bárdot.

Válaszul elhelyezkedem az egyik céltáblát tartó oszlop előtt, és elengedem a csakramot.

Gyönyörű ívet ír le a levegőben, előző dobásomtól egy hajszálnyira átnyesi a célt, aztán visszapörög hozzám. Édes hóhidegség! Milyen csodálatos érzés!

Felpillantok Theron hercegre.

– És a tiéd?

Theron a bárdot méregeti a kezében. Körülnéz, látja a még mindig tátott szájjal figyelő katonákat, és azt is, hogy sokan közülük továbbra is az oszlopra mutogatnak, és elképedve ingatják a fejüket.

– Miért árulnám el ilyen hamar, miben vagyok a legjobb? – felel Theron rám nézve, évődő mosollyal, és kezem önkéntelenül szorosabban fogja a csakramot, mintha az lenne az egyetlen dolog, amibe kapaszkodni tudok, hogy meg ne szédüljek a mosolyától.

– Ez az első napod a cordelli királyi ház leendő tagjaként, és máris megrémítetd a katonákat.

Mather hangja váratlanul, hátulról ér. A hirtelen kombináció, hogy Theron előttem áll, Mather pedig egyre közelebb ér, olyan érzés, mintha fegyvertelenül lennék a csatatéren.

Mather. Mather király. Az a Mather király, aki megkötötte azt a megállapodást, amitől egyszerre rémülten, idegesen és várakozásteli izgalommal nézek Theronra.

Feléje fordulok, nyelvem hegyén mindenféle cifra, heves szitok van, olyan káromkodások, amelyeket csak egy sokat tapasztalt katona engedhet meg magának, hölgy soha. Ám minden, amit mondani akarok, egy szempillantás alatt elillan, amikor meglátom. Mert – *ó, mindennek szentséges anyja, ami hűvös, hideg és jeges ezen a világon!* – ő is félmeztelen. Csak a fél medalion leng a nyakában; szeplős bőrén alapos edzés fényessége ragyog. Nem mintha még nem láttam volna ing nélkül, de ehhez a látványhoz talán soha nem fogok hozzászokni. Nyilvánvalóan vívott valakivel; ezek szerint elmentem mellette, és észre sem vettem félmeztelen testét a többi félmeztelen test között. Mentségemre szolgáljon, hogy nem a katonákat, hanem Cordell katonai rituáléit csodáltam. Mather erős hasizmai, vastag karja, amellyel akár egy tehén nyakát is ki tudná csavarni, egyáltalán nem tűnik ki Theron és vagy egy tucatnyi más katona testfelépítése mellett.

Rákényszerítem magamat, hogy Mather szemébe nézzek... És... Rögtön azon kapom magam, hogy nem a szemébe nézek, hanem a mellkasát bámulom. Feszengve toporgok, fogamat csikorgatom kínomban. Hát jó, a gyakorlótér nyilván azért van sűrű örökzöldsövény mögött, hogy a növényzet távol tartsa a hozzám hasonló bámuló ifjú lányok kíváncsi pillantásait.

– Betiltották az inget Cordellben? – kérdem hebegve, azzal ismét a cél felé fordulok, fejemet lehajtom, mintha fegyveremet ellenőrizném, hátha nem veszik észre, hogy a pír egyre feljebb kúszik a nyakamon.

Theron halkán felnevet, de rögtön visszafojtja kitörni készülő nevetését, amikor

nyilvánvalóvá lesz, hogy sem Mather, sem én nem szólalunk meg többet, és nyugtalanul lép mellém, a bárdot forgatva tenyerében. Érzem, hogy Mathert figyeli; mindketten beleakadtak az engem körülvevő furcsa hálóba. Télország királya és Cordell koronahercege közötti vad birtoklási harc közepébe kerültem. Mindenre, ami szent, hideg, hűvös és jeges! Hogyan történhetett ez?

De nem érzek irgalmat, szánalmat vagy sajnálatot Mather iránt. Nem. Mert közelebb lép hozzám, csizmás lépte susog a fűben, lassan, gyötrődően fújja ki a levegőt. Nagyon is tudatában vagyok, mennyi figyelem irányul ránk, amint megáll mellettem, elég közel ahhoz, hogy ha behunyam a szememet, érzem.

– Beszélhetnénk? – kérdi sűgva.

Erre rögtön feláll a hátamon a szőr. *Nem. Miért állnék veled szóba azok után, ami történt?*

De nem kéne haragudnom rá. Hiszen Sir tehet róla, nem ő.

Ismét Theronra nézek, aki már nem néz rám. Felsőtestével elfordult, az én oszlopom melletti célt figyeli, és hátralendíti a fegyverét. Minden hátizma megfeszül, ahogy eldobja a harci bárdot. A bárd pedig repül és repül, egyre gyorsabban. Aztán a cél közepébe áll a penge. Az ütközés erejétől remeg a nyél.

Theron felém fordul, arca felvidul, kezdődő mosoly játszik ajkán.

– Nem számít, milyen fegyvert választok – mondja, beszélgetésünket folytatva, mintha mi sem történt volna. Vállam felett Matherre pillant. – Mindegy, milyen fegyver van a kezemben, mindig eltalálom a célt.

Szemem az égre rebben. Mather mély levegőt vesz mögöttem. A gyakorlótéren mindenki kíváncsian, lélegzet-visszafojtva figyel, ám a kíváncsiság mögött a figyelmeztetés feszültsége húzódik: ebből küzdelem lesz.

Mather közelebb lép a hátamhoz, hangja halk, fegyelmezett.

– Kérlek, Meira!

Theron oldalra pillant, tekintetünk egybefonódik. Ragyogó mosollyal néz rám, aztán elindul a lövonalban, hogy kirántsa az oszlopból a beleállt bárdot. Mindegy, milyen fegyvert használ, úgyis eltalálja a célt. Akármilyen helyzetben. Akármilyen kis beleszólása van saját életének alakulásába.

Képtelen vagyok visszafojtani nevetésemet, amint Mather felé fordulok, és csakramomat a helyére, a tokjába csúsztatom.

– Mit tehetek érted, királyom?

Mather elsápad. Kezét végighúzza arcán, aztán elég gyorsan összeszedi magát, és merev határozottság lesz úrrá rajta. A pajta felé bólint.

– Gyere velem!

13

A PAJTA FELÉBEN istállók vannak, lovak dugják ki kíváncsi fejüket az állásokból, a másik fele tágas terem, ahol tölgyfa asztalok, szekrények és rozsdás fegyverállványok vannak. A nyitott ajtók beengedik a levegőt, amit enyhe szellő hűsít, a kőpadlót szalmával szórták fel, amitől az egész helyiségnek fanyarkás, férfias illata lett.

Mather határozott léptekkel vonul be, ám a jobb oldali falnál megáll. Nézi, csak nézi, karját keresztbe fonva, és csak állát biccenti.

– Úgy gondolom, majd ha Télországnak is lesz ilyen helye...

Hangja halkabb, tekintetében már nincs olyan ingerültség, mint pillanatokkal korábban.

Megállok mellette, karba tett, feszes testtartását utánozom. A falat térkép borítja. Részletes, egészen kis léptékű, rajta van egész Primoria a Paisel-hegység legészakibb részétől a Klaryn-hegység legdélibb tagjáig.

Az Eldridge-erdőség és a Rania-síkság helyezkedik el középen, zöld és sárga folt. A Langstone és Feni folyó szinte kettévágja a térképet.

Ám a térkép nem ettől különleges, hanem attól, ahogy a királyságokat ábrázolja: minden ország területének közepén a királyi mágiaszter ragyog.

Felhördülök.

– Erről akarsz beszélni? A földrajzról?

Mather a fejét ingatja, homlokát ráncolja.

– Nem... Én... – Elhallgat, kezét végighúzza az arcán, keresi a szavakat. Amikor újra megszólal, már dühös. Feszesen, feszülten szól. – Azt akartam, hogy ezt lásd. Hogy láss mindent. El akartam magyarázni neked... Szentséges hóesés, nem figyelnél végre rám?

Gúnyosan nézek rá.

– Mert ugye megérdemled, hogy meghallgassalak...

– Nem – ismeri el, ami eléggé meglep. – Azért, mert megérdemled, hogy megtudd, amit mondanom kell neked. Megérdemled, Meira. Ennek semmi köze hozzám.

Zavartan pislogok, de egy mozdulatot sem teszek, hogy elmenjek, vagy újra megszólaljak, amit Mather engedélyként értelmez, hogy beszélhet. Ismét a térképre néz, tekintete Cordellen időz. Cordell határvonalainak közepén tűr csillog, alatta az F betű jelzi, hogy a királyság férfivonalú.

– Paisly nővonallú pajza – mondja Mather szinte csak magának, és halkan hűmmögve siklik tekintete tovább a térképen. – Ventralli férfivonalú koronája. Yakim férfivonalú bárdja, Nyárföld férfivonalú karkötője, Ószföld nővonallú gyűrűje, Tavaszföld férfivonalú

botja és...

Közelebb lép a térképhez, kezét kinyújtja, tenyere Télország területét takarja. Keletről Tavaszföld határolja, délről hegyek, nyugatról Őszföld, északról a Feni folyó; Télország medalionja hatalmas terület felett lóg; a szív alakú függőt középen egyetlen fehér hópehely díszíti. Felette az N betű mintha tiszta gúny lenne. Egyik élethosszig tartó küzdelmünk látható megjelenítése.

– A tanácskozások rövid szüneteiben alig volt időm levegőt venni – mondja Mather. – De néhány napja kijöttem ide egy kicsit levegőzni, és megláttam ezt. Dominick százados szerint azért tették ide ezt a térképet, hogy emlékeztesse az embereket, hol van Cordell helye a világban. Ha felnéznek erre a térképre, mindig tudják, kik ők, és hová tartoznak. Kis ország, Primoria része...

Ettől valahogy elkomorulok.

– Nem hiszem, hogy Noam király ezt a szemléletet különösebben támogatná.

Mather válla megfeszül.

– Nem Noam király rendelkezett arról, hogy ezt a térképet akasszák fel ide. – Hátrapillant, kezét a medalion ábrájára simítja. – Theron adta ki az utasítást.

Ahogy kimondja Theron nevét, Mather addigi tiszteletteljes, tárgyilagos hanghordozása különös élt kap. Mintha ez a részlet fekete folt lenne a különben gyönyörű kárpiton.

Mather ujjai behajlanak a térképen, mintha ki akarná markolni síkjából a medaliont. Egyik, igazi fele a nyakában lóg. A tenyér nagyságú kép mellett elég szomorú látvány. Üres.

– Noam király szeret abban az egyébként téves gondolatban ringatózni, hogy Cordell az egyetlen királyság a földön – folytatja egyre keményebb hangon –, de az embereit részben ez a térkép teszi egyre keményebbé. Ez emlékezteti őket arra, hogy lehetnének bármelyik Ritmus- vagy Évszak-királyság; lehetnének yakimiak, ventralliak, nyárföldiek... De nem azok. Cordelliek. És ez a tény serkenti őket arra, hogy hazájukért harcoljanak. – Mather olyan szomorú mosollyal néz rám, hogy az már nem is mosoly. – Azt akarom, hogy Télországnak is ilyen emberei legyenek.

Elhúzódik a térképtől, egy lépést tesz felém, és még egyet, közelebb jön, egyre közelebb, míg karnyújtásnyira áll tőlem. Kettesben vagyunk; a többi katona a gyakorlótéren van.

– Én... én nem akartam ezt – súgja. A szavak metszón hatolnak közénk. – Azt akarom, hogy Télország szabad legyen, de nem akarom... Őt nem akarom... neked. Nem akarom, hogy értéktelennek hidd magadat, hogy számodra ez az egyetlen hely, mert nem az, Meira... Soha nem lehet az... mindazzal együtt, ami vagy... nem.

Szívem a bordáimat döngeti, nyugtalanság és harag tombol bennem, és képtelen vagyok

a szemébe nézni. Hallgass el! Kérlek, hallgass el végre, te hatalmas, te idióta...

– Nem tudom, mi mást tehetnénk – folytatja Mather. Lehelete arcomat éri. – Mielőtt elhagytuk a táborn, Sir félrevont, és elmondta, mit kell tennem. Ettől annyira megdöbbsentem, annyira kiüresedtem, hogy ahhoz fogható kint még nem éreztem soha. Csak ekkor értettem meg, milyen nagy áldozatot kell hoznunk ahhoz, hogy megdönthessük Angra hatalmát, mennyire jelentéktelen a mi életünk a nagy célhoz viszonyítva. Mindig is úgy hittem, megtaláljuk a módját, hogy mi ketten... Hogy mi ketten valahogy túljutunk ezen; hogy megoldjuk, elérjük. Hogy együtt lehessünk, és esküszöm... – kezét az állam alá simítja, felemeli a fejemet, hogy ránézzek, hogy nézzek rá – ...esküszöm, hogy megtalálom a módját... hogy ezt az egészet helyrehozzam. Mondtam, hogy helyre akarom állítani az egyensúlyt. És így is lesz.

– Nem.

A szó súlyosan lóg a levegőben. Zavartan pislogok, de tudom, hogy újra kimondanám. Miért? Annyira akartam, hogy ezt mondja... Szinte egész életemben ezt akartam. Akkor most miért nem tudok szívből örülni neki? Miért nem ösztönösen „Igen!” jut eszembe, miután ezt így végre kimondta?

Mather furcsán néz rám.

– De igen. Képes vagyok rá. Nem hagyom, hogy Angra még jobban tönkretegye az életünket. Akármit mond William, biztosan van más megoldás...

– Nem!

Elhúzódom tőle, de lényem egy része kiszakad belőlem, a kezében marad. Minden sző fáj. Hozzáadódik mindahhoz, amit Sir az éjjel mondott, a zűrzavar nagy hullámához csapódik. És csak azt tudom, hogy Mather reménye, hogy van, lehet másik megoldás, szinte gúnyos, átható kísértés, amit... Nem... nem engedhetem meg, hogy átadjam magamat ennek az érzésnek. Szavai hallatán már éreztem a megkönnyebbülés első rezdüléseit. De nincsen más megoldás. Nincs más remény. Sir tizennégy évet töltött azzal, hogy más utat, más megoldást keressen. Ha hagyom, hogy elhiggyem, hogy Mather képes megmenteni engem, és mégis ebben a házassági játszmában ragadok...

Nem hiszem, hogy azt túlélném.

– Megteszem, amit meg kell tennem, Mather – felelem remegő, nyugtalan hangon. – A királyságunkért. A népünkért. Érted. Szükségünk van Cordellre. Szükségünk van erre.

Mather úgy rándul hátra, mintha pofon ütöttem volna. Nyakától vörös pír indul felfelé, homlokán verejtékcseppek csillognak.

– Feleségül akarsz menni Theronhoz?

Szemem összeszűkül.

– Tessék?

– Feleségül akarsz menni Theronhoz – ismétli, és egész teste megfeszül. – Te nem...
...akarsz engem.

Kimondatlan szavai rám tapadnak, húznak lefelé olyan erővel, hogy úgy érzem, menten a szalmával felszórt padlóba süppedek.

– Idióta vagy! – mordulok rá, bár tudatában vagyok, milyen nagyon feltűnő, hogy nem tagadtam a vádját. – Ennek ehhez semmi köze. Ez a lépés csak arról szól, hogy szövetségesekre van szükségünk ahhoz, hogy megmentjük a királyságunkat. Hagyd ezt abba! Semmi nem változott közöttünk. Ugyanolyan lehetetlenség, mint volt... És ennek így is kell maradnia.

– Találok valami megoldást – ismétli Mather. Egy lépést tesz felém, én egy lépést távolodom. Furcsa tánc ez a pajta szabad területén. – Mindig is azt terveztem, hogy kitalálok valami megoldást. Meg is mondtam neked, mielőtt elindultunk a táborból... Megmondtam, hogy helyrehozom!

– Honnan tudhattam volna, hogy mire gondolsz? Az én gondolataimban folyton Sir hangja dübörgött, azóta, amióta azt mondta, te túl fontos vagy ahhoz, hogy rám pazaroljanak!

– Én ezt sosem éreztem így! Mindig te voltál a *mindenem*. Nem tudtam, mennyit kell még várni, míg felnősz... Szentséges hőésés, hiszen még mindig nem tudom. Bár próbálkozom. Azt hiszed, olyan arrogáns vagyok? Azt hiszed, hagyom, hogy William elhitesse velem, hogy ez neked is jó?

– Mi mást kellett volna gondolnom? – kérdem már kiáltva, hangom a pajta gerendái között cikázik. Hátrálok egy lépést, kettőt, tudom, hogy nem kerülhetek tőle eléggé távol. – Lehet, hogy te képes vagy túllátni helyzetünk valóságán, és elképzelni valami más végkifejletet, de amit én láttam és látok, mind arra emlékeztet, hogy nem rendelkezhetünk a saját életünk felett.

– Azt hiszed, én ezt nem tudom? – szól Mather hozzám hasonlóan hevesen, megmarkolva a fél medaliont. – Én vagyok a király, Meira!

Tenyeremet a fülemre szorítom, és a fejemet rázom, hogy ne halljak semmit, amit mond, és semmi ne akadályozzon meg abban, hogy kimondjam, amit ki akarok mondani:

– Ez mind nem számít. Nem számít, mit akarok, mire van szükségem, mit szeretnék, mert Sir mindig emlékeztetni fog, hogy Télország érdekeit mindenek elé kell helyezni.

Mather megáll. Arca kissé kisimul, egy kis izom elernyed, és fülemre szorított tenyeremen át is hallom egyetlen kimondott szavát:

– Szeretnél?

Nem, nem ezt mondtam. Nem vagyok olyan ostoba.

Lépést hallok, hirtelen a hang irányába fordulok. Sok más hang hallatszik, férfiak dörmögnek az udvaron, kardpengék pengnek, nyílveesszők suhannak... A sok hang közül ennek az egynek nem kéne feltűnnie.

Theron áll az ajtóban, teste olyan feszült, mintha a földön látott volna henteregni minket.

– Minden rendben?

Felemelem egyik kezemet, a szám tátva marad. Igen. Nem. Sosem volt rendben semmi. És soha nem is lesz.

Theron nem vár választ. Matherhez fordul, bőrén a verejték csillog a kintről ragyogó napfényben.

– Mather király... – szólal meg, és egy lépést tesz felé. Majd hátralép. Úgy néz ki, mintha legszívesebben kirohanna a gyakorlótérre, és nekiesne valakinek. – Ha jól tudom, a pengeváltás az erőssége.

Elkomorulok. Ebből semmi jó nem származhat.

És nem is származik. Mather mozdulatlanul áll, talán igyekszik felmérni, milyen dühös lehet Sir, de a következő pillanatban az arca olyan feszes grimaszba rándul, hogy Theron életét féltem.

– Ne aggódj, Theron herceg! Kesztyűs kézzel bánok veled.

Megmarkolom Mather karját, de kirántja magát a szorításomból, és megindul Theron felé. Az utolsó pillanatban ruganyosan lehajol, megkerüli, kilép mellette a gyakorlótérre.

Theron erős léptekkel követi.

Odakint újra döbrent csend honol, amint meglátják, hogy mi hárman a kardvívótérre vonulunk. Mather bebújik a kötelek alatt az egyik ringbe, leemel az állványról egy kardot, és úgy járkál körbe, mint bika az arénában.

– Ezt nem teheted! – ragadom karon Theront, csak azért, mert Mather már a ringben van. Hiszen Theron a jegyesem. Aggódnom kell érte. Érte jobban kell aggódnom, ugye? – Ne tegyétek ezt! Te is... Ő is... Fontosak vagytok.

Theron ajka ellazul, és úgy vélem, visszalép.

Ekkor azonban egy hang szólal meg, és kénytelen vagyok a nyelvemre harapni, nehogy előkapjam csakramomat, és lenyessem a katona fejét.

– Mutasd meg neki, hercegünk! – kiált egy katona a ring másik oldaláról. – Mutassátok meg, hogyan harcol egy cordelli!

Theron behunyja a szemét, arca hirtelen fájdalmas grimaszba rándul. Aztán kinyitja a szemét, és másik kezét a karját fogó kezemre simítja.

– Ha azt akarod, hogy hagyjuk abba, akkor abbahagyjuk.

Egyre több katona biztatja. A nevét kiáltják:

– Theron! Theron!

Olyan hangosan és magabiztosan kiáltoznak, hogy szinte látom, ahogy Mather lelombozódik előttem.

Erre gondolt. Ezt akarja ő is a népünknek. Azt, hogy összetartozásunk jeleként nem csak egy verset mormolnak két nevetséges fa előtt, nem csak egy térkép emlékezteti őket arra, hogy hová tartoznak ebben a világban. Büszkeség van bennük. Hagyományaik vannak. Boldogság ült ki a katonák arcára, amikor Öszföldről visszatértek Bithai városába; és büszkén éltetik hercegüket.

Mather előre-hátra lépdél, csizmája port ver fel. Minél hangosabban éljeneznek a katonák, ő annál dühösebb lesz.

– Gyere csak, cordelli! – kiált. Hangja túlharsogja a kiáltozó férfiakat, hangzavar támad.
– Mutasd meg, mit tudsz!

Döbbsenten bámulok rá; álla lebiccen, feszültsége kissé enyhül. De nem eléggé. Nem teljesen. Vívni akar.

És Theron is. Az emberei könyörögnek neki, hogy vívjon. Kiáltoznak neki. Cordell dicsőségéért.

– Mutasd meg, milyen erős vagy, hercegem! Bizonyítsd be, milyen erős, milyen jó katona vagy!

Nincs férfi, aki ilyen felszólításnak ne akarna megfelelni. Nézem, csak nézem Mathert a ringben, érzem, mennyire egyedül van, milyen gyenge, milyen erőtlenség vagyunk így, olyan emberek között, akiknek van királyságuk, akik tartoznak valahová...

Én szeretnék megfelelni ennek az elvárásnak. Bármilyen ostoba, önző vagy téves, én ilyen felszólításra harcolnék. Alig kapok levegőt ettől a felismeréstől. Szívemhez kapok, nehéz, verejtékszagú levegőt szívok nagy kortyokban a tüdőmbe. Én megvívnék a királyságomért, Télországért, ha honfitársaim azt kiáltoznák nekem, hogy bizonyítsak.

Bizonyítsam, hogy akármi történjen is, valóban mindig ők az elsők nekem.

Amikor Theron elengedi a kezemet, és kihúzza kezét a szorításomból, egy szót sem szólok. Pedig kéne. Könyörögnöm kéne neki, hogy ne menjen bele ebbe, sétáljon vissza a pajtába, és ne hallgasson népe buzdítására, de saját hangom sipít a fejemben, a cordelliek szavait löki vissza rám.

Mutasd meg, mit tudsz, Meira! Bizonyítsd be, hogy hű vagy Télországhoz! Fontos neked a királyságod, és azt akarod, hogy a királyságodnak is fontos legyen?

Akkor bizonyítsd be!

Tedd, amit tenned kell! Ne azt tedd, amit akarsz! Tedd azt, amit tenned kell!

Bizonyítsd!

Egyik embere gyakorlókardot ad Theron kezébe. Nem kerüli el figyelmemet a mozdulat, ahogy Theron této vázik. Ujjai remegnek, de átveszi.

Amint Theron ujjai a markolatra fonódnak, Mather támad.

Hang nélkül, halálosan, testét kecses, bár kissé túl agresszív lendülettel mozdítva egyenesen Theron fejére céloz. Ő lehajol, a ring másik oldalára ugrik; por kavarog, ahogy felegyenesedik, és ezt a lendületet használja ki arra, hogy Mather lába felé döfjön. Mather bal térdé éppen annyi időre hajlik be, hogy Theron térdé megfeszülhessen és kiegyenesedhessen... És akkor elszabadul a pokol.

Olyan kardvívás ez, amilyenekről Sir mesélni szokott nekünk: a két ellenfél ádáz csatát vív, miszlikbe aprítanak egymást, de annyira egyenlő ellenfelek, hogy egyik sem tud felülkerekedni. Theron a ring másik felébe veri vissza Mathert... Mather elrúgná Theron lábát. Ő hátraugrik, hárítja a másik rúgását... Mather ezt a lendületet kihasználva elkapja Theron térdét...

A katonák minden egyes kardlendítésnél egyre hangosabban kiáltoznak. Már nem is tudom, kit éljeneznek, csak azt tudom, hogy valósággal tombolnak a látványtól: két királyi felség péppé veri egymást. Minél harsányabbak, annál hevesebben ver a szívem. Magával ragad a küzdelem, kízó fájdalom, hogy kettőjük között cikázik a tekintetem. Pengeélen feszülök.

Bizonyíts!

Mather lecsúsztatja a fegyverét Theron pengéje mellett, a markolatba szúr, kirántja a kardot ellenfele kezéből, és a tömegbe hajítja. Pánik önt el, rettegek, hogy a tömeg elvakító kiáltásainak hatására túl messzire mentek. A katonák felfokozott izgalommal kiáltoznak, Mather gyors mozdulattal Theron mellkasára rúg. Ő a földre zuhan, alig kap levegőt. Mather közelebb lép hozzá, egyre közelebb, kardját két kézzel emeli a feje fölé, néhány pillanat, és lecsap Theron fejére.

Egy szempillantásnyi idő alatt bújok át a kötél alatt, lépek a ringbe.

– Add fel! – sikoltom, feljük rohanva. – Theron, add meg magad! Nem ér annyit!

Egyikük sem hallja, amit mondok. Egyikük sem rezzen, szinte levegőt sem vesznek, nem látnak semmit, csak a harc érdekli őket.

Közéjük vetem magam, két kezemet Mather felé feszítem, védelmező terpeszben állok Theron felett. Mather kardja a levegőbe emelkedik, emelkedik, és csak emelkedik, a levegőt hasítja. Fenyegető kiáltást hallat. Én ekkor karja és kardja után kapok, mindenképpen meg akarom akadályozni azt, ami készül.

És abbamarad. Az egész környék megdermed, mintha Noam minden cordellit

elvarázsolt volna.

A levegő kipréselődik a tüdőmből, testem még feszül az utolsó, gyenge próbálkozástól, meg akarom menteni Mathert attól, hogy nagyon-nagyon nagy hibát kövessen el. És ekkor újra felhangzik a hang, amitől mindenki rögtön elhallgatott.

– MATHER!

Sir. Jégfehér haja bukdácsol a cordelli katonák sűrű tömegében, utat tör magának.

– Aranyló levelek! – mordul Theron fektében.

Nem látom Mather arcát. Szinte semmit nem látok, amikor megfordulok, és Theron felnéz rám. Mellkasa véres, néhány vércsepp fröccsent rá, kivéve egy kis területen, amely Mather hegyes csizmája talplenyomatának felel meg.

– Orvos!

Dominick százados kiáltott. Kis termetű férfit vonszol maga után, a férfi kezében rengeteg kötszer. Bebújnak a kötelek alatt, rögtön elrántják Theron kezét a mellkasáról.

Dominick a katonákhoz fordul, akik még mindig a herceget és az idegen, évszaki királyt bámulják.

– A mulatságnak vége! Vissza a gyakorlatozáshoz! Mindenki a dolgára!

Az emberek sietve szétszélednek. Olyan hirtelen váltás ez, hogy elmém nem képes lépést tartani vele. Még Theron vére és Mather dühe, a cordelliek kiáltozása vibrál tudatomban, és saját belső hangom, amely azt üvölti, hogy válasszak. Válasszam Télországot. Mindig Télországot válasszam. Télország előbbre való, mint Mather, mint Theron, mint... én.

Kard esik a földre mögöttem, a hang fémesen csendül. A világ még gyorsabban forog velem.

– Meira! – szól Mather, kezét nyújtva maga elé; úgy nézi, mintha ő lenne véres. – Én nem akartam... Nem tudom, mi...

Az egész gyakorlótér megremeg, amikor Sir beugrik a ringbe. Nagy léptekkel közelít, mintha saját fenyegetéseivel akarna minket szétválasztani. Ám tekintete a földön fekvő Theronra rebben és Matherre, aki kardja felett áll, és rám, aki a jelenet közepén vagyok.

A harag vad hulláma önti el Sir arcát, amikor ismét Matherre pillant. Nem szól egy szót sem, csak két gyors lépést tesz előre, és megragadja Mather karját. Kivonszolja a ringből, és egyikük sem szól. Eltávolodnak annyira, hogy már ne halljam, amit mondanak, Sir haragosan mordul, mire Mather egyszer, majd még egyszer ingatja fejét, és valamit üvölt válaszul.

Ujjak érintik a tarkómat. Theron áll mögöttem. Nem mosolyog, nem bólint, nem tesz semmi olyasmit, amit elvárnék tőle; csak ott áll mellettem, vér színezi a kötést a

mellkasán. Nyugodt, biztos emlékeztető, hogy nem vagyok egyedül.

– Jól vagy? – kérdem, a gézkötés felé biccentve.

Theron is odapillant, és pajkos mosollyal néz rám.

– Egy csizma nem elég ahhoz, hogy megállítson engem. – Megérinti a gézt, ajkát csücsöríti. – Bár azt hiszem, jobban tenném, ha ezt eltakarnám. Nehogy apám...

Tekintete ekkor Mather és Sir felé rebben, akik nem messze tőlünk még mindig nagyon hevesen vitatkoznak. Amikor Theron ismét rám néz, mély levegőt vesz, és kihúzza magát.

– Nem hiányzik még több bonyodalom – mondja, és a palota felé mutat. – Ha van kedved, gyere velem. Megmosakszom, és körbevezetlek, ha szeretnéd. Az... sokkal... kevésbé veszélyes lenne.

Rápillantok, majd Sir és Mather felé, aztán ismét a hercegre. Maradjak ott, és beszéljek Sirrel? Menjek oda, és próbáljam megvédeni Mathert? Vállat vonok.

– Szívesen – felelem.

14

THERON A CSELÉDLÉPCSŐN át vezet engem a lakosztályába. A palota rejtett zugaiban járunk, igyekszünk elkerülni azokat a helyeket, ahol Noam király felbukkanhat. Háromemeletnyit megyünk felfelé, végtelen hosszú folyosókon. Ezek a folyosók sokkal kevésbé pompázatosak, mint a palota fő közlekedői... A padlót egyszerű zöld szőnyeg borítja, festetlen faborítás van a falakon, barna asztalkákon tejfehér gyertyák állnak.

Cselédlányok sietnek el mellettünk, hónuk alatt vászonneművel teli ruháskosarak, apródok szaladnak, hónuk alatt üzenettel, napi feladataikat végzik. Mindenki megáll, és térdet hajt Theron előtt. Arcukon enyhül a munka feszültsége, amikor meglátják a herceget, akit ismernek.

Theron mindegyiküknek bólint.

– Édesanyád jobban van? – kérdi egy elhaladó cselédlánytól, aki az etikett szerint megáll, térdet, fejet hajt a koronaherceg előtt, és azt feleli, hogy köszöni, igen, az orvos csodát tett. – Remélem, a bátyád jól érzi magát új rangjában – szól Theron egy apródhoz, aki valósággal ragyog a herceg figyelmességétől, és felel: „Igenis, felség, hadnaggyá léptették elő.”

Kissé hátramaradok. Minden egyes rövid beszélgetés egyre nagyobb csodálattal tölt el. Theron mindenkit ismer. És nem csak ismeri őket. Úgy tűnik, őszintén érdeklődik irántuk. Nemcsak tucatnyi arcra emlékszik, hanem a legapróbb részletekre is: milyen termés van egy-egy parcellán, egy gazdálkodó milyen vásárt csinált Yakimmal az előző héten, és valaki új asszony lánya boldog-e a férjével.

A harmadik emeleti folyosón megállunk egy ajtó előtt. Theron benyit, úgy mozog,

mintha semmi rendkívüli nem lenne abban, amit tesz. Hátrapillantok. Minden jel szerint a személyzet sem talál semmi rendkívülit a helyzetben. Ennyire jóban van velük? El sem tudom képzelni, hogy Noam király megengedné, hogy fia a „rangban alatta állókkal” vegyüljön.

– Cordell királyi családjának minden tagja ilyen... – elhallgatok, a megfelelő szót keresem – ...ilyen figyelmes?

Theron a vállam fölött egy csoportnyi csevegő cseléd lányra pillant. Szeme rebben, amiből azt a következtetést vonom le, hogy nem kellemes élmény jutott eszébe, ezt erőltetett mosollyal igyekszik leplezni.

– Senki nem oson a hátsó bejáraton a lakosztályába olyan gyakran, mint én – tréfál, és mielőtt tovább kérdezhetném, gyorsan belép a szobába, így nem tehetek mást, követem.

Az ajtó mellett komód áll. Tágas, de nem túl nagy szalonba lépünk. Balra ebédlőasztal, székekkel, jobbra a kandalló előtt kanapék. A bútor vastag, zöld-arany mintás szőnyegen áll, színei a helyiség sötét tónusaihoz illenek. Az ebédlőasztal felett csillár függ, a falakon Cordell levendulamezőt, élénkzöld erdőt, sárgálló pusztaságokon át csörgedező patakjait ábrázoló képek lógnak. Kifinomult, mégis praktikus. Olyan hely, amelyen stratégiai megbeszélést és heves kártyapartit is el tudok képzelni.

– Rögtön jövök – mondja Theron, majd becsukja mögöttünk az ajtót, és eltűnik jobbra, a fürdőszobába.

A következő pillanatban vízcsobogást hallok, mosdótálba csurran a víz. Járkálok a szalonban, így próbálok elterelni a figyelmemet arról, hogy Theron hálósobájának ajtaja nyitva van, és közvetlen közelemben a koronaherceg testét talán már semmi nem takarja.

Édes hóhideg! Még soha életemben nem gondoltam ennyit arra, milyen lehet egy meztelen férfi, még a táborban sem, amikor Mather közelében voltam... Eszembe sem jutott, hogy utánam lép be a fürdősátorba, és ott... Illetve lehet, hogy gondoltam rá, de sosem voltam ennyire zavarban. Tenyeremet az arcomra szorítom, és lassan kifújom tüdőmből a levegőt.

A szoba közepén megállok, kezemet még az arcomra szorítva, és a szemem összeszűkül.

Nagyon sok minden van itt. Nagyon-nagyon sok. Nem csak bútor és dísz tárgyak. Körbefordulok, nézem, csak nézem a zsúfoltságot. Annyira elvonta a figyelmemet a fiú dolgokra gondolás, hogy észre sem vettem: Theron nappalija kissé rendetlen, elhanyagolt... Illetve nagyon rendetlen, nagyon elhanyagolt.

A helyiségben mindenféle méretű és alakú bekeretezett festmény áll a komódnak döntve, a fal mellett, a székek lábánál; a kisebb képek az asztalon, vékony pamutvászon terítőn hevernek. A festmények sarkairól ékkövekkel és arannyal díszített, gondosan kidolgozott álarcok lógnak szalagokról. A kandalló mellett és a kisasztalokon magas

stószokban állnak a könyvek; a könyvespolcon olyan sűrűn vannak egymás mellett, a polcok annyira lehajolnak, hogy attól félek, az egész szerkezet összeomlik, papírrá és porrá robban. Nagyobb könyvek is vannak, hatalmas, ősi kötetek, olyan réginek, annyira törékenynek tűnnek, hogy attól tartok, már attól szétporladnak, ha nagyobbbat szusszanok a közelükben.

Az ebédlőasztalra támaszkodom, tölgyfákról készült tenyérnyi festményeket nézek, és könyveket, amelyeknek táblái alól megsárgult lapok látszanak ki. Egy négyszögletes köteten arany betűkkel áll: *A Feni folyó kereskedelmének története*. Mellette vastag bőrkötésben: *Hegylakók történetei*. Ezek mellett újabb friss pergamen, néhány kibetűzhetetlen sort vetett rá ugyanaz a heves kéz, amelynek írását a könyvtárban láttam. Theron munkája. Hunyorgok, de ezúttal csak néhány szót tudok kibetűzni – *igaz és lehetséges* és néhány más töredéket –, majd inkább a kis dobozban álló ovális portrékhöz fordulok. Mindegyik festmény vékony ezüstkeretben van. Végigsimítok egy portrén, hölgyet ábrázol, haja szép kontyba fogva, komoran néz a festőre, mintha a művész és egyedül a művész lenne felelős azért, hogy haját olyan szorosan tűzték fel.

Szekrényajtó csapódik mögöttem, elrebbenek az asztaltól, belesek a másik szobába. Nem látok mást, csak egy baldachinos ágyat, amelyet halványfehérben füröszt a nyitott ablakon beáradó napfény. Odabentről ismét szekrényajtó csapódását hallok, az ajtó felé lépek éppen akkor, amikor Theron kilép, és még nedves haját lófarokba fogja. Levetette katonai gyakorlóruháját, öltözete hercegesebb; aranycsíkos fekete nadrág, testhezálló fehér ing, állig begombolva; sebesült mellkasát fekete mellény takarja.

Összefogja a haját.

– Mit szeretnél először látni? Sok állatunk van az erdei állatkertben, az északi szárnyban galéria.

Homlokom ráncba szalad.

– Galéria? Biztos vagy abban, hogy maradt benne festmény? – Körbementek a helyiségben. – Úgy néz ki, hogy ez a hercegeskedés csak fedőfoglalkozás a műkincslopási foglalatossághoz.

Theron is körbepillant, azzal a legközelebbi könyvtószhoz lép, felemel egy kötetet, ujjait végighúzza a gerincén. Aztán felnéz rám, arcán tettett sértettség.

– Könyvtárakba is járok rabolni, csak hogy tudd. És két jó okom is van – mondja, hunyorogva, míg gondolkodik, mit mondjon – ...szóval kétszeresen is indokolt ez a... gyűjtögetés.

– Szeretnéd, ha lenne valami rendes foglalkozásod is, ha ez a király-dolog nem működne? – kérdem mosolyogva, és csak a mondat közepén jut eszembe, hogy mennyi igazság lehet ebben.

Theron vállat von, azzal visszateszi a könyvet a helyére.

– Ez is igaz. Ám főként azért, mert apám úgy gondolja, ez a szenvedély egyáltalán nem illik a jövőendő királyhoz, és amíg ilyen relikviákkal van tele a lakosztályom, nem hajlandó meglátogatni itt, be sem teszi ide a lábát – mondja ragyogó mosollyal. – De azért is ragaszkodom ezekhez a könyvekhez, képekhez, mert jó részük anyámé volt.

– Édesanyádé? – Végignézek a könyvespolcokon, eszembe jut, amit Sir mondott. Theronról, aki félig cordelli, félig ventralli, valószínűleg azt várták, hogy jobban hasonlít az apjára, mint az anyjára.

Kezem mozdul, megérintem a polcon álló könyvek gerincét. Az a parázstartó jut eszembe róluk, amit Finn hozott a táborba. Ragaszkodunk múltunk egy részéhez akkor is, ha az egyben felidézi a fájdalmat, hogy az a múlt, amire vágyódón emlékezünk, nem tér vissza soha már. Az a fájdalom kevésbé szörnyű, mint a felejtés fájdalma.

– Bocsáss meg! – mondom, bár nem igazán tudom, miért kérek bocsánatot. *Sajnálom, hogy édesanyád nincs már itt. Sajnálom, hogy apád kihasznált téged.*

Theron vállat von, mintha lerázná magáról ezt a témát. Közelebb lép. A könyvespolc másik végénél áll.

– Sokat olvasol?

Egy különösen vastag könyv gerincének feliratát igyekszem kibetűzni.

– Csak annyit, amennyit Sir olvastat velem. Én inkább másképpen ütöm el az időmet – felelem mosolyogva, de Theron csak néz és figyel, ajka elgondolkodón moccan.

Aztán ellép a könyvespolc mellől, és a sarokban álló kötetekhez megy.

– Van egy tájképem, ami talán tetszeni fog neked – szól hátra, azzal válogatni kezd a nagyméretű, keretezett képek között. – Ez egy régebbi darab, de jó állapotban van...

Beszél és beszél, ám hangja halk mormogássá gyengül, távoli csitítóként duruzsol tudatom mélyén. A vastag könyvet bámulom, amin végighúztam az ujjamat. A betűkből olyan cím áll össze, amelytől hirtelen kíváncsiság ébred bennem. Nagyon régi kötet, olyan kényes darab, amely mintha bármelyik pillanatban porfelhővé változhatna. Újra elolvasom a címet.

Primoria varázslata.

Varázslat, mint... az, hogy Hannah királynőről álmodom?

Semmit nem tudok a varázslatról azon kívül, amit Sir a tanóráinkon elmondott, de különös álmaimnak nyilván oka van... Hacsak nem a nagy feszültség okozza, ami még mindig lehetőség. De ha nem a feszültségtől, akkor vajon mitől...? Vajon a kő miatt van? Vagy valami más varázslatforrás okozza? Ha valahonnan máshonnan ered, akkor van a varázslatnak a Királyi Mágiasztereken kívüli más forrása is. Szóval ott van a bűvösségbarlang, de az csak az Évszak-királyságokra hat, ahogy a Királyi Mágiaszterek is csak egy bizonyos hatótávolságban hatnak egy adott ország lakosságára. Ha valamelyik

Tavaszkirályságban lennék, Hannah királynőről szóló álmaimat annak tulajdoníthatnám, hogy a bűvösségbarlangból árad ki a megmaradt varázserő... Nem mintha valaha hallottam volna ilyesmiről. De itt, Cordellben mi lehet az oka? Mitől van? Ha egyáltalán varázslat. Ha nem annak a jele, hogy kezdek megbolondulni.

Gondolataimat rendezem éppen, amikor a kétely súlya nehezedik lelkemre. *Több ezer év telt el.* Több ezer éve nincs más, csak a nyolc Királyi Mágiaszter... Azóta nincs hozzáférésünk a bűvösségbarlanghoz. Addig a Klaryn-hegységből volt bejárat, ám azt egy hegymlás betemette vagy szabotázs tette átjárhatatlanná. Ha létezik a varázslatnak másik forrása, ha több varázserőforrás lenne, ha volna bármi más, valaki már biztosan megtalálta volna. Ugye már megtalálták volna?

Ez a gondolat azonban nem tart vissza attól, hogy levegyem a régi könyvet a polcról, és két kézzel fogjam. Jobb alsó sarkában pecsét, mélyvörös viaszpecsét, amely az évek folyamán szinte simára kopott. Peremén olvashatatlan írás fut körbe, közepén ábra: fénysugár világítja meg egy hegy tetejét. Néhány betűt valahogy mégis kisilabizálok: A FÉNYESSÉ... aztán a kopás olvashatatlanná teszi a sort. A szerző pecsétje? Akármi is, végighúzom rajta az ujjamat, elgondolkodva ajkamba harapok.

Ha kutatok egy kicsit, az nem árthat, ugye? Mindenesetre sokkal jobb, mint Bithai palotájában ülni és hagyni, hogy Cordell leendő királynőjeként kényeztessenek, miközben Sir és Mather és Noam döntéseket hoznak nélkülem. Így legalább *csinálok* valamit. Nem jelentős dolgot ugyan, de teszek valamit.

Kezdetnek épp elég.

– ...és szerintem elég érdekes – fejezi be a mondatot Theron.

Feléje fordulok, magamhoz szorítom a hatalmas könyvet. A festményt a két felső sarkánál fogva dereka magasságában tartja, alsó széle szinte a csizmájáig ér.

Nem kapok levegőt. Mintha forgószele lenne az a festmény, és engem elkapott volna az a hatalmas vihar. Kiszívta az ajkaimat a tüdőmből.

Télország. Illetve lehetne valamelyik Ritmus-királyság az ő telükben, de amikor meglátom a képet, pontosan tudom, hogy az Télország. Erdőt ábrázol a kép, a fák meghajolnak a jég súlya alatt, a barna ágak csillogó oszlopokká fagytak. A fák tövénél hó kavarg, csak néhány hóborította kis bokor a hófuvallat akadály. Minden a reggel békés nyugalomban áll, a tompa napsugár alig világítja meg a fákat, mindent homályos, kékessárga hajnali fénybe von.

Bizonyíts!

Megint ez a szó. Minél tovább bámulom a festményt, ujjaim annál szorosabban tapadnak a könyvre, mintha erős elhatározás szállna meg. Sirnek igaza volt. Nem tudok semmit. Nem tudom, milyen érzés Télországban lenni, melyik erdőt ábrázolja ez a kép. Semmit nem tudok, sosem láttam, mert már nem létezik. Ennyi. Ádáz háború dúlt,

szörnyű hatalomátvétel történt. Ezreket mészároltak le, börtönöztek be, egyszerűen megsemmisítették őket. Egy egész királyság omlott össze, és eddig legfeljebb annyit tehettem, hogy reménykedtem: egy napon majd nekem is lesznek Télországról emlékeim.

Nagyon önző voltam, ugye? Önző és szűk látókörű, és nem volt igazam, mert mindenáron azt akartam, hogy fontos legyek Télországnak, de a magam módján akartam fontos lenni. Az én paramétereim szerint; ami egybeesett azzal, hogy ki akarok lenni. Nevetés törne fel belőlem, de elfojtom. Gyűlölöm, hogy ilyen sokáig tartott, mire rájöttem, hogy Sirnek igaza volt. A fenébe is! Alig várom a napot, amikor bebizonyosodik, hogy valamiben tévedett.

Észre sem veszem, hogy megmoccantam, egészen addig, míg Theron köhécse. Ekkor észlelem, hogy a padlón térdelek a festmény előtt, és csak bámulom... Egyik kezemmel a könyvet szorítom magamhoz, a másikat magam elé nyújtom, mintha a fákat akarnám megérinteni, mintha azt hinném, ha elég erősen markolok, havat tudok levenni az ágak tetejéről.

Theron fogást vált a festmény keretén, és lenéz rá.

– Ha akarod, a szobádba akasztathatom.

Bólintok, és hirtelen visszavonom kezemet. Újra a könyvet szorítom.

– Köszönöm – hebegem, és felnézek rá.

Mosolyog. Enyhe, óvatos mosoly, a szeme csillog, tekintete az arcomat pásztázza. Aztán egyik izom a másik után elernyed, mosolya eltűnik. – Visszafoglaljuk.

Még szorosabban ölelem a könyvet, torkom elszorul, kicsordulni akaró könnyeket nyelek.

– Mi foglaljuk vissza? – kérdem fejemet ingatva. – Ők foglalják vissza. Az én részem...
– Elhallgatok, lélegzetem elakad, megrezzenek. Nem kéne ennek a gondolatnak így fájni. Hiszen ez jó. Ugye, jó? Ezt kell tennem... Feleségül menni Cordell hercegéhez. Télország érdekében.

Theron az egyik kanapé háttámlájához támasztja a festményt, egyik kezét tétován felette tartja. Tekintete elréved, mintha valami réges-régi történet jutna eszébe, és amikor rám néz, engem néz, csak állok szótlanul, úgy tartom a könyvet, mintha pajzs lenne közöttünk.

– Tizenegy éves koromban majdnem beléptem Ventralli Írócéhébe – mondja.

Felvonom a szemöldököm.

– Igazán? Mi történt?

– Semmi jó – feleli nevetve. – Írtam Ventralli akkori királyának, anyám sógorának, és megkaptam különleges engedélyét. Szereztem szállást, megszerveztem az utazást,

összeállítottam a kíséretemet. Nagyon büszke voltam magamra, és nagyon akartam. – Theron szeme rebben, a vállam fölött egy pontra néz, a távoli múlt jelenhet meg előtte. – Öt nappal az indulás előtt apám egy inassal üzent nekem, hogy kocsí vár, Cordell tengerpartjára visznek, katonai kiképzőtáborba. Ott töltöm a következő három évet, és apám egyik tábornokának vezetésével fogok tanulni. Apámnak tudomása volt tervemről, hogy Ventralliba megyek. Beszéltem neki róla, de egészen addig a napig nem tudtam, hogy soha nem volt szándékában elengedni. Azt akarta, hogy örökösét katonai módszerekkel neveljék fel, hadtudományt és gazdaságtant tanuljon, ne képző- és szóművészetet. – Elkomorul, és úgy néz rám, mintha elfelejtette volna, hogy én is ott vagyok. – De ez nem akadályozta meg, hogy mindezt összegyűjtsem itt – mutat körbe a helyiségben –, és meghívjam Ventralli legjobb íróit és költőit ide, Cordellbe látogatóba. Új életedben is mindig lesznek *ők*, Meira. *Ők* hoznak döntéseket, *ők* alakítják a jövődet. Az a titok, hogy megtaláld a módját, hogy úgy is, mindannak ellenére is, önmagad maradj.

– Valóban megengedett nekünk az a szabadság? – kérdem. Bele sem gondolok, milyen merészség ilyet kérdezni, és milyen kevésbé ismerem őt... Csak arra tudok gondolni, hogy mennyire ismerem. Valami mást, valami többet kívánt az élettől. Művész szeretett volna lenni, de az apja azt akarta, hogy király legyen. És most Cordell koronahercege, leendő királya itt áll egy halom könyv és festmény között. Mindkettő egyszerre. Művész és leendő király. Alkalmazkodott minden körülményhez, amit az élet szabott neki.

Theron felsóhajt, válla kissé elernyed.

– Muszáj ezt hinnem.

Elkomorulok. Lehetséges ez? Lehetséges, hogy egyszerre olyan legyek, amilyen lenni akarok, és olyan is, akire Télországának szüksége van? Lehetséges, hogy nem harcolok azért, hogy *kizárólag* az legyek, aki én akarok lenni, vagy nem engedelmeskedem annak, hogy kizárólag Télország érdekét tartsam szem előtt... Hanem a kettő között egyensúlyt teremtek?

Kissé felemelem a könyvet.

– Ezt kölcsönvehetem?

Theron bólint, mielőtt megnézné, mi az.

– Természetesen. Vegyél magadhoz bármit, amit csak akarsz. – A festményre biccent. – Ezt pedig felakasztatom a szobádban. Most pedig... – próbálkozik újra, élénk mosoly deríti arcát – ...az állatkert?

15

MÁSNAP REGGEL, amikor Rose és Mona ismét könyörögnek nekem, hogy vegyek részt az etikettórán, azzal okozok nagy döbbenetet nekik és magamnak is, hogy beleegyezem.

Rose sötétkék szalagos, égbék ruhát tartva áll a szekrény előtt. Szeme összeszűkül, egy

pillanatra megtorpan, aztán az ágyam és az erkély közé áll.

– Ez valami trükk akar lenni? – kérdi, és nem kerüli el figyelmemet, hogy kitárja karját, mintha el akarná állni az utamat, nehogy hirtelen megkerüljem őt, és átugorjak az erkély korlátján.

Az erkéllyel ellentétes oldalon bújok ki az ágyból, és nyugodtan a szemébe nézek.

– Nem trükk. Részt veszek az órán.

Rose a homlokát ráncolja.

– Illó öltözetben?

Szemöldököm összerándul.

– Igen.

– A fegyvere nélkül?

Nyögés szakad fel a torkomból.

– Az, hogy részt veszek az illemtanórán, nem elég kompromisszum?

Rose homlokán még mélyebbek lesznek a ráncok; nyelvével csettint.

– A palotában fegyvereknek semmi keresnivalójuk nincs.

Néhány gyors lépéssel az ágyhoz megy, leteszi a ruhát és a szalagot. Amint a kelme a gyúrt ágyneműre ér, keze a hálóingem felé mozdul, kioldja a kötőt hátul, mintha attól félne, hogy ha nem cselekszik elég gyorsan, még meggondolom magam. Összerezenek, ösztönösen igyekszem ellenállni, aztán izmaim ellazulnak. Meg tudom csinálni. Végig tudom csinálni. Az egészet. A házasságot... A tanulást is, akármilyen leckéket írt elő nekem Noam király. Úgy segítek országunknak, ahogy sosem gondoltam volna, de ettől ugyanúgy Télországhoz tartozónak fogom magamat érezni.

Ha Theron herceg meg tudta ezt tenni, akkor én is képes vagyok rá. Bele tudom szőni magamat a mások tervezte kárpit szálai közé. Lehetséges. És jó lehet... Hiszen erőpozícióban vagyok, ugye? Sokkal több erőm, sokkal több hatalmam van, mint egy egyszerű katonának. Jó lesz. Menni *fog*.

Így aztán, miközben Rose átbújtatja a hálóinget a fejemen, és Mona a hajamat fésüli, kihúzom magam. Cordell leendő uralkodója vagyok. Hogyan viselkedik egy leendő uralkodó? Hirtelen Mather jut eszembe... Az ő állhatatossága, nyugodtsága... Minden helyzetben. Viselkedj úgy, mint Mather. Meg tudom csinálni.

– Magammal viszem a csakramomat – jelentem ki.

Rose erre felkapja a fejét, de én csak nézek rá, tekintetem rezzenéstelen. Nyugodt, magabiztos.

– Nem szándékozom használni, de magammal viszem.

Rose ajka megremeg. Szeme összeszűkül, néz, csak néz, aztán folytatja a munkát: derekam köré köti a sötétkék szalagot.

Képtelen vagyok elrejtteni a mosolyomat. Kis győzelem, de így is győzelem.

A következő hét egy szempillantás alatt eltelik. Cordell történelmét tanulom, megtanítanak az udvari etikett szerinti helyes meghajlásra, és a salátát is villával enni. Nyilvánvalóan meglepetést okozok Rose-nak és Monának azzal, hogy a tanórákon odafigyelek, és valahányszor az oktató megdicsér, ha kérdésére helyesen válaszolok, a sarokban izgatottan örvendeznek. De én mindig jó tanuló voltam... A táborban csak akkor lettem hanyag diák, amikor láttam, hogy Mather nélkül megküldetésre, Sir pedig, ha nem tudtam valamit, vagy rosszul válaszoltam, felemelte a kezét, és addig üvöltött velem, míg sírva nem fakadtam. Most azonban igazán szeretném jól megtanulni ezt a leendőkirálynő-dolgát.

Ha másért nem, azért, mert minden reggel alkalmat találok arra, hogy önmagam legyenek. Kora hajnalban, amikor még alig pirkad, amikor a nap még a feketeség és a kékség háborúját vívja az éjszakai égbolttal, magamra öltöm ruháimat – igazi ruháimat: inget, nadrágot, csizmát –, és a még alvó palotában a könyvtárba megyek, ahol a *Primoria varázslata* című könyvet elrejtettem. Hajnali programjaim és a tanórák, valamint a szobámban elköltött étkezések kaotikus programja miatt nem beszéltem menekülttársaimmal azóta, hogy Mather és Theron olyan katasztrofális módon összezsáptak a gyakorlótéren. Nyilván nem azért, mert ők nem próbáltak volna beszélni velem. Kisebb terem mellett sietek el, amikor meglátom Denderát közeledni, falra mászom, amikor Finn hangját halom a sarkon túlról. Nem vágyom arra, hogy bármelyikükkel beszéljek addig, amíg nem tudok valami lényeges felfedezésről beszámolni nekik. Amíg be nem tudom bizonyítani, hogy hasznos lehetek nekik úgy is, abban a helyzetemben is, amelyben vagyok.

Legszívesebben nem a könyvtárba, hanem a gyakorlótérre mennék hajnalonként. A királynőképzés kezdete óta egyetlenegyszer sem használtam a csakramomat, és bár minden tanórára magammal viszem, egyre inkább csak dísznek tűnik. Ám lényem másik része, amely beleegyezett, hogy ebbe a helyzetbe kerüljek, és elhatározta, hogy végigcsinálom, pontosan tudja, milyen fontos, hogy megpróbáljam elolvasni a *Primoria varázslata* című könyvet.

A hangsúly a megpróbáláson van.

A kezemben szinte szétporladó könyv minden egyes lapján kusza, olvashatatlan írással rótt, apró betűs szöveg van. A betűk egymásba folynak a régiségtől és attól, hogy írójuk olyan szorosan vetette egymás mellé őket, hogy a szöveg egyetlen összefüggő tintapacának tűnik. És mintha ez nem lenne elég, azok a sorok sem segítenek, amelyeket esetleg ki tudok olvasni, mert vagy nagyon régies nyelven íródtak, vagy különféle talányok, találós kérdések; de többnyire a történelemről szólnak, amit már ismerek. Azt

írja a könyv, hogy a bűvösségbarlang emberemlékezet óta az összes Évszak-királyság alatt húzódott, a világgal egyidős misztériumok és mágia forrása volt. A barlang mélyen, nagyon mélyen földünk belsejében rejtőzik, így ha egy Ritmus-királyság el is foglalna egy Évszak-királyságot, és úgy döntene, hogy leásnak a föld mélyére, hogy megpróbáljanak varázserőhöz jutni, évtizedekig áshatnának.

Volt valaha egy bejárata a bűvösségbarlangnak valahol a Klaryn-hegységben, ezt a járatot bányászok találták meg, teljesen véletlenül. Senki nem tudja, hol volt az a bánya. Nem sokkal a járat felfedezése után a tárnát, ahonnan nyílt, földcsuszamlás temette be, vagy pusztító árvíz mosta el. De szeretek arra gondolni, hogy ez Télország területén volt... Hiszen melyik másik Évszak-királyságban lenne olyan bányászati tudás, mint nálunk? Persze sajnálatos módon, miután a bűvösségbarlang első bejárata eltűnt, nem találtunk másikat, vagyis lehet, hogy nem is vagyunk olyan kiváló bányászok.

Amikor évezredekkel ezelőtt az a bejárat nyitva volt, expedíciót küldtek oda azzal a feladattal, hogy hozzanak varázslatot. A legendák és a könyv néhány hitelesnek tűnő részlete szerint a varázslat egy végtelen barlang közepében volt. Hatalmas energiagömb, vibrálva, sisteregve lógott a barlang negatív terében.

Ahhoz, hogy a varázslatot el tudják vinni a barlangból, szükség volt egy olyan tárgyra, amelyet az energiája átitatott. A hatalmas energiagömb véletlenszerűen ide-oda lebegve lüktetett a barlangban; itt-ott sziklába ütközött, mint a villámlás fékezhetetlen, irányíthatatlan ujjai. A szikláknak, amelyeket megérintett, átadta az energiáját. Ezért a királyok más tárgyakat tettek a forrás közelébe, és várták, hogy energiával töltszenek fel a varázsosnak szánt kardok, pajzsok, ékszerek. A mágiaszterek létrehozásának veszélyesebb módszereivel is próbálkoztak; hagyták, hogy a varázsgömb a szolgálkat érje. Ez vezetett ahhoz a felfedezéshez, hogy csak tárgyak vehetik fel a varázserőt... Az emberekből nem mágiaszter lett, hanem túlsült hústömeg.

Így jöttek létre a Királyi Mágiaszterek. A világ uralkodói előbb elkészítették mágiasztereiket, és újabb varázslattal kapcsolták azokat dinasztiáikhoz. Ám úgy alakult, hogy ezek a tárgyak voltak az elsők és utolsók, amelyeket varázserővel tölthettek fel; mert amint a nyolc királyi mágiaszter feltöltődött, a bűvösségbarlang bejárata eltűnt, és világunk örökre megváltozott. Már nemcsak varázslatunk volt, hanem előítéleteink is. A Ritmus-királyságok akkortól gyűlölnék bennünket, mert egy ilyen nagyon fontos forrást elvesztettünk. Korábban is számos ok miatt gyűlölhették az Évszak-királyságokat, de a varázsforrás elvesztése az ok, ami máig fennáll. Annak ellenére van ez így, hogy senki nem emlékszik, mennyiben volt más az élet akkor, mint most. Mindig is nyolc királyi mágiaszter volt, nem több, nem kevesebb.

Ez minden, amit felfogok a szövegből. És minél tovább bámulom a *Primoria varázslatát*, annál erőteljesebb lánggra lobban a kétség szikrája. Mit keresek egyáltalán? Már egy hete minden éjjel ugyanazt az álmod látom Hannah királynőről: azt, amelyikben dolgozószobájában veszik körül a menekültek. De semmilyen összefüggést nem látok az

álom és aközött, hogy mit teszek vagy mit nem teszek... Azzal is próbálkoztam, hogy elrejtettem a lazulirögöt, és néhány napig hozzá sem értem, de akkor is minden éjjel megjelent az álom. Tehát nem varázslat? De egyáltalán mit akartam megtalálni? A varázslat valami rég elveszett forrását, amit Sir elé tárhatok, és ezzel bebizonyíthatom, hogy a magam módján fontos lehetek Télországnak, ráadásul én lehetek a kapocs Cordellhez?

Hirtelen becsukom a könyvet, hátamat az erkély korlátjához támasztom. A kora reggeli fény sárga sugarakat vet a tőlem balra magasodó ablakokra. Már szinte annyi idő van, hogy a királynőnövendéki órára kell mennem, de megviselt, hogy már több napja minden reggel olyan korán felkeltem. Legszívesebben visszabújnék az ágyba, és inkább nem akarnék próbálkozni azzal, hogy illemtudó cordelli hölgy legyek. Ujjaim a könyv borítójára szorulnak, és sajnálom, hogy ezen a reggelen nem hoztam magammal a csakramomat. Néhány könnyed vágás, és ebből a makacs, titkait őrző kötetből egy szempillantás alatt konfetti lenne.

– A szellemi táplálék után jöhet a testi?

Jobbra, a hang irányába nézek. Theron néz fel rám a harmadik emeleti erkélyhez vezető lépcső első fokáról. Kezében tálca, a tálcán gőzölgő étel. Gyomrom a látványra hölgyhöz meglehetősen méltatlan kordulással reagál. Theron az egyetlen, aki tud kora reggeli olvasásaimról. Ő is minden reggel megjelenik a könyvtárban. Visszahoz korábban kivitt könyveket, vagy újakat visz. Vele elkerülhetetlen a találkozás, de nincs is ellenemre.

Jön felfelé a lépcsőn, lehuppan mellém, ám az alanti könyvtár felé néz.

– Gondoltam, talán éhes vagy, mert megint nem jöttél reggelizni – mondja, azzal leteszi kettőnk közé a tálcát. – Apám tetszését elnyerted azzal, hogy részt veszel az órákon, de a barátaid...

– Teljes mértékben megérdemlik, hogy aggodalmat és nyugtalanságot hozok rájuk? – fejezem be a mondatot; azzal kiemelek a kosárból egy ropogós héjú kenyérszeletet.

Theron felnevet.

– Azt akartam mondani, hogy megrémisztik az udvartartásom tagjait azzal, hogy rendkívül gyakran diskurálnak suttogva nagy, kerti cserepes növények mögött, de a „megérdemlik az aggodalmat” is teljesen jó.

– Valakinek meg kéne mondania nekik, hogy a cserepes növények nem gátolják a hang terjedését – mondom, kis kenyérdarabokat tömve a számba. Evés közben is beszélek, ezzel illetlenséget követek el. Kis mértékű illetlenség, de akkor is az. Túlságosan könnyű megfeledkezmem arról, hogy Theron herceg rangban sokkal magasabban áll nálam, annyira magasan, hogy akkor sem érhetnék fel hozzá, ha a Klaryn-hegység legmagasabb csúcsán állnék. Tudom, hogy illően és hölgyhöz méltón kéne viselkednem vele, és térdet, fejet hajtani, ha felém közeledik; mindezt az előző etikettórán tanultam. Túlságosan

könnyű sok mindent megtenni körülötte, és még mindig azt próbálom kideríteni, vajon miért van ez.

Theron a kötetre pillant, amit még mindig combom és mellkasom között szorítok.

– Meg merjem kérdezni, hogyan haladsz az olvasmányban, vagy megint azzal fenyegetsz, hogy miszlikbe aprítod?

Felhorkanok.

– Nem akarok beszélni róla. Ez a kása nagyon jó. Mi van benne? Eper?

– Még mindig nem akarod elmondani nekem, mit csinálsz?

– Nem – felelem a tálca felé fordulva. Ha az ember elmondja valakinek, hogy rendszeresen egy halott királynőről álmodik, az mindenképpen ahhoz vezet, hogy akinek elmondja, úgy vélekedik, hogy a vallomástevő az örület sötét szakadékába zuhant.

– Segíthetek – ajánlja fel Theron könnyed hangon. – Ami azt illeti, arra képeztek, oktattak, hogy egy egész királyságnak segítsek, szóval úgy vélem, ennek a tudásnak egy részét átcsoportosíthatom arra, hogy egy szép hölgynek segítsek.

Felnézek rá, szemem összeszűkül, bár arcomon önkéntelenül mosoly jelenik meg.

– Nem tisztességes dolog ilyen könnyen bókolni. Van fogalmad arról, milyen veszélyes tud az lenni?

Theron vállat von, vigyorog, arcán a leghalványabb pír ég. Még ő van zavarban?

Mosolygása ajakbiggyesztésbe vált, majd csücsörít, és szorosan összevonja a szemöldökét.

Nézem, csak nézem.

Még erősebben csücsörít.

– Lehetetlen alak vagy! – mordulok fel, és kinyitom a könyvet.

Theron felnevet, és kissé közelebb húzódik hozzám.

– Tudtad, hogy a „lehetetlen alak” és az „elbűvölő ifjú” kifejezés szinonimák?

Szívből jövő nevetést színlelek, és újra végignézek a megfejthetetlen oldalakon. A fekete, kanyargó tintavonalak láttán rögtön megfájdul a fejem.

– Próbálok többet megtudni a varázslatról – szólalok meg.

Theron felhorkan.

– Úgy, hogy a *Primoria varázslata* könyvet olvasod? Nem!

– A lehetetlen, elbűvölő, fantasztikus szintén szinonimák.

– Tehát egyetértesz abban, hogy elbűvölő vagyok?

Tátott szájjal bámulom, és semmi, de semmi nem jut az eszembe, képtelen vagyok megszólalni. Mosolyog, vár, és a bámulásom hitetlenkedő felhorkanássá változik.

– Mint mondtam... – szólalok meg újra, Theron pedig int, hogy megadja magát, mondjam csak, nem fog a szavamba vágni. – Mint mondtam... A varázslatról próbálok többet megtudni. A Királyi Mágiaszterekről és arról, hogy ezek honnan erednek és... – végigsimítok a kanyargó fekete tintavonalon – ... és mindenről. Mindent meg akarok tudni, ami megtudható. Talán van valami eddig nem ismert módszer, amivel legyőzhetjük Angrát anélkül is, hogy szükség lenne a teljes medalionra.

Miközben ezt mondom, Theron arcáról leolvad a szórakozott mosoly, és az írott sorokat nézi a kezem nyomán.

– Mit tudtál meg eddig?

– Semmi újat. Ez a könyv teljességgel olvashatatlan – méltatlankodom, majd egy olyan oldalra lapozok, amin történetesen mégis értelmes szöveget találtam. – Ez itt például. „A fényekből nagy Romlás következett; és nyomorult vala mind az, akinek fénye nem vala. Könnyörgének, ezért teremtett a fény. A négyek teremték vala a fényeket, és a négyek megteremték a fényeket.” – Fejemet hirtelen hátravetem, a korláthoz csattan. – *Hogy mi van?*

Theron arca komoly marad. Felismerem „művészi” arcát; ugyanígy nézett, amikor a lakosztályában voltunk, és a Télország-festményt nézte. Kíváncsi, nagyon egy dologra figyel, mintha akkor sem rezzenne, ha az egész könyvespolc leszakadna.

Ajka hang nélkül mozdul, a szöveget ismétli magában.

– Négyek? Kétszer írta azt, hogy négyek?

– Igen – pillantok a könyvre. – Ráadásul ismétlés van, kétszer ugyanazt írta: „A négyek teremték vala a fényeket, és a négyek megteremték a fényeket.”

Theron bólint.

– Primoria királyságai. Négy és négy. A Ritmus-királyságok és az Évszak-királyságok. Megteremtettek valami... forrást? Nem. Valami olyasmit teremtettek, ami a mágiával kapcsolatos. Metaforikus fényt? Talán a mágiasztereket? Vagyis a fény lehet a mágiaszter.

A könyv fölé hajol, és rámutat a fejezetre. Behelyettesíti a szót.

– „A mágiaszterekből nagy Romlás következett; és nyomorult vala mind az, akinek mágiasztere nem vala. Könnyörgének, ezért teremtett a mágiaszter. A Ritmus-királyságok teremték vala a mágiasztereiket, és az Évszak-királyságok is megteremték mágiasztereiket.”

Ragyogó mosollyal néz rám, de jókedve rögtön lehervad, amikor látja, hogyan nézek rá.

– Mi az?

– Hogy mi? – kérdem, ujjal mutatva a szövegrészre. – Három napja bámulom ezt a bekezdést, próbálom kitalálni, mit jelent, aztán jössz te, és három másodperc alatt megfejted.

Theron rögtön újra elmosolyodik.

– Mondtam, hogy tudok segíteni.

Nem adom meg neki azt az elégtételt, hogy viszonzom a mosolyt.

– Ó, de mit jelent mindez, Ragyogó Tudású, Fényességes Herceg? Számomra ennek még így sincs semmi értelme. Nagy Romlás szarmazott a mágiaszterekből? De a Ritmus-királyságok és az Évszak-királyságok további mágiasztereket teremtettek? A nyolc mágiasztert azonban azelőtt töltötték fel varázserővel, mielőtt a bejárat eltűnt. Tehát mit jelent pontosan a Romlás, és miért van nagybetűvel? Metaforikus értelemben értendő ez a romlás, vagy szó szerint...

Theron előrehajol, karját térdére támasztja, és az alanti könyvtárat nézi.

– Ezért olyan érdekes az irodalom. Minden értelmezés kérdése, és száz embernek százfélet jelenthet. Sosem jelenti kétszer ugyanazt.

Nagy felhördüléssel csukom be a könyvet.

– Nekem nincs szükségem száz különféle értelmezésre. Nekem egy olyan könyv kell, amelyben azt olvashatom: „Így lehet legyőzni Tavaszföldet, és helyreállítani királyod hatalmát. És ha már ott tartasz, így bizonyíthatod be, hogy hasznos tagja vagy népednek, hogy jelentőséged van, amikor senki nem gondolja ezt rólad...”

Elhallgatok. Nem Theront nézem, hanem a könyvespolcokat, és nem hiszem, hogy valaha képes leszek úgy nézni rá, hogy ne remegjek zavaromban. Amitől ez az egész házasságdolog elég furcsán veheti ki magát. Még mindig érzem, még körülöttem lebeg, amit mondtam: az én gyenge, nagyon gyenge vallomásom, és levegőt is alig kapok, nemhogy a szemébe nézzek.

Theron nem ad nekem választási lehetőséget. Letérdel, látóterembe mászik; homlokán ráncok mélyülnek, olyan éles tekintettel néz a szemembe, mintha engem akarna megfejteni úgy, ahogy az imént annak a szövegrésznek a jelentését megfejtette. Egy pillanatig hallgat, aztán arca grimaszba rándul.

– Jelentőséged van.

Összerezzenek, hűvös bizsergés csiklandozza egész testemet, ahogy olyan bizonyossággal tekint rám. Olyan ez a nézés, mint azok a feszült, hosszú pillantások, ahogy Mather szokott rám nézni, mégis valahogy más. Amikor Mather nézett rám, sosem tudtam, milyen érzelmeket rejt komolysága alatt, hogy szeret, vagy csak azt próbálja kitalálni, tényleg szeret-e. Theron tekintetében azonban nyilvánvalóbb a szándék. Mintha azért nézne, mert nézni akar engem, nem azért, mert saját érzéseire kíváncsi.

Egyikünk sem szólal meg, csak lassan lélegzünk, óvatosan fújjuk a levegőt a köztünk lévő térbe. Túlságosan félünk eltávolodni egymástól, túlságosan félünk közelebb húzódni egymáshoz.

Ajtó csapódik valahol alattunk, s visszhangzik hosszan. Összerezzenek, kizökkenek a transz állapotából. Talán Rose keres... Hiszen kések az óráról. Ám a könyvtárat betöltő hang hallatán egészen más ok miatt sóhajtok fel.

– Meira – szólal meg Sir olyan határozottan, hogy szinte leesek a harmadik emeleti erkélyről.

Theron felsóhajt.

– A könyvtárnak egyetlen kijárata van – szólal meg, mintha olvasna a gondolataimban.

Megint csak felsóhajtok. Ezúttal nincs menekvés Sir elől. Hacsak át nem nyomakodom mellette, és teljes erőből nem rohanok el, a lehető legmesszebbre tőle Bithai palotájának folyosóin. Nagyon felnőtt hozzáállás. Theron feláll, kezét nyújtja, segít felállni.

– A jelenlétemben nem fog kiabálni veled.

A padlóra csúsztatom a könyvet, kezemet a kezébe simítom, és legszívesebben mosolyognék. Sok mindent szeretnék tenni, amikor talpra állít, és közel vagyunk egymáshoz, egy rövid pillanatra olyan nagyon közel... És arra gondolok, hogy vajon nagyon borzalmas lenne-e feleségül menni hozzá.

Theron lefelé vezet a lépcsőn, nem engedi el a kezemet. Ezzel nincs semmi gondom; valahogy arra készítem, hogy a vajon-akarak-e-feleségül-menni-hozzá kérdésre adandó válaszzal talán magamnak is meglepetést okozok.

Leérünk a könyvtár szintjére, és ott van... mindenki. Sir, Alysson, Dendera, Finn, Greer, Henn és Mather. Mind ott állnak, szorosan egymás mellett a terem közepén; arcukon különböző mértékben mutatkozik harag és a tehetetlenség feszültsége.

Sir elénk jön félútig, kezét összekulcsolja a mellkasa előtt. Tekintete a kezünkre téved, ahogy ujjaink összefonódnak, de nem szól semmit, karomon borzongás fut végig és terjed szét a testemben, egyre távolabb, minél tovább állunk ott szótlanul.

– Theron herceg – szólal meg Sir. Hangja furcsán nyugodt. – Beszélnünk kell lady Meirával. Az ügy csak ránk tartozik.

Erősen fegyelmeznem kell magam, hogy fel ne nyögjek. Nem azért, mert Sir beszélni akar velem... Hanem azért, ahogy ezt mondta. Lady Meira. Olyan hivatalos megszólítás. Nem akarom, hogy Sir hivataloskodjon velem.

Theron hirtelen teljesen feléje fordul.

– A legnagyobb tisztelettel el kell utasítanom kérését, Loren tábornok.

Mather bosszúsan szusszan Sir mögött. Tekintetem rárebben, és csak állunk,

szembenézünk egymással. Nem mozdulok, egy moccanatnyit sem távolodom Therontól. Mather a kezünkre pillant, aztán újra a szemembe néz. Arcán düh, bánat, düh, düh és... düh feszül.

– Valami baj van, Mather király? – kérdi Theron, bár köztük áll Sir.

Mather elindul, de Sir karja gyorsan mozdul, és mellbe vágja. Mather megáll, zihál, ahogy kardvíváskor is tette. Várom, hogy büntudatot érezzek, vagy legalább valami kényelmetlenségszerű érzés jelentkezzen, amikor meglátom Mathert, de csak azt érzem, hogy elegem van... Elegem van abból, hogy tőle mindig kifürkészhetetlen érzelmeket kapok. Elegem van abból, hogy várjak, mindig csak várjak rá. Elegem van belőle.

De nincs szükségünk még egy olyan összezapásra, amilyen a gyakorlótéren történt. Ezt meg tudom oldani egyedül. Mindig is egyedül oldottam meg.

Erősen megszorítom Theron kezét, míg végül rám néz.

– Nem lesz semmi gond – ígérem, bár a saját fülemnek is furcsa a hangom. Soha senki nem aggódott értem, amikor Sir szigorú vallatásnak vetett alá. Ettől valahogy erősebbnek és gyengébbnek érzem magamat egyszerre, mintha túlságosan is támaszkodhatnék rá, a felajánlott támogatásra, és teljesen mögéje húzódnék.

Theron gondolkodik egy pillanatig, majd bólint. Megszorítja a kezemet, és hátralép. Az ajtó felé indul, közben udvariasan köszön mindenkinek, aki mellett elhalad.

Az ajtó becsukódik mögötte, és alig két másodpercem van levegőt venni, amikor valaki máris letámad. Pislogok, próbálok Sir arcára figyelni, de nem Sir az.

– Egy dolog a herceggel kettesben lenni a könyvtárban – korhol Dendera –, ezt szinte el tudom nézni neked. Na de a hálósobájában?! Van fogalmad arról, hogy milyen pletykák terjednek rólatok? Aztán közel egy hétig kerülsz minket... Adj hálát a magasságos hópelyheknek, hogy részt vettél azokon az illemtan- és történelemórákon, de ebből most már elég!

Dendera arca teljesen kipirult, haja kócosan szanaszét áll, mintha napokig nem aludt volna. Ilyen hosszú ideig aggódott? Kétszer is kitértem előle, mindkét alkalommal nagyon zavartnak látszott, de úgy gondoltam, azért, mert kerültem őt, nem azért, mert jártam Theron hálósobájában. Belátom, hogy az udvari etikett szerint ez nagy illetlenség lehet, ha előkelő hölgy követi el, de ez nekem egy kissé eltúlzottnak, ostobaságnak tűnik. Nem is olyan régen Lynia csatornaszennye borított tetőtől talpig, és alig sikerült megmenekülnöm a fogságtól... Örülök, hogy élek, azzal pedig egyáltalán nem foglalkozom, hogy illedelmes vagyok-e, vagy sem.

– Ugye, csak tréfálsz? – kérdem, bár olyan érzésem van, hogy ezzel csak még nagyobb haragra gerjesztem. Érzésem beigazolódott. Úgy felhorkan, hogy szájából nyál fröccsen.

– Azt hiszed, hogy csak tréfálok?

Sir lép közbe, megérinti a karját, így elvonja figyelmét.

– Dendera...

– Beszélj vele, William! Ezt nem folytathatja így! Most már felelőssége van. Soha nem találkozom vele elég hosszan ahhoz, hogy a színekről, az ételsorról vagy a dekorációról beszélhetnénk...

Furcsa pillantást vetek Sir felé.

– Miről beszél?

Dendera elhallgat, amikor Sir rám néz. Mintha mindenki egy hatalmas lépést tenne hátra, mintha tudnák, hogy amit Sir mondani készül, az nekem egyáltalán nem fog tetszeni.

Sir arca rezzenéstelen.

– Ezért jöttünk ide, hogy beszéljünk veled, Meira – szólal meg. Kissé megnyugszom, hogy nem olyan hivatalosan szól hozzám, mint korábban, nem lady Meira, csak a nevem. Meira. – Az esküvőt a hónap végére tervezik. Dendera tagja az ünnepség megszervezésére alakult bizottságnak, ezért szüksége van az együttműködésedre.

– A micsoda? – sikoltok. – Állj! Állj! Egy pillanat. Az esküvő? A hónap vé... De hiszen az már csak alig két hét! Azok az idétlen illemtanórák, az okítás...

Sir mintha meg sem hallaná kirohanásomat, folytatja mondandóját:

– Szüksége van az együttműködésedre. Még sok tennivalónk van, hogy megerősítsük ezt a szövetséget.

Csak bámulok rá. Mindegyikükre. Mindenki engem bámul, és őt támogatják és...

Mather nem hajlandó rám nézni. Hátat fordított nekem, a zongorába kapaszkodik, fejét lehajtja, válla, izmai moccannak inge alatt, ahogy szorítása erősödik a fekete zongorafedélen.

– Tehát erről van szó? – kérdem sűgva. Sírás fojtogat, könnyem kicsordul, amikor rádöbbenek, hogy az életem ezentúl ilyen lesz, és számíthattam volna rá, hogy az esküvőt hamar megtartják most, hogy sokkal közelebb vagyunk a mágiaszter visszaszerzéséhez. De a varázslattal kapcsolatos semmilyen nagy felfedezés eredményéről nem tudok beszámolni. Nem tudom, hogyan működik, mit kell tenniük a mágiaszterrel, és nem mondhatom el, hogy Hannah királynő beszélt hozzám, mert Hannah királynő valójában nem beszélt hozzám, nem igazán, és arra sem vagyok képes, hogy elolvassak egy ostoba könyvet, és a tanórákon most csak azzal foglalkozunk, hogyan kell a különböző villákat használni az asztalnál.

Nincs semmi más. Ez minden, amit tehetek. Képtelen vagyok másra gondolni. Sir arca végre kissé megmozdul. Ajka megrándul, szeme elvörösödik.

De a fejemet ingatom, mielőtt megszólalhatna.

– Rendben. Gondolom, a tervek már megvannak. Noam király kész embereket küldeni veletek Tavaszföldre, hogy megszerezzétek a medalion másik felét?

Senki nem szól egy szót sem. Hallgatásuk pedig engem még gyorsabb, még keményebb beszédre ösztönöz. Belekapaszkodom a felsőbbbségük, fölénységük különben teljesen sima, szilárd falán támadt részbe.

– Így van, ugye? Mert nem találok más okot, amiért ilyen nagy sietséggel löknétek bele ebbe a házasságba. Ezek szerint Noam király betartja az ígétét. Nyilván mindkét fél eleget tesz a vállalásainak.

Dendera megrezzen. Tekintete Sir felé rebben, Finn pedig Sirre néz, és mindenki rá néz, mert neki kell vezetnie minket ebben a helyzetben is.

Álla megfeszül.

– Noam király akkor fogja betartani az ígétét, ha mi teljesítettük a miénket.

Végiggondolom, amit Sir az imént mondott. Noam semmit nem tesz, hogy segítsen nekünk. Csak hagyja, hogy úgy tegyünk, mintha betartaná az ígétét, miközben Dendera és Alysson és Finn és mindenki más úgy néz rám, mintha valami baba lennék, akivel játszanak.

Felmordulok.

– Nem!

Sir elkap, de kiszakítom magamat a szorításából. Átnyomakodom mindenki mellett, Dendera valami olyasmit kiált, hogy mi lesz a virágdíszítéssel, és Alysson mellett is, aki azt mondja, nyugodjak meg, és Mather mellett is, aki nem szól egy szót sem, csak áll ott, miközben tőlem elvárják, hogy csukjam be a szememet, és engedelmeskedjek.

Ha nekem feltétel nélkül engedelmeskednem kell, akkor Noam királynak is pontosan ezt kell tennie.

KIROHANOK A KÖNYVTÁRBÓL, megiramodom a folyosón. Theron lép el a fal mellől, felveszi velem a lépést.

– Nem mondtad nekem, hogy már az esküvőnket tervezik! – mordulok rá, és rendületlenül megyek tovább a folyosón a bálteremhez; onnan majd Noam király dolgozószobája felé veszem az irányt. – Tudhattam volna, hogy nem lesz sok időnk megismerni egymást.

Theron tartja a lépést. Hátrapillant, követem a pillantását; meglátom a télországi menekültek hordáját. Sir halad az élen, és amikor találkozik a tekintetünk, elkomorodik.

– Meira! Állj meg! – kiált Sir. Mather elkapja a karját, és mond neki valamit, mire a menet megáll, és nem követnek tovább. Fél lélegzetvételnymi ideig hála tölt el ezért, aztán befordulok a folyosó következő sarkán, és teljesen elvesztem őket szem elől.

– Sajnálom – mondja Theron, amikor már csak ketten rohanunk a folyosón. – Nem akartam említeni neked, addig, amíg nem beszélhetek apámmal, hogy halasszuk későbbre.

Hirtelen befordul utánam, és kis híján feldönt egy szolgálólányt, aki éppen vázákkal teli tálcát visz. A lány időben felkiált, mindketten kitérnek, elhajolnak egymástól, és csodával határos módon semmi nem esik le, semmi nem törik el. Theron tovább követ engem.

– Miért gondolja, hogy dróton rángathat minket? Miért akarja, hogy úgy táncoljunk, ahogy ő fütyül? – mordulok.

Theron erre nem mond semmit.

A bálteremhez érve lerohanok a lépcsőn. Félúton járok, amikor Theron rájön, hová indultam, és hirtelen megelőz. Szembefordul velem, és háttal megy lefelé a lépcsőn, mert nem állok meg.

– Meira, ez nem old meg semmit...

– Nem érdekel!

– Mindennap beszéltem vele, amióta bejelentette az eljegyzést. Ha én nem tudom jobb belátásra bírni...

Fogcsikorgatva válaszolok:

– Nem ér-de-kel!

Theron megáll, átnyomakodom mellette. Nem gondolkodom. Noam dolgozószobája ott van előttem. Amikor a bezárt ajtón ököllel dörömbölök, csak annyit tudok, hogy ebből az egészből nagyon elegendem van. Átkozottul elegendem van Noamból, Herodból, Angrából és az összes arrogáns, bábrángató *férfiből*, akiknek a kezében a zsinórok összefutnak, és nem hajlandók az irányítást kiengedni onnan. Sokkal könnyebb lenne az élet, ha hagynák, hogy minden menjen a maga útján... Ha hagynák, hogy én is menjek a magam útján, ha *engem*

békén hagynának, mert nekem ebből az egészből pokolian elegendem van...

Öklömet újra az ajtólapra csapom.

– Noam! – üvöltök. Semmi válasz.

A kilinccsel próbálkozom. Enged. Nincs bezárva. Ostoba király.

– Meira! Várj...!

Sir ekkor ér utol. Mögötte vannak a többiek teljes létszámban, és úgy bámulnak rám, mintha Bithai állatkertjéből szökött vadállat lennék. Sir egy lépést tesz felém, rámordulok. Lehet, hogy tényleg szökött vad vagyok, és lehet, hogy valóban némi félelemmel kéne rám tekinteniük. Hiszen tényleg ilyen vagyok, ugye? Szelídítetlen, kiszámíthatatlan, haszontalan árva lány. Nem akarom ennyire gyűlölni őket. Nem akarom ezért hibáztatni őket. Mégis ezt teszem, és ez olyan forrósággal emészt, hogy úgy érzem, belülről kifelé égek.

– Gratulálok mindenkinek! – szólok meg, amikor kinyitom Noam király dolgozószobájának ajtaját. – Végre sikerült megtömrötnök Meirát, az őrült árva katonalányt! A virágdíszítéstől akadt ki.

Dendera panaszosan pityereg, de magam mögé tolom, és belépek a dolgozószobába. Noam nincs odabent. Senki nincs odabent. Az ajtóval szemben íróasztal, körös-körül aranybarna könyvespolcok állnak, a helyiség bejáratának sötét, kellemes hangulatához alakították a berendezést. Az íróasztal tetején papírok, írótollak, tintásüvegek hevernek, kötetek egymáson, egy állványon nyitott lajstromkönyvet látok.

– Nincs itt, Meira – szólal meg mögöttem Sir. – Hagyd ezt...

A küszöbön át benyúlva megérinti a karomat.

– Ne merjen hozzám érni! – vicsorgok rá. – Nem parancsolhat nekem! Maga nem az apám, Sir!

Mielőtt bármit mondhatna, becsapom az orra előtt az ajtót. Mielőtt bárki bármit mondhatna. Mielőtt rájönnének, hogy magamra zártam az ajtót, és elbarikádoztam magamat Noam dolgozószobájában, és az én kis hisztim egyre nagyobb és nagyobb lett, mígnem iszonyatossá nőtt.

– Meira! – kiált Sir az ajtón kívülről. Ököllel dörömböl, a kilincset rángatja, és megint dörömböl. – Nyisd ki az ajtót most azonnal! Van fogalmad arról, milyen következményei lehetnek, hogy betörtél Cordell királyának dolgozószobájába, ha...

Alysson és Dendera is kiabálni kezdenek. Megesküdnek rá, hogy Finnt, Hennt és Greert nevetni hallottam, de lehet, hogy háborodott felindulásomban ezt csak képzelem.

Leroskadok Noam székébe. Mit csinállok? Tudom, milyen következményekkel járhat, hogy betörtem Cordell királyának dolgozószobájába, és bezárkóztam oda, mert ha

megtudja... Amikor megtudja... Egészen biztos vagyok abban, hogy onnantól kezdve minimum börtönben leszek, amíg Cordell területén vagyok. Nem mintha Noam király most éppen segítene nekünk.

Valóban nem segít?

Hirtelen mozdulattal leemelem a lajstromkönyvet az állványról, és belelapozok. Valami nyomát keresem, hogy segít, hogy tett valami intézkedést az érdekünkben, de csak termés hozamok és kereskedelmi ügyletek számai vannak benne. Visszateszem az állványra, a legközelebbi papírstosz tartalmát kezdem átnézni. Levelezés egy ventralli herceggel, egy Bithai közeli gazdaság panasza az árvíz miatt. Félretolom, fiókokat kezdek nyitogatni. Írótollak és tiszta papír és...

A bal felső fiók nem mozdul.

Újra meghúzom. Szorosan zár. Felkapok egy papírvágó kést az asztalról, és kinyitom a fiókot. Odakint éppen egy új hang csatlakozik a zűrzavarhoz.

Noam.

– Hogy *mit* csinált? – üvölt a király. – A te gyámoltad, William, a te felelősséged. Menedéket és segítséget adtam nektek itt, és szabad járástok van a palotában. Télország ezt így hálálja meg nekem? Cordell aranyló leveleire, esküszöm, hogy...

Gyors mozdulattal kirántom a fiókot, és kézbe veszem az első iratot. Vasérctermelési számítások. A következő is hasonlóan tűnik, de drágakövek értébecslése. Egy másik irat térkép... Bányatérkép. Télország bányáinak térképe... Többtucatnyi vonal kanyarog a Klaryn-hegységben. És a következő irat...

Levél.

Minden csalódottságom, minden dühöm kiszáll belőlem. Nem marad más, csak a felismerés könnyörtelen, befolyásolhatatlan lüktetése, az a tompa, üres dobbanás, amely a levél minden szavának olvastán belém sajdul.

Másolat. Az eredeti az Igazi Ősz hónap első napján elküldve

Tavaszi Királyság királyának

Cordell és Télország eljegyzés útján szövetségre lépett. Fiam, Theron Haskar herceg feleségül veszi Télország egyik túlélő menekültjét. Mindezek alapján Cordell Királyság jogot formál Télországra és minden birtokára, amelyet jelenleg Tavaszföld bitorol. Erre a tulajdoni igényre megbonthatatlan házassági szerződés a jogalap.

Mivel Cordell ekképpen jogot szerzett Télország felett, kész vagyok felajánlani Tavaszföldnek cserébe Télország trónörökösét, Mather Dynamot, ezzel is bizonyítandó, hogy Télország teljes mértékben Cordell befolyása alatt áll.

Annyira remegek, hogy már nem tudom kisilabizálni az írást.

Noam király elárult minket. Elad minket... Nem, nem minket. Mathert. Mathert eladja Angrának cserébe azért, hogy Angra ne támasszon akadályt, és Noam megszerezhesse... a birtokainkat. Ezek után Noam kitermelheti az ásványkincseket a bányáinkból, és kizsigerelheti, átkutathatja királyságunkat, míg a varázslat nem kerül elő. Tehát Noam megszerzi, amit akar, mert ő mindig megszerzi, amit akar... Nem segít nekünk... Csak kihasznál minket, a velünk való kapcsolat azért kell neki, hogy nekiláthasson átkutatni a Klaryn-hegységet.

Tudtam, hogy kihasznál minket... De azt nem feltételeztem volna róla, hogy ennyire kegyetlenül.

A dolgozószoa ajtaja ekkor nagy robajjal kivágódik, a falnak csapódik, könyveket ver le a polcról. Noam csak bámul rám. Arca olyan vörös, hogy már szinte lila. Egyik keze az ajtólapon, a másikkal az ajtófélfába kapaszkodik.

– Ez teljességgel elfogadhatatlan! – szólal meg, aztán tekintete a nyitott fiókra rebben... és a kezemben tartott levélre... és a többire, ami az ölemben hever. Arca még sötétebbé válik, egyetlen hatalmas lépéssel az íróasztalnál terem.

A döbbenettől szóhoz sem jutok, ahogy Noam keze hátrahúzódik. Ujjai ökölbe szorulnak, egész teste izommá és erővé alakul. Nadrágszíján a tőr lilán pulzál, ahogy Noam ökle a levegőt hasítva egyenesen felém tart, és...

– Elég! – üvölt Theron.

Színek kavarnak, végtagok csapkodnak. Noam a könyvespolchoz szorult, Mather nyomja oda a nyakánál fogva, Theron csak áll Mather mögött. Mindketten Cordell királyát bámulják, és egyiküknek sem lenne kifogása, ha a másik megcsónkítaná az uralkodót.

– Fegyverbe! – kiált egy katona a dolgozószoa ajtaja előtt. Fémpengés hallatszik odakintről; kardokat, töröket rántanak ki hüvelyeikből. A télországiak és öt cordelli katona nyomul be.

Theron az embereihez fordul.

– Pihenj!

Noam hörög, miközben Mather ökle a torkát markolja.

– Hálátlan fiú! Én vagyok az apád!

– Gyáva vagy – súgja Theron olyan halkan, hogy alig hallom a lüktetéstől a fülemben. Aztán felém fordul; szemöldöke szoros ráncba feszül. – Meira, miért...

De nem fejezi be a mondatot, csak néz nyugodtan, várakozón.

Noam elárult minket.

– Meira – mordul Sir. Ellép az egyik cordelli katona mellett, mellém áll, karja remeg, hunyorog, így próbál uralkodni magán, nehogy kitörjön belőle a harag. – Meira, mit tettél? – kérdi sűgva.

Hangja hallatán elvesztem a nyugalmamat.

– Hogy én mit tettem? – kérdem zihálva, felháborodottan. – Egyetlen áldott pillanatra nem vettem tudomást a maga utálatos, arrogáns és mindent uralni akaró szándékáról, és felfedeztem, hogy Noam elárult minket.

Meghűl bennem a vér, amikor rádöbbenek, hogy ha Sir tehetett volna bármit, most nyilván ruharajzokat nézegetnék vagy etikettórán ülnék, nem pedig itt állnék, kezemben az inkriminált levéllel, az árulás bizonyítékával. Nem vetnék véget ennek az abszurd színjátéknak.

Olyan lennék, amilyennek ő akar engem, olyan gyenge, ártatlan lány, aki sosem találta volna meg *ezt*.

Felugrom Noam székéből, és Sir kezébe nyomom a levelet.

– Én nem sajnálom.

Mather megint rám néz, aztán a levélre. Haragja zavarrá gyengül, fogása elernyed Noam nyakán. Noam ellép a közeléből, lesimítja az ingét, de nem támad. Elégedett vigyor árad szét az arcán, amikor Mather odalép Sir mellé, és együtt olvassák a levelet. Mindenki más mozdulatlanul áll. A cordelli katonák még fegyverben. Ha Noam parancsot adna, megölnének minket.

Nézem, ahogy Sir felismeri a helyzetet. Nézem, ahogy irántam érzett haragja eltűnik, és helyébe dőf a felismerés, hogy kudarcot vallott, kudarcot vallottunk, Noam kudarcra ítélt, becsapott minket. Cordell volt az egyetlen reményünk, és tessék, itt a bizonyíték, hogy mik vagyunk és mik maradunk: rabszolgák, akiket más királyságok prédának tekintenek.

Sir átadja a levelet Mathernek, majd Noamhoz fordul, de egy szót sem szól, csak bámul erre a nagy királyra, akinek segítenie kellett volna nekünk. Mély, nyomasztó csend ül a helyiségre, amikor Mather továbbadja a levelet Finn-nek. A többiek hamarosan egy csoportban állnak, fölé hajolva olvassák a levelet, és elképednek, izmaik megfeszülnek a dühtől.

Noam kihúzza magát.

– Egy évvel Télország eleste után Yakim egy regiment katonát küldött a királyságokba. Erővel akarta elvenni az Évszakok Sötét Árnyékától, és Ventralli is próbálkozott ezzel. Tudtátok? Egyikük sem hozta nyilvánosságra a kudarcát. Nagyon nagy zavarban voltak, mert ugyanúgy veszítették: Angra lemészárolta őket. Az utolsó emberig. Télország klímája túl zord, és mivel Ventralli és Yakim mágiasztere nagyon messze, távoli országukban volt, a Télországgal határos Tavaszföldé pedig közelebb, Angra előnyben

volt. Miután láttam, hogy az én Ritmus-testvéreim oly borzalmas halált halnak, úgy döntöttem, én kevésbé agresszív módszerrel próbálkozom.

Mather válla minden lélegzetvételnél emelkedik, süllyed... Keze ökölben. Ám üres tekintetében a legyőzöttség szomorúsága vibrál. Sir, Alysson és a többi menekült is megtörten áll, nem tudják mire vélni ezt az új helyzetet, képtelenek megszólalni.

Aztán Theron lép az apja elé. Kezében a levél, arca hamuszürke, pillantása a leírt szavakról Noam királyra rebben. Mintha fel sem tudná fogni a szöveg értelmét, vagy nem akarná elhinni.

– Elhatároztam, hogy megbonthatatlan köteléket hozok létre Télországgal – folytatja Noam. – Olyat, amelyet Tavaszföld nem hagyhat figyelmen kívül. Olyat, amit Primoria egyetlen királysága sem vitathat. Tizennégy évet vártam arra, hogy térden csúszva jöjj vissza Bithaiba, és fogadd el az ajánlatomat, William. Abban a pillanatban, amikor ez a ti fiúkirályotok megjelent a küszöbömön, elküldtem ezt a levelet Angrának, hogy simítson el minden akadályt, amely Cordell útjába kerülhet, biztosítsa a Télországhoz való akadálytalan hozzáférésünket... És hidat kezdtem építeni Tavaszföld és Cordell között, arra az esetre, ha kiderülne, hogy sem Őszföld, sem Tavaszföld nem rendelkezik bejáratral a bűvösségbarlanghoz, hogy Tavaszföld is beengedjen a királysága területére. – Noam hatalma teljes tudatában mosolyog. – Azt hittétek, hogy Hannah lemészárlása kielégítette Angra vérszomját... De az Évszak-királyságok mindig is barbárok voltak. Az ő szándékaik pedig elég könnyen megjósolhatók.

Mather moccan, mozdulna, de eléje perdülök és lefogom, csuklóját szorítom, fejemet a mellkasára hajtom. Halk hörgés tör fel a torkából, de nem próbál küzdeni velem.

– Most, hogy ez az egész kellemetlen ügylet kiderült – szól Noam, tenyerét összecsapva a hátam mögött –, nem kéne inkább az esküvő előkészületeivel foglalatoskodnunk?

Üvöltés szakad fel belőlem, feléje fordulok, testemet Mather és Noam között tartva.

– Ezek után miért akarnánk?! – kérdem nyersen, teli torokból kiáltva. – Nincs semmi veszténivalónk!

Noam mosolya nem rezzen, de tekintete örömködőből fenyegetővé változik, ahogy a szemöldöke táján néhány izom összehúzódik.

– Csak nyolcan vannak, lady Meira. És az én országom területén. Vagy önszántából megy feleségül a fiamhoz, vagy kényszerítjük. Nem azért vártam ilyen hosszú ideig, hogy ne kerüljön Télország az uralmam alá, és csak a hivatalosság látszatára van szükség, semmi másra... Az, hogy azután Bithai lakói vagy foglyai lesznek, teljes mértékben maguktól függ.

Nem tudnám megmondani, hogy én fogom vissza Mathert, vagy ő fog vissza engem. Nem érzek semmi mást a helyiségben. Nem tudom, mit csinál Sir, nem tudom, Alysson sír-e, nem érzékelek semmit Noam undorító, gúnyos vigyorán kívül, és ezen a reggelen

sokadszor bánom meg, hogy a szobámban hagytam csakramomat.

– Ó, de eltértem a tárgytól – szól Noam, és legyint, mintha csak egy bogarat zavarna el az ablakból. – Adok egy kis időt, hogy összeszedjék magukat, aztán folytassák megszabott programjukat. Ha jól tudom, önnek órái vannak, lady Meira, Mather királynak és Loren tábornoknak pedig megbeszélései. Cordell tengerparti régióinak hercegei alig várják, hogy megismerhessék új szövetségésünket.

Noam beszél és beszél összevissza arról, hogy mit *kell tennünk*, milyen találkozókon kell részt vennünk, hogy meglegyen a látszat. Mintha tudná, hogy elfogadjuk ezt a sorsot, és az egészben az a legborzasztóbb... hogy tényleg elfogadjuk. Miközben Sir kifelé terel minket, látom a szemében a választ. Ugyanazt a legyőzöttséget, amit akkor láttam, amikor szembesítettem a házassági paktummal. Annyi év harc, annyi év szenvedés, annyi év nyomorúság Angra támadásai miatt, és most feladja csak azért, mert egy arrogáns király feldúlta az életünket?

A dolgozószoba ajtaja becsapódik mögöttünk, elválasztja a télországi menekülteket Noam embereitől. Theron odabent maradt, és ekkor jut eszembe, hogy van okom aggódni érte, de nem érzek mást, csak lüktető ürességet, amikor szembenézek a többiekkel, és ugyanazt a döbbenetet látom rajtuk, amitől mozdulni képtelenek, mintha földbe gyökerezett volna a lábuk.

Hitetlenkedve ingatom a fejemet.

– Angra most eljön értünk, ugye?

Kérdésemre a döbbenet fátyla még erősebben nehezedik ránk, és senki nem biccent, nem is szusszan. Kivéve Mathert, aki kihúzza magát, és amikor lassan ráemelem a tekintetemet, olyan borzalmas érzelmet látok, amit még sosem láttam rajta. Félelem és megtört lélek rettenetes elegye, és lassú mosoly, amit rögtön érvénytelenít a szemében csillogó könny.

– Nem értünk jön... Hanem értem.

Sir felmordul.

– Mather...

Ő azonban egy lépést hátrál, és a kezem mozdul, megfogom, mintha már tudnám, mit fog mondani, mintha szavai földrengést keltenének, és egész testemben remegek.

– Ha mindenképpen ennek kell történnie – szólal meg újra –, ha Noam ezt a sorsot szánta nekünk, nem hagyom, hogy a harcban mind egy szálig odavesszetek. Nem akarok többé senkit veszélybe sodorni egy olyan ügyért, amiről csak sejtésünk lehet. Nem akarok többé senki bábja lenni.

Mather ekkor a szemembe néz, és a szívem elszorul.

– Beteljesítem Noam ígérését. Azért teszem ezt, hogy Angra ne törődjön többé veletek,

és végre kiszabadíthassátok a télországiakat. Nincs szükségünk varázslatra... Nem kell, ha rá tudjuk venni Noam királyt, hogy győzze le Angrát. Nincs szükségünk rá, ha...

– Mather! – Neve egyszerűen kiszakad a torkomból; rekedt, reszelős hang. – Akármilyen alkut teljesítünk, Noam semmiképpen nem segít nekünk...

– Tehát meg se *próbáljam*? Képzeljétek el, mennyi jót tudnátok tenni, ha Angra már nem keres benneteket! Ez a sok baj, gond, fájdalom... Mi végre? A varázslatért, ami vagy visszatér, vagy nem? A varázslatért, amit akkor sem tudnánk használni, ha visszakapnánk? Nem, nekem ebből elegendem van. Én...

Sir ökle a semmiből jelenik meg. Kőkemény felület, amely egyenesen Mather arcába csapódik. Mather a földre nyekken. Négykézláb áll, teste ível térde és könyöke fölött. Mi pedig csak állunk és bámulunk, és alig kapunk levegőt. Sir *megütötte* Mathert. Nem érzek mást, csak döbbenetet. Ez hihetetlen. Ez egyszerűen hihetetlen. Látom, de fel nem foghatom.

Élénkvörös foltok színezik Sir arcát, ahogy leguggol, és hátrarántja Mather fejét, hogy a szemébe nézve mondhassa:

– Télország királya vagy! Nem gyáva! – mordul, és a Sir hangjából áradó fájdalom ugyanazt a keserű érzést sugározza az én testembe is. – Egyetlen alkalom lesz, amikor szembenézel Angrával: amikor kardot döfsz a mellkasába. És ha még egyszer meghallom, hogy így beszélsz, megtanítom neked, mi az *áldozat* szó valódi értelme. Egymás között intézzük el, és szó sem lesz arról, hogy Angra kezére add magad.

Mather ugyanolyan döbbenettel bámul rá, ahogy mi nézzük a jelenetet. Annak, amit Sir mondott, nagy része teljesen igaz, egyetlen dolgot kivéve. Mather nem azért vetette fel, hogy teljesíti Noam egyoldalú vállalását, mert gyáva lenne... Azért javasolta, mert ő a királyunk, és ezzel a lépéssel az életünket akarta megmenteni, mert lehetőséget látott rá, hogy véget vessen nyomorúságunknak.

Sir megragadja Mather kezét, és talpra rántja. Mather az arcához kap, eltakarja a már liluló sérülést, és olyan aggódó tekintettel pillant Sirre, mint aki megbánta, amit az imént tett.

Szólni akarok, ajkam mozdul, szót emelnék érte, ám ekkor egy cordelli katona jelenik meg. A kijáráthoz vezető folyosó végéről rohan felénk. Éppen csak felénk pillant, Noam király dolgozószobájának ajtajára veti magát, felrántja, odabent térdre rogy. Noam, Theron és a katonák mind egyszerre fordulnak a nyitott ajtó felé. Az uralkodó arca merev a haragtól.

– Királyom – hebeg a katona, levegő után kapkodva. – Komor hírt hozok. Tavaszföld... Küld...

Noam előrelép.

– Mit jelentsen ez? Futár jött? Az átkozott király nem...

– Nem, királyom – vág az uralkodó szavába a katona. – Egy tavaszföldi zászlóalj lépett be országunk területére déli irányból egy órával ezelőtt. Felégettek három gazdaságot, és nem hajlandók tárgyalni. Ellenünk vonulnak, királyom. Angra emberei le akarják rohanni Bithai városát.

17

TAVASZFÖLD ITT VAN. Cordellben.

Noam kirohan a dolgozószobából; átnyomakodik mellettünk, és eltűnik, mielőtt bárki egy szót is szólhatna hozzá. Mert ha ezt tennénk, rámutatnánk, hogy minden taktikázása eredménytelen maradt. Tavaszföld megtámadta, ami azt jelenti, hogy nincs alku. Angra nemcsak hogy nem egyezik bele, hogy átadja neki Télországot; semmibe nem egyezik bele.

Noam játéka, amellyel minket irányított, minden hazugsága hiábavaló volt, mert most Angra elárulta őt. Mather is tévedett... Ha feladná magát Angrának, azzal semmit nem akadályozna meg. Angra nem nyughat addig, amíg egész Télország az utolsó röggig az övé nem lesz.

Mély levegőt veszek, igyekszem elnyomni hirtelen támadt újabb aggodalmamat, miközben a katonák Noam után kimasíroznak a dolgozószobából. Magunkra maradtunk, csak mi, télországiak állunk a folyosón, Cordell koronahercege még az apja íróasztalánál időzik.

Theron nem tudott az apja tervéről. Nem tudhatott róla. Látom rajta; ahogy rám néz, ahogy a levél összegyűrődik az ujjai között, lassan egyre szorosabban záródó öklében, arcán sajnálat, düh és együttérzés elegye. Összerezzenek, amikor Mather ujjai az ujjaimhoz érnek, és rádöbbenek, hogy úgy kapaszkodom belé, mintha ő lenne az egyetlen ember az egész palotában, aki megakadályozhatná, hogy ezer darabra hulljak. Mikor fogtam meg a kezét? Miután Sir megütötte? Még mindig nem tudom elhinni, hogy ez valóban megtörtént. Hogy Mather, ha csak egy pillanatig is, de felajánlotta, hogy meghal értünk.

Szorosabban fogom a kezét, keblemben érzelmek kavarnak. Félelem amiatt, amit tenni akart, szomorúság, hogy ha egy kis ideig is, de elveszthettem volna az egyik barátomat, megnyugvás, hogy Sir nem értett egyet ezzel az örült javaslattal. Ám nem azok miatt az érzelmek miatt fog el a döbbenet, amit érzek, hanem azok miatt, amelyeket nem. Nem jelenik meg az a jó, amibe eddig beleszédültem, valahányszor megfogtuk egymás kezét... Semmi, amit addig éreztem iránta. Mather a királyom, a barátom... a legjobb barátom... és én az ő katonája vagyok. Ugyanígy fognám Dendera vagy Finn kezét is, ha szükségük lenne rá, ha azzal fenyegetnének, hogy beletörődnek sorsukba, és hajlandóak meghalni értünk.

Nagyon gyorsan változott az ok, hogy miért fogom Mather kezét. Nem miatta, és nem azért, ami kettőnk között történt. Egy katona védelmezi a királyát. Ez a kézfogás Télországról szól. És Mather maga Télország.

Sir az első, aki kizökkent minket a döbbenetből. Persze hogy ő az. Hirtelen parancsokat osztogat mindenkinek.

– Finn, Greer, Henn, Dendera, Mather, a fegyvertárba! Ha valamelyik cordelli nehézségeket támasztana, hogy fegyvert vételeztek, csak szóljatok nekem. Alysson, maradj Meira mellett! Egyikőtök sem hagyhatja el a palotát! Theron herceg... – szól Sir, ám rögtön elhallgat, mert ráeszmél, hogy nem adhat parancsot Theronnak.

Ő ránéz, a fogát csikorgatja.

– Szintén a fegyvertárba.

Sir ezután Matherhez fordul.

– Azt akarom, hogy tizenöt percen belül álljatok harcra készen!

Mather bólint. Arca maszk. Ezernyi érzést takarhat. Félelmet. Haragot. Megbánást. Mindent. Hirtelen elengedi a kezemet, és elindul futólépésben Finn, Greer, Dendera és Henn után. Nem néz vissza, nem is tudatja velem, mire gondol. Talán nem is gondolkodik. Talán mindezek után nem is tud gondolkodni.

Sir rám mutat.

– Meira...

Arcom grimaszba torzul.

– Tudom, tudom... Maradjak itt.

Arcizmai megfeszülnek.

– Azt is akartam mondani, hogy vigyázz magadra.

Tátva marad a szám a csodálkozástól, de nem felelhetek, mert Sir már rohan a folyosón, a főbejárat felé, ahol Noam az imént távozott.

Theron leteszi a levelet az apja íróasztalára.

– Nem tudtam róla – szabadkozik, amikor már csak ő, én, Alysson és néhány katona maradt a folyosón.

Mély levegőt veszek, és csodálkozom, mennyire üresnek érzem magamat. Mintha az elmúlt néhány pillanat káosza minden érzelmet kiszívott volna belőlem.

– Ez most már nem igazán számít, ugye?

Theron rám néz, gondolkodik valamin. Néhány gyors lépés, és már a folyosón van. Megragadja a kezemet.

– Lady Alysson, kérem, jöjjön velünk! Személyes testőrségem fog önökre vigyázni.

Alysson csak bámul.

– Felség... – szólal meg végre, de Theron már elindult, magával húz végig a folyosón. Alysson jön utánunk, ám a következő fordulónál katonák jelennek meg, beállnak mögénk, elvágnak minket Sir feleségétől. A trónörökösöt védik.

Theron közelebb von magához, a bálterem ajtajában megállunk.

– Menjünk a fegyverterembe? – kérdi olyan halkán, hogy katonáinak fala nem engedi Alyssonig jutni a hangot.

Felpillantok rá. Engem néz, tekintetében furcsa fény ragyog.

– De, Sir... – Hangom megbicsaklik, mert Theron szemének ragyogása fokozódik. Azok után, ami történt... Miközben mindez történik velünk... Olyan kedves megkönnyebbülés, hogy önkéntelenül viszonozom a mosolyt.

– Azt akarja, hogy maradj a palotában? – kérdi Theron a fejét ingatva. – Mindketten tudjuk, hogy nem itt teheted a legtöbbet értük, értünk.

Nézem, csak nézem, hagyom, hogy szavai teljesen elérjenek a tudatomba.

– Engeded, hogy harcoljak?

– Nemsokára a kapunál leszünk. Ott te döntesz, hogy harcolsz vagy visszamész a palotába. De nem foglak visszatartani, ha erre gondolsz.

– Miért?

Theron ajka megremeg.

– Azért, mert egész életemben apám rendelkezett felettem, én pedig a rendelkezésére álltam – feleli sűgva. – De nem vagyok hajlandó részt venni ebben a játszmában, amit az uralkodók egymással űznek. Ez a mi életünk. Nem hagyom, hogy apám vagy Loren tábornok vagy akár Angra akarjon rendelkezni az életünk felett.

A verse jut eszembe hirtelen, a pergamenre vetett sietős, kusza írás a könyvtárban. Theron ajkának egyik sarka felfelé moccan. Hosszan néz engem, de ez a tekintet egyáltalán nem birtokló, nem is leereszkedő. Magával egyenlőnek tekint.

Melegség árad szét bennem, amikor visszamosolygok rá. Az idő persze egyáltalán nem alkalmas hosszas egymásra nézésre és mosolyokra, mégis önkéntelenül állom a tekintet és mosolygok. Ez valahogy elűzi azt a nyugtalanságot, hogy fel kell vennünk a harcot Tavaszfölddel. Mintha az, hogy Theron mellettem lesz, valahogy megvédene. Nem őrzőként... Hanem mint egymást védő egyenlő felek. Nem csak én keveredtem ebbe bele. Nem vagyok egyedül.

Hirtelen eszembe jut, mikor védett meg valaki engem hasonlóképpen. Mather sérülést színlelt, hogy elmehessek Lyniába. Elmentem, és visszaszereztem a medalion felét.

Mather azért tette ezt, mert tudta, hogy nagyon akarok menni, Theron viszont azért teszi, mert tudja, hogy ő az én helyemben ezt akarná.

Nézem az arcát. Annyira hasonlítanak egymásra! Mégis annyira különbözők! Theron hátrapillant, bólint a katonáknak.

– Kísérjétek lady Alyssont biztonságba!

– Igenis, uram! – feleli egyikük, azzal megfordul. Alysson elindul velük, feltételezi, hogy valahol mi is ott vagyunk a sokaságban. Amint hátat fordít nekünk, Theron és én elosonunk az ellenkező irányba, gyorsan átmegyünk egy ajtón, a személyzeti részbe jutunk.

Tudom, mit kell tennem, hogy bebizonyítsam, hasznos lehetek jövődöbeli cordelli királynéként és mint önmagam: harcolnom kell ebben a csatában. Védenem kell a várost, és a télországiakat is. Sirnek ez egyáltalán nem fog tetszeni.

A dolgok jelen állása szerint ez egyáltalán nem érdekel.

Megvárjuk, míg Mather, Greer, Henn, Finn és Dendera felszerelnek és elindulnak, csak azután lépünk be a fegyvertárba. Kiderül azonban, hogy Cordellben nincs megfelelő méretű páncél az én kis termetemre, ezért magamra veszek még egy réteg válltömést, és Theron társaságában kilépek a fegyvertárból. Hátamon gyönyörű fém íjpuska. Cordell katonái közül nagyon kevesen használnak őszföldi fegyvereket, így nem tűnök ki a seregben. Minél később vesz észre Sir, annál jobb.

– Nem úgy néz ki, mintha teljesen harcra kész lennél.

Nem fordulok meg, amikor Mather futólépésben mellénk ér. Pontosan olyan páncélt visel, mint Theron: egyforma a mellvértjük, lábvértjük, sodronyingük. Ugyanannyi fegyver van nála, kard és török, sőt hátán egy bárd is lóg. Arcán a véraláfutás élénk lilászvörösén virít. Mather engem néz, de én nem vagyok hajlandó ránézni.

– Ugye sosem fogadtál szót Williamnek? Gyerekkorunkban sem és most sem.

Nem válaszolok, pedig érzem, hogy Theron a bal oldalamon áll, Mather pedig jobbomon. Mindketten olyan mélyen sértettnek, olyan haragosnak tűnnek, mint amilyennek én tűnhetek, mielőtt elhajítom csakramomat, és igen éles pillantásokat vetnek egymásra.

Ezzel most nem foglalkozunk. Majd később. Csak remélem, hogy ez a *később* nem azután lesz, hogy az ellenség feldúlja Bithai városát, és a romok között portyázunk.

Minél közelebb jutunk Bithai főkapujához, annál zűrzavarosabb minden. Katonák rohannak a kapu felé, a polgárok pedig igyekeznek minél gyorsabban minél távolabbra kerülni a onnan. Kordékat húznak, állatokat vezetnek, minden vagyonukat magukkal hozzák. Bithai környékének lakói a város kőfalai között keresnek menedéket.

– A kapu mellett torony áll. Apám biztosan ott van a ti tábornokotokkal – mondja

Theron. Úgy néz Matherre, mintha azon gondolkodna, mit tegyen még ehhez hozzá.

Mather bólint.

– Hány férfi van a városban?

– Ötezer. Nem az egész hadseregünk, de elég.

– Mágiaszter?

Theron ragyogó mosollyal néz, ajka halvány, büszke mosolyra húzódik.

– Apámat talán úgy ismerik, hogy a mágiasztervarázslatot nagyon sokszor áldozza kisebb jelentőségű dolgokra, de erejének nagy részét a védelemre használja. Azt hiszem, elégedett leszel, Mather király.

Theron mosolya nem készíti mosolyra Mathert. Nézi, csak nézi a herceget, aztán tekintete a távolba réved, és bólint.

– Bithai érdekében remélem, hogy így van.

A kapuhoz vezető utcákon nagy a forgalom, de a kapunál egyenesen káosz uralkodik. Polgárok özönlenek be a környező földekről, marhák bögnnek, csecsemők sírnak. Néhány katona igyekszik fenntartani valamiféle rendet, de az egész jelenetről az a benyomása alakulhat ki a szemlélőnek, hogy minden a minél gyorsabb, mindenáron való bejutásról szól.

A torony, amit Theron említett, bal oldalunkon magasan a várfal fölé nyúlik, a benne tartózkodóknak jó rálátásuk lehet a tájra déli irányban. Néhány százados időzik a kapunál, amikor közelebb jutunk. Halkan suttognak arról, hogy az ő vezetőjük nem ismer félelmet, ettől a nyugtalanság valahogy a levegőben vibrál.

Dominick százados is az ajtónál állók között van. Sötét haja csatakos fürtökben lóg, amikor felénk fordul, feszült arca fokozatosan kisimul.

– Hercegem, futár jelentette, hogy ha a tavaszföldi egység olyan sebességgel közelít, ahogy eddig haladtak, akkor késő délutánra ideérhetnek.

– Köszönöm, százados – szól Theron. Aztán határozott, bátor pillantással Matherre néz.
– Megyünk?

És végre, *végre* Mather enyhe mosolyra húzza ajkát.

– A te királyságod. Csak utánad.

Theron biccent, és futólépésben elindul felfelé a toronyban, páncélja csörög, ahogy a csigalépcsőn halad felfelé. Mather elindul utána, így hát követem én is, kis híján beleütközöm azonban, amikor hirtelen megáll.

– Nem jöhetsz így! – mordul le rám.

Ajkam feszült grimaszba húzódik. Azt terveztem, hogy elrejtőzöm valahol a toronyban,

hogy ne találkozzam Sirrel, és Mather tartozik annyival nekem, hogy hallgat. Én legalábbis így gondolom.

– Ha a palotába küldesz, egyszerűen kiosonok a kapun. Nem fogod tudni, hol vagyok. Hidd el, ez így mindenkinek jobb.

Mather összevonja a szemöldökét.

– Tudom.

– Akkor?

Felsóhajt, magához int egy éppen előttünk elfutó katonát.

– A sisakodat, kérlek!

A katona leveti a sisakját. Mather az egyik kezével elveszi, a másikkal összefogja a hajamat, hogy a fejemre tudja csúsztatni a sisakot. A rostély még nincs leeresztve, és úgy érzem, mintha valami homályos, hosszú alagúton át nézném. Emlékek mosódnak össze a pillanattal, eszembe jut minden alkalom, amikor együtt gyakoroltunk. Amikor vívtunk, és csak mi ketten voltunk, két gyerek, akik katonásdit játszanak. Vagy két katona, akik úgy tesznek, mintha gyermekek lennének.

– Ne szólalj meg! – utasít Mather. – Ne hívd fel a figyelmet magadra! Ha William rájön, hogy te vagy az, akkor nem velünk vagy.

– Semmi olyan, amit ne tettem volna már.

Erre megtorpan, két kézzel fogja a sisakot. Mintha mondani akarna még valamit, de végül csendben marad... Hüvelykujjával lehajtja a rostélyt.

– Ha elkezdődik, maradj szorosan mellettem, Meira, különben esküszöm, magam kísérek vissza Bithai városába!

Bólintok. A túl nagy sisak előre-hátra csusszan a fejemben. Verejtek és régi vas szaga van benne. A vasat valószínűleg a Klaryn-hegységben bányászták, ettől kissé otthonosabban érzem magam abban a bűzlő sisakban. Remélem, álruhám elég meggyőző, Tavaszöld hadseregének közelgő támadása eléggé elvonja mindenki figyelmét ahhoz, hogy Sir ne vegye észre a kissé sovány katonafiút a teremben. Nem is tudom, mitől félek jobban: Sir vagy Angra haragjától.

Hunyorgok a keskeny rostélyréseken át, és meglátom Mathert a lépcsőn.

Hét emelettel magasabban Noam király üvöltése csap meg minket a nyitott ajtón át. A nagy, kör alakú toronyterem a legmagasabb kilátópont, minden irányban belátni a Bithai környéki tájat. Magas rangú katonák járkálnak fel-alá, térképek fölé hajolnak, vagy sikertelenül próbálják elvonni tekintetüket a jajveszékkelő királyról.

Noam köpköd, hadonászik, páncélba öltöztetett teste egy pillanatra sem áll meg, idegesen járkál fel-alá.

Királyi mágiasztere fémszíjon lóg a csípőjén, szokásos díszhelyén.

– A fene egyen meg, William! A fene egyen meg téged az összes fehér hajú, nyeszlett, undorító fajtáddal együtt. Tudtam, hogy soha nem lett volna szabad téged beengedni a határon, nemhogy feláldozni a fiamat ezért. Átkozott Évszak-királyságok! Semmirekellő barbárok, akik nem hajlandók megadni magukat a hatalmasabb erőnek...

A fal mellett állok két másik őrrel. Bólintanak nekem, mintha ott lenne a helyem, mintha engem is oda osztottak volna be. Eddig minden rendben.

– A ti fajtáttal egyáltalán nem lehet tárgyalni – folytatja kirohanását Noam király. – Tudhattam volna. De nem, én próbáltam kegyes lenni hozzátok, odáig alacsonyítottam le az országomat, hogy szövetséget kötöttem egy Évszak-királysággal, és mi a hála? Most Angra támad rám! Csak egyetlen okot mondj, miért ne adjalak át mindannyiótokat most azonnal Tavaszföldnek?

Úgy tűnik, a hiszti, amit én néhány órája csaptam, semmi ahhoz képest, amit Cordell királya rendez. Beszél, csak beszél, felhergeli magát, és mentegeti a döntéseit. Noam tényleg azt hiszi, hogy szívességet tett nekünk? Azt hiszi, hogy hálásnak kéne lennünk neki. Hogy annak, amit ő tett, semmi köze ahhoz, hogy mit hozott a nyakunkra. Mintha nem ő próbált volna meg az Évszakok Sötét Árnyékával tárgyalni.

Sir erre egyáltalán nem reagál. A távolabbi falhoz dőlve orrnyergét masszírozza. Soha nem alacsonyította le magát odáig, hogy üvöltésre vagy fenyegetésre reagált volna... Nem mintha én ezt tapasztalatból tudnám, vagy ilyesmi.

Theron beavatkozik. Máris fáradt, pedig az igazi csatáig még órák vannak hátra.

– Apa, ebből elég...

Noam hirtelen feléje fordul, mintha elfelejtette volna, hogy a fia is ott van.

– Igen! Természetesen igazad van, fiam. Ebből elég. Felbontjuk. Azonnal felbontjuk. Végeztünk Télországgal. Az eljegyzés fel van bontva.

– Nem! – mordul Theron olyan vészjósló, mély hangon, hogy mindenki odafigyel.

Noam komoran, alattomos haraggal néz rá.

– Tessék?

– Nem! – ismétli Theron. – Úgy értettem, elég legyen abból, hogy ostobán viselkedsz, apa!

Sir erre felkapja a fejét, kezét tétován tartja maga előtt, szeme döbbent érdeklődéssel tágra nyílik.

Noam hátrahőköl.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy... Tavaszföld ellenünk vonul... hogy ezt ők tették... ők hozták ránk ezeket...

– Nem, apám. Te hoztad ránk ezeket. Azzal, hogy azt a levelet megírtad, és elküldted nekik. Akkor tudattad Angrával, hogy hol vannak. Mit gondoltál, mi történik majd? Mire számítottál?

Theron magából kikelve ordít, iszonyú düh villószik tekintetében, valami felébredt benne, miután évekig némán figyelte az apját. A körülöttük állók döbbenten nézik a jelenetet, láthatóan nagyon meglepőnek találják, hogy hercegük a királyukra üvölt.

– Azt hitted, Angra meghajol előtted? Hogy tárgyalnak veled, alkut kötnek, és tisztességesen, jóhiszeműen járnak el? Angra meg akarja ölni őket. Semmi nem állítja meg, hogy megszerezze, amit akar, és a tárgyalásos rendezés nála sosem működött. Azt hiszed, Télország nem próbált meg tárgyalni vele, mielőtt elesett? Azt hiszed, Ószföld nem próbált alkut kötni velük, amióta Tavaszföld ellenük fordult? Tudhatnád, mennyire bosszúálló, ha akár egyszer is vetted volna a fáradságot, hogy ellátogass Ószföldre.

Arcom önkéntelenül komor grimaszba rándul. Noam még sosem volt Ószföldön, ahol húga és unokahúga lakik, ahová ezer és ezer emberét küldi harcolni?

– Nem beszélhetsz így velem! – szól Noam, kezét felemelve, hogy elhallgattassa a fiát, de Theron félrelöki az atyai kezét.

– De igen. Már túl sok időt elvesztegettél. Az embereinknek vezetőre van szükségük, mégpedig azonnal. Valakire, aki megmondja, hogyan éljük túl az ellenséget, aki egyre közeledik. Nem egy hebegő idiótára van szükségük, hanem vezetőre. Hadvezérre. A nagy terved elbukott, apám. Ismerd be!

Noam szája tátva marad a döbbenettől. Az enyém is. És a teremben lévőek szája kivétel nélkül ugyanígy megadja magát a döbbenetnek.

Theron tekintetében rebben a fény, combja mellett lógó keze kissé megremeg, mintha felismerné, milyen messzire ment.

– Meg kell ezt tenned – mondja; hangja suttogássá halkul. – Azonnal elvenném tőled a törst, ha megtehetném, de még mindig te vagy Cordell királyi dinasztiájának legidősebb élő férfi örököse. Viselkedj is úgy.

Noam teljesen úgy néz ki, mint egy sarokba szorított kutya, nagyon szeretne menekülni. Eltelik néhány hosszú perc, aztán megnyugszik, kihúzza magát, és a fia szemébe néz.

– Jó király lesz belőled. Majd. Egy napon – teszi hozzá mintegy fenyegetésként.

Theron fejet hajt.

Noam a hozzá legközelebb álló tábornokhoz lép, és megérinti a törét.

– Az ön ezrede lesz a balszárnyunk. Sorakoztassa őket! Az öné pedig... A jobbszárny – mondja egy másik tisztnek.

Úgy osztogatja a parancsokat, mintha az égvilágon semmi nem történt volna az imént.

Mintha szándékosan rendezte volna ezt a kis kirohanást, mintha valamiféle furcsa csata előtti rituálénak szánta volna.

Theron vállá elernyed, amikor az apja elfordul tőle, de Sir odalép mellé, és súg neki valamit, amitől újra kihúzza magát.

Mather is hozzá lép.

– Ez bátor volt.

Theron végigsimítja kezét az arcán. Nagyon kimerültnek tűnik, mintha bármelyik pillanatban összeeshetne, és utána egy hétig aludna. Azonban van valami más is a tekintetében. Valami tombol a felszín alatt.

– Bárcsak ne lett volna rá szükség! – szólal meg Theron, majd Sir felé fordul. – Nagyon sajnálom. Mindent nagyon sajnálok, ami történt. Cordell sokkal jobb, mint... – Tekintete Noam felé rebben. – Kérem, bocsásson meg, Mather király, Loren tábornok!

Sir legyint. Nem történt semmi. Mögöttük Noam a horizontra mutat, és parancsot kiált az egyik tábornoknak.

– Egy dologban egyetérték vele – jegyzi meg Sir. – Jó király lesz, Theron herceg.

Sir és Mather is megdicséri öt percen belül? Ha ez velem történne, elalélnék a hálától, de Theron csak a kőpadlót bámulja.

Sir szintén. Sosem fogom megérteni a férfiakat.

– Most pedig a mieinknek van szüksége ránk – mondja Sir.

Theron bólint.

– Természetesen, Loren tábornok.

Sir lefelé fut a lépcsőn, Mather szorosan mögötte. Ahogy a király elhalad mellettem, szemembe néz, és hangtalanul, csak ajka mozgásával utasít: *Maradj itt, kérlek!*

Elvileg ez a legbiztonságosabb hely. Hacsak Angra ágyúi nem találják telibe a tornyot, mely esetben hosszú-hosszú a zuhanás a földre.

Nyugtalanság tölt el, de próbálok egyenesen állni. Noam azzal van elfoglalva, hogy mágikus energiával töltse fel különböző hadegységeit, a mágiaszter varázslatából kiválasztott embereknek, tiszteknek ad. A torony zsongása jelentősen megváltozott, már nem aggodalommal és nyugtalansággal zúg. Csodálatos, hogy egy kiegyensúlyozott vezető mit tud tenni egy embercsoporttal.

De nem csak Noam varázslata nyugtatja meg őket. Theron körbejár a teremben, mindegyik tábornokkal beszél, némelyiküket elküldi, hogy készítsék fel katonáikat. Higgadt derűje készleten engedelmességre őket, míg apja nyers erőt használ. Theron kitartása, komolysága, bizonyossága emlékeztet valakire.

Sir pontosan ilyen. Ugyanaz a komoly bizonyosság van bennük, amikor élet-halál helyzettel kell szembenézniük. Ugyanaz a sziget-az-óceánban tartás van bennük.

A terem másik oldaláról Theron rám pillant. Vajon felismeri a kitömött páncélt, amit segített rám adni?

Eltelik egy pillanat, majd halvány mosoly jelenik meg ajkán. Nem olyan ragyogó, hogy gyanút kelthetne, csak jelképes mozdulat, amivel azt akarja mondani, hogy *figyellek, vigyázok rád*.

Visszamosolygok rá, bár ő ezt már nem látja.

18

NÉHÁNY ÓRÁVAL DÉL UTÁN ragyogó napfényben háttal állok a Bithai városán kívül eső épületeknek. Azoknak, amelyekből a városlakók oly fejvesztve menekültek védelmet keresni a város magas kőfalai közé, miközben katonák foglalták el helyüket a tágas, zöld mezőkön.

Noam, Theron és néhány magas rangú katona a kapu melletti toronyban maradt, a többiek, köztük engem is, leparancsolták, hogy a leendő csatatéren lévők számát növeljük. A katonák tengere olyan messzire nyúlik, hogy nem látom Bithai zöld mezőit, csak ezüstös páncélok, sötét fegyverek és készenlétben álló katonák vannak körülöttem. A lovasság adja a külső szárnyakat, a gyalogság sorai a középső hadtestet, két hosszú sornyi íjász ül Bithai fennsíkjának szélén. Köztük vagyok én is, a fém íjpuska töltve, kézben.

Az elmúlt néhány óra az előkészületekkel telt, felsorakoztunk, ellenőriztük, hogy mindenkinek megfelelő felszerelése van-e. Most, hogy minden elrendeződött, van időm átgondolni, mi történt. Beszívom és kifújom a levegőt. Leheletem felmelegíti a sisakot, pulzusom a fülemben dobol, visszhangzik a fejemet körülvevő fémben. A várakozás a legrosszabb az egészben. Amikor élelemszerző portyákon jártunk, sosem volt időm idegesnek lenni. Minden annyira gyorsan történt, hogy mire vége lett, észre sem vettem, hogy egy kis adrenalinlöketnél többet kéne éreznem. De most, ahogy saját szívverésemet hallgatom, és a horizontot bámulom, és várom, várom, várom a csatát... Az rettenetes.

A többi télországi az íjászok mögött áll saját csoportjában. Noam minket nem tud segíteni mágiaszterével, belénk nem tud se erőt, se akaratot önteni, mert mi nem vagyunk cordelliek, ezért ránk nem hat a varázslata... Ahogy mi sem tudnánk hatni az ő népére, ha a mágiaszterünk ép lenne. És miattunk támad Tavaszföld... Ha mind meghalunk, minden értelmét veszti, függetlenül attól, hogy elhangzott Noam üres fenyegetése, miszerint átad minket Angrának.

Mather ragaszkodott hozzá, hogy néhány lépésre jobbra mögöttem álljon a lovával. Azért ül lovon, hogy szükség esetén nagyon gyorsan be tudjon avatkozni. Ő sem tett semmit, amivel arra utalna, hogy be akarná váltani saját fenyegetését, és mindig kissé

megkönnyebbülök, valahányszor megpillantom, és megbizonyosodhatom arról, hogy nem tűnt el, nem adta meg magát Angrának. Hátranézek rá, és legszívesebben letépném magamról az átkozott sisakot. Vasszag ide vagy oda, ez a sisak egy levegőtlen kemence, és a télországiak nem szeretik a meleget.

Mather megmoccan lova nyergében, szemöldökét kérdőn vonja össze. *Jól vagy?* Bólintok. Megint megmoccan, mond valamit Sirnek, aki erre vadul ingatja a fejét.

Testem összerándul, olyan erősen vágyom közéjük. Ott kéne lennem velük, nem elbújni Noam íjászai között. Ha eljön a csata ideje, és a király seregét valamelyik irányba mozdulni rendeli, nem fogom tudni, merre menjek. Ha Noam azt akarja, hogy íjászai balra lőjenek, és én jobbra repítek nyílveesszőt, azonnal elárulom magam.

Lerázom magamról ezeket az aggodalmakat, és a kezemben tartott íjpuska súlyára, a testemet átjáró energiára figyelek inkább. Dominick százados három sorral előrébb, a gyalogosok között van, lóhátról szemléli az embereit. Senki nem szól egy szót sem, senki nem kiált parancsokat, senki nem vesz hangosan levegőt. Várakozunk, csak várakozunk abban a szívfonnyasztó tudatban, hogy a halál menetel felénk.

A nap alacsonyabbra száll. Majd még alacsonyabbra. A késő délutáni hőség már csak alig játszik velünk, amikor eljön a pillanat. Az emberek felbolydulnak. Egyenesebben állnak, minden tekintet déli irányba fordul. Megpillantották Tavaszföld hadseregét.

Még sosem láttam olyan csatát, amit Királyi Mágiaszter vezet. Sir mesélt róla, persze, olyan nagy részletességgel, olyan élénkséggel idézte fel Tavaszföld és Télország csatáit, hogy szinte éreztem a szálló puskapor szagát. A mágiaszter révén az uralkodók képesek egész hadseregeket egyként mozgatni, megfordítani embereket úgy, mintha csak tárgyakat rendeznének el az asztalon. Ez nem valami erős lökés, inkább tudat alatti javaslat. A katonák dönthetnek úgy, hogy nem követik vezetőjük mágiaszter közvetítette utasításait. De általában a katonák jól felfogott érdeke, hogy vezetőjük akarata szerint cselekedjenek.

Sir történelemórái jutnak eszembe, és mindaz, amit a varázskönyvben olvastam. Minden Királyi Mágiaszter olyan, mint egy ló. Ha túl sokat vagy túl gyorsan használják, kimerül, és a vezetőnek várnia kell, amíg teljesen feltöltődik, csak akkor használhatja újra. Ha túl gyakran, túl agresszív módon használják... Nem tudjuk, mi történik akkor, mert még senki nem volt olyan ostoba, hogy hagyta volna teljesen kimerülni, ha egyáltalán ki tud merülni teljesen. Az uralkodók ösztönösen érzik, amikor fogyni a varázserő, kényelmetlen érzésük támad, hogy valami nincs rendben. Passzív mágia, csak akkor működik, ha a varázserő birtokosa tudatosan akarja használni.

Ha Noam egyenesen használja a mágiaszterét, hatalmas előnyt tud adni Cordellnek. Angra sosem hagyja el tavaszföldi palotáját. Minden valószínűség szerint Herod vezeti a sereget, neki pedig nincs olyan ráhatása az embereikre. Meglehet, Angra varázslata olyan rajongással tölti meg a katonák tudatát hazájuk iránt, amely a határokon kívül is kitart, de

azt nem tudja megmondani nekik, hogyan mozogjanak, hol támadjanak, mikor vonuljanak vissza. Saját érdekünkben remélem, hogy ez az előny elég lesz nekünk.

Amikor a cordelli katonák felkészülnek, mi is azt tesszük, amit ők. Megkockáztatok még egy pillantást hátra, megnézem, ki van ott és ki nincs. Csak Alysson hiányzik. Vagyis heten vagyunk.

Az íjászok felemelik íjpuskáikat, igyekszem felvenni a ritmusukat. Az íjpuska sokkal nehezebb, mint a csakramom, masszív és terjedelmes, de meg tudom csinálni. Volt már a kezemben ilyen fegyver. Csak hadseregben, sisakban nem csináltam még soha.

Ujjamat az elsütő billentyűn tartom, légzésem egyre lassul. Még senki nem lő, fegyverünket az ég felé fordítva állunk.

– Mi lesz már? – szólal meg a mellettem álló íjász.

Nyugtalanosága rám is átragad. Olyan szikra ez, amely lángra kap, és futótűzként terjed a csapatban. Hamarosan mindenki nagyon izgatott, hogy kezdődjék végre a csata.

Aztán felharsan a hang, amire mindenki várt, a moraj, amitől mindenki még nyugtalanabb lesz.

Ágyútűz.

Egyetlen lövés valahonnan a távolból, túl messziről ahhoz, hogy bárkiben kárt tegyen. Figyelmeztetés. Tavaszföld hadseregének érkezését akarták tudatni velünk. A lövés robaja halk visszhanggá csillapul, és Tavaszföld hadserege a késő délutáni halványuló fényben felbukkan a horizonton. Fekete tömeg, amely pestisként lepi el Cordell távoli hegyeit. Újabb ágyúlövés, aztán még kettő, egyre közelebb.

Bumm!

Az íjászok elengedik az első sorozatot. Velük együtt indítom útjára nyílveszőmet, átlövök a gyalogság fölött. Máris lőtávolságban vannak? *Elég közel vannak ahhoz, hogy...*

Igen. Tavaszföld serege olyan közel van, hogy mielőtt nyílveszőink a lőív végére érhetnének, három ágyúgolyó hasít Noam gyalogságának első soraiba. A tavaszföldi katonák fekete tömege olyan közel van, hogy látom, amint kivont karddal felénk rohannak, torkukból vad csatakiáltás szakad fel.

Öt másodperc. Négy másodperc. Három.

Kettő.

Egy.

A két hadsereg összecsapásának ereje valóságos lökéshullámot indít el a cordelli katonák között. Viszonozzák a tavaszföldiek csatakiáltását, az égre üvölnének, közben engem magába húz az ismerős révület, csak a harcra figyelek, semmi másra. Még három nyílveszőt kilövök a többiekkel, csak azután eszmélek, hogy a csapat kettévált, az

emberek fele egyik irányba fut, a másik a másik irányba, legyező alakzatot vesznek fel, hogy kiterjesszék Cordell harcvonalát.

Jobbra lépek, aztán meggondolom magamat és balra mozdulok, amikor egy gyalogos század hátrafelé nyomul, belém ütköznek, a földre löknek. Oldalra gurulok, felállok. Kis híján eltapostak a katonacsizmák, belém rúgtak a lovak, ahogy Dominick emberei egyetlen nagy tömegben mozdulnak hátra, balra. Noam megfordítja őket? Miért? Kéz ragad meg, és mielőtt ráeszmélhetnék, ki az, nyereghez szorulok, a lábam a kengyelben, átvetem a lovon, hogy felülhessek rá.

– Ennél azért jobban megtanítottalak rá, hogyan vegyülj el idegenek között! – mordul rám a lovas.

Megdermedek. Karom Sir derekát öleli, arcom valósággal izzik a szégyentől és bosszúságtól, hogy rajtakapott. A dolog jó oldala az, hogy ezek után levehetem a sisakot.

Amint lerántom fejemről a vaskemencét, és a földre hajítom, Sir ügetésre fogja lovát, és követjük Dominick századát. A gyalogság többi egysége mögött haladnak, balra hátra. A nem vonuló gyalogosok zárják soraikat, kitöltik a távozók helyét.

– Visszavisz a palotába?

Dominick emberei jobbra fordulnak, a lovasság bal szélére sorolnak be.

– Velem maradsz! – mordul rám Sir. Az íjpuskámra mutat. – A legközelebb állókat szedd le először. Akármit csinálsz, akármi történik, csak folyamatosan lőj!

Nyílvesszőt rántok íjpuskámra, Sir vágtaiba sarkantyúzza a lovát. Elszáguldunk Dominick katonái mellett, mélyen a lovasság soraiba hatolunk, míg el nem érünk az első sorba.

– Háromra! – mondja a lovasság kapitánya Sirnek.

– Jelezzen!

A kapitány felemeli a kardját. Kilesek Sir háta mögül, hogy lássam, mivel állunk szemben. És Bithai dús, zöld mezején rémálom fekete hulláma támad.

Angra lovassága ellepi az előttünk magasodó dombot, a lovak is páncélban, a katonáknál íjpuska, kard vagy bárd. A dobogó paták között fekete nap címerű mellvértes gyalogság rohan felénk.

Ezért rendelte ide Noam Dominick századát. A balszárnyon, ha az a lovasság áttör, átverekedhetik magukat Noam hadserege mellett Bithai kapujáig.

Újabb lovas vágat mellénk. Mather. Rezzenéstelenül, magabiztosan néz a szemembe, ahogy Tavaszöld katonái egyre közelednek. Még egy domb, és az íjpuskák lőtávolságába kerülnek.

– Eeeegy! – kiált a kapitány. Nem nézhetek tovább Mather szemébe. – Keeettóóó!

Felemelem az íjpuskámat. Ez az. Kézitusába kerültem már tavaszföldi katonák kisebb csoportjával, de csatában még nem vettem részt soha. Furcsa nyugalom száll meg mindenkit, ám ez nem Noam mágiaszteréből árad. Mélyebb ösztön, ami minden mást kiszorít.

– Hááárom!

Sir és én előrevágtatunk Noam lovasságával. A világ lelassul, nincs más, csak lovaink patáinak dobogása, a katonák csatakiáltásai, a tavaszföldi sereg felől ránk zúduló nyílzápor, amely vad feketeséggel festi az eget.

Nyilat lövök ki. És megint. Lassan lejjebb viszem az ívet, ahogy egyre közelebb kerülünk Tavaszföld lovasaihoz. Az összecsapás előtti utolsó pillanatokban Sir hátranyúl, megérinti a lábamat. Mather felém fordul, tekintetében vészjósló nyugalom van. Úgy érzem, mintha mindent, ami körülöttem történik, álomban látnék.

A hosszú évek gyakorlása átveszi az irányítást mozdulataink felett. Lovaink akadálytalanul hatolnak be Tavaszföld lovasságának soraiba, nyílvevesszők repülnek, kardok nyesnek a levegőbe, torkokba, török szúródnak mellkasokba. Íjpuskám a reppenő nyílvevesszők hangjával duruzsol, a szimfónia ütemeinek vége megnyugtató hang: a nyílhegy tavaszföldiek vállába, térdébe vagy páncélzatuk más gyenge pontjára talál. Íjpuskám nem fegyver a kezemben, a részemmé vált, és így, együtt szedjük le egyik katonát a másik után, mintha erre teremtetünk volna.

Sir megfordítja a lovát, és ekkor elég hosszú időre kizökkenek révületemből ahhoz, hogy észrevegyem: átvágtunk Angra teljes lovasságán. Először a megkönnyebbülés édes, tiszta érzése tölt el... Olyan kevesen vannak! Aztán meglátom, mi vár minket...

– MATHER!

Sir üvöltése a testembe tép. Hirtelen megfordulok, és látom, hogy Mather közelít felénk. Majdnem odaér. Majdnem...

Nincs időm befejezni a gondolatot.

Ágyúk várnak ránk. Több tucat. Ökrök vontatták át az ágyúkat a hegyeken. A vasszörnyek mellett katonák állnak, és olyan messziről is látom, érzem kaján örömeiket, ahogy meggyújtják a kanócot, amely a halált küldi felénk. Csak arra van időm, hogy ezt felfogjam, hogy az ellenség katonái mennyire örülnek közeli halálunknak, és amint szemem érzékeli, hogy a körülöttünk földbe csapódó fekete gömbök ágyúgolyók, láthatatlan erő repít le a lóról, rongybabaként dob a földre.

Látásomba tűzvörös fájdalom nyilall, mellkasomban eltört valami. A külső hangok elhalnak a fejemben tomboló üvöltés mellett, alattam valaminek vasbúze van, nedves és meleg. De nem a Klaryn-hegységben bányászott fém megnyugtató illatát érzem.

Vér.

A tompa hangok szörnyű csengéssé erősödnek. Felkönyöklök, egyik bordám dühödten sikolt, de nem érdekel, mert folytatódik az ágyútűz, Noam egyre több lovas katonája repül a levegőbe.

Csapda volt, és most még több tavaszföldi katona rohan le minket az ágyúk közül, ráadásul a megmaradt tavaszföldiek, akiket az első rohamban nem öltünk meg, hátulról támadnak ránk. Itt-ott néhány cordelli lovascsapat még kitart, az ellenséget kaszabolják, vakon nyilaznak. De ennek semmi értelme. Túlságosan elszakadtunk hadseregünk főerejétől, tehetetlenül elvesztünk az ostoba sietség miatt, hogy mielőbb semmisítsük meg Angra lovasságát.

Nagy nehezen feltápáskodom. A páncél és a plusz válltömés szánalmas, rögtönzött sínben rögzíti törött bordámat. Képes vagyok előrebotorkálni. Törmelék repül a levegőben, testek szakadnak szét. Vér és verejték szaga tömíti tudómet, minden egyes robbanással, minden sikoltással egyre erősebb.

Mather. Úgy érzem, kiáltottam, de nem hallok saját hangomat. Lehet, hogy csak hangtalanul mozgott a szám, gyenge kiáltás a sötétben. *William!*

Ágyúgolyó csapódik be a közelben, láthatatlan ereje leterít. Testre zuhanok, az megmoccan, véres kéz ragadja meg a vállamat. A pánik minden érzést eltompít bennem, amikor egy szép, szörnyűséges pillanatra meglátom, ki ragadott meg, mennyire véres, mennyire rajta van a csata minden mocska.

Sir.

Amikor ilyen harci helyzetekről mesélt nekünk, a jelenet mindig távolinak, idegennek tűnt, amivel nekem sosem kell szembenéznem. Harctéri sérülés. Hatalmas vérveszteség. Törött csontok. Felszakadt hús...

Ez nem valóság. Ez nem lehet valóság. Nem most. Nem velem.

Tavaszföldi katona jajgat előttem, cordelli kard szúrta át a mellkasát. Halálsikolya csengő fülembe csattan. Ekkor látom, hogy Sir ajka mozdul. Odaugrom hozzá, én is üvöltök, mert azt akarom, hogy fülem ne csengjen annyira, hogy csillapodjon a zúgás, hogy a sikolyok és robbanások ellenére halljam, amit mond.

Ajka ismét mozdul.

– Meira.

Ujjai vértől, sártól, verejtéktől izamosak, ahogy megfogom a kezét.

– Mit tegyek?! – kérdem kiáltva. – Mondja meg, mit tegyek!

Sir véres arca mosolyra húzódik. A vérnyomot követve meglátom, honnan ered. Hatalmas seb tátong a hasán, mellkasa félig felhasadt. Sötét vér lüktet kifelé, fehér csont mered elő az üregből.

– Meira – szólít újra. Kezét az arcomhoz emeli, hüvelykujjával a halántékomat simítja.

– Mit tegyek?! – kérdem újra, sikoltva. Újabb ágyúgolyó csapódik be valahol a közelben, egyre közelebb. Előbb-utóbb eltalálnak minket. Még mindig lőtávolban vagyunk. El kell vinnem innen Williamet, orvost kell szereznem...

– Bocsáss meg! – szól elakadó hangon zihálva.

Sir tekintete lassan elmozdul, valahová a fejem mögötti térre réved. Amikor tekintete ismét az arcomra ér, a távolba néz, szeme fátyolos, mintha átlátna rajtam.

– Ne! – hördülök fel. Megrázom a vállát, próbálom a figyelmét visszairányítani rám. – Ne! Ide figyeljen, William Loren! Nem ezt érdemli!

Sir bólint.

– Télországot szolgáltam.

Újabb ágyúlövés. Egy tavaszföldi katona magasodik fölém, kivont karddal üvölt. Íjpuskámért nyúlok, de nem találok, az ágyúzásban elsodródott mellőlem. Mielőtt más fegyvert kereshetnék, egy cordelli nyílvevő sívít a semmiből, és a katona összeesik, Sir lába mellé hanyatlik.

Nagyon sok a holttest! Tavaszföldi és cordelli katonák hevernek szanaszét. Oly sok halál és vér... Olyan hirtelen...

Sir hüvelykujja ismét megmozdul a halántékomon. Föléje hajolok, testemmel védelmezem a lehulló törmeléktől, a vértől, mindentől.

– Ne... ne... – hebegem. Semmi mást nem tehetek, semmi mást nem tudok mondani, szememet égeti a por és a forró, lüktető könnyek. – Ne, ne, William, ne...

Sir tüdeje minden lélegzetvételnél sípol. Újra rám néz, és a tiszta tudat utolsó sugara felismerést csillant tekintetében.

– Meira – súgja –, meg kell mentened őket.

– Igen – felelem rekedtes, megtört hangom. Torkom elszorul. – Igen. Így lesz. Ígérem. De segítenie kell. Nem tudom maga nélkül megtenni.

Sir lemondón ingatja a fejét.

– Hallottad Bithai himnuszát, amikor megérkeztünk?

Bólintok, Sir folytatja:

– A szavakat. Hallottad a szavakat?

Ezúttal nem bólintok, tagadón ingatom a fejemet. Sir mély levegőt vesz, behunyja a szemét, és hagyja, hogy az emlék beszéljen belőle. A szép vers Sir ziháló lélegzete, nagy fájdalma ellenére kibontakozik:

*Cordell, Cordell, mi érted élük.
Áldott trónusod előtt térdelünk.
Mind, ki menedéket keres tenálad,
Áldással védje szilárd kőfalad.
Cordell, Cordell, ha el kell hagynunk téged,
Csatába, útra, vagy mert elmúlik az élet,
Akik hozzád vissza már sosem térnek,
Lélekben örökké veled lehessenek.*

Szeme ismét kinyílik.

– Télországnak erre van szüksége – súgja elhaló, gyenge hangon. – Télországnak is kell ilyen.

Megint a fejemet ingatom, könnyek csorognak arcomon.

– Nem, William... Télországnak rád van szüksége!

Sir mosolyog. A mosoly az arcára fagy, hüvelykujja már nem mozdul, teste megmered, ahogy a tó vize befagy. A hirtelen félelmetes csend vibrál bennem. Nem mozdul. Nem lélegzik. Nem...

Élet. Nincs életben.

Keze lassan, nagyon lassan csúszik lefelé; mellkasára hull.

– Meira!

Valaki a nevemet kiáltja. Félelemtől érdes hang. Megragadom Sir arcát, piszkos ujjaim a hajába túrnak. Üres tekintete az égre mered, ez a kifejezés réges-rég tudatomba véste szörnyű jelentését. Lángtalan gyertya, naptalan ég: akkor néz így az ember, amikor megszűnik ember lenni... Amikor már csak test. Sir azonban túl erős ahhoz, hogy így nézzen, túl kemény, túl bölcs ahhoz, hogy megadja magát a rázúduló nyers semminek. Nem hagyom, hogy elmenjen. Nem így, nem. Nem, hiszen örökkön-örökké szükségem lesz rá.

– William – zokogok, és rázom, vére kibuggyan ujjai között. – Nézz rám! Kérlek! Könyörgök, nézz rám...

Egész életemben csak azt akartam, hogy nézz rám!

– Meira!

Mather csusszan mellém a földre, átöleli a vállamat.

– Ne! – kapok feléje. Ellököm magamtól, de ő erővel talpra állít. – Ne!

Megbotlunk, egy másik holttestre esünk. Úgy fekszik, mint Sir. Úgy néz az ég búcsúzó

kék foltjaira a szálló törmelék között... Angra háborújának újabb áldozata.

Ellököm magamtól Mathert. Újult erővel tombol bennem a harag, amikor Angra neve eszembe jut. Ez miatta van. Ez az egész; a mohósága és a mágiasztere és az, hogy Télország gyenge... nagyon gyenge.

Mather karja elég hosszú ideig nincs rajtam ahhoz, hogy visszafordulhassak Sir felé, és még egyszer megérinthessem.

Kérlek, nem halhatsz meg te is!

Hidegség árad a karomban, ujjaim hegyéről árad szét, és érzem, hogy közeledik a csatatéren át, Sir testén túl, terjed, mint zúzmara a talajon. Megérint minden véredényt, minden ideget, mindent jégmezővé változtat körülöttem. Ilyen érzés, ha megszakad a szív? Ilyen érzés az, amikor az emberből kitépik lényé egy darabját? Ilyen hideg és vigasztalan, nyomorult érzés?

Mather elrángat onnan, mintha semmi nem történt volna.

– Meira! Menekülj! Muszáj! Itt nem biztonságos!

Csak nézek rá döbbenet. Hát nem érzi a dermesztő hideget? Hogyhogy nem érzi? Rémülete, az, hogy engem vonzol a csatatéren, arra utal, hogy semmit nem érzett.

Ágyúgolyók hasítanak a levegőbe, pörögnek, füttyülnek a porban, és nem gondolkodom, csak cselekszem. Teljes erőből vállon lököm Mathert, úgy, hogy elterül a földön. A következő pillanatban felrobban mellettem a föld. Újra súlytalanságot érzek... Feldob, visszacsap a véráztatta földre. Aztán még valami megpattan a mellkasomban, és égető fájdalmat érzek.

Próbálok felhúzódkodni, megnézni, hová estem, de csak felkönyökölnöm sikerül, aztán ellep a sötétség, gyötrő kín rántja görcsbe egész testemet. A sűrűsödő sötétben látom Mathert. Messze van. Üvölt. Noam néhány embere vonzolja Bithai városa felé.

– Meira!

Árnyék hull rám. Először azt hiszem, Sir... De ő nem lehet... Sir már soha nem lehet... És a szörnyű tény súlya alatt felnyögök.

Az árnyék leguggol. Gúnyosan vigyorog, undorkeltő vicsor. Mögötte férfiak nyöszörögnek az életükért, és Mathert vonzolják biztonságba. Rettentő rémület nyilall belém, amikor felismerem az arcot.

Herod.

– Elloptál tőlem valamit! – mordul. – Ideje visszavennem.

Ahogy lehajol, elborít a fájdalom, a félelem, a kimerültség, és minden sötétségbe borul.

HÓPELYHEK KAVAROGNAK KÖRÜLÖTTEM, fehér és hideg tőlük a levegő az elefántcsontszínű mező felett.

Télországban vagyok.

– Azt hittem, több időm van – szól Hannah királynő. Mellettem áll, fehér selyemruhában, nyakában ragyog a medalion. Szeme fényes, nem tudom, vajon könnyektől vagy a hidegtől csillog az írisze.

– Mi az? – Riadtan rezzenek. Nem Télországban kéne lennem. Legutóbbi emlékem szerint valahol... Valahol máshol vagyok. Hol?

– Azt hittem, több időm van – ismétli Hannah királynő. – A mágiaszter varázslatához vezető kapcsolat sosem szűnik meg, de eddig túl korai volt. Próbáltam időt adni nektek, de nincs több idő. – Szembenéz velem, és már tudom, hogy könny csillog a szemében, könny, amely kicsordul, és az arcán csorog le. Hannah egy lépést tesz felém, kezét nyújtja...

– Egy pillanat... – Elhúzódom. Nem emlékszem... Semmire. Miért vagyok itt, megint az álomban? Miért nehezedik olyan nagy súly a hasamra? Miért...

Sir meghalt. Engem pedig foglyul ejtett Herod. Térdre rogyok, csak tátogok, szólni nem tudok, ajkamra hópehelyek hullnak.

– Neeee...

Hannah közelebb lép.

– Amint megérkezel Tavaszföldre, Angra a fekete mágiájával figyel téged, ahogy Mathert is figyelte Télország eleste óta. – Arca meglágyul. – Sajnálom, hogy nem tudom elmagyarázni, mit fogok mutatni neked, de többre most nincs időm.

Homlokomra simítja a kezét. Tiltakozón felnyögök, de abban a pillanatban, hogy bőre a bőrömhöz ér, jelenetek tolulnak tudatomba... Képek... A múltból.

Hannah a múltat mutatja meg nekem. Fogalmam sincs, honnan tudom ezt, de az igazság olyan bizonyossággal hasít belém, ahogy a képek, és zihálva lélegzem, minden mozdulatomra figyelek, nehogy lehúzzon az örvénybe a pánik.

Sok ember áll egy sötét sikátorban, köveket és medálokat és botokat tartanak szorosan a markukban. A tárgyak halvány fénnel ragyognak, a fény gyengén pulzál a sötét ég előterében. Az emberek megfordulnak, amikor észlelik, hogy egy másik csoport közeleg. Az ő kezükben is fénylő tárgyak vannak. A két csoport tétovázik... Aztán ádáz üvöltéseket hallatva egymásra támadnak. Öklök hasítanak csontot, mintha a csont csak gyenge faág volna, testek repülnek a levegőbe, olyan könnyedén, mintha az ember csak egy marék szalma lenne.

Egyszerű emberek nem lehetnek képesek ilyenre. De ők nem egyszerű emberek... Azok a tárgyak mágiaszterek. Régen mindenkinek volt saját mágiasztere? De csak a Királyi Mágiasztereket teremtették azelőtt, mielőtt a bűvösségbarlang eltűnt...

Vagy ez nem igaz?

Sötét árnyék keletkezik a küzdelemből, minden egyes ütés, minden gyűlöletmozdulat nyomán fekete felhőpamacs adódik a sötéthez. Minél nagyobbra nő a lebegő feketeség felettük, annál dühösebbek lesznek az emberek, mintha egyik a másikat szítaná.

A harag még nagyobb haragot, a gonoszság még nagyobb gonoszságot...

A fényekből nagy Romlás következe.

A Romlás újabb fekete felhői jönnek, városokból, felhőkből emelkednek fel, azokból az emberekből párállik az égre, akiknek a mágiaszterei szörnyű dolgokat követnek el. Gyilkosság, lopás, egy nő kucorodik össze, miközben a férje veri. Valahányszor az emberek rossz célra használják mágiaszterüket, egyre nő a Romlás, a feketeség megtalálja az embereket, beléjük ivódik, és még nagyobb rosszra készíti őket.

És nyomorult vala mind az, akinek fénye nem vala.

Nyolc ember áll előttem föld alatti sziklaperemen, hatalmas barlangban. Ragyogó fénygömb világít a végtelen mélységben, vakító fény. Amikor tudatomba villan, hogy mi ez, eltűnik minden, amit valaha éreztem, csak szelíd ámulat marad bennem.

Az elveszett bűvösségbarlang.

Könyörgének, ezért teremtetett a fény.

A nyolc ember követet, függőket, botokat helyez a mélység szélére. Mágiaszterek. Még mindig lágy fénnel ragyognak. Nyolc halomban. A tárgykupac tetejére mindegyik ember egy olyan dolgot helyez, amely nem világol. Medaliont. Tört. Koronát. Pálcát. Bárdot. Pajzsot. Gyűrűt. Karkötőt. Újra végignézek a nyolc emberen. Négy férfi, négy nő.

A négyek teremték vala a fényeket, és a négyek megteremték a fényeket.

Fényes energianyalábok csapnak le a nyolc halomra, egyikre a másik után megállás nélkül. Feltartóztathatatlan energia árad az új mágiaszterekbe, ahogy a villám csap a vasba. Varázslattal telnek meg a Királyi Mágiaszterek, az uralkodók, érvonalak, nemek szerint. Minden király erőt kap.

Újabb jelenet villan. A Romlás felhői eloszlanak, szétfoszlanak a Királyi Mágiaszterek erejétől, és az uralkodók kiűzik a Romlást országaikból. Az emberek örvendeznek, amikor a sötét ködfelhő elhagyja őket.

Aztán olyasmit látok, amit nagyon jól ismerek... Tavaszföldet. Rózsaszínbe és fehérbe öltözött cseresznyefák tengerében áll egy férfi. Szőke haja göndör, szeme szinte áttetsző zöld, bőre halvány. Városa bejáratánál áll, kezében pálca. Körülötte gyengén lüktet Primoria utolsó, fekete Romlás-fellege.

– Igazi erő vagy – mondja a férfi a felhőnek, és kitarja feléje a karját.

Felsikoltok. Muszáj, hogy valaki meghalljon, muszáj, hogy valaki lássa: nem

mindegyiket semmisítették meg. A Romladás még létezik... Mégpedig Tavaszföld uralkodójában.

– Mondd meg, hogyan menthetem meg őket!

Változik a szín. Évszázadok teltek el. Hannah palotájában vagyok. Hálószoza. Januári városa látható a nyitott erkélyajtóból. A Romladás távoli, elfeledett legenda lett, Télországban már semmi mástól nem félnek, csak Tavaszföldről. Hannah baldachinos ágy mellett térdel, arcán könnyek csorognak.

– Mondd meg, hogyan menthetem meg tőle a népemet! – könyörög. Kihez szól?

Aztán meglátom. Magához szorítja az öklét, benne kis fehér fény ragyog. A medalion van a kezében. Annak könyörög útmutatásért. Vajon más uralkodó is ezt tette? Megtették valaha? Használták mágiaszterüket másra, mint energiaforrásként? Fordultak hozzá tanácsért?

Hannah medalionja meghallgatja a könyörgést, ragyogó fehér zúzmara terjed a királynő kezén. A varázslat belé árad, és abból keletkezik... ez. Mindez a tudás. A múlt, hogy miért töltötték fel varázserővel a Királyi Mágiasztereket, mivel néz szembe Télország valójában, ha megvív Tavaszfölddel.

Legszívesebben összegömbölyödnék, és soha nem mennék el erről a helyről. Itt biztonságban vagyok... Itt nincs Romladás, nincs gonosz, és a szívem belesajdul, amikor arra gondolok, mi vár rám az álmon kívül.

– Meg fogod érteni, hogyan használd mindezt, ha már készen állsz rá – mondja Hannah, mire felriadok. Azt hittem, az álomban csak az ő emlékét látom, nem őt magát, de a királynő rám emeli könnyes szemét, és a torkomat égető zokogás kifakad belőlem. – Most már te vagy ez, Meira. Ébredj fel!

Meleg, villódzó arany fény lüktet szemhéjamon túl, a felettem elhaladó nap sugarai alatt, hunyorgok, fényoszlopok táncolnak a tiszta kék égen. A szél felkavarja a holtszáraz fű, a kiszikkadt föld szagát. Olyan átható a szag, hogy rögtön tudom, hol vagyok: a Rania-síkságon.

Most már te vagy ez.

Behunyom a szememet. Fegyelmezem magamat. Nem akarok sírni. Pedig legszívesebben zokognék, ahogy a Hannah-álom részletei felidéződnek tudatomban. Miért mutatta meg mindezt nekem? Miért nekem?

Azért, mert Sir halott, és Mather elment. Csak én maradtam, csak én nézhetek szembe az ezredévekkel ezelőtt teremtetett gonosszal. Olyan régen teremtetett a rossz, hogy abból az időből mítoszok sem maradtak fenn.

Lassan veszem a levegőt, mélyen a tüdőmbe szívom, nehogy felzokogjak. Ez most nem aggaszthat, most arra kell koncentrálnom, hogy rájöjjek, hol vagyok. Apró

mozdulatonként, lélegzetvételtől lélegzetvételre várva, óvatosan kinyitom a szememet, és megsejlelem a körülöttem levő világot.

Ketrecben vagyok. Farudak vesznek körül, nagy testű, lomha ökör húz. Férfiak haladnak mellettem sorban, mellvértjükön Tavaszföld fekete napját látom. Herod foglya vagyok. Gregg története jut eszembe, az utolsó részletig mindenre emlékszem, kristálytisztán, mintha nem sokkal korábban történt volna. Pedig évek teltek el azóta, hogy visszatért a táborba, megtört katona, aki végignézte felesége halálát. Úgy buktak ki a szavak az ajkán, mintha nem is tudta volna, hogy ő mondja. Csak beszélt és beszélt arról, hogyan ölte meg Herod... Hogyan halt meg a felesége, Crystalla.

Émelygés tör rám, alig tudok a ketrec széléhez mászni, máris sugárban hányom ki azt a kevés ételt, amit még nem sikerült megemésztennem. A farudakba kapaszkodom, zihálva igyekszem visszafojtani könnyeimet, amikor egy túlságosan ismerős árnyék magasodik fölém.

– Jó reggelt, Meira! Bár most már *lady* Meira, ugyebár? Még nem is volt alkalmam gratulálni az eljegyzésedhez. Egy évszaki nőszemélynek sikerült behálóznia egy gazdag Ritmus-herceget! Nem is tudtam, hogy a Ritmus-királyságok már a jótékonykodásig alacsonyodnak.

A ketrec fakerekei alatt elsuhanó füvet figyelem, a kiszáradt növények földszagát és savanyú hányás bűzét érzem. Nem akarom látni Herod csizmás lábát, ahogy a szekérrel lépést tartva mellettem lépdel, ujjai az egyik rúdra fonódnak.

– Felkapaszkodtam egy kicsit a ranglétrán – felelem zihálva, öklendezve, már csak levegőt köhögök fel. Legalább nincs mit kihánynom már. Öklendezés közben nem jelentkezett, de törött bordáim táján iszonyatos fájdalom hasít belém, kénytelen vagyok hanyatt feküdni a ketrec alján. De így sem múlik el teljesen a fájdalom. Orvosságra van szükségem, a kitömött páncélnál jobb rögzítésre. Nem hiszem, hogy itt részesülhetnék ebben a segítségben.

Herod nevet.

– Magasról nagyot lehet esni, mint a jelen helyzet is mutatja.

Behunyom a szememet, a napfény vörös és arany foltokat fest szemhéjamra. Nem adom meg Herodnak azt az örömet, hogy megtörni lásson. Erős leszek.

Az embereknek egykor voltak saját mágiasztereik, azokból merítették erőt. Láttam: kő, medalion, pálca. Ezeket használták. Nem akarok az álmra gondolni, félretolom tudatomból, nem hagyom, hogy még nagyobb aggodalommal mérgezzen, de valami megragadja a figyelmemet, és nem eresztí.

Az embereknek voltak saját mágiasztereik, például kövek...

A kő a zsebemben, amit Mather adott nekem, amiről gyerekkorában hinni akarta, hogy

varázskő. Egy lapis lazuli, amit Télországban bányásztak. Lehetséges, hogy...

Ez örültség!

De semmi vesztenivalóm nincs, ha kipróbálom, ugye?

Még erősebben behunyom a szemem, összeszorítom a szemhéjamat. A lapis lazulira koncentrálok, arra, hogy mi lehet benne. Elképzelem, hogy a kő ereje testembe árad, mellkasom üregében örvénylik, bordáimat életerővel, egészséggel tölti fel.

Semmi nem történik.

Fogcsikorgatva megismétlem, könyörgök a kék kőnek, hogy tegyen valamit, kérem, kérem, segítsen valahogyan, csak egy bordámat forrassza össze, csak egyet...

Valami az oldalamba döf. Erővel. A hirtelen fájdalomtól felszisszenek, nyeldekelve próbálom csillapítani a hányingert. Erős koncentrálásomból Herod kardjának markolata zökkent ki.

– Eleget aludtál! – mordul rám. – Angra ébren, eszméleteden akar látni, ha megérkezünk.

Amint gyomrom megnyugszik, szorosan összezárom ajkamat, testemet a lehető legtávolabb mozdítom Herodtól, és a mozdulattól őrlő fájdalom nyilall a bordáimba. Csillagokat látok, attól félek, hogy hosszú, nagyon hosszú, ájult álomba merülök, és próbálok úgy mozdulni, hogy megszűnjön végre a fájdalom. De nincs megkönnyebbülés. Nem segít varázslat. Ez az egyetlen reménysugár is kihunyt, és ettől még elesettebbnek, még nyomorultabbnak érzem magamat, de nem gondolhatok erre. Ébren kell maradnom. Tudnom kell, milyen veszélyek várnak rám.

Hatalmas varázserő például, amelyhez hasonlót ember még nem látott, nagy, egyetlen uralkodóban lakozó romboló erő. Ha Angra őse kapta ezt a sötét erőt... Vajon nemzedékről nemzedékre öröklődött, mint maguk a Királyi Mágiaszterek? Miért nem terjedt el újra a világban?

Ma már azonban csak néhány varázsenergia-forrás maradt. A Romlás akkor terjedt el, amikor az emberek rosszra használták a varázsenergiát. Talán nincs elég rossz erő ahhoz, hogy Tavaszföld uralkodóján túl terjedjen, ezért benne marad. Belőle, és csak belőle árad ez az erő.

Megborzongok. Nem. Csak Angrában van meg ez a sötétség. Csak abban az emberben, aki ellen évek óta harcolunk, abban a gonosz, szadista szörnyetegben, aki rosszra használja Királyi Mágiaszterét. Csak az ő Királyi Mágiasztere ilyen. Más királyé nem.

Bár Angra sohasem *csak* Angra.

A kerekes ketrec rázkódni kezd, a fűvön gördülés halk, susogó hangja helyett ütemes kopogás és rázkódás jelzi, hogy már kövezett úton haladunk. Felértünk a Feni folyó egyik hídjára. Az egyikre. Mert számos híd köti össze a Rania-síkságot Tavaszfölddel. Keskeny

a híd, ebből arra következtetek, hogy már nem a tavaszföldi sereggel vagyunk. Kiválhattunk a csapatból, hogy gyorsabban érjünk Abrilba, Tavaszföld fővárosába.

Ahogy a ketrec a folyó tavaszföldi oldalán ismét földútra ér, a Rania-síkság kies pusztasága helyett virágzó fák között haladunk. Olyan rózsaszín-fehér virágok nyílnak a fákon, amelyekről apró szirmok szakadnak le, szállnak a levegőben. Tavaszföld erdeje igazán gyönyörű. De romlott szépség. Álarc.

Herod megint hátba vág a kardmarkolattal.

– Ül fel! Már majdnem ott vagyunk!

– Könnyebb mondani, mint megtenni – hebegem, de ekkor újabb ütés ér, a markolat a húsomba döf, és nagy nehezen félig ülő helyzetbe küzdöm magam. Fekete karikák táncolnak szemem előtt a fájdalomtól.

Abril Tavaszföld északnyugati csücskében, Télország közelében van. Nincsenek falvak a főváros környékén, emberi életnek semmi jele nincs a hatalmas kőfalakon kívül. Az örökké virágzó fák között néhány megművelt föld enged csak következtetni arra, hogy itt emberek élnek. Ironikusan békés kép ez egy olyan királyságban, amely minden, csak nem békés.

A ketrec mellett, előtt és után menetelő férfiak kis csoportja a fák között az ösvényről sokkal szélesebb útra ér. Abril falai magasodnak előttünk, árnyékba borítják a környező földeket. Magas, fekete kősorok a rózsaszín-fehér fák mögött. Néhány pillanatig várakozunk csak, majd az egyik kapun át a városba érünk. A részletekre figyelek, görcsösen igyekszem emlékezetembe vésni mindent, el akarom foglalni magamat valamivel, nehogy bele vesszek a gyomrom mélyén lüktető félelembe.

Három- és négyemeletes épületekről Angra zászlaja, sárga háttérben fekete napot ábrázoló lobogó lóg. A magas épületek félelmetes árnyékot vetnek ránk. Piszkos ablakok, résnyire nyitott ajtók mögül fejek bukkannak elő, tekintetek követnek minket, ahogy az utcán haladunk, de embereket nem látok, és nem hallom a városi élet zsidaját. Mintha olyan sokáig szenvedtek volna Angra fullasztó varázsereje alatt, hogy elfelejtettek élni.

Újabb hídon megyünk át, az épületek már kicsit szebbek, az ablakok tisztábbak, a falak festettek, épek. Itt már látok embereket is, körülállnak, nevetik, gúnyolják az újabb télországi foglyot. Királyuk hatalmának újabb bizonyítékát.

A félelem olyan mag, amit ha egyszer elültetnek, megállíthatatlanul elburjánzik.

Sir hangja súgja ezt emlékezetemben. Ki kell rekeszteni a félelmet.

Az utolsó út végén fekete vaskapu áll. Fölötte, a fal ormán katonák járkálnak fel-alá, a kapu melletti toronyból néznek le ránk. Emlékeztető, hogy Tavaszföld királyságát háború hozta létre. A kapun belül hatalmas, zöld udvar tárul fel, az út fekete obszidiánból épített palotához vezet. Távolról is jól látszik, hogy a fekete építőkőben színes vésetek vannak,

zöld borostyánindák, vajsárga és napnyugta-rózsaszín virágok. Tavaszföld a sötétségben. Egyszerre költői és szomorú, milyen jól jelképezi ezt az országot.

A kapu becsukódik mögöttünk, és Herod bólint az embereinek, akik a ketrechez lépnek. Nem kiáltok fel, amikor kirángatnak onnan, bár minden csontom fáj. Olyan döbbenetes kín nyilall belém, hogy testem tehetetlenül elernyed, két ember tart. Bőrömrre verejték és hánypadék száradt, a vékony réteg megrepedezik, ahogy mozdulok, lábamon vágások égnek. De ott vagyok, Angra katonái közé ékelve, teljesen kiszolgáltatva nekik. Tehetetlen vagyok, hasznavehetetlen és... egymagam...

A lapis lazuli még mindig a zsebemben van. Télország egy darabja. Kissé kihúzom magamat, és felszisszenek. Meglehet, egyedül vagyok, meglehet, a kőben nincsen varázserő, de nem vagyok gyenge.

Elindulunk előre... és ekkor... balról valami pendül. Ásó peng a kövön. A hangtól Herod összerezzen, és ez felkelti kíváncsiságomat annyira, hogy odanézzek.

Bárcsak ne tettem volna! Bárcsak ne fordítottam volna arra a fejemet! Bárcsak az Angrától való félelem dermedt gondolattalanságba rántott volna!

Jobbra, a kertben tavaszföldi örök gyűrűjében szürke kőrakást látok... Mélyülő gödröt és... Télországiakat.

Minden megrendül körülöttem, minden gyenge és súlytalan lesz. Három télországi ember. Hófehér hajuk összetapadt a verejtéktől és a sártól, sápadt arcuk beesett. Derékig állnak a földben. Csoda, hogy csontos karjukkal meg tudják tartani az ásót, nemhogy ássanak is vele... Olyan törékenyek, olyan soványak, hogy kísértetnek tűnnek csupán.

Hirtelen feszültség szívja ki a levegőt a tüdőmből. Legszívesebben odakiáltanék nekik, odafutnék hozzájuk, megvinnék az örökkel, biztonságba vinném őket. De nem tehetek mást, csak feléjük fordulva erőtlenül szólok nekik.

Az egyik télországi abbahagyja az ásást. Nő. Felemeli a fejét. Arcán kérges a rászáradt sár. Amikor a pázsit másik oldaláról rám néz, és tekintetünk találkozik, arca felderül. Fénysugár Tavaszföld árnyékában, ettől mély büntudat fog el... Körülbelül velem egyidős.

– Vissza, dolgozni! – üvölt rá az egyik őr, és korbácsot emel. A szíja a lány karjára csap, a nő előrebotlik, de tekintetét nem veszi le rólam, arcán őszinte csodálkozás ragyog.

– Ne! – súgom, ahogy az őr ismét ütésre emeli a korbácsot. – Elég!

Herod közénk lép, hogy ne lássam a télországiakat. A korbács lecsap, Herod pedig olyan közel hajol, hogy csak az arcát látom, semmi mást.

– Tovább! – mordul rám. – Mozgás!

Azzal meglöki az engem tartó katonát. Fényes fekete lépcsőkön haladunk felfelé, a korbács egyre erősebben, egyre gyorsabban üt.

– Elég! – sikoltom, amint belépünk Angra palotájába. – Hagyják abba!

Hátrafordulok, hogy lássam őket, kezemet nyújtom feléjük. És közben... És közben halálos akaraterő támad bennem, hogy segítek nekik. Olyan kemény és olyan gyors, mint a korbácssapások, olyan fényes, mint a lány reménye. A katonák azonban berángatnak a palotába, nem tehetek semmit... És csak azt sikerült elérnem, hogy fáj. Fáj mindenem.

20

AMINT AZ AJTÓ BECSUKÓDIK MÖGÖTTÜNK, a környező várossal való összes kapcsolat megszakad. A palota bezárul körülöttem, mintha kriptában lennék.

Az előcsarnok csillogó fekete obszidiánbarlang, fáklyák vetnek sárga fényt a tükröző sötét felületre, végtelen fénytükröződés játszik a falakon. A fényjátékot csak Tavaszföld előző uralkodóinak portréi szakítják meg, tökéletes rendben sorakoznak. Hosszú, göndör fürtös szőke haját egyik vállán átvető nő ragyogó mosollyal néz a festőre. Halványzöld szemű kisfiú mereng a távolba, szőke fürtjei rakoncátlan-kócosan merednek minden irányba. Ugyanaz a két ember vagy tucatnyi portrén, a háttérben Tavaszföld cseresznyefái, folyók vagy egyszerű kék függöny. A festmények színekavalkádja valahogy nem illik a helyhez, ez a palota csupa sötét. Kik ezek az emberek?

Amikor az egyik festmény sarkában meglátom a festő szignóját, kiszáll belőlem az erő. *Angra Manu*. Ha valóban Angra festette ezeket, akkor a palota külső homlokzata értelmet nyer. Annyira ért a művészethez, hogy Ventralli is büszke lenne rá.

Lehajtom a fejemet, inkább a fekete padlót nézem, mint az élet és színek pezsgését, a boldogságot, amit az a király festett, aki Télországra csak halált hozott.

Az előcsarnok végén nyikorogva nyílik egy ajtó, katona tárja ki előttünk. Pillanatnyi időm sincs, hogy összeszedjem gondolataimat, máris a trónterembe lépünk. Sötét, tágas helyiség, napfény és árnyék művészi arányban. A magas mennyezetbe vágott ablakokon beeső fény körökből álló ösvényként vezet a terem végében lévő emelvényhez. A legnagyobb fénypátszma közvetlenül az emelvényen álló, magas obszidiántrónra vetül, a fényt elnyelő kő a hatalom diszkrét, mégis félelmet keltő jele.

De nem a trón nyeli el a legtöbb fényt... hanem az alak, aki a trónon ül. Az alak, aki szeme elé tartja a kezét, mintha a napfény fájdalmat okozna neki. Akkora pálcát fog, amilyen magas én vagyok.

Annyi évig rettegettem tőle, de még sosem láttam Angrát. Ritkán hagyja el a palotát, ha elhagyja egyáltalán, soha nem vezeti a seregét, soha nem piszkolja be a kezét. Messziről is látom sűrű, szőke hajtömegét, nagyon hasonlít ahhoz a férfihoz, aki Hannah királynő látomásában a sötét Romladást magához ölelte. Kétségtelenül rokonság van köztük, és ettől összerezzenek. Még mindig nem akarom elhinni, hogy látomásomnak valóságalapja van.

A terem közepére érve megállunk. Biztos vagyok abban, hogy Angra hallja, ahogy a szívem a torkomban dobog, kiszagolta rajtam a félelmet abban a pillanatban, amint beléptünk a palotába. Nagyon nagy a csend... Nem hallatszik udvaroncok távoli csoszogása, nem szűrődnek be halk hangok a szomszéd helyiségből. Ez a hamis nyugalom sokkal félelmetesebb, mint ha Angra dühe tombolna. Ő a forgószelel magja, körülötte minden egyre növekvő feszültséggel várja, hogy elszabadul a király örülete.

Herod előlép.

– Királyom... – Hangja visszhangzik az üres trónterem falairól.

Angra nem szól. Herod bólint az öröknek, felnyögök, ahogy vonszolnak. Páncélom csattog a padlón. Képtelen vagyok visszafojtani fájdalmas nyöszörgésemet, a halk hang ide-oda szóródik a falakról.

Herod felnevet. Szórakoztatja a látvány, hogy ott vergődöm az obszidiánpadozaton.

– Télország gyengeségének bizonyítékát hoztam neked.

– A fiút?

Angra hangja metszón figyelmeztet Herod tévedésére. Nem Mather vagyok... És bármennyire is élvezzi Herod, hogy engem gyötörjön, kudarcot vallott.

Halk morgás rezonál a torkában.

– Nem. A tolvajt, aki ellopta a medalion felét.

Csizmás léptek döngnek lefelé az emelvényről, siklanak felém a padlón. Nem mozdulok, kezemet a mellkasomra szorítom, szemem csukva, fejem lehajtva. Sir tanított erre. Ő tanított, mit kell tudnom Angráról, Tavaszföldről.

Ők hoznak döntéseket, ők alakítják a jövődet. Az a titok, hogy megtaláld a módját, hogy úgy is, mindannak ellenére is, önmagad maradj.

Theron szavai jutnak eszembe, a mosolya, szelíd magabiztossága. Ezt a képet dédelgetem magamban, ebbe kapaszkodom... És bármibe, ami segít észben tartanom, hogy Meira vagyok, és ezt senki sem veheti el tőlem.

Angra megáll mellettem. Érzem, hogy ott van. Meleg jelenlét összekuporodott testem mellett. Lehajol, pálcája súlyosan koppan a padlón.

– Sérült – mondja.

A mennydörgő tónus eltűnt hangjából, felettem áthömpölygő suttogás csak.

Kinyitom a szememet. Torkomból kétségbeesett nyöszörgés tör fel.

Ez a férfi nemcsak pontosan úgy néz ki, mint az a király, aki Hannah királynő látomásában szövetséget kötött a Romladással... Ez az ember az a király. Ugyanaz az áttetsző, zöld íriszű szem, ugyanaz a fehér bőr, ugyanaz a ragyogás az arcán, amikor

oldalra billenti a fejét és fogást vált éjfekete ébenfa pálcáján, amelynek csúcsát gömb formájú, elefántcsontfehér mélyedés díszíti. Ez ugyanaz a király.

Hogyan lehetséges ez? Vajon Hannah királynő látomásai frissebbek, mint gondoltam? Nem... Az nem lehet. Hiszen éreztem, milyen régen történt mindaz. De Angra nem tűnik idősebbnek, huszonéves, mint Hannah álmában volt.

Tudom, hogy Angra vezette a támadást Télország ellen tizenhat évvel ezelőtt, amikor elvesztettük királyságunkat, de ez az ember akkor nem lehetett elég idős ahhoz, hogy feldúljon egy országot. Most, hogy belegondolok... Nem tudom, ki volt a király Angra előtt. Sir sosem beszélt Tavaszföld történelméről azon kívül, amit a velünk való háborúról mondott. Az őt körülvevő titok a Romlás része? Sosem hagyja el Tavaszföldet. Sosem jelenik meg a nyilvánosság előtt. Nagyon könnyű elrejteni a hatalmát, a halhatatlanságát a világ elől.

Összeszorítom ajkamat, nehogy nyöszörgés fakadjon ki belőlem, de a sikoltás vágya úgy küzd bennem, mint tüzes paripa a karámban. Ha mindez igaz, mire lehet még képes?

Angra engem néz. Csak néz. Közönyösen. Halványzöld írisze rebben, szőke fürtjei táncolnak, ha mozdul. Ugyanaz a dús, rakoncátlan hajzat, amit a kisfiú portréján láttam. Az is ő volt? Magáról festett portrét? És egy nőről?

Fejét oldalra hajtja, ajka moccan, ahogy engem néz. Nagyon fiatalnak tűnik, nagyon nyugodtnak. Van benne valami, ami jobban megrémít, mint Herod végtelen rosszindulata... Valami nagyon ősi határozottság és türelem. Nyakában, a fekete tunikája fölött ott lóg Hannah királynő medalionjának másik fele.

Alig kapok levegőt. Olyan közel van. A hópehelymintával vésett ezüstszív... Tompa és fénytelen Angra bőréen.

– Szeretnéd, ha meggyógyítanálak? – kérdi hirtelen, sűgva.

Arcomra grimasz rándul, elszakítom tekintetemet a medalionról. Azt akarta, hogy lássam. Azt akarta, hogy tudjam, az ő birtokában van, ahogy én is az ő birtokában vagyok, felesleges és haszontalan. De hallom a kérdését, és a bordáim azt üvöltik: Igen!, de lényem megremeg a sötétben. Várom, hogy minden darabokra hull körülöttem.

Angra közelebb hajol. Örület rebben tekintetében, élvezi, hogy a lába előtt vonaglok.

– Fájdalmaid vannak. Nem akarod, hogy meggyógyítsalak?

– Inkább gyógyítsd meg a télországi lányt – sikerül kimondanom –, akit a katonád megkorbácsolt.

Nincs esélyem folytatni. Angra ujjai a pálcára feszülnek, és lángoló vörösbe borul előttem a világ. Minden egyetlen sikolyba omlik össze, visszhangja a falakon cikázik. Én vagyok az. Én sikoltok, lélegzetelállító fájdalomban ível testem görcsben a padlón. Mellkasom behorpad, minden bordám recseg és hajlik a láthatatlan erő alatt, amely össze

akar zúzni, amely porrá akar törni. Újra sikoltok, mire minden csont a helyére pattan, összeforr. Érzem, hogy gyógyulnak, minden csont csikland, bizsereg, ebből pontosan tudom, hol helyezkednek el a testemben.

Aztán abbamarad ez az érzés, és oldalra gördülök, szám táva, képtelen vagyok megszólalni, képtelen vagyok bármit tenni. A fájdalom közepette újabb bizonyosságra eszmélek, és a félelemtől csak bámulok magam elé. Ha Angra csak olyan király lenne, mint a többiek, és pálcája csupán Királyi Mágiaszter lenne, nem volna képes hatással lenni rám, hiszen nem az ő királyságának népéből való vagyok. Mégis tudja a varázslatát arra használni, hogy megtörjön és meggyógyítson engem... Tehát: biztosan van valami, ami segíti. Valami, aminek sokkal nagyobb ereje van.

Mint a Romladás.

Ez a gondolat olyan, mint az utolsó ütés egy küzdelemben, amely az eszméletlenség felé tántorít. Minden, amit Hannah királynő mutatott nekem... Angra valódi hatalma... Kortalansága...

Valóságos.

– Még mindig azt kívánod, hogy gyógyítsam meg azt a lányt? – kérdi Angra.

Fejemet ingatom. Örvénylő migrénben forog velem a világ.

Angra leengedi a pálcát, hogy fekete gömbjébe lássak.

– Egyike vagy azon keveseknek, akik elmenekültek előlem. Nem lehettél idősebb... Csecsemő voltál.

Kezét fordítja, mire visszatér belém a fájdalom, úgy nehezedik rám, mint csizmatalp az úton mászó bogárra. Apró kortyokban veszek levegőt, és a mennyezeten át beszűrődő fényeket figyelem. *Koncentrálj, Meira! Ne...*

Amikor az első öt bordám elreped, még képes vagyok visszafojtani sikolyomat, de kiszakad torkomon a kín üvöltése, ahogy Angra a többit is eltöri. A sikoly panaszos nyöszörgésbe fullad, ahogy a nyomás egyre nő, a törött bordák kínzó lassúsággal veszik fel eredeti formájukat, s fornak össze.

– Pontosán hogyan volt lehetséges, hogy egy gyereknek sikerült elmenekülnie előlem?

Bordáim újra épek. Verejték csorog le az arcomon, szavaim akadozva buknak ki az ajkamon.

– Két... gyerek... kettő menekült... nem... nem egy.

Újra elfordítja a kezét. Ezúttal gyorsan. Minden csont egyszerre törik el és forr össze, alig néhány pillanat alatt. Csillagokat látok, sötétség és örvénylő fény villózik a szemem előtt.

Angra hirtelen Herodra üvölt:

– Hol a fiú?

Fojtogat a csend, amíg Herod nem válaszol. Aztán megszólal.

– Az embereim üldözőbe vették.

Remény. Remény. Alig kapok levegőt a nagy örömtől. Amíg Mather él, Télország nem veszett el egészen.

Angra megmarkolja a hajamat, kényszerít, hogy nézzek a szemébe.

– Az ellenállásotok összeomlóban van. Csak idő kérdése, és saját kezemmel ölöm meg Hannah fiát is.

Fenyegetésétől a remény fellángol bennem. *Tévedsz, Angra, mert Mather él. És van remény.*

Ám gondolataim forgószelében a remény olyan gyorsan kialszik, ahogy fellángolt... *Sir halott; és ez a háború ádázabb, mint gondoltuk.*

Angra vigyorog.

– Én is így gondoltam.

Keze végigcsúszik az én szörnyű, áruló arcomon, amely megmutatta érzéseimet. Ahogy bőre a bőrömhöz ér, képe elmosódik. Arca eltorzul, a sötétség visszahúzódik, és a trónterem feketesége múlik... egyre világosabb... már tejfehér. Mint amikor Hannah királynő érintett... Emlék jelenik meg lelki szemeim előtt, de ez az emlék nem az enyém.

Hómező húzódik a távolban, fagyos, fehér tökéletesség tiszta éjszakai ég alatt. A hold ezüstösen ragyog a csillagfoltos fekete égen, férfiak és lovak kis csoportjára világol. Az egyik férfi lámpást tart, amelynek fénye Angra testőreinek fekete napos mellvértjére vetül. Ott van maga Angra is, ugyanolyan, mint most, emberei élén, egy óriási csataló nyergében ül. Vastag fekete kabátot visel, pálcája a nyereg mellett, külön tartóban...

Angra ekkor lerántja kezét az arcomról.

– Te... mit...

Nézem, csak nézem, szám félig nyitva. Tudatom mélyén egy hang sürget, hogy mozduljak, ragadjam meg Angra kezét olyan erővel, amelyet nem is feltételeztem volna magamról. A kép visszatér, már sokkal erősebb, mintha ott állnék Angra mellett Télország mezején.

Lovak patái dobognak a távolban, három lovas közelít felénk. Megállnak, körülöttünk a mezőn nincs más, csak végtelen hó, és ez a titkos találkozó Tavaszföld és Télország között. Hannah előreléptet, és leszáll a lóról. Ruhája fölött csak vérvörös köpönyeget visel. A vérvörös a fehér havon döbbenetes kontraszt.

– Köszönöm, hogy eljött.

Angra lova rúgkapál a kimondatlan feszültségtől. Hannah mellett fegyveres testőrök állnak, készek bármelyik pillanatban királynőjük védelmére kelni, míg Angra emberei sűrűn, lopva pillantanak királyukra, várják a támadás jelét. De Angra egyik lábát lazán átveti a nyereg fölött, és ő is leszáll a lóról.

– Hogyan is mondhattam volna nemet önnek, felség? Különösen miután megkaptam felettébb kecsegtető üzenetét – szól Angra, azzal egy lépést tesz előre. Fekete köpönyege suhog a havon. – Azt írta, visszautasíthatatlan ajánlata van.

Hannah nem veszi ki a kezét köpenye alól. Felnéz. Kék szeme fénylik a gyenge holdsugárban.

– Életemet a népemért.

Angra arcán döbbenet villan.

– Ne beszéljen nekem rébuszokban. Mi az ajánlat?

A medalion féhéren vibrál Hannah nyakában, mielőtt a királynő megszólal. Hangja határozott és magabiztos.

– Hagyom, hogy megsemmisítse Télország mágiaszterét, és megöljön. Hagyom, hogy véget vessen Télország uralkodó dinasztiájának.

– Ha? – kérdi Angra gúnyosan.

– Ha Tavaszföld hadserege soha többé nem teszi be a lábát Télország területére.

Angra vigyorog. Ettől feláll a szőr a hátamon.

– Ennek ugye semmi köze ahhoz, hogy milyen kevés embere maradt? Pontosan tudom, hogy legutóbbi csatánk következtében Télország meggyengült. Azt azonban soha nem gondoltam volna, hogy ez ilyen kétségbeesésbe kergeti önt. Szeretné rögtön teljesíteni ajánlatában tett ígéretét?

Angra tört ránt, a pengét Hannah nyakához nyomja. Az egész olyan gyorsan történik, hogy alig észlelem. A királynő testőrei előrelendülnek, Angra emberei készenlétben állnak. De egyik uralkodó sem mozdul, ott állnak dermedten, egymással szemben, Hannah nyakánál tőr.

A királynő int a mögötte állóknak, mire azok visszahúzódnak.

– Igen – feleli suttogva. – Igen – ismétli halkan a királynő, és a férfiak lélegzete eláll. Igen? Hagyja, hogy Angra most megölje? De Hannah királynő arcán nem látszik félelem, így sem, hogy Angra tőre egy pillanat alatt elmetszheti a nyakát. – Ez azt jelenti, hogy megegyeztünk?

– Igen. De azon gondolkodom, felség, mennyire terjed ki az ajánlata – szól Angra, azzal a tört tenyerébe simítva hátralép. Tekintete a királynő testére siklik, hasán időzik, arcán derű árad szét. – Még nem tudja, ugye?

Hannah keze megmozdul a köpönyeg alatt, tenyerét a hasára simítja, az ajka zavartan megnyílik.

– Megegyeztünk, Angra. Véget vethetünk ennek!

Angra visszaül lovára.

– Megegyeztünk.

– Akkor öljön meg. Törje ketté a medalliont, és öljön meg. Vessünk véget ennek!

Hannah már könnyörög, vörös köpönyege dúsan hullámszik körülötte, ahogy a másik felé lép a havon.

– Ne aggódjon, felség! – szól Angra. Lenéz rá, zöld szeme villan. – Elfogadtam az ajánlatot. De akkor fogom megsemmisíteni önt, amikor a legalkalmasabbnak látom. Amikor a legnagyobb fájdalmat okozom önnek.

Hannah elkomorul.

– Ezt hogy érti?

Angra vigyorog.

– Nem ön a dinasztia utolsó tagja.

Azzal elvágat a csillogó hómezőn. Katonái szorosan a nyomában.

21

HANNAH MEGADTA MAGÁT.

Az igazság úgy fáj, hogy minden lélegzetvétel maga a kín. Hannah átadta magát Angrának. Bithai kertjében, a bál éjszakáján Noam olyan biztos volt abban, hogy a királynő megadta magát, Mather pedig ugyanolyan biztos állította, hogy a végsőig harcolt Angra ellen. De Noamnak volt igaza. Hannah valóban megadta magát... De nem úgy, ahogy Angra akarta. Áldozat volt, nem tehetetlen megadás. Olyan áldozat, amelyet Mather próbált meghozni értük.

Mondd meg, hogyan menthetem meg őket!

Álmomban Hannah a mágiaszterét kérte, mutassa meg, hogyan mentheti meg a népét. Ezt a tanácsot kapta? Hogy az egyetlen lehetőség az, ha meghal értük? De nem tudta, hogy várandós, és hogy Télország királyi házának megsemmisítése azt jelenti, hogy a fiát is meg kell gyilkolni.

Angra pálcája süvít a levegőben, arcomba csapódik, fejem a padlóra koppan, a fájdalom delejes ujjai szorítják.

– Mágiát hozott a palotámba, tábornok!

Hangja csattan a levegőben, mint a katona korbácsa.

Mágia? Jeges rémület hasít belém... Rémület, hogy Angra elveszi tőlem, akármilyen varázserőforrás van nálam, rémület, hogy egyáltalán ilyen van nálam. A kő? Hannah? Akármilyen is az, hogyan használom? Hannah azt mondta, nem szólhat hozzám, ha Tavaszföldön leszek, hogy Angra fekete mágiával figyeli minden mozdulatomat. Akkor mégis a lapis lazuli volt?

Herod rekedtes hangon felnevet.

– Mágia? Ez a nőszemély teljesen ártalmatlan.

Angra Herod felé lendíti a pálcáját, mire Herod a padlóra nyeklik. Tavaszföld királya heves mozdulattal felém fordul.

– Akármilyen varázslatmaradék van nálad, nincs szerencséd, te lány – förmed rám, azzal hozzám lép, és durván talpra ránt. Vigyáz, hogy csak páncélomat érintse, a bőrömhöz ne érjen. – A te legyengített varázslatod itt nem győzhet.

Angra nem elégedett volna meg azzal, hogy kiirtja Télország királyi dinasztiáját, kettétöri a medalliont, megöli Hannah királynőt és Mather herceget, és hagyja, hogy mi, akik életben maradtunk, éljük tovább az életünket. Nem elégedett volna meg addig, amíg mindannyian oda nem kerülünk, ahol most vagyunk: amíg mind az ő rabszolgái nem leszünk. Nem elégedett volna meg addig, amíg Tavaszföld nem taposhat Télország holttestén. Még Hannah királynő áldozata sem változtatott volna semmin. De miért? Miért volt ez az egész?

– Mit akar tőlünk? – szalad ki számon a kérdés remegő, gyenge hangon.

Angra elenged, egy lépést hátrál.

– Hatalmat. Erőt – feleli, mintha az mindent megmagyarázna.

Fejemet ingatom, erősen küzdök, hogy ne essem össze zokogva.

– Hiszen Télországnak nincs hatalma. Nincs ereje. Semmivé lettünk.

Angra csücsörítve szól hozzám, mintha hisztis kisgyerek lennék.

– Télország nem fog az utamba állni – súgja, félig magának. Bólint Herodnak, mielőtt megfejthetném értelmetlen szavait. Ugyan miként állhatnánk mi bárminek az útjában?

Őrült. Nincs ok arra, amit tett. Nincs magyarázat. Semmit nem tehetünk, ami tetszene neki. És ez a tudat mindent sokkal félelmetesebbé tesz, mert azt jelenti, hogy a tőle eredő borzalmaknak sosem lesz vég. Nincs szelence, amibe el lehetne zárni, nincs mód, hogy előre lássuk, mit fog tenni.

Csak nézni akarja, ahogy kivérzünk.

– Szedd le róla a páncélt! – utasítja Herodot. – Vegyél el tőle mindent!

Hátrahőkölök, amint Herod feláll. Megragadja a karomat; arca vöröslök, szájából nyál fröccsen. Veszett kutya Angra pórázán. Hajamba fúrja az arcát, lehelete forró és bűzös a

csatától, a Tavaszföldre való hosszú meneteléstől.

– Most megmutatom neked, hol a helyed – mordul Herod. Kifűzi páncélmát, letépi rólam a válltörmést, a párnázatot, és behorpadt fém csörren Angra padlójára. Egy szál foltos pamut alsóingben, kopott bőrszíj tartotta rongyos nadrágban, elnyűtt csizmában állok ott. Nem is fogtam fel, hogy milyen erőt adott nekem az, hogy egy réteg fém volt köztem és Herod között. Térdem összecsuklik, zsigereim örvényként háborognak.

Meg fogja találni nálam a követ. El fogja venni tőlem. És aztán megsemmisít.

Herod ujjai a nyakamon matatnak, karomon, lefelé csusszan testemen, ahogy végigmotoz. Ujjai nyomában zsibbadt bénulás... egészen addig, amíg a lapis lazuli fölé nem ér.

– Ne... – Testem önkéntelenül összerezzen.

Herod gúnyosan vigyorog rám, és kiveszi a követ. Előrevetődöm, öklöm a levegőben siklik, de ő könnyen elhajol kimerült próbálkozásom elől, és hátralök. Tompa puffanással terülök el az obszidiánpadlón, fájdalom nyilall a könyökömbbe, csípőmbbe.

De nem a fájdalomra figyelek, hanem arra, hogy Herod meggondolatlanul az emelvény felé hajítja a lapis lazulit, ahol az a gazdája lábánál csörrenve megáll. Csak annyit tudok tenni, hogy nézem, nézem a követ, ragyogó kékségét, és arra a napra gondolok, amikor Mather nekem adta. Milyen bizonyos volt benne, hogy elveszett királyságunk emlékének nálam kell lennie. Sosem köszöntem meg neki. Nem eléggé.

Belsőm felbolydul, ahogy Angra ujjai a kőre tapadnak; egy pillanatra behunyja a szemét, mintha a varázslatot igyekezne magába szívni. Rám néz, gúnyos mosolyra fakad.

– Ez volt a mágia, lány? – kérdi. – Mert ha igen, már üres. És ha nem ezt használtad, hidd el, megtalálom a forrást, és kitepem belőled.

Szavaira elmúlik a rémületem. Nem mágikus tárgy? Mégis Hannah szólt hozzám? Egy utolsó látomást küldött rám, mielőtt magamra hagyna Tavaszföldön? A magány terjed bennem, átvág minden idegszálamon. Szörnyű űr tátong körülöttem, visszafojtom a zokogásomat.

A történelem, a múlt, akármi is a Romlás, amitől Hannah fél... Nem számít már. Mert elveszett... A maradéka is Angra kezében van... Teljes erőből markolja a kis, kék követ. Már semmi sem maradt, semmi nem segít nekem.

Herod felkap a földről, tekintetéből azt olvasom ki, hogy még nem végzett... Nem szabadulok tőle ilyen könnyen.

Lélegezz, Meira! Ne gondolkozz, ne elemezz, ne is reagálj!

Angra visszaül a trónjára.

– Ne most, tábornok! – adja ki a parancsot, és megdermedek, mintha tudnám, mit fog

mondani. Mert tudom. Ugye tudom? Tudtam azóta, hogy betettem a lábamat Abril városába.

– Vidd a többiekhez! – mordul Angra. – Azt akarom, hogy megtörjék, mielőtt megteszed.

Herod megáll mellettem, csalódottsága beléfojtja a szót, ahogy hátraperdít, és két őrlindít a sötét előcsarnokon át.

Az alkonyati égbolt fényes nappalnak tűnik Angra palotájához képest, hiába árad fentről fény a trónterembe, hiába közeleg a sötétség. Pislogok a hirtelen fényben, és legnagyobb döbbenetemre azt veszem észre, hogy a télországi rabszolgák már nincsenek az udvaron. Csak az ásók maradtak ott, nyelvük kiáll a földből. Úgy érzem, hamarosan megtudom, hová vitték őket.

– Tegyétek be a többiek közé! Ó, és Meira...

Megyek, csak megyek a kövezett ösvényen, testem minden lépésnél megremeg. Csontjaim összeforrtak, meggyógyultam, de Angra varázslatától gyenge lábakon állok, minden lépésnél remegek, mint falevél a szélben.

– Hamarosan találkozunk! – kiált utánam Herod. – Nagyon is hamar!

Harsányan nevet, hangja halkul, ahogy visszatér a palotába. Az ajtó becsapódik utána, és izmaimban kissé enyhül a feszültség. Elment. Egyelőre.

Az örök Abril nyomornegyedein át vezetnek. Minél messzebbre jutunk ezen a szerencsétlen környéken, az épületek annál silányabbak. Ablakaik, ajtóik roskatagok, az utcasarkokon búzló szemét. Tavaszföld lakosai néznek minket, ahogy elhaladunk előttük, mellettük, vigyorogva szemlélik a legújabb télországi foglyot. De milyen életük van! Roskadozó házak, maszatos képű gyerekek. Hogyan lehetnek büszkék arra, hogy feldúltak egy királyságot, ha a királyuk a saját népével nem törődik?

Végeláthatatlan szögesdrótakadályhoz érünk. A magas fal választja el a várost a... Csak feltételezni tudom, hogy ez...

– A télországiak munkatábora. Hazaértél – mordul az egyik őrl, azzal kinyitja a kaput.

Minden erőmet össze kell szednem, hogy tovább tudjak menni. Egyik lábamat gépiesen teszem a másik után, ahogy a kapu becsukódik mögöttünk. Nem is épületek vannak a táborban, hanem cellák. Pontosan, ahogy Herod megmondta. Három szilárd fal, tető és rácsos ajtó. Kicsi, zsúfolt, és egymás fölött vannak, mint a téglák. Némelyik ilyen cella lakatlan, de a legtöbben üres tekintettel maguk elé bámuló télországi foglyok vannak. Semmi nem érdekli őket. Miért is érdekelné őket bármi? Angra minden kíváncsiságot kivet belőlük, itt hagyja őket rothadni ezekben a nyomorúságos kalyibákban, amíg munkaerejükre szüksége van.

A katonák végiglökdösnek a ketrecek hosszú sora előtt. Por tapad csizmámra, szél sivít

a fülembé. Hosszú-hosszú sorokban állnak a ketrecek, olyan sok, hogy a gyomromat megint hányinger háborgatja.

Tavaszföldön még három ilyen tábor van. Angra valóban börtöntáborokba vetette egy egész királyság lakosságát. Áldozataival nem is bánhatna rosszabbul, mint hogy rabszolgaként tartja őket. Gyerekként soha nem tudtam elképzelni... Olyan rengeteg ember elzárva... De most...

Hogyan történhetett ez?

Az örök belöknek a sor alján egy üres cellába. Semmi nincs odabent, se étel, se priccs, semmi bútor. Csak egy poros hely, ahonnan a velem szemben levő cellasorra látok.

– Ne helyezd magad kényelembe – szól az őr, azzal maga elé köp. – Visszajövünk érted.

A rácsokon túlról komoran nézek, ujjaim a vason.

– Próbálkozzatok csak! – mormogom, de már nincsenek ott. A legújabb télországi foglyot már elfelejtették. Egyedül vagyok. És nem kell a nyelvemre harapni, erősnek maradni vagy nem engedni, hogy lássák: megtörtem. Ez a szomorú szabadság tör rám, és minden, ami történt, minden, amit éreztem, a torkomban bugyborékol. A falig hátrálok, leülök, felhúrom térdemet, rátámasztom a homlokomat. A velem szemben levő télországiak figyelnek. Csodálkoznak, mutogatnak rám, és sugdolóznak. *Az ott odakint élt, míg mi itt voltunk. Miért nem mentettek meg minket?*

Azért, mert kudarcot vallottunk. Mert hagytam, hogy Sir meghaljon, mert egyetlen szövetségesünk éppen a saját királyságát gyalázza meg. Mert Hannah medalionjának csak a fele van nálunk, és azt is csak most sikerült megszereznünk. Mert Angra hatalma sokkal nagyobb, mint gondoltuk.

A vállam megremeg, igyekszem összeszedni magam, nem akarom, hogy zokogás rázza a testemet. Sir másra tanított; arra, hogy legyen tartásom, de már nincs erőm nyugalmat színlelni. Mather mindig, minden körülmények között képes volt elrejtetni az érzelmeit. Ha Mather szökésben van, ha Theron és Bithai elesett, és Angra olyan őszög és gonosz, mint Hannah mondta... Akkor valószínűleg itt halok meg.

Hangtalan sikoly szakad ki belőlem, combomon siklik lefelé. Megragadom a hajamat, és csavarom, csavarom. Nem. Ennek nem így kéne végződnie...

Kattan a zár cellám rácsán, de már nem tud érdekelni. Hadd jöjjön értem Angra. Vagy Herod. Semmit nem tudnak már elvenni tőlem. Csoszogás. Az ajtó újra becsukódik. Valaki van mellettem a cellában.

Eltelik egy másodperc. Kettő. Akárki is az, letérdel mellém. Nem nyitom ki a szememet, térdem sötétségében szipogok, és egész testem összerezzen, amikor kéz érinti a vállamat.

Felnézek. Azok a télországiak vannak bent velem, akiket a palotában láttam. Két férfi

és a lány, akit megkorbácsoltak a kiásott gödörnél. Karján ott a korbácsütések nyoma: alvadt vérrel borított cikcakkos sebvonalak. De mosolyog, vigasztaló mosollyal néz rám, szemében, mélyen a horzsolásokon és sebeken túl fény ragyog.

Fél tálka ételt tesz elém a földre, néz, csak néz.

– Hát itt vagy! – szólal meg sűgva, mintha ő is annyira megdöbbenne ettől, mint én magam. Mintha valami álom vált volna valóra, és attól tartana, hogy ha nem mondja ki hangosan, akkor eltűnök.

A két férfi mögötte ül, engem néznek, testük sebzett, tekintetükben az érdeklődés tompa fénye világol, ahogy az ételt kortyolják a tálkából. Ők óvatosabbak velem, mint a lány, de az élet súlya még jobban nyomja őket.

Mély levegőt veszek, kifújom. Még mindig képtelen vagyok elhinni, hogy a lány valóban megérintett engem. Ez valóság. Itt vannak és élnek. Messziről is keserű látvány volt, nehéz elhinni, hogy így élnek... De ez... Lehetetlen.

A lány nem szól többet. Leül mellém, a csípőnk összeér, átöleli a vállamat. Olyan sovány, hogy attól tartok, összetörik, ha hozzáérek. De csak ülünk egymás mellett szótlanul, a férfiak a rácsokon néznek kifelé, a lány engem támogat, vagy én támogatom őt.

Ahogy a napfény lassan sötétségbe halványul a tábor felett, egy kis hang kezd rezonálni a tudatom mélyén, és ettől a borzalom már nem tűnik olyan mindent lehetetlenné tevően kilátástalannak.

Meg fogod érteni, hogyan használd mindezt, ha már készen állsz rá.

Hannah volt. Valóban Hannah szólt hozzám. Mintha fontosnak tartotta volna elmondani nekem, mi történt a múltban, mintha segíteni akart volna, hogy rájöjsek valamire... Vagyis... Lehet, hogy mégis van ebből kiút, lehet, hogy mégis győzhetünk.

A lány megmoccan. Alszik. Feje a vállamon, lassan, egyenletesen lélegzik. Fejéhez hajtom a fejem, és behunyom a szemem.

Sir és Mather és Theron talán elveszettek, de a télországiak nem vesztek el. Amíg ők élnek, nem vagyok teljesen egyedül.

22

AZON AZ ÉJSZAKÁN tűnő, bizonytalan álmok mohó hullámai szívnek magukba. Elmosódott, alig érzékelhető, lélek nélküli arcok a múltamból és sötétség, csupa sötétség. Abból a sötétségből szörnyek törnek elő, karmos ujjaikkal, véres fogaikkal kapnak torkom felé...

Hirtelen felriadok, minden idegszálam megfeszül. De nincsenek szörnyek a közelben. A cellában legalábbis.

Szörnyű rémületem kissé csillapul, amikor azt látom, hogy három ember néz rám. Két férfi, mindketten legalább tíz évvel idősebbek nálam, és a lány. Beesett, sápadt arcából kitűnik csillogó kék szeme, úgy néz rám, mintha egész élettörténetemet látná a homlokomra írva.

– Nessa vagyok – mondja, és hátramutat. – Conall és Garrigan, a bátyáim.

Garrigan biccent, de Conall csak néz.

Arckifejezése élénk ellentéte annak, ahogy Nessa néz engem. Nessa nyitott és segítőkész, Conall zárkózott, és határozott véleménye van. Mégpedig úgy tűnik, az a határozott véleménye, hogy ugyanolyan veszélyt jelentek rájuk, mint a ketreceink körül járőröző tavaszföldi katonák.

Reggel van.

Felugrom, hátamat végighorzsolja a fal. Vajon Angra értem küldet? Hagyja, hogy Herod addig kínozzon, amíg megtörök? Amíg megadom magamat? Amíg kínomban megered a nyelvem, és mindent elmondok az elmúlt tizenhat évről? Mellkasom katlanforró, a hőség kiszorítja tüdőmből a levegőt.

– Meira vagyok – sikerül kimondanom. Nyelvemet mintha száraz homok borítaná, tekintetem Nessa és a padló között cikázik. Várom, hogy a katonák betörjenek, és kirángassanak engem...

– Ha az lenne a szándékuk, hogy hamar elővesznek, nem is hoztak volna ide – szólal meg Garrigan.

Benne is megvan Conall bizalmatlansága, de nem oly nagy mértékben. Mintha kissé meglágyulna irántam. Igyekszik kedves lenni velem, amennyire lehet.

– Honnan tudod?! – csattan fel Conall, az ajtót nézve.

– Onnan, ahonnan én – feleli Nessa büszkén, azzal megfogja a kezemet. – Nem véletlenül van itt.

Conall furcsa, rosszálló pillantást vet rám, mintha én készítettem volna Nessát arra, hogy azt mondja, amit mondott. Azonban nincs erőm elvonni kezemet a kezéből, szükségem van erre a kis vigaszra, és nézem, csak nézem Conallt, egészen addig, míg elkapja a tekintetét, nagy lendülettel hátrafordul, és újra a rácsot figyeli.

– Honnan jöttél? – kérdi Nessa olyan nagy érdeklődéssel, mintha már érkezésem óta tartogatta volna ezt a kérdést. – Télországból? Nem... Persze hogy nem onnan. Azt mondják, már nem él ott senki. Egy másik Évszak-királyságból?

– Mielőtt ide jöttem, Cordellben voltam – felelem.

Conall olyan pillantást vet rám, hogy büntudatom van, amiért Nessával beszélgetek, hogy minden szó, amit mondok, csak megerősíti a lány lassan növekvő reményét. Nessa

még mindig kissé óvatosan néz rám, de ahogy a szeme csillan... Gyönyörű. Nehéz megállni, hogy az ember ne akarjon örömet szerezni neki. Ez az egy szó felvidította.

– Cordell... – ismétli, azzal elengedi a kezemet, és Garriganre néz. – Az egy Ritmuskirályság, ugye?

Garrigan ajka mosolyra húzódik, egész arca mosolyog, látszik rajta, hogy ez ritka alkalom.

– A mi Nessánk egy napon még világutazó lesz – mondja, és lehetetlen nem észrevenni, milyen büszkeség van benne. Büszke a kishúgára, arra, hogy még képes a rácsokon túli világról álmodni.

– Vagy varrónő – helyesbít Nessa. Elpirul. A röpke boldogság, amit sikerült megtartania magában, elillan, szomorú vállvonással néz rám. – Mint anyánk.

– Hallgass! – mordul Conall. Figyelmeztet. Mert abban a pillanatban kulcs csörren az ajtóban.

Testemet a hátsó falhoz szorítom. Bármennyire is igyekezett Nessa és Garrigan megnyugtanni, bármennyire beletörődtem tegnap éjjel a gondolatba, hogy Angra értem jön, a félelem így is összeszorítja a gyomromat. Az életösztön apró rezzenése, amit lehetetlen teljesen elnyomni. Nem vihetnek el. Addig nem, amíg... rá nem jövök... valamire. Rá kell jönnöm. Ki kell találni valamit, hogy megmeneküljek a lassú haláltól, amit Angra nekem szán... Valahogy segítenem kell a többieknek, hogy elkerüljék ezt a sorsot.

Az ajtó nagy lendülettel kinyílik. Conall és Garrigan kivonulnak a napfényre. Nessa megfogja a kezemet.

– Ne félj! – súgja, és int, hogy menjek előre. – Minden rendben lesz. Minden...

– Hé, te! – fordul felém egy katona, aki Conallre és Garriganre üvöltött. Nézi, ahogy előlépek a ketrecből, tekintete sötét, mohó. Gyomrom összeszorul a félelemtől, az undortól.

A katona azonban csak bólint az út vége felé, ahol a ketreceikből kiengedett télországiak sorakoznak.

– Egyelőre a többiekhez!

Megkönnyebbülés vesz rajtam erőt. Angra nem küldetett ma értem.

Nessa magával húz, és ekkor... Olyan döbbenet tör rám, mintha egész éjszaka a ketreccünk előtt ólálkodott volna, hogy most lecsapjon.

Először látok télországiakat Abril munkatáborában. Munkatáborban egyáltalán.

Egyre több télországi csatlakozik hozzánk a ketrecek második szintjéről, rendezetlen csoportokban állnak, várják, hogy megindítsák a menetet, aztán por száll fel a csoszogó

talpak alól. Többtucatnyi ember vánszorog előre, ócska rongyokba öltözött törékeny testek. Gyerekek is. Ha Angra egyszerűen le akarta volna mészárolni Télország teljes lakosságát, már régen megtette volna... Az lett volna a kegyesebb sors. De inkább itt tartja őket bezárva, hagyja, hogy családok alakuljanak ki, nemzedékek nőjenek fel fogságban. Kegyetlen győzelem, lélektelen erőszak elpusztítani egy népet... De még kegyetlenebb, ha úgy pusztítják el a népet, hogy családjaikat teszik tönkre.

Télországi gyerekek néznek rám közönyös tekintettel szüleik mellől. Arcukon látszik, megtanulták, hogy ne mutassanak gyengeséget. A gyengeséget kihasználják, annyira kihasználják, hogy az ember a végén már nem képes másra, csak üvölt az ilyen élet igazságtalanságán. Milyen élet az, ha az embereknek egymásra rakott ketrecekben kell élniük, ha olyan helyen nőnek fel, ahol nem is tekintik őket embernek? Milyen élet az, ahol az ember kínzások közepette várja, hogy eljöjjön a huszonöt legendás túlélő, és mindenkit megmentsen?

Egy nőt pillantok meg, tekintetünk találkozik. Annyi idős lehet, mint Dendera. Felső ajka vicsorral moccan, összerezzenek. Mellette egy férfi ugyanígy tesz, és mellette még egy... Olyan sok gúnyos pillantással találkozom, hogy nem érzem magam nagyobb biztonságban köztük, mint Angra palotájában.

Nyomorultul érzem magam, forró hullámokban tör rám az undor. Undorodom magamtól, az életüktől, mindentől, ami a királyságunkkal történt. *Mennyi ideig remélték, hogy megmentjük őket, és mikor hagytak fel a reménnyel? Milyen hamar verte ki belőlük Angra a menekülés reményét?*

Milyen hamar fogja belőlem kivenni ugyanezt a reményt?

Körülnézek, arcukat figyelem, tizenhat évnyi szenvedésüket látom... Mit tehettem volna, hogy megakadályozzam mindezt? Mit tehetett volna *bárki közülünk*? Sir vagy Allyson vagy Mather vagy bárki? Túl nehéz... A sebek túl mélyek.

Katona csap korbáccsal a tömegbe, néhány lassúbb léptű télországi fogoly a földre rogy. Egy idős nő, két öregember. Karjukon vörös csík látszik, de mi csak megyünk tovább, a félelem áramlata ragad minket magával. Szembe kéne szállnunk a katonákkal, akik a földre korbácsolták társainkat, ki kéne állnunk honfitársainkért, az igazságtalanság ellen, amit Tavaszföld elkövetett.

Sok mindent kellett volna tennünk.

Nessa két tenyere közé szorítja a kezemet. Ő nem hagyott fel a reménnyel, és minden aggodalma elhalványul a hite mellett. Szinte el tudom viselni a többiek gúnyos pillantását, lesajnáló vigyorait. Dühük teljesen érthető, el tudom fogadni. De Nessa...

Én is így néztem Sirre?

A kérdés tudatomba rebben, ez a szófüzér a torkomra feszül, kiszorítja tüdőmből a levegőt. Minden menekült így tekintett Sirre, ugye? Ő volt a mi reménységünk forrása. Ő

volt a jelzőtűz, amelynek fénye népünk felszabadítására, királyságunk visszaszerzésére vezet minket.

És meghalt. Csak úgy. Reményünk egy hirtelen, vigyázatlan pillanatban semmivé lett.

Megremegek a gondolattól, árnyéka a tudatomra vetül, minden porcikám fáj és megvonaglik. Nem lehetek Nessa reménye. Nem hagyhatom, hogy azt higgye, többre vagyok képes, mint bárki más, mert én is ugyanolyan könnyen meghalhatok. Nem tehetem meg vele azt, amit Sir tett velem.

A kapu előtt megállunk. Nagy a tömeg. Katonák szelektálnak minket, kiválogatják, ki melyik munkahelyre, a város melyik pontjára menjen.

– A fivéreimet és engem a palotakertbe visznek – súgja Nessa, kezemet megszorítva. – Nem tudom, te hová kerülsz. Azt sem tudom...

Kényszeredett mosollyal nézek rá.

– Mindegy.

Nessa ajka megrezzen. Bólint.

Néhány perc múlva már a sor elején vagyunk. Conall és Garrigan mordulva közlik a számokat a katonákkal. F-3219 és F-3218. Itt nincsenek nevek. Angra mindent elvett tőlük: a hazájukat, az otthonukat, az életüket. Miért éppen a nevüket hagyta volna meg?

A katona a palotába rendelt csoporthoz parancsolja őket. Nessa nem akarja elengedni a kezemet. Együtt lépünk ugyanazon katona elé.

– F-2072 – mondja, a katona pedig ellenőrzi a listán.

– Palota – mondja, aztán rám pillant. Hunyorogva néz. Furcsa látvány lehetek Nessa mellett. Túl egészséges vagyok. Túl jól táplált. Megnézi a listát, homlokát ráncolja.

– Angra valami különleges feladatot talált neked – közli. – A falhoz, M-19.

M-19. M... mint menekült? A 19. menekült. Mert én leszek a tizenkilencedik télországi menekült, akit Angra megöl. Herod talán látta, hogy Sir meghal Bithai városa alatt, ő volt a tizennyolcadik. Gregg és Crystalla a tizenhetedik és a tizenhatodik.

Nessa elvezet a katona mellett az elkülönített csoporthoz. Amikor egy kisebb csoport mögé érünk, és a katona nem lát, a fülemhez hajol.

– A falhoz küldik azokat, akiket erőn felül meg akarnak dolgoztatni – súgja, azzal újra megszorítja a kezemet. – Dolgozz, de ne erőltessd meg magad... Csak csinálj úgy, mintha nagyon keményen dolgoznál. Talán sikerül megúsznod, hogy ne...

– Nessa... – csitítom, elhallgattatom. Aggodalma fáj. Nem hiszem, hogy teljesíteni tudnám a velem szemben támasztott elvárásait.

– Nem azért jöttél ide, hogy meghalj – súgja. Kérdés és reménytelen kijelentés egyben.

Behunyom a szememet. *Miért jöttem ide?*

Conall megérinti Nessa vállát.

– Indulunk.

Nessa elhúzódik, továbblép, beáll Garrigan mellé. Lélegzetem elakad, amikor Conall árnyéka megmozdul, szikár alakja fölém magasodik.

Nessa már hallótávolságon kívül van, amikor komoran hozzáteszi:

– Szökni próbáltunk. Kerítést másztunk, örökkel vívtunk meg, fal alatt ástunk. Semmi eredmény. Csak még több halál. Az utolsók, akik idejöttek, menekítést ígértek, de eltűntek, mielőtt bármit tehettek volna. Úgy viselkedtek, mintha nem próbáltunk volna már meg mindent, hogy kiszabaduljunk. Nessa hetekig sírt, amikor a reményünk velük együtt eltűnt. Nem akarom még egyszer abban az állapotban látni.

Gregg és Crystalla. Minden arcizmom összerándul.

– Nem akarom, hogy még egyszer át kelljen élnie.

– Az, hogy te mit akarsz, itt nem számít. Minél előbb belátod, annál jobb.

– Tudom.

Conall szemöldöke gúnyosan rebben.

– Sok szerencsét, M-19!

Azzal megfordul, és az öccse meg a húga mellett beáll a palotakertbe induló csapatba. Nem néz vissza, nem érdekli, hogy egyedül állok a tűző napon. Miért is érdekelné? Hiszen én csak egy tizenhat éves lány vagyok. Mások helyében én sem hinnék magamban. De amint Nessa elindul az úton a csoporttal, visszanéz. Remény csillan a tekintetében.

Talán éppen ezt akarta Angra. Hogy hamis reményt öntsek beléjük, hogy lázadást szítsak, és akkor ő még jobban megalázhathatja, megbüntetheti őket. Hogy a szökés lehetőségével kecsegtessem őket, és aztán előttük, a szemük láttára ölhessen meg.

De nem számít, mit akar Angra. Conallnek igaza volt. Az sem számít többé, hogy én mit akarok. Most csak a túlélés számít, semmi más.

Katonák vezetnek minket Abril déli külvárosába, majd egy kis kapun át elhagyjuk a várost. Annyira más világba jutunk, hogy a döbbenettől kénytelen vagyok megállni, mély levegőt venni.

Fal áll előttünk, fekete sziklatömeg nyúlik egy Abriltól kiindulóan tarra vágott erdőterületre. A tájon cseresznyefák csonkjai húzódnak, ezen a helyen fog megépülni Angra városának új negyede. A rönkök, a sár és a magas halom fekete szikla kopárabbnak és reménytelenebbnek tűnik, mint maga Abril. Mementó. Ez az ára, ha Angra birodalma

terjed: semmi nem maradhat, növény se, az életnek semmi jele. Mindennek halottnak kell lennie, hogy helyet adjon Tavaszföldnek.

Megközelítem az egyik fekete sziklahalmot, közelében egy kisebb buckán bőrheveder. Hordozóeszköz, amelyet néhány télországi fogoly a vállára vesz, mások pedig szikladarabokat raknak a széles bőrre, a hordozó ember gerince mentén.

– Munkáááára! – üvölt egy katona, és korbácsot csördít meg a fejünk felett. Felkapom a hevedert, hátamra veszem, mire valaki rögtön egy nehéz kődarabot rak rá.

– Föl a rámpán! – súgja az ember, aki felmálházott. Öreg szemében ugyanaz a kíváncsi remény csillan, amit Nessa tekintetében láttam. Aztán lehajol, felemeli a következő követ, és megrakja a következő hevederest.

Megigazgatom a szikladarabot a hátamon, aztán elindulok a rámpa felé. Nyolcemeletnyi állványzat emelkedik a magasba, köztük cikcakkban rámpák, azon járnak fel-le a télországiak. Készül a fal. A rámpák ugyanabból a nagyon kétes szilárdságú fából készültek, mint a nyomornegyedek viskói; olyan gyengék, hogy egy erősebb szellő is kettétöri őket. De ha valamelyik rámpa leszakad, néhány tavaszföldi katona is a mélybe zuhan és meghal velünk. Némi elégtétel. Csekély vigasz.

Kis híján felnevetek a gondolattól. Az igazi elégtétel, az lenne, ha a télországi rabszolgák a tavaszföldi katonákra zúdítanák azt a sok fekete követ. Az igazság az lenne, ha rohanvást indulnánk a mezőre, Tavaszföldnek arra a részére, amit még nem rekesztettek el Abril városától.

A szikla horzsolja a lapockámat, amikor jóval a talajszint felett az egyik rámpán megállok pihenni. A mező közel van. Élénkzöld, szinte teljesen beérett vetést ringat a szél. Bizonyíték arra, hogy Angra mágiaszterét nemcsak gonosz dolgokra használja, hanem, kis mértékben ugyan, de jóra is. A fal célja, hogy körbevegye ezt a puszta földsávot, és a mező széléig terjessze ki Abril területét. A mező és köztünk katonák állnak, de pillanatnyilag ez az egyetlen kivezető út.

Conall szavai visszhangoznak gondolataimban. *Szökni próbáltunk. Kerítést másztunk, örökkel vívtunk meg, fal alatt ástunk. Semmi eredmény. Csak még több halál.*

Elbizonytalanodom. Ha ők megpróbálták... Nem kéne nekem is? De igen. Mindenképpen meg kell próbálnom. Ha nem értük, akkor magamért. Ugyanúgy fogoly vagyok itt, mint ők.

Ha át tudok jutni a katonák vonalán, kimenekülhetek Tavaszföldről, és újra beszélhetek Hannah-val. Vagy visszamehetek Cordellbe, megkereshetem Mathert, Denderát és a többieket.

Az előttem haladó férfi megigazítja hátán a követ, és még egy lépést tesz felfelé. Valahogy rosszul lép, vagy rossz helyre esik a súlypontja, vagy előretántorodik az igazítástól, de cipőjének vékony talpa megcsúszik a szálkás pallón. A fa ruhát és húst tép,

lenyesi a lába egy darabját, sötét tócsába gyűlik a vér a rámpán.

A férfi megáll. Fél szívdobbanás, fél lélegzetvétel. Alig lehet még felfogni, mi történt, de abban a pillanatban az arca összerándul a fájdalomtól. Aztán a rámpán hozzá legközelebb álló katonára pillant, és éppen akkor, amikor rádöbbenek, hogy nem veszek levegőt...

A katona hirtelen a férfira néz. Nézi a vércsíkot, a fájdalomtól eltorzult arcot.

– Túl sok neked a mai munka? – kérdi a katona gúnyosan.

Kinyitom a számat, szólni akarok, tenni valamit, ami eltereli a férfi figyelmét. Ahogy megfordul és elindul a következő rámpán, a katona kirántja a sorból, megperdíti a száraz deszkán. A férfi kilendül, a fekete kő miatt megtántorodik, hadonászva igyekszik visszaszerezni az egyensúlyát, de túl késő, a mozdulat túl gyenge, a kő túl nagy. A férfi meginog a rámpa tetején, ötemeletnyi magasban. Tehetetlen kétségbeesésében két kézzel kapálózik, fogódzót keres, ahogy a bőrhevederbe süppedt fekete kő lehúzza. Hozzá legközelebb... Az egyetlen kapaszkodó... A katona.

Előrelendülök, a levegő megakad a torkomban, egyik kezemet lerántom a pántról, mintha meg tudnám állítani ezt az egészet. Ám ahogy a gravitáció felülkerekedni látszik, a katona szélesen elvigyorodik, lába moccan, és nagyot rúg a férfi hátába.

Hangtalan sikoly forr a számban, ahogy a férfi lezuhan a rámpáról. Teste a levegőben bucskázik, a fekete kő húzza lefelé, fájdalmasan lassan zuhan ötemeletnyit. A száraz földre puffan, megnyomorított holttestét por és törmelék takarja el a szemünk előtt.

Dermedten állok, fogoly vagyok a rámpán. Senki nem mozdul. Senki nem kiált fel, hogy férje vagy fivére vagy fia zuhant halálba az imént. Csak mennek tovább, mintha mi sem történt volna, vánszorognak fel rámpán, állványon. Úgy lépdelnek, mintha minden lépéssel halványíthatnák társuk emlékét magukban.

Valaki belém ütközik, ahogy elhaladnak mellettem, visszaránt az áramlat, a monoton munka. Ellépek a katona mellett, szeme a lenti testre villan.

A távolban a mező szépen ring, amit odafent nem érzek. Senki nem követne, ha megpróbálnék elszökni innen. Egyszerűen lezuhannak a magasból, belenyugszanak, hogy soha nincs esélyük győzni. Vagy az én szökési kísérletem után lemészárolnák őket.

Látásom elhomályosodik, de megyek tovább. Folyton azt az embert látom lelki szemeim előtt, őt akarom látni, az ő képe véd az erős késztetés ellen, hogy futásnak eredjek, fussak, amilyen gyorsan csak tudok, és annyi katonát öljek meg, amennyit csak tudok.

Lepillantok a földre, a por kezd eloszlani, láthatóvá válik az áldozat teste, furcsa, idegen folt, nagyon felkavaró látvány. Valami feltör bennem. Valami veszélyes és bénító és halálos. Lényemnek abból a részéből ered, amely görcsben rándul össze, valahányszor

Télország mágiasztere kerül szóba, és senki nem teszi fel a kérdést, ami mindig a tudatomban vibrál:

Mi van akkor, ha nem elég? Mi van akkor, ha bármit teszünk, nem elég?

De nincs más lehetőség... Vagy tovább próbálkozunk, vagy a királyságunk nem létezik többé.

Kínosan lassan telnek a napok, a hőmérséklet olyan magasra hág, hogy a szemem szinte lebeg a fejemben, a verejtéktől minden iszamós. Vannak pillanatok, amikor meg mernék esküdni, hogy a Rania-síkságon vagyunk, Sir mögött lépdelek, és Cordell felé tartunk.

Ó, mennyire nem bírom a meleget! De nem adom meg Angrának azt az örömet, hogy a hőségben elájulok. Nem fog egyhamar holtan látni engem. Nem nézheti végig, ahogy meghalok.

Túl sok neked a mai munka?

Ajkamba harapok, amikor eszembe jut ez az emlék. Körülöttem mindenki mintha ugyanúgy reagálna a hőségre: botladoznak, zihálnak a nehéz levegőben. De ennyi. Senki nem panaszkodik, nem esnek össze. Bármennyire nem fér össze ez a hőség a mi télországi vérünkkel, szinte már megszokták Tavaszföld forróságát.

Délben megkönnyebbüléssel tapasztalom, hogy szünetünk van.

Majdnem megkönnyebbülés.

Megnyílik Abril kapuja. A kőért sorban álló télországiak ledobják magukról a hevedert, a többiek lassan lejönnek a rámpáról, csatlakoznak hozzánk. Megyek velük, éberen figyelek, mi jöhet Abrilból.

Télországi gyerekek. Némelyik olyan kicsi, hogy beszélni is alig tud, nemhogy dolgozni. Kancsókból hoznak vizet, ki-kilötytyentik néha. Elvegyülnek a dolgozók között, terhüket kínálják, tágra nyílt kék szemük ragyog beesett arcukban, vékony karjuk megremeg a vastag agyagkorsók terhe alatt.

Az én sorom felé kisfiú közeledik, talán négyéves lehet. Leteszi a korsót a földre. Merőkanalat merít bele, és odanyújtja a hozzá legközelebb álló férfinak. Körülbelül annyi idős lehet, mint Sir. Nagy kortyokban iszik. A fiú megismétli ezt mindenkinél, aki a sorban áll. Aztán én következem.

– Ő nem kaphat vizet! Angra parancsa! – üvölt a mögöttünk álló katona, korbácsával a fiú lába mellé csapva. A gyerek hátraugrik, víz fröccsen a kezére, onnan a porba. Kék szeme rám rebben, felkészül a katona következő ütésére.

Hátraugrom, inkább ösztön, mint tudatos gondolat vezérel. A tudatos gondolat eltűnt, megszűnt, elillant abban a másodpercben, hogy megpillantottam a vizet, és nem érzek mást, csak mindennél erősebb, mielőbb csillapítandó szomjúságot. Nem látok mást, csak azt a korsót, de még egy lépést hátrálok. Nincs szükségem vízre. Nem akarom felhívni a

figyelmet senkire.

– Nem, nem – szólalok meg rekedtes, lemondó hangon. – Igaza van. Nekem nem jár víz.

A korbácsot ütésre készen tartó katona visszavonulásom láttán értetlen grimaszt vág. Megfordulok, felkapom hevederemet, és behunyom a szememet, amikor újabb fekete sziklatömböt terhelnek rám, támasztanak a gerincem mellé. A fiú folytatja a munkát, víz csurran ki a kancsó peremén. Nincs fájdalom, nincs baj. De víz sincs. Amíg lehajtott fejjel teszem a dolgomat, nem lesz baj.

Ez minden, amit tehetek. Távol tartom magam a bajtól, vigyázok, hogy ne hozzak rosszat azokra, akik eddig is olyan sokat szenvedtek, amíg nem leszek képes... Mire is?

A katonák már órákkal korábban elvitték a holttestet, a rámpa feljáratánál csak véres folt maradt. Átlépek rajta, az alvadt vért nézem, magamon érzem a fiú tekintetét. Ő is csak egy tétel Tavaszföld munkásainak készletében... Mint a férfi, aki lezuhant és meghalt... Eszköz, amit a katonák szórakozásból összetörnek.

A szomjúságtól szédülök, meg-megbotlom, de megyek tovább. *Még egy lépés, Meira. Csak még egy lépés.*

23

SÖTÉTEDÉSIG DOLGOZUNK.

Amikor a nap alábukik Abril falainál, kolomp szól: jelzés, hogy minden télországi azonnal hagyja el a rámpát. Halomba dobjuk hevedereinket, a fel nem vitt kövek másnapra maradnak. A fal már egy kicsit magasabb, de ez ugyanúgy nem öröm nekünk, ahogy a táborba érkezésünk után kapott íztelen, híg ragu sem csillapítja éhségünket.

Gyorsan felfalom az adagomat, és leöblítem egy bögre vízzel, majd gyorsan elosonok az etetőhelyről, mielőtt valaki ezúttal azért büntethetne meg, hogy ettem. Mikor is ettem legutóbb? Reggeli Bithaiban, a csata előtt. Akármikor is, túl régen volt, és a gyomromnak nem tetszik, hogy ilyen gyorsan, ilyen sokat zabáltam.

– Hát még itt vagy! – kiált fel Nessa, amikor egy katona belök ketreccellánkba. Előrehajol Conall és Garrigan között ültében. Fivérei túlságosan el vannak foglalva az étellel ahhoz, hogy észrevegyék, túléltem a napot. – Kaptál enni? Kérsz még? – kérdi, azzal felemeli és nekem kínálja félig telt csajkáját.

Nevetés szorul a torkomba. Feláldozná a vacsoráját miattam, amikor én Bithaiban valószínűleg többet ettem, mint ő egész életében.

A padlóra ereszkedem, hátamat kaparja a fal.

– Edd csak meg. Elvagyok.

Conall arcán meglepődés látszik. Arra számított, hogy elfogadom az ételt Nessától, aki

valószínűleg sokkal rosszabb állapotban van, mint én valaha voltam? Megütközéssel nézek rá. Önzőnek látszom, vagy csak ő gondolt annak?

Mocorgok a porban, gyomrom még kellemetlenebbül háborog az étel közelében. Valószínűleg tényleg önző lettem. Mindig is az voltam talán. Nem akartam kényszerházasságot kötni, báb lenni, akkor sem, amikor Télországnak nagy szüksége volt szövetségesre. Küldetésbe akartam menni, akkor is, ha nálam erősebb, gyorsabb és tapasztaltabb ember jobban tudta teljesíteni a feladatot.

Mielőtt válaszolhatnék Nessa újabb kérdéseire, szemem becsukódik, lehúzza a kövek súlya, amiket ma felcipeltem a rámpán. Valahol a távolban Nessa suttogva beszélget fivéreivel, a többi télországi fogoly óvatosan vált szót az éj leple alatt.

Itt van. Még egy menekült. És túlélte az első napot.

Túléltem a mai napot. Voltak, akik nem.

Telnek a napok. Fel-le a rámpákon, sietve befalt ételek, álomba merülés Nessa és fivéreinek aggódó tekintete előtt. A ketrec másik oldaláról figyelnek. Vannak éjszakák, amikor Nessa az életemről kérdez. Elmondom neki, amit akarok, amíg Conall rosszalló tekintete szinte testileg fáj, akkor elhallgatok, összegömbölyödöm a sarokban, és aludni próbálok. Próbálok, mert a hangjuk mindig ébren tart.

– Nem kéne ennyire kötődnöd hozzá! – korholja Conall a húgát oly gyakran, hogy szavai tudatomba égetek.

– Nem érdekel! Te már arra sem vagy képes, hogy kötődj valakihez! – vág vissza ilyenkor Nessa.

Nem is tudom, melyikükkel értsek egyet: Conall-lel, aki szerint senkinek nem lenne szabad kötődni hozzám, mert ki tudja, meddig élek, vagy Nessával, aki szerint ez egyáltalán nem számít. A munka és az állandó szenvedés lehetetlenné teszi, hogy ezekkel a gondolatokkal bővebben foglalkozzam.

Egészen a kilencedik éjszakáig.

Iszonyat szorítja torkomat, vérízű rettenet. Hirtelen felriadok. Halálfekete rémálom űzi ki az álom utolsó zsibbadását is a testemből. Van itt valami, velünk van itt, a ketreccellánkban. Valami sötét és szörnyű és...

Nessa riad fel, előttem guggol, por száll fel bakancsának talpa alól.

– Álmodtál!

Hátrahőkölök, hátam a falhoz puffan. Nessa térden állva fordul felém, fivéreinek nem moccannak, úgy néznek, mintha valamit kántáltam volna álmomban.

– Télország mi vagyunk – szólal meg Conall.

Elkomorulok.

– Tessék?

Mosolyog. Halvány, egy élethossznyi kínzás hervasztotta mosoly. Nessa feláll, kezét nyújtja felém. Elfogadom, de félek, hogy túl nagy súlyt helyezek törékeny testére.

Conall és Garrigan a sarokba húzódnak, oda, ahol a késő éjszaka legsötétebb árnyékai borítják be őket. A tábor az egész napi munka utáni kimerültségtől csendes, a legközelebbi katona a szögesdrót mentén járkal.

A ketrec ajtajához mozdulok, a vasrácsot markolom. A rácson tenyérynyi a lakat, vastag, régi darab, tétován megérintem hajfonatomat. Nincs nálam csat, amivel kinyithatnám. De ha lenne, vajon kinyitnám? Amióta a táborban vagyok, semmit nem tettem a szökés érdekében. Nem tudom eldönteni, megéri-e a kockázatot... Magamnak és a többieknek.

Nagyon nagy a csend, szinte mindent el tudok felejteni. Nincs korbácsolás, nincs fájdalmas kiáltás, nincsenek halálközeli, kiüresedett arcok. Csak az ég és a csillagok és...

Valami megreccsen mögöttem, hirtelen hátrafordulok.

Ajtó.

Garrigan húzza fel a csapóajtó lapját a földről, por és kavics hull a fapalánkról. Alatta alagút nyílik, a sötétbe.

– Mi az? – kérdem sűgva.

Nessa hátrapillant rám.

– Találkozni akarnak veled.

Conall lép az üreghez először, beveszi magát a feketeségbe. Tompa puffanás. A hangból ítélve nem esett mélyre, és hamarosan két kéz nyúl fel Nessáért. Leugrik, eltűnik a sötétben. Garrigan marad velem.

– Hová vezet?

Az üreg felé int, és laza mozdulattal vállat von.

– Minden rendben lesz – ígéri, kérdésem elől kitérve. Tekintetében tökéletesen elegyedik Nessa reménye és Conall komolysága. Garrigan a semlegesítő közeg, amely megakadályozza, hogy széttépjék egymást. Óvatosan, hangtalanul a nyílás felé mozdulok. Bakancsom port tol az alagútba. Olyan teljes a sötétség, hogy csak érzem Conall nézését, de nem látom a szemét, nem látom teste körvonalát sem.

Két kéz nyúl fel értem.

– Gyere!

Nagy levegőt veszek, és előrelendülök. Hagyom, hogy csontos, erős keze megragadjon és letegyen a talajra. Az ajtó becsukódik felettünk, és hallom, hogy Garrigan elrendezi rajta a földet. Kavicsok súrlódnak a deszkán. Más hang nincs.

Ujjak fonódnak ujjaim közé, de nem Conall fogta meg a kezemet. Finom, hideg kéz, mintha porcelánbaba kelt volna életre. Nessa az alagút oldalához vezet, tenyeremet a falra simítja. Föld és nagy kövek váltakoznak furcsa dudorokként. Vajon...

Megállok. Van valami a falon. Szinte minden sima felületet egyenetlen bemélyedések barázdálnak.

– Mi ez?

Két kézzel tapogatom a sziklát, a véseteket követem. Mindenütt ott vannak, fel-le kanyarognak, az alacsony mennyezeten és a padlón is.

Nessa mellettem motoszkál. Gyors, súrlódó hangot hallok... és szikra villan, láng gyűl. Felemeli a gyertyát, halvány arca ragyog a sárga fényben.

Conall a gyertyafény pereméről figyel minket, rosszalló tekintete ránk vetül.

– Nincs időnk!

– Hallgass! – inti le Nessa. – Ezt látnia kell. És nekünk is jó, ha látjuk.

Conall erre elhallgat, a körülöttünk húzóódó falakra pillant, tekintete kissé megenyhül. Fellélegzem, az én izmaim is ellazulnak.

– Emlékek – folytatja Nessa, a mennyezetet szemlélve. – Télországból.

Több ezer szó kanyarog ezen a keskeny falon, zaklatott, szaggatott mondatokkal töltik meg a sziklafelületet, egészen az alagút végén levő ajtóig.

Egy mondatot fekete kőbe karcoltak, az írást megkoptatta az idő.

A lányom neve Jemmia volt. Yakim földjére akart menni, a Lord Aldred Egyetemre. Tizenkilenc éves volt.

Egy másik üzenetet a sziklába véstek.

A tél első napján a télországiak városaik piacára gyűltek ünnepelni. Fagyasztott epret ettünk és borral ízesített jégkását. Így ünnepeltük a tél születését abban a másik világban.

Több és még több üzenetet látok:

Havena Green a Klaryn-hegységben, a Tadil bányában dolgozott.

Apám katona volt. A fronton halt meg, amikor Tavaszföld megtámadott minket. Trevor Longsfield volt a neve. Felesége Georgia Longsfield.

Minden télországi gyereket a születése utáni ötödik napon hóval telt bölcsőbe tesznek. Sosem láttam még télországi újszülöttet, aki sírt volna ettől a szertartástól... Sőt, úgy tűnik, nagyon élvezik.

A télországi esküvőket az első reggeli hónál tartják. A menyasszony és vőlegény egy pohárból vizet iszik, a megmaradt víz a köztük levő harmóniát jelképező tökéletes körré fagy. Ezt a jégkört az esküvő helyszínén eltemetik.

Egyszer egy ventralli hercegnő látogatott el Télországba, és panaszkodott, hogy Januári hidege miatt országunk kibírhatatlan. Komornyikja rögtön válaszolt neki: „Mylady, Tavaszföld évszázadok óta igyekszik megváltoztatni Télország klímáját. Nem hiszem, hogy ez Önnek gyorsabban sikerülne.”

Tekintetem a falakba, áthatolhatatlan sziklákra vésett, megkopott, régi üzeneteken siklik. Mindegyik belém ivódik. A betűk kavarnak a lobogó gyertyalángban. Hallottam már ezekről a hagyományokról, legalábbis némelyikükről Sir tanóráin... A fagylaltról és a tél első napjának ünnepléséről igen. De a többről... Arról, hogy a piciket hóbölcsőbe teszik, és az egyéni sorsokról...

Bárcsak tudtam volna mindezt! Bárcsak velem lettek volna ezek a szavak életem minden pillanatában!

– Amikor Angra megtámadott minket, mindent elégetett, a levéltárak iratait, a krónikákat, a könyveket. Ezért elhatároztuk, hogy az alagutakban örökítjük meg történetünket – mondja Nessa, a gyertyát tenyerében tartva. A fény éteri ragyogásba vonja a testét.

– Alagutak? – kérdem. Nézem, csak nézem, homlokomat ráncolva, értetlenül.

– Abril munkatáborát a belváros egyik nyomornegyedének helyére építették. Télországiak építették, a tavaszföldi katonák csak felügyelték a munkát. A lebontott épületek közül soknak volt pincéje. Ezeket érintetlenül hagytuk. Ezek lettek a mi alagútjaink. Titkos világ, amelyről a tavaszföldi katonák semmit nem tudtak. És az alagutak...

– A szabadba vezetnek?

Amint felteszem a kérdést, tudom, hogy hibáztam. Ha az alagutaknak lenne kijáratuk a szabadba, már senki nem lenne itt. Elvonom tekintetemet Nessáról és Conallról, mielőtt válaszolhatnának.

Nessa mellém lép, kezét egy vésett szövegre teszi, kitapogatja az első betűt.

– Ezek az alagutak másfajta menekvést kínálnak. Conall és Garrigan megtanítottak olvasni ezeket a véseteket. Fontos, hogy emlékezzünk rá – mondja nekem és Conallnak is, aki már kevésbé tűnik bosszúsnak. – Minden eshetőségre számítva.

– Milyen eshetőségre? – kérdem, de már tudom a választ.

Amikor Nessa újra megszólal, hangja szomorú.

– Arra az eshetőségre, hogy senki nem marad életben azok közül, akik tudják, ami ide van írva.

Elfordulok, hogy ne lássa a szememben csillanó könnyet. Mert ha egy tizenhat éves fiú Télország királya lesz, és nincs semmi forrás, amelyből tanulmányozhatná Télország történetét, népünk halványodó emlékeire kell támaszkodnunk, csak az emlékek mutathatnak utat, mit tegyünk.

Ezek azonban jelentéktelen, köznapi problémáknak tűnnek. Olyanoknak, amelyekért hálásak lennénk, ha éppen ezekkel kéne foglalkoznunk. Az uralkodó alkalmasságával, a hagyományok továbbvitelével kapcsolatos, teljesen természetes problémák.

Nem mintha bizonyosságunk lehetne arról, hogy népünk megmarad-e, lehetnek-e egyáltalán hagyományai.

Végighúzom a kezemet egy soron. Bárcsak tudnám, ki véste a kőbe! Bárcsak emlékezetembe véshetném mind, hogy elmondhassam Mathernek! Vajon őt is, engem is hóbölcsőbe tettek ötnapos korunkban?

Még egy véset kelti fel figyelmemet. Betűi beporosodtak.

Egy napon majd nem csak sötétben bűvó szavak leszünk.

Nehéz ezek alatt a feliratok alatt elmenni, de Nessa kézen fog, és magával húz. Nyilván nem ez az úti célunk. Hogyan lehet valami ennél is fontosabb? Ott akarok maradni, memorizálni minden szót, akármi történnék...

De elérünk az ajtóhoz. Pár régi deszka összeszegelve. Conall rögtön kinyitja, és mutat valamit, ami valóban sokkal, de sokkal fontosabb, mint a sötétben bűvó szavak.

Emberek, fényben.

Nessa elfújja a gyertyát, hunyorgok a hirtelen világosságban, egyik kezemet a homlokomhoz kapom, eltakarom a szememet. Nessa áthúzza a küszöbön, Conall becsukja maga mögött az ajtót. Földbe vájt, nagy, kör alakú teremben vagyunk, a falakból, a padlóból, a mennyezetből sziklák állnak ki. Túl nagyok voltak vagy túl nehezek, az építők nem tudták kiszedni őket. Rég leolvadt hideg viaszrétegen gyertyák állnak, krémfehér hegyek, csúcsuk aranyló narancsszín. Mindenütt gyertyák, minden kis üregben, fényük kellemes ragyogásba vonja a helyiséget. Több ajtó is látszik azon kívül, amin beléptünk, mintha ez a helyiség kerékagy lenne, az ide vezető folyosók pedig a küllők. Az ajtókon át egyre több télsországi érkezik a tágas terembe.

– Aúú! – Nessa megrántja a kezemet. Izgalmamban túl erősen szorítottam meg gyenge karját.

– Bocsáss meg! – Hirtelen elrántom a kezemet. – Mi ez a hely?

– Mi ástuk ki, hogy összekapcsoljuk a megmaradt pincéket és alagsori helyiségeket – felel Nessa helyett Conall mély, nyugodt hangon. – Abril központjában vagyunk, túl mélyen ahhoz, hogy kiássunk a városba, így ez tűnt a legjobb lehetőségnek. Valamivel el kellett foglalnunk magunkat tizenhat évnyi börtönélet alatt.

Kényelmetlenül érzem magam.

– Hol vagyunk?

Szúrós pillantással néz rám.

– Túlélted az első néhány napot. Találkozni akarnak veled. Bármennyire is nagy

ostobaság, hogy ennyien vagyunk idelent egyszerre. – Elhallgat, átgondolja a kérdésemet.
– Jobb kérdés azonban az, hogy miért vagy te itt?

Nézem, csak nézem, kemény szűrős tekintettel, és kimondom az egyetlen választ, amit ki tudok mondani:

– Végig itt kellett volna lennem.

Conall elhúzódik, homloka sűrű ráncba szalad.

– Ez ő?

A kérdés visszhangzik a teremben, körülöttünk elhalkul a csendes beszélgetés moraja. Minden tekintet rám szegeződik, és arra gondolok, vajon mióta néznek. Valószínűleg attól a pillanattól fogva, hogy beléptem. Itt nincsenek katonák, akik elől el kéne bújni, nincs büntetés, amitől rettegni kéne. Itt, a maguk építette menedék rejtekében szabadon beszélhetnek, csodálkozhatnak, remélhetnek.

A hang forrása nyomakodik át a tömegen. Nő szólt hozzám. Idős asszony, háta meggömbült a tizenhat évnyi munkában. Ám amint tiszta kék szemével rám néz, kiegyenesedik, mintegy ledobja magáról a kimerültséget.

– Te... – szólal meg halkán, sűgva, ámulattal. Aszott ujjait kinyújtja, megérint, arcomat két tenyere közé fogja. Néz, csak néz engem, és mintha belém látna, mintha megpillantana valamit mélyen a tekintetemben, amitől arca elégedetten kisimul. – Igen... Valóban te vagy az... Meira.

Elhúzódom.

– Honnan tudja?

Az asszony mosolyog.

– Mindenkit ismerek, akinek azon az éjjelen sikerült elmenekülnie Angra tomboló haragja elől. A legutolsók, akik idekerültek, elmondtak mindent rólatok.

Crystalla és Gregg. Hátrahőkölök, mintha el tudnék menekülni az emlék fájdalma elől. A nő arca nyugodt, komoly. Még ő is menekülést remél.

A körülötte álló télországiak ebben nem olyan bizonyosak. A többség Conallhez hasonlóan dühösen, komoran szemléli az új látogatót, de nem pazarolják energiájukat a szökés reményére.

A nő közelebb lép hozzám.

– Huszonöten menekültetek el, ugye? Amikor legutóbb hallottunk rólatok, tízen voltatok.

Vár. Tudom, hogy híreket akar a külvilágból, a túlélőkről, tudni akarja, hányan maradtunk, akik részt vehetünk a Tavaszöld elleni támadásban. Szinte kimondom: nyolcan. De nem. Már csak heten vagyunk. És ki tudja, hányan haltak még meg közülünk

Bithai ostromában? Dendera talán. Finn. Greer vagy Henn. Lehet, hogy a tavaszföldi sereg elérte a várost, és Alysson is...

Lehajtom a fejem.

– Heten. Talán kevesebben.

Halk moraj hallatszik a tömegből. A létszám hallatán mélyülnek a ráncok homlokukon, és érzem, hogy a haragjuk fokozódik. Mert cserbenhagytuk őket.

Az asszony felemeli az államát, szemembe néz, úgy mosolyog, mintha semmi sem történt volna.

– A király?

Éles fájdalom nyilall belém. Mather. Amióta a táborba kerültem, sikerült nem gondolnom rá túl sokat. Végso, kétségbeesett búcsúkiáltása visszhangzik bennem. Eszembe jut, mennyire rémült, mennyire tehetetlen volt, amikor elvonszolták, miközben Herod ott állt fölöttem, és...

– Életben van – felelem sűgva. – Menekűl, de őr.

A nő bólint. Belém karol, a tömeg felé fordít, Nessának és a morgolódo Conallnek háttal.

– Deborah vagyok – mutatkozik be, azzal a terem közepére vezet. Télországiaiak vesznek körül minket, ősz haj tengere, kék szemek, nyugtalanság, tartózkodás és a remény néhány apró fénysugara. – őr voltam Jannuari városának polgármestere. A megmaradt télországiaiak között őr vagyok a legmagasabb rangű.

Deborah elhallgat, mintha azt várná, hogy válaszoljak. Megigazítom kezemet a karjában, kinyűjtőztatom az ujjaimat. Meleg van a föld alatt, túl meleg, és érzem, mennyien figyelnek engem. Ezért felteszem az egyetlen kérdést, ami eszembe jut.

– Mit várnak tőlem?

Mondd meg, hogyan menthetlek meg benneteket! Nem tudom, mit tegyek!

Deborah egy pillanatig hallgat, a távolba réved, mintha éppen gondolkodna, mintha tervet szőne. A sokaság felé fordul, és megszorítja a kezemet.

– Ő Meira – jelenti be. – Egyike a huszonötöknek, akik elmenekűltek Angra elől, azon az éjszakán, amikor Télország elesett. Élő bizonyíték, hogy Angra gonoszsága nem olyan abszolút és mindent átható, ahogy azt velűnk el akarja hitetni.

Sikerűl uralkodni magamon, hogy ne nyögjek fel. Ugyanezt mondta nekűnk Sir is. Azt, hogy az életűnk sokat számít...Mégpedig egyszerűen azért... Mert létezőnk... Élűnk, lélegzőnk, és mi vagyunk a bizonyíték, hogy Télország túlélő. Sir biztosan nagyon örűlne, ha láthatná ezt a barlangot, és tudná, hogy Angra börtönében megteremtették a szabadság kis menedékét. Sir tudná, hogyan fordítsa gyűlöletűket rajongássá, és ami ennél is jobb:

megtalálná a módját, hogy kijuttassa őket innen.

Neki kéne velük lennie. Neki vagy Mathernek. Nem nekem.

– Azért jött hozzánk, hogy irányt mutasson, és tartást adjon nekünk... mint a többiek, akik Abril városába jöttek...

Gregg és Crystalla is itt állhattak, pontosan ezen a helyen. Valószínűleg ők is a fal építésén robotoltak. És meghaltak. Itt senki nem tud többet sorsukról azon kívül, hogy elmentek innen... Hogy Angra elvitette őket a táborból, és soha nem tértek vissza.

– ...fényt hoz, reménnyel ragyog nyomorúságunkban – folytatja Deborah. – Jelenléte ébredést jelez. Emlékeztető, amelyre oly nagy szükségünk van: hogy most ugyan Angra rabszolgaként dolgoztat minket, de mi különbek vagyunk!

A tömeg morajlik. Akik reménnyel néznek rám, elmosolyodnak, bólogatnak, a többiek azonban egyszerűen vállat vonnak. Semmi jelentőséget nem tulajdonítanak Deborah beszédének, mintha már sokszor hallották volna. Szavai is üresek, mint a helyiség. Mintha valaki remegő kardot rántana Tavaszföld hatalmas ereje ellen.

Deborah felemeli a kezemet, öreg arca mintha tíz évet fiatalodott volna az örömtől. Érzem, hogy szavaiban remény gyöngyözik, Nessa reménye, és azok a beesett, sovány arcok várják a felkiáltást.

– Télország mi vagyunk!

Ugyanaz a kifejezés, amit Conall használt alig néhány pillanattal korábban. Jelentésére a reménykedők éljeneznek, néhány hang a többiek kétkedő hallgatásával szemben. Deborah biztosan látja őket, látja az elkomorulókat, az egymás között suttogókat, akik nem szólnak semmit honfitársaik örömére. Ennyi idő elteltével már biztosan tudja, milyen veszélyes a hamis remény. Kegyetlenség tőle, hogy ilyen reményt táplál bennük. Kegyetlenség azt mondania nekem, hogy más sorsom lehet azon kívül, hogy itt halok meg.

Lerántom felemelt kezemet, mire Deborah szembenéz velem.

– Nem! – fakadok ki hirtelen, gondolkodás nélkül. Lelkem egy eldugott zugából tör fel valami. – Nem. Én csak... Én csak egy lány vagyok. Mit gondol, mit *tehetek*? Nem tisztességes, hogy hagyja...

Deborah összevonja a szemöldökét.

– Először is az volna a tisztességes, ha ez soha nem történt volna meg. Az volna a tisztességes, ha te nyugodt és gondtalan életet élhetnél Januari városában, kényelmes ágyad lenne és szerető családot. Nincs *igazság*, Meira.

Hátralépek. Ez az egész így annyira emlékeztet Sirre, hogy elszorul a szívem. Nem vágyom annyira arra az életre, amennyire vágyom kéne rá. Azt akarom...

De hang nem jön ki a torkomon. Nem tudom olyan határozottan, olyan bizonyossággal elmondani, mit akarok, ki akarok lenni... Semmit nem tudok mondani... Csak arra tudok gondolni, csak azt érzem, csak azt tudom, hogy: *nem számít, mit akarok én*. Az én vágyaim itt semmit nem számítanak. Soha nem is számítottak. Miközben én gátlástalanul kihasználtam azt, hogy nem rabszolgaságban kellett felnőnem, ők végig itt voltak. *Itt*.

Most pedig egyedül vagyok, mint Hannah mondta. Igaz, hogy Sir is itt lehetne. Mather is itt lehetne. De nincsenek itt. És mivel csak én vagyok itt, én tartozom nekik azzal, hogy minden tőlem telhetőt megteszek népem kiszabadításáért. Ha itt halok meg, akkor is tettem valamit értük. Hiszen mindig is erre vágytam. Hogy tehessek valamit Télországért. És tenni fogok... Nem csak saját beszűkült lehetőségeim között... Amit teszek, az fontos lesz a világnak, amit még nem ismerek, mert azt fogom tenni, ami a királyságomnak a legfontosabb. Azt hiszem, ez jobban kifejezi azt, hogy tartozunk valahová... Hogy készek vagyunk bármit megtenni. *Mindent*, amit meg kell tenni. Készen állok. Megteszem, amit meg kell tenni, függetlenül attól, hogy én mit akarok.

Amint ezek a gondolatok eszembe jutnak, mintha valami gát szakadna át bennem, eláraszt a tettvágy, kezem, lábam bizsereg. Oly sokáig, oly nagyon harcoltam, hogy én legyek, Meira legyek, hogy a magam egyedi módján segítsem Télországot. De nem azt kell nézmem, hogy én mit akarok, hanem azt, hogy Télországnak mire van szüksége. Mindig is Télország érdeke volt a legfontosabb.

Deborah néz, csak néz, a télországiak halkan, kis csoportokban örvendeznek, éltetnek, és ekkor ráeszmélek, hogy sokkal jobban önmagamnak érzem magamat az ő társaságukban, mint életemben valaha. Mintha egészen eddig arra vártam volna, hogy megértsem, mennyivel nagyobb, jobb, megerősítőbb ez, mintha egymagam lennék.

Deborah megérinti, gyengéden megszorítja a karomat.

– A te jelenléted a bizonyíték, hogy van élet Angra falain túl is – mondja, és a tömegre mosolyog. – A legnagyobb hóvihar is egyetlen hópehellyel kezdődik.

Az izgatott csevegés várakozásteli csenddé csillapul. Nem maradhatunk idelent sokáig... Ezt a barlangot azért vájták ki, hogy néhány ember időnként, kis időre összegyűljön, nem azért, hogy ilyen sokan egyszerre legyenek itt. Csak miattam kockáztatták ezt ma. Ez a gondolat rémülettel tölt el, és sietve elindulok Nessa után.

Nessa és Conall vezetnek vissza az alagúton át. Két kopogás a csapóajtón, Garrigan felemeli, és lenyúl értünk. Először Nessát emeli ki, aztán engem. Conall felhúzódkodik, becsukja az ajtót, porral és kavicsokkal takarja, aztán elhelyezkedik a rács közelében. Garrigan a másik oldalra ül. Elég a szemükre nézni, látni, ahogy a börtönön túli utat kémlelik, és látszik, hogy ránk vigyáznak. Nem mintha sokat tudnának tenni, hogy megvédjenek a katonáktól, de némi vigaszt nyújt, hogy mellettünk vannak.

Nessa leül mellém, átöleli a térdét. Alig van világosabb, mint az alagútban volt. Az ég még sötét, de a nap már a horizont alatt várakozik, hogy áttörjön a sötéten, és ragyogással árassza el a világot.

Nessa rám néz, szeme csillog.

– Conall is jön. És mindenki. Csak nem bíznak magukban annyira, hogy reméljenek.

Őt nézem, csak őt a félhomályban,

– Te miért?

Elkapja tekintetét, ruháján néz egy foltot. Két számmal nagyobb a méreténél: itteni létének mementója. Az anyag foltos, kopott.

– Amikor megláttalak a palota kertjében... – szólal meg halkán, hangja duruzsol a tábor csendjében. A többi ketreccellában csend van, rémült némaságba kényszerült mindenki a sötétben ólálkodó szörnyek miatt. – A palota kertjében éreztelek, amikor a katona megkorbácsolt engem. Még sosem bírtam ki a korbácsolást üvöltés nélkül, de amikor láttam, hogy nézel minket... Nem is tudom. Az erőt adott, hogy ne üvöltsek.

Karba fonom a kezemet magam előtt, csizmámat bámulom.

– Sokkal bátrabb vagy, mint én valaha lehetnék... Itt éltél annyi éven át. Nem hiszem, hogy én bármivel is segítettelek volna.

Nessa közelebb húzódik hozzám. Ásít, feje a vállamra csuklik.

– Én hiszem. És hamarosan mindenki hinni fogja.

– Gregg és Crystalla... Róluk is ugyanezt hitted? – kérdem sűgva. *Mert elbuktak. Meghaltak.* Kimondanám, de valami visszatart, valami, ami nem akarja emlékeztetni Nessát arra, hogy milyen reménytelen helyzetben vagyunk.

Vállat von.

– Hinni akartam.

Várom, hogy megmagyarázza, de rögtön elalszik, halkán hortyog. Már majdnem reggel van. Ki tudja, milyen rémségeket hoz a mai nap? Minden erőmre szükségem lehet.

A falnak dőlök, óvatosan, hogy Nessát ne zavarjam, meglátom Conallt. A vasrudak mellett guggol, engem néz, sötétkék szeme megvillan az éjszakában. Nessára pillant, aztán megint rám, és tekintete valahogy oldódik.

Mather tekintete is ilyen. Ugyanaz a kifürkészhetetlen, végtelen mély zafírszínű szem. Szívem összeszorul, ám mielőtt elmerülhetnék múltunk emlékeiben, az ábrándozás előtt becsapom az ajtót.

Bólintok Conall felé, és lélegzet-visszafojtva várom a választ. Egy szívdobbanásnyi idő telik el. Kettő. És bólint.

HETEK MÚLNAK EL. Minden reggel eltöltök néhány szörnyű percet azzal, hogy belegondolok, vajon ez lesz-e az a nap, amikor Angra értem küld. De nem. A katonák minden reggel a falépítők csoportjába sorolnak. Étlen-szomjan dolgozom egészen napnyugtáig, akkor befalom a hideg ragut, és összeesem a cellaketrecünkben. És mindennap, míg dolgozom, míg várakozom, folyton ugyanazt a kérdést teszem fel magamnak.

Mit tehetek, hogy segítsék magunkon?

Magamban tartom ezt a kérdést, óvatosan más gondolataim mögé rejtem, nehogy szökés kiterveléséért valaki mást büntethessenek meg. De minden válasz, amit kiötlök, gyenge és sekélyes. Üssek le egy őrt? Mi értelme? Lökjek le néhány katonát a rámpán, hogy meghaljanak... és esetleg engem is magukkal rántsanak? Biztosan van *valami* értelmesebb megoldás.

Izmaim képtelenek hozzászokni a rámpán való fel-le járkáláshoz, lábam minden éjjel görcsbe rándul, nyugtalan álomrohamok törnek rám, sötét, értelmetlen álomfoszlányok. Sir és Noam vitáznak a Rania-síkságon, aranylópampafű ring körülöttük, az égen viharfelhők hömpölyögnek. Mather áll egy halott tavaszföldi katona fölött, tekintete a medalionon, maga elé tartja, mintha a földre akarná ejteni. Theron éjsötét helyen ragadt, véres körömmel támad árnyékban maradó vadakra.

Vajon megtudom-e valaha, mi történt velük? Vajon leróhatom-e kegyeletemet Sir sírja felett, és elbúcsúzhatom-e tőle?

Más álmaimhoz ragaszkodom, azokhoz, amelyeket Hannah mutatott nekem. A mágia történetéhez, a Királyi Mágiaszterek létrehozásának igaz történetéhez. Sőt, ahhoz a részhez is, amikor Angra és Hannah találkoztak Télország mezején, és titokban alkut kötöttek. Van valami ebben az egészben, valami értelem, megoldás, amit Hannah meg akart értetni velem, de nem értem... Csak még több megválaszolatlan kérdés keletkezik.

Azt mondta, a Romlás az embereket használta mágiaszterként, energia-közvetítő közegként. A fekete mágia választja gazdatestét. Ha a fekete mágia képes gazdatestet *választani* magának... Akkor a mi mágiánk...? Hová tűnt Télország mágiája, amikor Angra kettétörte a medalionunkat? Valahová máshová ment? Olyan kérdések ezek, amelyeket tizenhat év alatt senki nem mert feltenni, mert minden alternatívára fáj gondolni... Ahogy az is nagyon bánt, ha a mágiánk végleg odalett. Ezért a könnyebb megoldást választottuk... Hamis mosolyt erőltettünk magunkra, és azt bizonygattuk egymásnak, hogy úgy kaphatjuk vissza a mágiánkat, ha újra egyesítjük a kettétört medalion két felét, a mágia gazdatestét.

De mi van akkor, ha már nem a medalionban lakozik? Mi van akkor, ha új testet talált magának?

Vagy mi van akkor, ha valóban végleg odalett?

Ám ezek a kérdések nekem túlságosan hosszú távúak. Nekem valami olyasmi kell, ami *most* segít... Ezért magammal viszem az álmokat, minden szempontból, minden szemszögből megvizsgálom őket, át- és átgondolok minden részletet, miközben fel-alá járok a rámpán. Muszáj minden részletnek egy nagy egészbe illeszkednie.

De nem tudom, hogyan.

Éjjel Nessa az életéről mesél nekem. Velem egyidős, tizenhat éves. Apja cipész volt, ő készítette a legjobb cipőket Jannuari városában, anyja Hannah királynő egyik varrónője. A szülők annyira szerették hazájukat, hogy amikor Angra támadást intézett az ország ellen, az akkor tizenhét éves Conallre és a tizenkét éves Garriganre bízta az újszülött Nessát, és beálltak a harcoló seregbe. Azon az éjszakán meghaltak. Conall és Garrigan az elmúlt tizenhat évben Nessa miatt tett meg mindent, hogy életben maradjon.

Nessa ezekről az emlékekről úgy beszél, mintha ő élte volna át, úgy, ahogy én ismételtetem magamban a történeteket oly sokszor, hogy magam is elhittem, hogy jártam Hannah királynő udvarában, és emlékszem a hóba zárt birodalomra.

– Honnan tudod mindezt? – kérdezem Nessát egyik éjjel, amikor már nem tudom magamban tartani a kérdést. Amikor már kibírhatatlanná válik, hogy nézem, csak nézem őt, mintha saját lehetséges életem tükörképét látnám. Munkatáborban nőtt fel, amint járni tudott, kényszerítették, hogy Abril városát építse. Mellette egy család maradéka és egy királyság még szétszórtabb darabjai. Minden sebzett lélek emlékekbe kapaszkodik, nem Nessa emlékeibe, és nem az én emlékeimbe.

– A fivéreimtől és az emlékbarlangból – feleli egészen egyszerűen. Mintha elég lenne másoktól hallott, sokszor mesélt történeteket hallani és a sziklafalra felírt, hevenyészett történelemmorzsákat tudni. Mintha ez a kevés információ is elég lenne, azon az alapon, hogy több a semminél.

Nessa újra belemerül a történetébe. Mesél egy ruháról, amit édesanyja varrt. Eredetileg egyszerű udvari díszruhának szánták, de a szabás, a varrás olyan gyönyörű volt, hogy Hannah ezt választotta az esküvőjére. Abban fogadott örök hűséget Duncannek, Mather apjának. Nessa gondosan szövött kárpitként teríti elém a szavakat. Olyan múlt ez, amely nem tartozik egyikünkhöz sem. De egy nap majd másként lesz.

A falhoz támaszkodom, térdemet felhúdom egészen a mellkasomig. Önkéntelenül arra gondolok, hogy igaza van... Minden történetmorzsa, minden történelemdarabka elég. De ennél sokkal többet érdemlünk.

És elegendem van abból, hogy mindig a *majd egy napon*-t várjam.

Egy napon majd nem csak sötétben bűvő szavak leszünk.

Ennek az éjszakának az emléke a következő néhány napban velem marad, ahogy fel-le járkálok a rámpán, az állványokon. Az emlékbarlang, a kőbe vésett szavak és Nessa reményteljes sóhaja.

Ezek az alagutak másfajta menekvést kínálnak.

És a vágyaknak ebből az apró villanásaiból, a mi lett volna ha... mi lehetne, ha... lüktetéseiből tudom, mi az, amire a télországiaknak mindenekfelett szükségük van. Arra az érzésre, amit a barlangok kínálnak, de nagyobb léptékben: reményre. Reményre, hogy jobb lehet az életük, reményre, amely segít nekik, hogy kibírják ezt az életet. Hinnem kell, hogy Mather odakint él, segítséget toboroz és hadat gyűjt, hogy Tavaszföld ellen vonuljanak, és hogy egy napon lerombolja Abril falait. De akár megérem ezt, akár nem, olyan felfordulást csinálok itt, hogy Angra megbánja a napot, amikor Herodnak parancsot adott, zárjon engem a táborba... És ez bebizonyítja a télországiaknak, hogy van még remény.

Izgalom vesz rajtam erőt, nyugtalanság, ki akarok találni valami tervet, bármilyen tervet, ami megvalósítható. Sajnálom, hogy olyan sokáig túrtam, olyan sok idő telt el, mire rászántam magam, hogy tegyek valamit.

És egyik nap körvonalazódik gondolataimban egy terv. Olyan terv, amely nem csak egy-két katona kiiktatásáról szól... Hanem annyit tesz ártalmatlanná, amennyi a télországiaknak is feltűnik, érezniük kell, hogy könnyebb lesz az életük. Nem szabadság, de egy hosszabb út első lépése. Lényeges hangulatjavulás.

A város egy gondosan szabályozott gép hatékonyságával, szigorú rendben működik... Minden katona a maga helyén, minden ajtó szorosan bereteszelve. Ez azt jelenti, hogy minden gondosan ütemezve van, a többheti ismétlődés során én is megjegyeztem a katonák napi rutinját. Mikor jönnek értünk reggelente, mikor hagynak magunkra minket éjjelente, mikor vannak a váltások. A pontos ismétlődések teszik őket hatékonyá, ám egyben hatalmas hátrányt okoznak: ettől kiszámíthatókká lettek.

Tudom például, hogy a rámpákon szolgálatot teljesítő katonáknak pontosan délben van a váltás, és ekkor nincsenek ott télországiak, mert ők éppen a vízosztó gyerekek korsói körül csoportosulnak. Van egy rövid pillanat, amikor a rámpákon nemcsak hogy egyetlen télországi munkás sincs, hanem kétszer annyi a tavaszföldi katona, mint amikor dolgozunk... Egyszerre vannak fenn a szolgálatot leadók és a helyükre újonnan érkezők.

És bár Herod jóval Abrilba érkezésem előtt elvette minden fegyveremet, még mindig van rajtam egy kis darab fém: a nadrágszíjam övcsatja. Így egy újabb végtelennek tűnő munkanap végén bebújok ketreccellánkba Nessa, Conall és Garrigan mellé, várom, hogy a katonák bezárjanak minket, és óvatosan lefejem az övcsatot a bőrszíjról.

Nessa és fivérei nézik, ahogy a sarokba húzódva a csattal küszködöm, egyik részével a másikat igyekszem kibontani. Fémmel karistolok fémet. Annyira leköti figyelmemet a művelet, hogy nem is tudom, vajon Nessa próbált-e mondani valamit nekem, mielőtt

elaludt, és reggelre gyönyörű kis kés van a tenyeremben. Csak akkora, mint a mutatóujjam, a pengének egy éle van. Olyan erősen markolom, hogy az éle a bőrömbé vág, ahogy beállok a falépítők sorába.

A falnál ugyanaz a rend, semmi nem változott. Hevedert felvenni, kővel megrakni, felmenni a rámpán, lejönni a rámpáról, nyikorgó deszkán. Mielőtt elindulok a rámpa felé, megvizsgálom a szerkezetet. Gyors pillantás, senki nem veszi észre. Az első palánk a deszkaszerkezet jobb oldalán indul az első szintre, a felette levő rámpát minden saroknál facölöp tartja. De ha a többi cölöpöt meggyengítik, és a legalsó eltörik, amikor a tavaszöldi katonák délben váltják egymást...

Ha ez a leggyengébb reményt is hozza a télországiaknak, már megérte.

Megfordítom a rögtönzött pengét a kezemben, ujjaim között, és valahányszor le-fel, le-fel megyek, kinyújtom kezemet az állványtartó cölöpöknél, és végighúzom a cölöpön, ami a levegőben tart minket. A cölöpök vékonyak, mint a derekam, a fa már megvetemedett és törékeny, kiszívta a nap. Nem kell nagy erőt kifejtenem, hogy kis bevágásokat ejtsek rajtuk. De csak a jobb oldali cölöpökön, és csak annyira, hogy lassan, észrevétlenül, a következő néhány napban betörjem őket.

Oda-vissza. Nyissz.

Oda-vissza. Nyissz.

Három nap után már határozott haladást érek el. Látom, hogy a cölöpökön vékony vonalak jelennek meg. Egyáltalán nem feltűnőek, olyannyira nem, hogy mindenki elhalad mellettük, a fa természetes öregedése jelével tévesztik össze. Amint a nap elég magasan jár az égen a harmadik napon, ahogy közeledik a dél, szívem egyre hevesebben dobog. Már majdnem készen van, már majdnem elég labilis az építmény. De mi van akkor, ha valamit elvétettem a számolásban, és az egész szerkezet túl korán omlik össze? Mi van akkor, ha több tucat télországi honfitársam is a halálba zuhan? Nincs időm válaszolni a saját aggodalmaimra. Semmit nem tévedtem a számolásban. Csak tavaszöldi katonákat fogok megölni, és a télországiak látni fogják, hogy lehetséges visszavágnunk.

Menni fog.

Csikordul a kapu, eljött a dél. A kapu nyikorgása visszhangzik az udvaron. Sikító hang, amitől bő adrenalinlöketet kap a vérem. Mély levegőt veszek, lassabban lépdelek a rámpán, hátramaradok, hogy a déli vízszünetre lemenők mind megelőzzenek.

Még egy mély lélegzet. Lábamat húzom, mintha fájna. Nézem, ahogy az utolsó télországi is a földre lép.

Most!

Tavaszöldi katonák masíroznak el mellettem, őrhelyükre menetelnek. Számolom őket. Hozzáadom a már fent lévők számához. Huszonnégy.

Most!

Még egyszer végighúzom a kést az utolsó pilléren. Kimélyítem a vájatot, amit az utóbbi három napban vágtam.

MOST!

Vállamat teljes erőből a pillérhez csapom, testem lendülete kettétöri a gyenge szerkezetet. Megyek, megyek csak tovább, az előttem állókat figyelem, az agyagkancsókból merített vizet ivó télországiakat. Mivel már nincs alátámasztásuk, a többi jobb oldali pillér is eltörik. Egyik a másik után, egészen az állvány tetejéig.

Reccs! Reccs! Reccs! Reccs!

Egy pillanatig minden mozdulatlan. Szó bennszakad, lélegzet elakad, majd a rémület üvöltése szabadul el. Amikor rádöbbenetek, mi fog történni... És minden katona üvölt... Az állványzat egyetlen nagy reccsenéssel összeomlik.

A télországiak csak nézik a darabokra törő szerkezetet. Tavaszföldi katonák rohannak az állványzat felé, mintha segíteni tudnának, mintha meg tudnák állítani a zuhanást. Sarkon fordulok, hogy lássam, amikor az állvány összeroskad. Látni akarom, ahogy minden romba dől. Képtelen vagyok fegyelmezni magam, nem tűnik el az arcomról a kárörvendő vigyor.

Remélem, érzed, hogy meghalnak, Angra. Remélem, érzed, hogy a testük összetörik.

– Hé, te!

Az állványzat ledőlésének káoszában, a szanaszét szálló szálkák, a szétrobbanó por felhőjében egy katona néz rám. Arca megvonaglik a nyers dühtől. Ujjal mutat rám.

– Te tetted ezt! – vicsorogja.

Fogalmam sincs, honnan tudja. Talán látta, amikor a pillérnek ütköztem, talán vigyorogni látott. Akárhogy jött rá, megerősítem: mosolyogva tartom fel az én csodás kiskésemet. Már nem érdekel. Megmutattam a télországiaknak, hogy még vissza lehet vágni. Nem kell visszanézni, hogy lássam, milyen érzélem van az arcukon... Csodálkozás vagy megkönnyebbülés vagy félelem. Akármilyen is az, végső soron reménnyé fog változni. Ez az a bizonyos hópehely, a hóihar kezdete.

És kész lennék belezsibbadni ebbe a gondolatba, hagyni, hogy rám zúduljon a sors, akármilyen is az, ömöljön rám, mint az eső... De ekkor hirtelen kiáltás hasít a levegőbe.

– Ne bánts! –

A kisfiú. Akit megszidtak, mert az első napon vizet kínált nekem, aki azóta is mindennap figyelt engem, nagy kék szemével nézett bocsánatkérően, kíváncsian és határozottan. Mindennap rám nézett, ujjai a merőkanálra feszültek. És mindennap fél lépéssel közelebb jött hozzám, mintha meg akarná szegni a szabályokat, mintha segíteni

akarna nekem, de mindig a félelme győzött, nem mert közelebb jönni.

Ám ezen a napon félredobta félelmét. Merítőedényét a földre csapja, cserép csörömpöl. Felém rohan az udvaron át, szalad, szalad, el a tátott szájjal bámuló sok-sok télországi rabszolga mellett, akik nézik, nézik a még le sem ülepedett káoszt: a fa, por és kövek törmelékhalmaiba tavaszföldi katonák holttesteit keveredtek.

Minden figyelem a fiú felé fordul. Apró lábával dobbant a porban, és azt kiáltja:

– Ne bántsa őt! Azt akarom, hogy éljen! Ne bántsa őt! NE BÁNTSON TÖBBÉ MINKET!

Hangja belém vág, mélyebben hasít, mint a kés pengéje a kezembe, halálosabb, mint az imént összeomlott állvány. Mellkasomhoz kapok, ujjaim a szívem felett vájnak a bőrömbe.

Megöleti magát. Miattam.

A katona hirtelen megfordul, ahogy a kisfiú botladozva megáll előtte. A gyerek kerek arca vörös a dühtől, kis keze ökölbe szorítva; tekintetében végtelen harag lobog. Úgy viczorog a katonára, mintha az elég lenne, mintha azzal meg lehetne állítani a támadást, és csak áll, rendületlenül.

A katona meglepetten pislog, mielőtt reagál. Rémület villan át rajtam, alig fogom fel, mit látok. Egy szempillantás az egész. Üvöltök. Egyetlen szó tolul tudatomba, átnyomul az elégedettségen, hogy Angra oly sok emberét egyszerre megöltem, átnyomul a tervem sikere felett érzett izgatottságomon.

– MEGÁLLJ!

De semmi nem áll meg. A katona sem és a mögötte levő társai sem, akik tíz körömmel esnek neki a romoknak, a még életben lévők után kutatnak, néhány bajtársukat kirángatják a romok közül. Csak ekkor fogom fel, mit tettem, mi történik körülöttem.

Megölhettem volna a sajátjainkat. És most a fiú szenved miattam.

– Te rohadék! – üvölt a katona, azzal lekapja a korbácsot derékszíjáról, egyetlen csapást mér a fiúra. Ő térdre rogy, húscsfatok szakadnak le törékeny csontjairól.

– Megállj! – kiáltom újra, és előrelendülök, de hideg kezek rántanak vissza, és a kis kés kirepül a kezemből a porba. Ki akarom rántani magamat a két télországi férfi szorításából, de nem engednek. Arcuk rezzenéstelenül eltökélt.

– Csak tovább rontanál a helyzeten! – mordul egyikük, és visszaránt, távolabb a fiútól, aki újra felüvölt, és nincs más hang, csak a korbács csattanása. Egy pillanatig nem fáj, aztán maga a kín.

– Nem állhatok csak így itt! – mordulok vissza. – Nem maradhatok tétlen többé!

Nem bánom, hogy összeomlasztottam az állványzatot. Nem bánom, hogy cselekedtem.

De egész életemben bánnám, hogy hagytam egy honfitársamat szenvedni, amikor segíthettem volna neki, amikor megmenthettem volna.

Könnyek szöknek szemembe, látásom elhomályosul. A férfiak elengednek, miután hátralököm őket, és a kisfiú felé rohanok. Háta csupa vér, vastag rozsdabarna vonalak futnak vérvörösön. Futtomban ereszkedem le, térden csúszva érkezem mellé. Görnyedve fekszik a porban. Két tenyerem közé veszem a fejét. Úgy tartom, ahogy azt a férfit kellett volna tartanom, akit lehúzott a nehéz fekete kő az állványról, és olyan ellenállhatatlanul vonzotta a föld, mint mágnes a vasat. Tehetetlen volt, és egyedül volt, és zuhant, zuhant, hagyták meghalni, miközben csata dúl körülötte, miközben engem ágyúgolyó becsapódása repített a levegőbe és Mathert elvonszolták Bithai városába...

A korbács lendül, de ezúttal elkapom. A bőr a karomat nyaldossa, és szorosan fogom. Egyre vastagabb bőrt markolok, húzom, aztán egyetlen gyors, tenyérhorzsoló mozdulattal kirántom a katona kezéből. A fickó szeme tágra nyílik a rémülettől, és segítségért kiált. A közelében állókat hívja, azokat, akik nem tudják eldönteni, hogy a társaikat mentők sorába álljanak, vagy a fiú és körülöttem kialakuló egyre nagyobb pánikot próbálják kezelni valahogy.

A gyerekekhez fordulok, a korbács még az alkaromra van tekerve.

– Semmi baj, hamar meggyógyulsz... – szólok meg, de látom a hátát. A felszakadt bőrt és izmot vér borítja, bordái látszanak, fehér szigetek vérvörös tengeren. Nem mozdul, nem sír, nem csinál semmit, ott marad összegömbölyödve a földön.

Simogatom a fejét.

– Úgy sajnálom! – mondom neki. Homlokomat kócos, csapzott hajához érintem. Megmoccan, az élet vergődik a tenyerem alatt. – Jóváteszem. Jobb lesz. Meg foglak menteni valahogy.

Ez rossz. Nagyon rossz. És nem tudok változtatni rajta. Nem tudtam megakadályozni, sőt miattam még rosszabb lett... *Én tettem ezt vele.*

Hideg, hideg, hideg. Végtagjaim mintha jégből lennének, tudom annyira fagyos... Szinte biztosra veszem, hogy zúzmarás a leheletem. Minden havas hidegséggé változik körülöttem, kezem ketreccé keményedik a fiú feje körül. Olyan csodálatosan hideg... Minden idegszálam tekereg, mint az erdő fáinak jég borította ágai. Most lebegek át abba a másik világba? Ez a rémület a halálba taszít?

Pontosan így éreztem, amikor Sir meghalt. Ez a mérhetetlen hidegség jött rám, minden porcikám belezsibbadt.

Katonák törnek át rémületem havas örvényén. Durva kézzel ragadnak meg, felrángatnak, kirántják a korbácsot a kezemből, elszakítanak a fiútól. Kapálódzom, küzdök, rúgom őket, harcolok, hogy visszamehessek a gyerekekhez.

Ő az ujjai között pillant rám. Kék szemében könnyek és...

Megkönnyebbülés.

Megkönnyebbült. Csak ámulok. Nem igazán tudom, hogy amit látok, az valóság vagy valami torz kép, amit szívem szeretne látni, és csak elmém vágya vetül lelki szemeim elé. Ekkor arcáról a hátára nézek. A hátára, ahol véres, szörnyű sebeknek kellene lenniük, de... Nincsenek. Szakadt inge alatt tiszta fehér bőr ragyog a forró napon. Nem repedt fel, nem sebes, nincs rajta se horzsolás, se vágás. Mintha nem érte volna a korbács.

Az engem lefogó katonák is észreveszik. Mindenki érzi. Ez a pillanat visszhangzik a télországiak tudatában. Ugyanezt a megkönnyebbülést érzik ők is.

A fiú meggyógyult.

Hideghullám hömpölyög végig rajtam, és legszívesebben örökre ebben fürödnék, hagynám, hogy a jeges pelyhek beborítsák testemet, felemeljenek, elvigyenek valami békés, biztonságos helyre. Úgy tűnik, körülöttem senki nem észleli a hirtelen hideghullámot, amit én érzek, és arra gondolok, vajon csak hallucinálok-e.

A katonák előbb eszmélnek döbbenetükből, mint én. Szorosan megmarkolják a karomat, ujjaik megcsúsznak a korbácsütés nyomán kiserkedt véremen. Elrángatnak az áhítattal bámuló télországiak tömegén át.

Ledöntötte az állványzatot. Meggyógyította a fiút.

Egy télországi férfi lép elő. Azok közül való, akik gyanakvással és gyűlölettel néztek rám, akik Conall irántam való bizalmatlanságát visszhangozták. Arca olyan őszinte, olyan tiszta mosolyban simul ki, hogy attól tartok, Abril alapja bármelyik pillanatban kettétörhet. Kezét az ég felé emeli, fejét hátrahajtja, és felkiált. Örömkialtása mintha lökéshullám lenne, a többiek is felkiáltanak, a hang úgy terjed, úgy gyűrűzik szét a télországiak tömegén, mintha izgatottságuk azóta gyülemlene, hogy az első pózna összeroppant. A tavaszföldi katonák, akik addig halott bajtársaik testét, az összedőlt állványzatot bámulták, egyszerre néznek rájuk. A foglyok még soha nem örültek ennyire. Hogyan szüntethetnék ezt meg?

Annyira belemerültem a mindent elárasztó örömbe, az édes eufóriába, hogy észre sem veszem, mi történik velem. Az örök visszavonszolnak Abril városába, a kapu becsukódik mögöttem. A nehéz vasajtók a helyükre kattannak, de a hidegség nem múlik a testemből. A télországiak éljenzése sem csillapodik.

Angra hallja őket, ebben egészen biztos vagyok. Érzí, hogy valami megváltozott a levegőben. Abril munkatáborában úgy terjed az öröm, mint a hófergeteg. Arcomon újra szélesre húzódik a mosoly.

Hamarosan megtudja, hogy a hóihar velem kezdődött.

MINÉL KÖZELEBB ÉRÜNK Angra palotájához, annál halványabb a megkönnyebbülésem és az örömöm. Ez az a pillanat, amitől megérkezésem óta rettegettem: amikor Angra addig kínoz, amíg megadom magam, és behódolok neki. Addig kínoz, míg könyörgök, hogy öljön meg végre, míg el nem mondom neki, hogyan döntöttem össze az állványzatot, hogyan gyógyítottam meg a fiút, és ha nem magyarázom ezt el neki – mert én sem tudok magyarázatot adni, legalábbis a kisfiú gyógyulására nem –, akkor parancsot ad Herodnak, hogy mindenképpen törjön meg.

Félelem emésztí zsigereimet. Nem, én nem félek Herodtól. Nem, én nem félek Angrától. *Nem félek.*

De Angra megöl, nem lesz lehetőségem Nessával beszélni. Megöl, mielőtt tehetnék valamit, segíthetnék nekik, vagy megmenthetném őket talán. És azok után, hogy láttam, mi történt azzal a kisfiúval...

Nevetőgörcs fojtogat, hitetlenkedő nevetés, ahogy a katonák Abril utcáin vonszolnak. A fiú jól van. Amint erre gondolok, a döbbenet elfújja nevethetnékem, mint gyertyalángot a szél.

Hogyan?

Nessa, Conall és Garrigan felnéznek a munkájukból Angra kertjében, ahogy elhaladunk mellettük. Nessa arca két szempillantás alatt dermedten nyugodtból rémültté változik, teste megvonaglik a tehetetlen felismeréstől. Felém mozdul, de Garrigan visszafogja, átöleli, és gyorsan, halkán súg valamit a fülébe.

Conall is észrevesz, veszélyesen sötét pillantással néz. Elszakítom a tekintetemet róla, mielőtt megláthatnám csalódottságát, mielőtt tekintete azt mondhatná nekem: *Tudtam, hogy te is meg fogsz halni.*

Nem fogok meghalni. Ma nem. Azok után nem, ami történt, amit tettem, amit tehetek értük. De mit *tehetek* értük? Hiszen azt sem tudom, hogyan csináltam, honnan jött ez... ez... hogy meggyógyítottam a fiút.

Meggyógyítottam a fiút.

– Távozzanak!

Angra hangja mennydörög a trónteremben. Magas rangú tanácsadók állnak szoros csoportban az emelvény körül, egyenruhájukon az arany peremű fekete nap valósággal ragyog a mennyezeti ablaklyukakon beszűrődő fényben. Parancsára a tanácsadók elfordulnak, minden tekintet a csapzott, nyomorult állapotban megjelenő télországi lány felé fordul, akit katonák vonszolnak a trónhoz.

A tanácsadók egyike Herod. Vigyorogva néz királyára, tekintetével mintha engedélyt kérne, de Angra hangja ismét mennydörög:

– Azt mondtam, távozzanak!

A tanácsadók gyorsan összeszedik az Angra trónemelvénye körül álló kis asztalokon szétterített papírjaikat, és különböző kijáratokon át sietve távoznak. Két katona között állok az emelvény előtt. Angra hátradől trónján, egyik kezével, mint mindig, a jogart szorongatja. Zöld szeme éles, halálos pillantással mered rám, szemlél, mintha értékes kutya lennék, és éppen azt fontolgatná, megvegyen-e.

– Jelentést! – mordul.

A jobb oldalamon álló katona vigyázzba vágja magát.

– Lerombolta az állványzatot a falnál, embereink közül sokat megölt és megsebesített. Ezenkívül... – Elhallgat, szeme az arcomra villan, és úgy húzódik el, mintha egyetlen pillantásommal halálra sújthatnám. – Ezenkívül... Meggyógyított egy rabszolgát.

Tüdőm nem engedelmeskedik, nem enged be több levegőt, úgy megszorul, mintha tudná, milyen reménytelen tovább lélegezni. Nem tudom, mi vagyok, mire vagyok képes, de Angra addig fog kínozni, amíg vagy rájön, vagy meghalok.

Angra feláll.

– Lelépni!

A katonák sarkon fordulnak, csizmájuk csikorgása, távolodó lépteik hangja elhal a hatalmas teremben. Az ajtó becsukódik mögöttük. Már csak ketten vagyunk a trónteremben: Angra és én. A szívverésem visszhangzik a vastag, fekete kőburkolaton. Minden izmomat megfeszítve védekezem a tudatom mélyén mocorgó félelem ellen.

Akármi történik, akármit tesz, én Télország része vagyok, és ezt ő soha nem veheti el tőlem.

Angra ujjai téován mocomognak a jogaron.

– Szóval leromboltál egy rámpát, ugye? És meggyógyítottál egy rabszolgát?

Arca közönyös, és az, hogy semmi érzelmet nem mutat, valahogy mindennél félelmetesebb. Meglepetést okoztam neki. Nem az elvárásainak megfelelően viselkedtem. Ő pedig nem szereti a meglepetéseket.

Angra egy lépést tesz felém. Mosolyog, higgadt, nyugodt. Elemez engem. Gúnyosan szól hozzám. Az a célja, hogy megtudja, mit tettem pontosan, és megakadályozza, hogy újra meglepetést okozzak neki.

– Nyilvánvalóan nem tanultad meg, hol a télországiak helye, ha azt hiszed, hogy minden következmény nélkül tehetsz ilyesmit. De ne félj... Herod készséggel megmutatja neked, hogyan illik egy rabszolgának viselkednie. Talán először az etikettet kellett volna megtanítatnom vele neked.

Herod nevének említése olyan, mint derült égből villámcsapás. Éles, teljesen kizökkent.

Hátrahőkölök, szemem tágra nyílik, gyorsan, mohón veszek levegőt.

Angra mosolya szélesedik. Látja, hogy gyenge pontra talált.

– Megölted néhány emberemet... – tűnődik, mintha csak magában beszélne. – És meggyógyítottál egy rabszolgát. Azt, hogy az előbbi hogyan csináltad, nem lesz nehéz kideríteni... De a másikat? Amikor idejöttél, az a kis darab kő volt nálad. Konkrétan mi az, ami erőt adott neked, hogy meggyógyíts valakit? – Angra a trónemelvény első fokára lép. – Egy kis halott királynő segített neked? Ő lát el információkkal abban a reményben, hogy neked sikerülni fog az, amiben a fia kudarcot vallott?

Csak bámulok. Hannah. Honnan tudta Angra, hogy...

Ekkor azonban lejön az emelvényről, olyan közel áll meg hozzám, hogy látom a nyugodt arca mögött húzódó féktelen dühöt, ami bármelyik pillanatban kitöréssel fenyeget, ha valami rosszat szólok, rosszul mozdulok, vagy nem vagyok hajlandó úgy játszani, ahogy ő akarja.

– Mindent látok! – vicсорít rám. – Mindenről tudok! Mindent én irányítok! Tudom, hogy még mindig kapcsolatban van Télország mágiájával, de nem hittem volna, hogy annyira ostoba, hogy erejét az én országomban is használja, különösen nem egy semmit érő lány révén. El fogod árulni nekem, mit mondott neked Hannah, hogyan lát el mágikus erővel, aztán azt a mágiát az utolsó cseppig kifacsarom a testedből.

Torkom elszorul, tehetetlenül nyeldekelek. A kisfiú jut eszembe: mennyire csodálkozott, mennyire örült, mennyire megkönnyebbült, hogy a háta meggyógyult.

– Nem tudom – felelem sűgva.

Megdöbbenek a saját szavaimon. Nem akartam megszólalni. Én csak... Én csak tettem valamit. Erőm van.

– Szerintem pedig pontosan tudod – mond ellent nekem Angra. Szemöldökét ráncolja, és jogarpálcája gömbjét nézi. Sötétség szivárog belőle, egyetlen hosszú árnyékcsík, a levegőben kavarg, majd Angra kezére tekeredik, ahogy az inda kűszik felfelé a faágon. Aztán ez az árnyékvonal letekereg a kezéről, és egyetlen nagy ívben nyúlik felém, széles kört formáz fejem körül. Játszik velem, gűnyolódik velem, hogy arcomhoz milyen közel lebeg a mágia. Sötétsége eltakarja a mennyezet nyílásain beáradó fényt.

Tátott szájjal bámulom. Még sosem *láttam* mágiát. Ez... ez nem mágia.

Ez a Romlás.

– Abban is biztos vagyok, hogy Hannah néhány nagyon érdekes információt plántált a fejedbe – folytatja. – Szeretném látni, mit csinált veled.

Zihálok, alig kapok levegőt. Az árnyék az orrom előtt lebeg.

– Ha olyan nagy hatalma van, ha mindent tud, ezt hogyhogy még nem tudja?

Angra arca megvonaglik, az önelégült látszat mögött felsejlik igazi, forrongó dühe.

– Kikkel is voltál egy cellában? F-3219, F-3218 és F-2072 voltak a cellatársaid. Azt tudom, M-19, hogy sokkal nagyobb szükségem van arra, hogy megtudjam, mi van a fejedben, mint arra, hogy ezeket életben tartsam. Idehozassam őket? Mert ha jól sejtem, neked nem közömbös, hogy élnek-e, vagy halnak.

Nyelvembe harapok, hogy meg ne szólaljak. Angra homloka kisimul, örül a felismerésnek. Az árnyéksáv arcom előtt lüktet. Fenygetésének megtestesítője.

– Ó, hát érdekel a sorsuk! Gondoltam. – Közelebb lép, túl közel, kevesebb mint karnyújtásnyira, csak az árnyéksáv lebeg közöttünk. – Talán érdekelnie is kell – folytatja halk, negédes hangon. – Ha parancsot adnék a katonáimnak, hogy ne is hozzák ide őket... Ha megöletném őket ott, ahol vannak... Vagy ami még jobb: ha Herodra bíznom, hogy kínozza meg őket, akkor talán...

– Megöllek! – köpök ki, és előrelendülök, ám a következő pillanatban hátratántorodom a sötét mágia kanyargó csíkjától. Kezem ökölbe szorul, képtelen vagyok elfojtani magamban a sürgető vágyat, hogy kitépjem Angra szívét, de tudom, hogy hiába. Nem akadályozhatom meg, hogy Nessa vagy Conall vagy Garrigan legyen Herod következő játékszere, ha úgy akarja. Lehetetlen elkerülnöm a sötétség pulzáló kötelét, amely közelebb, egyre közelebb lopakodik hozzám, annyira közel, hogy már félek mély lélegzetet venni, nehogy akaratlanul magamba szívjam.

– Tehát engedsz? Mert azt hiszem, nincs más választásod. Senkinek nincs választása.

Vér gyűlik a számban. Elharaptam a nyelvemet. Csak ez az éles fájdalom tart vissza attól, hogy a sötét mágia auráján át Angrára támadjak. A fájdalomra koncentrálok, nem az opálos sötétségre, nem a király zsongító szavaira. Ez a halk, lüktető hang nyugodt és kedves, míg szavainak jelentése át nem dereng a homályon. Mögöttünk az üres trónterem fekete obszidiánfalai a nap fényét tükrözik vissza, a sötét kő testetlen közönségként figyel minket.

– Felszabadító érzés, ha az embernek nincs választása. Az embereket egy idő után nem kell bizonyos dolgokra kényszeríteni. Herod például lelkesen elfogadja a döntéseket, amiket én hozok helyette. Élvezettel fog elpusztítani téged.

Hideg. Minden hideg. A világ csupa jég, vastag, szilárd csoda borítja, csupa csillogó felület és fagyott lélegzetpára-felhő. Bele vagyok zárva, része vagyok, végtagjaim keményedni kezdenek, mintha jég borította fák cikcakkos ágai lennének, a hibernálódás köztes állapotában vagyok, miközben a világ megfagy körülöttem. Csontjaim fájdalmasan csikorognak, amikor a jég ellenében elmozdulnak, megremegnek, amikor testem előrelendül, ujjaim ökölbe szorulnak, szám véres sikolyra nyílik, ahogy az árnyékon át Angra fejének irányába vetődöm.

Amint a fekete felhő a bőrömhöz ér, rádöbbenek, milyen súlyos hiba volt ez.

Kétségbeesésem megnyitotta az elmémet előtte, védelmem összeomlik, amint az árnyék a fejembe árad, eloszlik a koponyámban, minden pórusomat ősi gonosszal tölti be. Megtorpanok. Valami kiszippantott a világ hidegéből, forró kínba dobott. Az árnyék tekergőzik gondolataimban, emlékeimbe mélyed, agyamban turkál. Tehetetlenül tántorgok előre-hátra.

Angra gúnyos vigyora egy pillanatra visszatér. Az ereje most bennem van, elmémbe nyomul, befészkelte magát az agyamba.

Érzem, hogy azt mondja: *Mindent el fogsz mondani nekem.* A szavak az én saját gondolataim, mohó, mély hang, fülemhez kapok, mintha ki tudnám húzni a sötét erőt a fejből. *Különből előbb téged intéztetlek el Heroddal, aztán azokat a rabszolgákat, akikkel voltál, aztán minden télországit, aki a tulajdonomban van. Mind megölettem vele.*

Nem. Nem fogja. Megállítom Herodot, megölöm Angrát, mielőtt akár egy embert is megölethetne.

Arcok és képek bukkannak fel a múltamból, ahogy Angra a gondolataim, emlékképeim között kutat. Mather és Sir, a Rania-síkság, Theron ölelése, amikor Cordellben táncoltunk a bálon. Hóesés, finom fehér pelyhek, porhó hull Jannuari kövezett utcáira.

Hidegség söpör végig rajtam, csodálatos hidegség. Jannuari városában állok, mezítláb, lábujjaim a macskakövek közötti résekbe nyomódnak, hópelyhek tapadnak szempillámra, csillogóvá varázsolják a világot. Miért vagyok itt? Olyan hideg van, hogy testem minden idegszála bizsereg a kellemes jegességtől.

Tudom, hogyan törjelek meg – szól Angra hangja. – Tudom, hogyan törjelek meg benneteket, akik olyasmire vágyakoztok, ami nem lehet a tietek soha. Kétségbeeséseitekben, reménytelenségeitekben megmutattátok nekem a gyengeségeitek.

Nem. Abrilban vagyok, nem Jannuari városában. Angra palotájában vagyok. A télországiaknak szükségük van rám, és ha nem maradok tudatomnál, Nessa meghal. Nincs mágikus erőm, nincs bennem semmi különleges. Meira vagyok. Csak Meira.

Nem, nem csak Meira. Vagyok... Valami...

Olyan hideg van! Nagyon szeretem a hideget.

Mondd meg, mit szeretnél a legjobban az életben, Meira. Ki fogom használni a gyengeségedet. Addig facsárom az elmédet, amíg a kezembe nem csorgatod. Én urallak téged, Télországot, mindent.

Angra kínzó lassúsággal emeli fel kezét, és tenyerét a homlokomra simítja. Még több hó. Esik és esik, békés pelyhek andalítanak Jannuari városába, ahol csend van és nyugalom, és soha ilyen biztonságban nem éreztem még magam.

A medalion. Angra még mindig a nyakában viseli a medaliont: ezüstszíven fehér hópehely. Olyan sokáig kerestük a mágiaszttert!

Meg foglak törni... A te tökéletes világgal foglak megtörni, amire a legjobban vágyasz.

26

ANGRA TRÓNTERME ELHALVÁNYODIK, a feketeség egy várossá hullik szét. Nem... Nem egyszerű ... Jannuari... Összetoldozott emlékeim városa.

ÉS ESIK A HÓ.

Megfordulok, a macskakövek csúszósak a jégtől, csupasz talpamon át testembe árad a hideg, és ez nagy boldogsággal tölt el. A levegőben szénfüst és ásványok földes illata terjed, a füst mindent enyhe szürkességbe von. Ez az én hazám, ide tartozom... Ide, Jannuari városába. Hogyan is élhettem máshol?

Halványszürke ruhám kopott, a sok használat és a szegénység foltjai látszanak rajta. A vékony pamut még több hideg sugarat enged testemhez, ahogy ott állok az utcán, és mosolygok valakire, aki a hóban fut felém. Nessa.

– Meira! Kész az ebéd. Édesanyád küldött érted!

Édesanyám. Valami megrebbe bennem... Nem hiszem, hogy van anyám.

Ez nem igaz. Persze hogy van anyám. Mindig is volt.

– Meira, gyere! – szólít Nessa, azzal megragadja a kezemet, és húz magával az utcán. Olyan boldog, olyan egészséges! Élet van benne, szeretet és biztonság, és a szeme csillog, mint a hajába tapadt hópelyhek.

Egyik kezemmel felemelem a szoknyámat, aztán együtt futunk. Munkálkodó emberek mellett szaladunk el: kirakatban kiállított árut tisztítanak, a kovácsműhelyben lovat patkolnak. Köznapi munkák, amit el kell végezniük, nem mint...

Valami nincs rendben velük. Velük sincs minden rendben. Ahogy anyámmal sem. És Nessával sem... És ezzel a várossal is valami gond van, bár tudom, hogy létezik.

– Ma eljön vacsorára – súgja Nessa; hangjában öröm és édes pletykálkodás remeg.

– Kicsoda?

Nessa felnevet, hangjától kicsit fényesebb a lég. Befordulunk egy kis utcába, megállunk egy kis, emeletes ház előtt. Nagy lendülettel kinyitja az ajtót. Tűz meleg fénye árad a hóborította járdára. A sárga fény Jannuari városának szürkéivel elegyedik. A tűzmeleg találkozása a hóval. De nem rossz melegség... Tökéletes.

– Itt van! – kiált fel egy hang a küszöbön túlról. Balra a tűzhelyen narancsszínnel parázsluk a szén, egy üstben ragu forr. Conall faasztalnál ül, kezében kis batyu, nő áll mögötte, kezét Conall vállán pihenteti. A felesége? Nyilván. Garrigan is a felesége előtt ül, két kislíval, gyermekei elragadtatottan figyelik, ahogy mesét mond, és szélesen gesztikulál... A mesében valami ellenséget ölnek.

Az asztal mögött apró termetű, kecses nő lép ki a hátsó szobából. Dús hófehér haja az arcába omlik, az arcát liszttel púderezte.

– Meira! Gyere. Mindjárt itt lesz! – szól. Alysson.

Nessa leül az asztal mellé az egyik székre.

– Anyád egész nap főzött.

Anyám. Alysson az én...

– Mindenki! A hintója most áll meg a ház előtt!

Harsány hang csendül fel mögöttem. Megfordulok. Férfi lép be, hajáról leveregeti a havat. A szóródó hópelyhek a bőrömre olvadnak, mindegyik csepp nyomán végigbicsereg a karom. Ismerem ezt a férfit. Sötétkék szeme, őszes szakála és szoros csomóra fogott hófehér haja...

Allyson az anyám... Ami azt jelenti, hogy Sir az apám.

Öröm fojtogat, szemem forró könnybe lábad. William az apám. Persze hogy ő az... Mindig is azt akartam, hogy az apám legyen.

Ekkor fájdalom nyilall az örömömbbe. Térdre rogyok, térdem a fapadlóra koppan, elmémben gondolatok lüktetnek. Határozott, hangos gondolatok.

Egyszer Apának neveztem, aztán csak: igen, Sir, nem, Sir. Maga nem az apám, és én nem vagyok a maga lánya, és csak azt akartam, hogy úgy nézzen rám, ahogy...

Valami nincs rendben. Létezik, tudom, hogy létezik, de nem így.

– Meira! – Sir hirtelen letérdel mellém, kezét a fejemre simítja, felemeli az államot, hogy nézzek rá. Arca kedves, aggódó, homloka ráncolódik. – Jól vagy?

Téved. Nem kéne itt lennie... Valami történt vele, valami szörnyűség.

– Azt álmodtam, hogy meghalt – felelem ságva.

Sir aggodalma mosollyá enyhül, magához von, erős karját vállam köré fonja, és megengedi, hogy hozzábújjak.

– Ó, édes kicsi lányom! Csak álom volt!

Arca, teste hideg a kinti levegőtől, tiszta, ropogós hóillata van. Ingének gombjai a bőrömbe mélyednek, amikor arcomat a mellkasához szorítom, és magamba szívom az érzést, hogy velem van. Ilyen a szeretet. Szeret engem. Ő az apám, én a lánya vagyok, és csak én vagyok neki, és nekem csak rá van szükségem.

– Jön! – kiált fel Alysson. – Itt a herceg!

Sir leültet az ajtóval szemben álló székre. Odakint a hóvihár olyan, mint egy álom, amelyből bármi alakot ölthet. Nessa mellettem ül, megfogja a kezemet, amikor megjelenik

az ajtóban egy férfi. Világoskék katonai egyenruhát visel, fekete csizmáján a tűz fénye csillog. A hóvihar úgy hozta hozzánk, mintha a fergetegből jött volna létre, mintha az formálta volna tudatom legmélyéről.

– Köszönöm a meghívást – mondja, és meghajol. Ízig-vérig herceg, amilyen mindig is volt. Erős, magabiztos, tekintete élénk, figyelmes, és kíváncsian végigtekint mindenkin, aki a helyiségben van, mintha emlékezni akarna ránk. Előttém megáll. Nessa megszorítja a kezemet, annyira, hogy ujjaim hegye elfehéredik.

– Meira – szólít Mather. Csak a nevemet mondja, csak egyszer, ez a két szótag visszhangzik hozzám, mintha más szó nem is létezne. Csak mi. Mintha így kéne lennie.

Robbanások. Mather rémulten üvölti a nevemet. Üvölt és üvölt...

Nem szeretem őt. Nem szerethetem szerelemmel, ezért nem szeretem többé. Nem. Nagyon nehéz. Nagyon fáj szeretni.

Mather velem szemben ül, egy pillanatra sem veszi le rólam a tekintetét. Alysson a kandallóhoz lép, elküldi onnan Garrigant, a feleségét és a fiait. Odajönnek hozzánk, az asztalhoz, Conall és Garrigan, a feleségeik és Nessa a boldog családjával és én az én boldog családommal.

A bejárati ajtó még nyitva van. A hópelyheken túl hófehér haj villan. Rögtön felugrom az asztaltól, és kiszakítom a kezemet Nessa kezéből.

Alysson ragut talál mindenkinek.

– Meira, kérlek, ülj le! Vacsorázunk.

Én azonban képtelen vagyok leülni. Képtelen vagyok elszakítani tekintetemet az ajtóról, a hóról, a szélfúttá fehér hajtömegről... Kinek az arca?

Sir megérinti a karomat.

– Mit látsz, édes kislányom?

Rám kiabált, amikor kicsi voltam, és Mathert meg engem ott talált a gyülekezés sátrában, és csupa tinta volt a bőrünk, és együtt nevetgeltünk.

Nem... Miért lettem volna gyerekkoromban együtt a herceggel? Megkerülöm az asztalt, az ajtón túl a fehér női hajtömeg úgy vonz, mintha hozzá volnék kötve, és ő csévélne engem egyre közelebb magához.

– Meira... – Mather hátradől székében, ujjait gyengéden végighúzza a karomon. – Mi történt?

Olyan biztonságos itt. Minden megvan, amit akarok. Hogyan történhetne bármi rossz? Ez tökéletes, ez így van rendjén, ennek így kell lennie, és el kell mondanom Mathernek mindent, mert ő tökéletes.

– Meggyógyítottam egy fiút – hallom a saját hangomat. Úgy hiszem, a hófehér hajú

személy odakint Mather anyja, a királynő. Úgy hallottam, nagyon szép. – Én is számítok.

– Természetesen fontos vagy, Meira – mondja Mather, azzal feláll. Széke siklik a padlón.
– Persze hogy számítasz. Miért?

Megfogja a kezemet, de az érzés... Éles; hirtelen törés a körülöttem lévő tökéletes képben.

– Nem. Én nem vagyok jó neked – hallom a saját hangomat. – Én nem vagyok elég jó.

Sir összefonja a kezét az asztalon, és felnéz.

– Én csak azért mondtam ezt neked, hogy ne veszélyeztesd a jövőnket. Van úgy, hogy a hazugság erősebb, mint az igazság.

– Igazság?

Ismerős fájdalom lüktet a halántékomon, azzal fenyeget, hogy darabokra szaggat, ha nem... Ha nem teszem meg... Mit? Le kell ülnöm, vacsoráznom és beszélgetnem kell Matherrel, el kell mondanom neki, miért vagyok én is fontos, mert mindig is ezt akartam. Itt lenni.

– Meira – szól egy hang kintről. A királynő van itt. Miért nem invitálja be senki?

Az ajtó felé lépek, lábujjaim alig érintik a küszöböt, amikor Mather megragadja a karomat.

– Honnan ered a mágikus erőd? – kérdi. Riadtnak tűnik, kétségbeesettnek, tekintete saját felindulásomat tükrözi vissza rám. Nagyon hasonlít Sirhez. Ugyanaz az erős áll, ugyanaz a zafírkék szem, arcán a kifejezéstelenségnek ugyanaz a fátyola. Még sosem vettem észre ezt.

– Mágikus erőm forrása... – Miért válaszolok neki? Nem kéne erről kérdeznie. Egy lépést hátrálok, az ajtó, a hóvihár felé. – Mágikus erőm forrása a Királyi Mágiaszter.

Mather összevonja a szemöldökét.

– Mágiaszter? Nem, Meira. – Megnyalja az ajkát. Újra próbálkozik. – Honnan van neked varázserőd? Hannah táplál varázslattal? Meg kell mondanod!

– Már mondtam – felelem. – Csak a mágiaszterekben van mágia. Hannah nem ad nekem semmit.

– Meira – szólít meg Hannah. Hátat fordítok a helyiségnek, a tűz melegének, Nessa nevetésének, annak, hogy Sir édes kislányának nevez, és Mather kiált nekem, kinyújtja felém a kezét. Hátat fordítok mindennek, amit valaha akartam, mert Hannah-nak szüksége van rám, és hozzá kell mennem.

Abban a pillanatban, ahogy elhagyom a házat, hőség lüktet mögöttem, erős forráságitörés, túl erős ahhoz, hogy a kandallóból eredhessen. Megfordulok, és a ház eloszlik, összecsziklik, mintha nem bírná ki a környező éjszaka súlyát. De nem... Nem

összecsuklik, hanem lánggal ég... Részenként ég el, kis kupac parázsló hamuvá lesz. Szám tátva marad a döbbenettől, ahogy nézem... Az éjszaka árnyai emelkednek a hamuhalom fölé, döbbenetesen tiszta, fekete ürességgé emésztik. A környező várossal is ugyanez történik, minden összecsuklik és eltűnik... Jannuari városa elenyészett, és ott maradok egyedül, fénysugárban.

– Meira, most már én vagyok. Én irányítok. Nem Angra – mondja Hannah. Hangja sürgető, mintha erősen küzdene, hogy biztonságban legyünk.

Fejemet ingatom. Angra irányított? Micsodát? Nem, most biztonságban vagyok... Már nem Angra fekete mágiájának hatása alatt vagyok. Hannah védelmez engem, mert Angra bizonyos dolgokat kivett a fejből. Azt akarta, hogy megtörjek, szétcsússzak, de biztonságban vagyok... Biztonságban... Biztonságban...

Hannah vár. A hátam mögött áll. Táncoló hópelyhekkel telik fel körülöttünk a tér. Mintha valami pajzs lenne felettünk, mintha láthatatlan karok óvnának, nehogy hozzánk férközhessen a sötétség. Angra nem érinthet itt minket. Ő nem akarta, hogy elhagyjam a házat. Angra azt akarta, hogy maradjak odabent, ahol kényelem van, és elmondom neki a titkaimat. De kimentem, és Hannah most Télország mágiaszterével való kapcsolatát használja arra, hogy beszéljen velem; mint ahogy eddig is.

Télország mágiaszterével való kapcsolatát használta, nem a kék követ. A kék kőben sosem volt varázserő. Csak a Királyi Mágiaszterekben van mágia.

Megfordulok, hó ropog a lábam alatt. Hannah háttal áll nekem, haja lobog a szélben. Különböző magyarázatok kavarnak tudatomban, de ezek nem tőle erednek... Hanem tőlem. Elmém könnyebben működik itt, az álom és ébrenlét mezsgyéjén, és tények elemei ömlenek a fénybe... Olyan hirtelen megvilágosodás, amelyet egyedül sosem érhettem volna el.

– Angra eltörte a mágiaszteredet, de a mágia erősebb, mint gondolná – mondom. Áradnak belőlem a szavak, valahogy észrevétlenül, finoman átadom magamat az érzésnek... Sejtés... Titokzatos hely a szívemben, ahol Hannah és én érintkezünk. A mágia. Egész végig tudta az igazságot. – Nagyon el voltál keseredve, amikor Télország elesett, ezért átadtad a mágiaszteredet. Hagytad, hogy mindent elmondjon neked. Az igazságot, ami a mágia mögött van, és hogy ha egy Királyi Mágiaszter a királyság védelmében eltörik, akkor az ország királya vagy királynője válik Mágiaszterré.

Ez a tudás tolul tudatom előterébe. A mágia átadja nekem ezt az utolsó ténydarabot, amittől az egész kirakós összeáll. A Királyi Mágiaszterek az adott királyságok vérvonalához kötődnek. A mágiának mindig gazdatestre van szüksége, és ha a gazdatest ember, a mágia nem olyan korlátozott, mint élettelen tárgy esetén. Az élet és a tiszta mágia csodálatos elegy lenne, mint az örök láng, amit végtelen mennyiségű tüzelőanyag táplál. Ezért ha az uralkodók a Romladással szembenézve hagyták, hogy mágiasztereiket

kettétörjék, maguk lettek királyságuk mágiaszterei. Azzal a rengeteg erővel a Romladást teljesen meg lehetett volna semmisíteni, és a világ békében, jólétben élhetett volna.

Ám a mágiaszter varázslata csak akkor működik, ha a birtokosa elismeri a mágiát, és használni kívánja. A mágiaszterek csak akkor reagálnak, ha az emberek félreteszik önző akarataikat, és alávetik magukat királyságuk érdekeinek. Ez a mágia a választásról szól, és senki nem volt hajlandó áldozatot hozni, míg Hannah meg nem tette.

A királynő megmozdul a havon, fejét hátraveti.

– Hol van most Télország mágiája?

– Nem tudad, hogy várandós vagy. És akkor Angra megölt – mondom ki suttogva. Nagyon hideg van. Hidegség árad belém, annyira átjár a fagy, hogy úgy hiszem, már teljesen eljegesedtem, nem vagyok más, csak egy homorú-domború, üveges szobor. – Angra eltörte a mágiasztert, és megölt téged, ezért a mágia az örökösre szállt. Az örökösre, tehát...

Ajkam megfagy, a hideg uralja testemet, abba a jelenetbe lök, amit Hannah meg akart mutatni nekem. Jannuari város elestének éjszakája. A palotabeli dolgozószoja. Égő szén kellemes aromája vesz körül. Összegyűltek azok, akik elmenekülnek Angra tomboló dühe elől. Hannah ott térdel Alysson előtt, akinek karjában a csecsemő Mather...

A háttér. Van valami a sarokban, amit addig nem láttam.

– Annyira sajnálom! – mondja Hannah. Alyssonhoz szól. – Nem kell megtenned. Még meggondolhatod magad. Dönthetsz úgy is, hogy nem teszed meg.

Megkerülöm Hannah királynőt és Alyssont. Ellépek Dendera, Finn, Greer és Henn mellett. Crystalla és Gregg a kandalló mellett kuporognak. Életben vannak, egymást ölelik. Elhaladok Sir mellett is. Védelmesőn hajol a felesége és a gyermek fölé.

A szoba sarkában elhagyatottan kis mózeskosár áll. Mather mózeskosara?

Nem. Nem üres.

Apró kéz nyúlik ki belőle, a levegőbe markol. Kicsi, pufók ujjak görbülnek a párnás kis tenyér felé. Ragyogó kék szempár néz élénk kíváncsisággal a mozdulatlanságba. Kislány. Apró teste halványrózsaszín takaróba bugyolálva, a takaró szegélye selyemfonallal hímezve. A hímzés hópelyheket formáz a takaró széle körül, és ezek a selyem hópelyhecskéket betűkké állnak össze. Öt kicsi betű.

– Nem, királynőm – feleli Alysson. – Nem gondoltuk meg magunkat. Természetesen megteesszük. Télországnak szüksége van ránk. A sajátunkként neveljük fel a gyermekedet.

A név. Gyönyörű, hibátlan hímzés. Öt betű.

MEIRA.

ANGRA TRÓNTERMÉNEK PADLÓJA ragyog a mennyezetről beáradó fényben. Tükörképem bámul vissza rám, ahogy négykézláb kushadok Angra lábánál.

Hannah lánya vagyok.

Szemem ide-oda rebben, tüdőm rémületemben sebesen fújtat. Nem lehetek Hannah gyermeke, mert Mather... De Hannah arra kérte Alyssont és Sirt, hogy mondják azt, Mather a herceg. Angra tudta, hogy Hannah örököse elmenekült azon az éjszakán, ezért nem mondhatták azt, hogy a gyermek meghalt... Angra ezt úgysem hitte volna el.

Azt mondták, hogy Mather a trónörökös, ezért Angra nem törődött vele különösebben, hiszen ha Télország trónörököse csak egy fiú, nem lány, akkor nem jelent fenyegetést úgy sem, ha megszerezzük a mágiaszter mindkét felét, és visszatér belé a varázserő.

De mágiaszterünkben, a medalionban most nincs varázserő. Tizenhat éve nincs benne, amióta Angra kettétörte, mert az a mágikus erő új gazdatestet kívánt. Ezért belém költözött.

Én vagyok Télország mágiasztere.

Senki nem tudta, hogy ez lehetséges, kivéve Hannah-t, mert ő engedte, hogy mágiasztere megmondja neki, mit kell tennie, hogy megmentse Télországot. A varázserő forrására hallgatott. Télország védelmében hagyta, hogy Angra kettétörje a medaliont. Áldozat volt ez azért, hogy erejét ne lehessen elvenni, megtörni, elhajítani. Azt akarta, hogy országunk varázsereje ne egy tárgyban korlátozódjon. Ez az erő vagyok én, ez Télország, és ez az erő szabad, mert most az én életemhez kapcsolódik...

Én vagyok Télország királynője.

Elakad a lélegzetem. Levegőt préselek tüdőmbe, testembe, hogy életben maradjak e nagy súly alatt. Annyira nehéz! Ilyen nehézséget még nem éreztem soha.

Tizenhat évig mindenki megőrizte ezt a titkot. Sir, aki harcolni tanított, úgy bánt velem, mintha valami névtelen árva lennék, aki hálás lehet azért, hogy szabad. És Mather... Nem. Egész idő alatt vele voltak vér szerinti szülei, amíg Sir...

Ó, édes kicsi lányom!

A kis ház. Sir ölel. Az nem volt valóság. Angra kegyetlen trükkje volt, szörnyű, perverz játék az álmaimmal. Minden, amit az élettől akarok, minden, amit soha, soha nem kaphatok meg... Egyszerű, boldog család egy otthonos kis házban. De Hannah... Ő valóság volt. Így próbált megmenteni Angrától... Kétségbeesett próbálkozás, a mágiaszterhez való vérségi kapcsolata révén kiterjesztette védelmét örökösére. Az ő véréből való vagyok.

Előretántorodom, homlokom a hűvös obszidiánhoz ér, ajkam megnyílik, zokogás fojtogat. Könnyek csorognak le az arcomon, amikor eszembe jut, hogyan ölelt Sir engem, hogyan szorított magához Angra rám bocsátott gonosz álmában. Egyáltalán nem félt

szeretni engem.

De nem ő az apám. Ő Mather apja. Az én valódi apám Télország halott királya, anyám pedig Télország halott királynője. Hannah királynő Télország mágiaszterével való kapcsolatát használva beszélt hozzám. Mert én vagyok Télország mágiasztere. Akárhányszor préselem ezeket a szavakat tudatomba, nem találok értelmet a gondolatban.

– Herod!

Angra üvölt olyan féktelen fenyegetéssel, hogy a palota beleremeg. Meg fog ölni. Megsemmisít itt és most, testemet apró cafatokra szaggatja, és maradványaimat szétszórja Télország feldúlt földjén. Ő fog győzni.

Hirtelen felugrom, hátrahőkölök. Nem is tudom, hová mehetnék, hová rejtőzhetnék. Nem... Nem halhatok meg csak így... Ilyen könnyen nem. Nem érhet véget most...

Angra feltép egy ajtót.

– Herod! Hozd ide azt a foglyot! MOST AZONNAL!

Megtorpanok. Kitérom a kezemet, mellkasom zihál. Fel, le. Fel, le. Foglyot. Nem nőt, nőszemélyt, ribancot. Biztosan férfi. Elfogták Mathert?

Angra hátat fordít nekem, a folyosóról léptek hallatszanak.

– A télországiak mindig a nagyobb horderejű dolgok útjába állnak – mondja feldúltan, felháborodottan. – Lehet, hogy képes vagy ellenállni nekem, de van egy másik módja is, hogy szóra bírjalak!

Ellenállni.

Nem hallott belőle semmit. Nem tudja. Az álom. Számára Januári képe eloszlott akkor, amikor kiléptem a képzelete teremtetten kis házból. Hannah a mágiaszter erejével rejtekben tartott minket, mert fel kellett készítenie engem. Vállalta a kockázatot, hogy esélyt, előnyt adjon a küzdelemhez, hogy megmenthessem a királyságunkat.

Mellkasomat ismét hidegség szállja meg, alig észrevehető borzongás, a kezemig hatol.

Nehéz léptek döngnek, a menet a trónterembe ér. Két alak. Árnyékban. Egyikük Herod, hatalmas, kőnehéz válla összetéveszthetetlen. A másik alacsonyabb. Erős, nagy testű, de...

Herod a másik férfit elém löki a fénybe. A fogoly összeesik. Ruhája szakadt, vérfoltos, testén számos seb, vágás, horzsolás. Rám néz... És... Minden más eltűnik körülöttem.

Theron.

– Mondj el nekem mindent! – parancsolja Angra. Toppant előttem, jogarpálcájának feketesége árnyékfelhőt von keze köré. – Különben a hercegednek minden csontját összetöröm.

Theron a sarkán ül. Theron itt van. Tavaszföldön.

A homlokán vágott sebből vér szivárog a szemébe, ajka egyik fele oldalra húzódik, szánalmas kísérlet, hogy a vizionálás öröme kimutassa. Még itt is. Lerogyok előtte, végigsimítok arcán, karján, a sérüléseit érinteni tétovázok.

– Hogyan kerültél ide?

Theron mosolya elrebben.

– Ugyanezt kérdezhetném tőled.

Angra pálcája Theron fején koppan. Cordell hercege elterül az obszidiánpadlón. Aztán fél könyökre támaszkodik, nyugtató lélegzetet vesz, és visszanéz rám.

– Nem akarsz elmondani, hogy átadtad magadat nekem? Gáláns módon megpróbáltál beszökni Tavaszföldre, hogy megmentsd, de csak azt érted el, hogy ugyanolyan helyzetbe kerültél? – kérdi Angra, gúnyos vigyorral nézve Theron. De szokásos gúnyossága csorbát szenvedett, mert akarata nem teljesülhetett. Képes voltam sötét mágiájának ellenállni. – Megmutassam a hercegednek, hogyan bánunk Abril városában a hívatlan látogatókkal?

Előrelendülök, ahogy Herod felém mozdul. Theronról karnyújtásnyira ütközünk össze.

– Neeee! – üvöltöm. A szó visszhangzik körülöttem. Nincs időm rosszulletre, undorra, se arra, hogy megvető pillantással nézzek Herodra, mert átfogja a testemet, és felmordul, amikor rúgkapálok.

– Van fogalmad arról, hogy mi történt azokkal a menekültekkel, akiket előttem elfogtunk? – kérdi Herod. Lehelete a hajamat, a nyakamat súrolja, a testemen hömpölyög, ahogy magához húz.

Angra mozdul, Theron fölé lép, pálcájának gömbjét a gerincéhez nyomja. Theron meg sem rezzen, engem néz, csak néz. Nehezen lélegzik, erőt gyűjt, elhatározást ahhoz, ami előtte áll. Nem tud Angra sötét mágiájáról, a Romlásról... Nem tudja, hogy Angra mágiája hatással van rá...

Eltörik az első borda, Theron felkiált fájdalmában. A meglepetés döbbenete eloszlat minden esélyt, hogy nyugodt maradjon. Csillapíthatatlan félelmében elsápad, arca elveszti színét, a törés után levegőért kapkod, tekintetével engem keres, kimondatlan kérdések feszülnek közöttünk. De én semmit nem tudok megmagyarázni így, hogy Herod arcát a fülembe tolja, így, hogy Theron mellkasában elreccsen a második borda is. Úgy súrlódik, mozdul csont a csonton, hogy az én testem is belesajdul.

– Tudod, ugye? – folytatja Herod. – Biztosan tudod, mert egyiküket elengedtük, hogy elmondhassa nektek, milyen lesz a sorsotok. Az, aki meghalt... Az M-16-os... Az a nő is harcos volt, mint te. Eltökélte, hogy ellenáll. De a végén mind kidől. Nem bírják tovább.

Eltörik a harmadik borda is, és Theron torkáról elfojtott kiáltás buggyan a padlóra, amitől a szívem elszorul. Angra ekkor hirtelen rám néz. Úgy vigyorog, mint egy eszelős gyerek. Ujjai a pálcára szorulnak, és tovább töri Theron bordáit. Egyenként.

Nem lehet megakadályozni. Csak azzal tudnék véget vetni a kínzásnak, ha megmondanám, ki vagyok.

– A hercegednek végig kell néznie, ami veled most történni fog! – fenyeget Herod suttogva.

Greggel is végignézték. Falhoz láncolta a szobájában, Crystallát ketrecben tartották. Angra parancsba adta Herodnak, hogy úgy bánjon vele, mint valami rongybabával, időnként vegye ki a helyéről, játsszon vele, ahogy neki tetszik. Angra azzal mutatta meg Crystallának, hogy szerinté mit érdemelnek a télországiak, hogy halálra kínoztatta Heroddal. Elképzelhetetlen kínzásoknak vetette alá, amelyeket az emberi test már képtelen elviselni.

Theron felnyög a padlón, miután Angra meggyógyította az eltört bordákat. Herod végre elereszt engem. Ledob. Theronra borulok, mintha a testem megvédhetné őt Angra mágiájától.

– Ne! Őt ne! – hebegem Angrának, a vállára borulva. – Ne bántsa őt! Neki ehhez semmi köze. Ez a kettőnk ügye. Évszak-királyság és Évszak-királyság dolga. Ez nem Cordell háborúja!

Angra felnevet. Mintha a hang húzna, felállok, hibám a fülemben cseng.

– Igazad van – mondja, aztán rögtön Herodhoz fordul: – Hozd az F-2072-t, az F-3218-at és az F-3219-et. Megígértem M-19-nek, hogy megkapod őket, azt tehetsz velük, amit akarsz, miután...

– *Neeee!*

Sikolyom olyan hangosan, oly kétségbeesettséggel hasít a trónterembe, hogy érzem, megremegnek a sziklák. Az obszidián feketesége a látásomba szivárogo, mindent döbbenetfeketére fest, amit látok, amit érzek. Használhatom a királyi mágiát arra, hogy megállítsam őket, hogy véget vessek ennek, mindennek? De mire képes az én varázserőm? Hiszen csak télországiakra tudok hatni, nekik tudok erőt, kitartást, egészséget adni...

Mintha Theron átölelné. Mintha súgna valamit a fülemben, de nem hallom. Sikoltok. Csapkodok, kapálózom, miközben katonák jönnek, és felkapnak minket. Nem hallok semmit, csak azt, hogy a fejemben lüktet a vér. Herod rémületes képét látom, csúfondárosan néz rám, aztán elfordul, egy pillanatra megáll, és újra vigyorog. Elindul a trónteremben, és feszes, tudatos eleganciával kilép a dupla ajtón. Nessát és fivéreit fogja bevezetni. Meg akarja ölni őket...

– Vigyétek ezeket Herod kamrájába! – rendelkezik Angra. – Ha a nő beszélni akar, bármilyen állapotban van, hozzátok elé.

Megint sikoltok, a minket vonzó katonákba mélyesztem körmeimet. Nem hagyom,

hogy Nessa, Conall, Garrigan, én vagy bárki más így haljon meg.

A katonákra ez nem hat. Hátracsavarják a karomat, lépcsőn vonszolnak fel, folyosókon át, végig Angra obszidiánpalotáján. Mindent ugyanolyan szívfájdítóan költői tavasz-ásötétségben motívumokkal díszítettek, színes indák és virágok a fekete kőbe vésve. Az indák úgy kanyarognak körülöttünk, mint a szavak Nessa emlékbarlangjában.

Egy napon majd nem csak sötétben bűvó szavak leszünk.

Bithai-nak van himnusza. Gyönyörű vers, mint amelyet Theron írt. De Télországnak nincsen himnusza, csak a sötétbe karcolt szavak, és ez az egyetlen mondat, kétségbeesett könyörgés, amely tomboló szükséggel rázza a testemet.

A katonák kinyitnak egy ajtót az emeleti folyosón. Szoba. Túlsó végén baldachinos ágy. A déli falnál széles, tiszta ablakok, ragyogó fapadló. Azon húznak a katonák, majd végül megállunk...

Ketrec. Olyan szűk, hogy ülni is alig tudok benne. Kinyitják az ajtaját, belöknek, és egy szempillantás alatt rám zárják az ajtót.

Az egyik katona Herod íróasztalára dobja a kulcsot.

Tekintetemmel követem a mozdulataikat, és figyelmem megakad egy tárgyon, amiről azt hittem, sosem látom viszont többé: a csakramom. Az eredeti csakram, amit Herod elloptott tőlem. Ott áll, az asztalon, főhelyen, mintha értékes trófea lenne. Pontosan úgy, ahogy én is trófea vagyok.

Olyan közel van. A fegyverem olyan közel, és mégis használhatatlan.

A ketrecnek feszülök, megcsikordulnak a rudak alul, ahol a padlóhoz vannak rögzítve. Egyik sem mozdul. A katonák röhögve vonulnak ki a szobából.

Szemben, más katonák a falhoz láncolják Theront. Gyomron ütik, teste gyötrelmes csattanással vágódik a falhoz. Aztán ott hagynak minket. Kimennek, becsukják maguk után az ajtót, mintha mi sem történt volna, mintha elfelejthetnék, mi fog történni.

A rácsba kapaszkodom, kipislogom szememből a könnyek ködfátyolát, és Theronra figyelek, mélybarna szemébe nézek, szeme fényére. Egészen eddig nem is tudatosult bennem, mennyire hiányzik ez a ragyogás. Ő is engem néz. Feszült. Kimerült. És dühös, hogy ott lát engem, egy ketrecben, Herod szobájában, és várjuk, hogy az a szörnyeteg visszatérjen, aztán lassan, minél fájdalmasabban kínozzon. És mert tudja, hogy bármilyen jó kiképzést kapott, akármennyit gyakorlatozott a katonáival, akármilyen hatalma van Cordellben, az itt semmit nem ér. Olyan közel van, és ugyanolyan elérhetetlen, mint a csakramom.

– Angra hogyan volt képes... – szólal meg Theron, egyik kezét óvatosan gyógyult bordái felé mozdítva. Fejét ingatja, behunyja a szemét, arcán undor rebben. – Mindegy... Nem hiszem, hogy szeretném tudni.

Tétova elhatározással veszek levegőt, kész vagyok megmagyarázni, de a kikíváncozó szavak tompán, élettelenül hullnak vissza a torkomba.

– Mi történt? – kérdem, mert csak ezt tudom kimondani.

Theron a padlóra rogy, csuklóbilincsenek hosszú láncra koppan. Arcán vér csordul, friss, skarlátvörös vér, rongyos, szakadt, piszkos egyenruhájának gallérjára csöpög. Cordell zöld-arany színeire vér száradt.

– Bithai megmenekült.

Szám táva. *Nem, nem erre gondoltam. Hanem arra... Hogyan jutottunk idáig. Mi történt, hogy ilyen messzire mentünk... Ilyen messzire jutottunk attól, hogy...*

– Nem sokkal azután, hogy elestél, Cordell legyőzte Tavaszföld gyalogságát. Kénytelenek voltak visszavonulni. Nem versenyezhettek a mi mágiaszterünk erejével. Csak az mentett meg minket. Apám azonban nem volt hajlandó bosszúhadjáratot indítani – mondja, és megremeg, vállába fájdalom nyilall.

Képtelen vagyok felfogni, amit mond. Fejemet ingatom, arcomat a kezembe temetem. A folyosó színei kavarnak emlékeimben, Angra feketéje, pasztellzöldje és rózsaszínje Herod szobájának barnáival és vöröseivel keveredik. Zöld indák kacskaringóznak körülöttem, mint szavak a sötétben. Emlékek. Nessa emlékei.

Herod idehozza. Látni fogja, ahogy Herod megöl engem.

– Apám nem volt hajlandó utánuk menni – folytatja Theron. – Nem volt hajlandó csapatot küldeni utánad. Azt mondta, nem akar többet kockáztatni egy semmirekellő évszakiért.

Előre-hátra ringatózom. Herod meg fogja ölni Nessát is. Végignézetik Theronnal? Mennyi ideig tartják fogva, mielőtt ő is meghal?

Végigsimítja az arcát.

– Mather majdnem megölte apámat. Kardot rántott rá, meg ilyesmi. De apám így se... Annyira öntelt. Annyira önző. Gyűlölöm!

Nem használhatom mágiasztererőmet, hogy kijussak a ketrecből. Nem használhatom arra sem, hogy kiszabadítsam Theront. Azt sem tudom, mire használható ez az erő azon kívül, hogy a királyság működését biztosítja. Hogyan segíthet nekem ebben a helyzetben? Mit tehetek?

– Gyűlölöm az előítéleteket. Elegem van abból, hogy végignézem, amint apám csak a saját hatalmát, saját erejét növeli, ahelyett, hogy együttműködnénk. Ritmus- és Évszak-királyságok, a világban létező valódi rossz, valódi gonosz ellen. Tudtam, mi az egyetlen helyzet, ami cselekvésre kényszeríti. Ha Tavaszföld fogva tart engem, apám végül tenni fog valamit Angra ellen. – Felnevet. Üres, színtelen nevetés. Tekintete körbecikázik a szobában. – Azt hiszem, át kéne gondolnom, helyes volt-e a tervem.

Ettől kizökkenek gondolataimból. Örvénylő, homályos kérdéseim közé hirtelen tisztánlátás nyomul, és megértek mindent, amit mondott, a szavak lassan elérnek hozzám a homályon át.

Megadta magát Angrának. Hagyta, hogy Tavaszföld foglyul ejtse.

Nézem, csak nézem. Tekintetem átíveli a köztünk lévő csekély távolságot.

– Te *akartad*, hogy Angra elfogjon?

Theron pillantása rám rebben. Egymásra nézünk, ez közöttünk a kapocs. Együtt vagyunk.

– Igen.

Mosoly bontakozik ki az arcomon. Nagyon helytelennek tűnik, mégis csodálatos, hogy mennyire nem tudom megállni, hogy rámosolyogjak.

Valami dübörög a folyosón... Valami... Léptek. Egyre közeledő léptek. A ketrec rácsaiba kapaszkodom.

– Hannah lánya vagyok. Télország királynője – mondom, és mintha távolról hallanám saját hangomat.

Theron elkomorul, előre hajol, láncai csörrennek.

– Én...

Ekkor hirtelen, nagy csattanással kivágódik a szoba ajtaja. Herod sötét alakja jelenik meg. Az asztalához rohan, a papírok és könyvek között matat, míg megtalálja a kulcsot. Diadalmasan szorítja öklébe.

– Most pedig megsemmisítelek! – reccsen rám, perzselő tekintettel nézve a szemembe.

28

AZ, HOGY ILYEN HIRTELEN JÖTT, teljesen összetör. Túl hamar jött, túl gyorsan, még nem... Több időre van szükségem, hogy...

Herod döngő léptekkel elindul felém. Szeme vérben forog, kusza haja rémült, fanatikus arcot keretez. A ketrec hátsó falához húzódok. Az örület határán billeg, Angra dühe hajtja, hogy öljön.

Nessa, Conall és Garrigan nincsenek vele.

– Hol vannak? – üvöltök rá. – Mit tettél velük?

Herod felnevet, közvetlenül a ketrec előtt áll meg, fölém magasodik.

– Harcolj csak! – szól gúnyosan, lekicsinylőn. – Színleld csak, hogy győzhetsz. Fogalmad sincs, kicsoda az én gazdám. Nem tudod, milyen hiábavaló vele felvenni a versenyt.

– Egy ujjal se merjen hozzáérni! – dördül Theron hangja a fal mellől. Azzal láncait teljesen megfeszítve gyötrelmesen közel jut Herodhoz, aki éppen lassan lehajol, hogy kinyissa a ketrecet.

– A te herceged hadsereget hozott magával. Nem említette neked? – szól Herod, azzal bedugja a kulcsot a zárba, de nem fordítja el. Várja, mit reagálok erre. – A világ összes hadát idehozta, hogy megmentsen téged. Ó, sanyarú sors! Mindent megtett, és mégis végig kell néznie, ahogy meghalsz!

Hadsereg? Ezt akarta mondani Theron?

Noam. Kényszerítette Noam királyt, hogy támadja meg Tavaszföldet. És ha Cordell támadást indított Tavaszföld ellen... Az is támadást indít ellenük.

Herod kinyitja a ketrec ajtaját. Theron megrántja a láncait, Herod felé nyúl, és megint ránt a láncon. A lehető legtávolabb igyekszem húzódní, minél beljebb, kicsinek és jelentéktelennek akarok látszani. Én vagyok Télország varázsereje. Képesnek kell lennem valahogy kijutni ebből a helyzetből, megölni Herodot, tenni valamit, hogy túléljem. Télországnak szüksége van rám, muszáj életben maradnom.

Herod szélesre tárja a ketrec ajtaját, és gyors mozdulattal benyúl értem. Galléromat ragadja meg, kiráncigál. A ketrec rácsos ajtaja ellendül tőlem, mielőtt fogást találhatnék rajta, és egy helyben tudnék maradni. Aztán már a ketrec fölött vagyok, testem a levegőbe lendül, majd lefelé csapódik. Puha felületre esem. Selyemtakaró, pehelymatrac.

Herod ágya.

Hevesen hátrahúzódok, a falhoz lapulok, igyekszem talpra állni. Herod nagy léptekkel tart felém. Tekintete ádá, mint a vad kutyáé, ha végre bekeríti a rég üldözött prédát. Szemében olyan erő villan, amit valaki más erőltetett bele. Angra itt van, legalább annyira ő műveli ezt, mint Herod. Vajon létezik egyáltalán Herod azon túl, hogy Angra akaratát teljesíti be? Van önálló akarata?

– Emlékszel arra, amikor először megláttalak? – kérdi Herod súgva, rekedtes hangon. Az ágy széléhez lép, ujjai a fejem fölötti baldachint tartó oszlopon siklanak. – Évekkel ezelőtt. Gyerek voltál még. Kicsi és vad.

Felállok, megragadom a szemközti baldachinoszlopot, és megperdülnek mellette, leugranék az ágyról, de Herod is ugrik, combomat kapja el. Hanyatt esem a selyemtakaróra. Rémület hasít belém. Theron a fal mellől kiált, még mindig hasztalan igyekszik letépni láncait. Csuklójából már vér folyik, vörös foltok a padlón. Küszködik, nekifeszül, és olyan tehetetlenséggel néz rám, hogy a szívem meghasad.

Utolsó erőmet összeszedve felkászálódok, és Herodra mordulok.

– Nem volt időd idehozni őket, ugye? Theron hadserege elrontotta a gazdád szórakozását.

– A gazdámnak ehhez semmi köze. Ő egyszerűen... – hatásszünetet tart, vigyorog. – Egyszerűen ellenállhatatlanná, legyőzhetetlenné tesz engem.

Herod megperdít, újra hanyatt esem. Rám fekszik, hatalmas teste a matracba nyom. Szeretném hinni, hogy ez hazugság. Szeretném hinni, hogy valahol mélyen, legbelül még ő is ember, maradt benne egy kis lelkiismeret, hogy megbánta, hogy olyasmit tett, amit tett. De amikor a szemébe nézek, semmi megbánást, semmi emberi érzést nem látok benne. Hatalmas, szörnyű üresség van a szemében, szükség, engedelmesség és nyers erő.

Angra parancsainak bűvkörén kívül nem létezik. Talán soha nem is létezett.

– Sokszor elképzeltem már, milyen lesz ez a jelenet. Sajnálom, hogy a kelleténél gyorsabban kell végeznem – sóhajt Herod. Meleg lehelete a bőrömbe vág, mintha késpenge lenne. – De a te herceged kényszerít rá.

Kapálózom, küzdök alatta, kezem csúszik a selyemtakarón. Herod minden mozdulatomra reagál, még erősebben nyom az ágyra, aztán elkapja a jobb csuklóm, és a fejem fölött leszorítja. Másik karom a hátam alatt van, hasznavehetetlenül. Nincs tervem, mit tehetnék vele.

Herod egy pillanatra mozdulatlaná dermed, tekintete az arcomra rebben. Azt akarja, hogy küzdjek ellene. Azt akarja, hogy harcoljak. És minden porcikám, minden idegszálam harcolni akar ellene. Ez az a pillanat, amikor legborzalmasabb rémálmom vált valóra. Pillanatokkal azelőtt, hogy Cordell és Ószföld közös hadserege megmenthetne, amikor Theron oly közel van, mégis világok választják el tőlem. Bénító rémület fojtogat, zihálva próbálok küzdeni keserű könnyeim ellen.

Herod megmoccan, teste még nagyobb súllyal nehezedik rám. Valami a csípőmbe vág, valami éles...

Érdemérem a zubbonyán... Valami katonai kitüntetés, ami kissé féloldalasan lóg az anyagon.

Hűvös, édes remény csillan. Zokogásom már nem zokogás, levegőhöz kell jutnom. Erőt gyűjtök. Szinte teljesen sikerül kiszabadítanom a kezemet. Herod félreérti a mozdulataimat. Azt hiszi, küzdeni akarok ellene, és nevet, teli torokból nevet, csapdába ejtett jobb kezemet még szorosabban nyomja az ágyhoz. Másik kezével a hajamba túr, fejemet, nyakamat fájdalmas ívbe feszíti.

De így felemelkedik az a jelvény is, szabadon himbálózik csípőm fölött.

– Úgy tűnik, igazam volt – mordulok. – Megöllek, mielőtt ennek vége.

Herod tétovázik, nem tudja mire vélni, amit mondtam, én pedig kezemet lendítem, letépem a kitüntetést a zubbonyáról. Az anyag szakad. Kezemben az éles aranytű. Megcsillan a nyitott ablakon beáradó délutáni fényben. Ugyanazzal a lendülettel felfelé lendítem kezemet. A fémlap összehajlik a tenyeremben, ahogy tűjét Herod bal szemébe

ütöm.

Felüvölt, félig legurul rólam, két kezét a szeméhez szorítja. Kicsusszanok alóla, legördülök az ágyról, a baldachin oszlopába kapaszkodva veszek lendületet.

– Meira! – Theron rángatja a láncát, egész teste az íróasztal felé ível, ahol az én gyönyörű fegyverem áll.

Herod üvölt, kitepi a tűt a szeméből, arcán morbid könnyként csorog a vér. Bömböl a fájdalomtól és a féktelen dühtől. Ép szemével engem néz.

Nem tudok eljutni az íróasztalhoz másképpen, csak úgy, ha Theron és Herod között vetődöm. Nincs más fegyver a közelemben, nincs szék, amit széttörhetnék, nincs váza, amit elhajíthatnék.

Herod tört híz elő a csizmájából, hatalmas haragtól hajtva mozdul előre. Leugrom az ágyról, majd térdre ereszkedem, elcsúszom a fal és Theron között, véres láncai alatt. Kopott, foltos pamutnadrágomon csúszom a fapadlón egészen addig, amíg kifelé lendítem a lábamat, elkapom az íróasztal szélét, és talpra állok.

Torkom elszorul. A csakramom. Herod lopta el néhány hónapja. A pompás, ívelt markolatot simára csiszolta a tenyerem. Felkapom az íróasztalról, és megperdülök. Testem megfeszül a dobás előtti könnyed mozgástól. Ahogy a cél felé fordulok, mintha megfagyna körülöttünk az egész világ. Minden megáll, mozdulatlan köztem és Herod között. Én dobásra készen állok. Herod töre Theron torkán. A csata előtti mozdulatlanság pillanata...

Közelharc. Sírás fojtogat, mert hirtelen eszembe jut, hogy Mather gyakorolta velem, és hogy Sir nem volt hajlandó küldetésre engedni addig, amíg nem tanulom meg jól ezt a harcmodort, és most itt vagyok... És az én életem és Theron élete múlik azon, hogy közelharcban legyőzzem Herodot.

– Dobd el! – üvölt rám Herod. Bal pupillája vak, lila-vörös massa, jobb szemével vadul néz.

Theron meg sem rezzen, sötét szemét le sem veszi rólam. Ajka ível, szemében döbbenet csillog, szája három rövid, néma szót formál. *Ne engedj neki!*

Felemelem csakramomat, a testem támadásra kész. Másik kezemmel Herod íróasztalának tetejére támaszkodom. Valamit, könyörgök, legyen valami, amivel elvonhatom a figyelmét, hogy tiszta célvonalam legyen.

Ebben a tökéletes pillanatban szirénák zúgnak fel Abril városa fölött. A riadalom rekedt gépsikolya, amely minden katonát a helyére, minden hadvezetőt a parancsnokságra szólít. Herod arca megrezzen a hangra, de nem mozdul. A sziréna ismét felvijjog, az óriás felhördül. A mély, bugyborékoló hang elárulja, hogy figyelme megszlik. Királyára figyel, aki valószínűleg éppen sötét mágiájával utasítja legmagasabb rangú tábornokát, hogy

foglalja el a helyét, hagyja a játékszerét máskorra, és teljesítse az ő parancsát.

Ujjaim megakadnak valamiben. Tintatartó. Tökéletes.

Amikor Herod figyelme egyetlen pillanatra az ajtó felé rebben, kezemet lendítem. A tintatartó fekete üstökösként hasít a térbe. Tintacsóvát húz maga után, a levegőt festi, míg Herod állkapcsára csattan. Ő hátrahőköl annyira, hogy Theron le tud húzódni a fal mellé, és kicsavarja a tört a kezéből. Herod vakon a levegőbe karmol, de Theron a padlóra veti magát, gyorsan elhúzódik az útból, szabad célpontot ad, akadálytalanul elérhetem Herod nyakát.

A csakram elhagyja a kezemet. Tekintetemmel követem, ahogy száll, egyre kisebb a távolság... Akadálytalanul a torkába vág. Felugrom a padlóról. Dobásom erejétől a fegyver visszatér a kezembe. A csakram ütésének erejétől Herod döbbenetében hátrahőköl, de én már a fegyvert fejem fölé emelve rohanok feléje. Herod ép szemével pislog rám, arcán tinta csöpög le.

Mindketten a padlóra zuhanunk. Térdem a gyomrába csapódik. Csakramom fényesre kopott fa fogantyúja úgy simul a tenyerembe, mintha mindig is a kezemben lett volna. Egyenletes mozdulattal csapom a pengét Herod koponyájába. A becsapódás ereje végigremeg a karomon. Felfelé emelem a kezemet, vér csorog a fémen. És lecsapok újra. Csont törik.

Gyenge vagy, Herod. Nem létezel azon kívül, hogy Angra parancsait teljesíted. Az vagy, aminek Angra akar téged.

Angrát kéne megölnöm, nem Herodot, ő csupán egy báb. De nem érdemli meg, hogy éljen.

Gyenge vagy!

Meira, elég!

Hannah. Hideg dermedés akasztja meg lélegzetemet, ahogy egy kéz ragadja meg a karomat.

– Meira! – Theron ránt hátra, elesünk, összegabalyodva fekszünk, vérben, könnyek között. Herod törével széttörte láncait, magához von, ölel, hajamat simogatja, nevemet leheli újra és újra. Hangja elandalít, elringatja előlem a borzalmakat. Mint a reggeli fényáradat, amely sötét szobába árad, és eloszlatja az éjszaka végtelen, esztelen borzalmait, és emlékeztet, hogy a világ nem egészen szörnyűséges hely. Hogy a sikoltozó gyermek is felébred a rémálmából.

Theron még szorosabban ölel, és rádöbbenek, hogy én sikoltok. Hangom fájdalmas, fojtott zokogásban görcsöl. A padlóra ejtem csakramomat, arcomat Theron vállára hajtom, legszívesebben apró szilánkokra esnék szét, beléolvadnék. Nem hiszem, hogy ennél szorosabban ölelhet, és mégis... A karja bezárul körülöttem, áthatolhatatlan falat képez,

beburkolja a testemet, amikor a tudatomig ér a vér átható szaga.

Megöltem Herodot.

– Meira... – szólít Theron újra. Csak a nevemet mondja, mintha más szót nem is tudna kimondani. – Meira!

Homlokomat, hajamat csókolja, mellkasához szorítja a fejemet, hogy ne lássam a lábunknál heverő véres hullát. Herod. Halott. Megszűnt létezni.

Tudatom peremén valami... távoli és zsibbadó és sürgető érzés arra készítet, hogy elhúzódjam Therontól. Felnézek, őt keresem, végre tisztán látom sötét szemét, a sebeket az arcán, a homlokára alvadt vért. Ajkán halvány mosoly árnyéka. Ezen a borzalmas helyen is vigasztalni próbál.

– Minden rendben lesz. Nem esik semmi bajunk – mondja. Nekünk. Együtt, nekünk. Kettőnknek. Nem lesz semmi baj.

Theron segít felállni, úgy, hogy Herod holttestének végig háttal legyek. Nézem, ahogy szeme a mögöttem fekvő hullára rebben. Nem is tudom, mit tettem Heroddal. Nem emlékszem semmire, csak arra, hogy vértől iszamós csakramomat fogom.

Csupa vér vagyok. Véres a kopott pamutingem, véres az a szakadt nadrág, amit még Bithai városánál a páncélom alatt viseltem. Vér fröcskölt az arcomra, a hajamba, de képtelen vagyok megérinteni, hogy letöröljem magamról.

– És most...?

Behunyom a szememet, mély levegőt veszek nyugtatóul. Csak arra figyelek, hogyan áramlik a levegő a tüdőmbe, hogyan telik meg. *Élek. Életben vagyok.*

És Angra már sosem lesz képes Herodot arra használni, hogy másokat bántalmazzon.

Nem hiszem, hogy megnyugvás volt, amit Sir arcán láttam, amikor embert ölt. Azt láttam rajta, amit most érzek... Fáradtságot és szomorúságot, és még nagyobb kötődést az élet végtelen vonalához. De megbánást nem. Nem bánom, hogy megöltem Herodot.

Bárcsak elmondhatnám mindezt Sirnek! Bárcsak mindenről beszélhetnék vele!

Theron egy lépést hátrál, és amikor kinyitom a szememet, ő már Herod szobáját szemléli. Felkelti a figyelmét egy szekrény a sarokban, elindul felé. Kinyílik a dupla ajtó, az ablakon beömlő fény sok-sok ruhára, cipőre és fegyverre vetül.

– És most... – szól Theron – ...most az következik, hogy csatlakozunk apám seregéhez, és felszabadítjuk a népedet.

29

NINCS IDŐ arra, hogy megfelelő hadfelszerelést keressünk vagy lopjunk Angra fegyvertárából, ezért felosztjuk egymás között a Herod szobájában talált fegyvereket, én

meg ruhát veszek magamhoz. Theron azzal foglalatostkodik, hogy töröket csatoljon a lábszárára, én pedig lehámozom magamról a véráztatta ruhát, és Herod hatalmas ingeiből, nadrágjaiból válogatok. Szíjas fekete bőrmellénnyel szorítom le az inget, a nadrágot vastag bőrszíjjal rögzítem. Nevetséges ilyen öltözetet viselni csatában. Túlágoston bő és buggyos, ráadásul körülbelül annyit véd, mintha anyaszült meztelenül állnék ki. És Herod holmija, amitől gyomrom ugyanúgy felfordul, mint attól az érzéstől, hogy a vére a bőrömnön szárad. Amikor a csakramom végre ismerős tokjában, lapockáim között simul, hetek óta először lélegzem fel jólesően. Mintha nem lettem volna igazán teljes nélküle. Tört és kardot kötök derekamra, és így a lehetőségekhez képest a legjobban vagyok felkészülve a csatára.

Theron egyik kezében kard, a másikban tör.

– Készen állsz?

Bólintok. Elindul Herod szobájának ajtaja felé, megcseréli fegyvereit. Résnyire nyitja az ajtót, kiles a folyosóra. Határozott lépéssel Theron mögé állok. Hátát figyelem, a keresztbe szíjazott két tört. Nem nézek hátra, nem nézem a terem közepén heverő mozdulatlan testet, a sötétség véres, lomha tömegét, amely olyan szilárdan köti magához gondolataimat, mint tenger medréhez horgony a hajót.

Theron visszanéz rám. Ő is horgony. Belé kapaszkodhatom, egy helyben tart a felszínen, nem sodródok el, nem sodródok mély, veszélyes vizekre, ahol magába ránthatna a mélység.

Ismét bólintok.

– Menjünk!

A folyosón nincs senki. Sem katonák, sem riadt, fel-alá rohangáló szolgák. Minden csendes és elhagyatott, mintha már megnyertük volna a háborút, és Tavaszföld elmenekült volna.

Theron előttem oson, óvatosan, a pengéi készenlétben. Én a csakramomat csúsztatom a tenyerembe. Minél távolabb jutunk Herod szobájától, annál nagyobb a káosz. Egyenruhás férfiak rohannak a helyiségek között, szolgák sietnek a folyosókon a lehető legészrevétlenebbül. Theron és én falikárpitok alá bújunk, szobrok és növények mögé rejtőzünk, úgy lopakodunk a sötétségből kifelé.

Egy örökkévalóságnak tűnik a bújócska a palotában, végül azonban egy keskeny cselédlépcsőre bukkanunk. Lent meglátjuk a palota egyik bejáratát. Óvatosan lemegyünk, a nyitott ajtó előtt várakozunk, hallgatjuk a folyosó neszeit.

Theron az egyik kezébe veszi fegyverét, a másikkal a kezemet fogja meg.

– Most kimegyünk a palotából – súgja. – Ha meglátjuk apámat közeledni, rögtön a másik irányba rohanunk. Abril falait kevésbé őrzik, ott el tudjuk...

– El tudjuk hagyni a várost – fejezem be remegő hangon.

Theron hátranéz rám, és elkomorodik, mintha tudná, mit fogok mondani.

– Felszabadítjuk a népedet. Megígérem. De nem tehetsz semmit a javukra, ha halott vagy.

Fejemet ingatom, kihúzom kezemet a kezéből. A szívem jeges hideget pumpál az ereimbe. Tiltakozni akarok, megmondani neki, hogy a télországiakhoz kell mennem, segítenem kell nekik, mert én vagyok az ő varázserőforrásuk, és ez a kötelességem. Újra nekifogok, hogy elmondjam. Én vagyok Télország királynője. Én voltam. Én...

Ám Theron egy pillanatra az előcsarnok felé fordítja a figyelmét. Erős lábdobogás hallatszik, katonák tartanak futólépésben a trónterem felé. Nyomukban csend. A folyosó, az előcsarnok üres. Visszafordul felém, és minden jel szerint egyáltalán nem törődik mással, csak azzal, hogy rám néz, csak néz, gyengéd figyelemmel.

– Sosem akartam király lenni – mondja halkan, sietősen, megelőzve, hogy bármit mondjak. – A könyvtáramban akartam ülni, és írni, csak írni, amíg a nap jár az égen. De te... ez... a télországiak... az egész királyságotok odalett egy szempillantás alatt, és rádöbbsztem, mit éreznék, ha Cordell-lel történne ugyanez, ha a mi országunk is így elesne, ha elvesztenék valamit, ami annyira a részemmé vált. Méltó akarok lenni az országomhoz. Méltó akarok lenni hozzád.

Egész testemet édesen hűvös, fényes borzongás járja át, amely még tovább erősödik, amikor Theron a tarkómra csúsztatja a tenyerét. Arcához húzza az arcomat, és vár... Magabiztossága kissé megcsappan, amikor rájön, hogy mit csinál, és milyen közel vagyunk egymáshoz. Ujjai gyengéden simogatnak. Én felnézek rá, várok, képtelen vagyok mozdulni, lélegezni, gondolkodni, csak azt tudom, hogy ajka megnyílik, sóhajt, közel... Nagyon közel.

Aztán hirtelen mozdul, és ajka az ajkamra ájul. Édes nyöszörgés tör fel a torkomból, ahogy átadom magam a testemet átjáró érzéseknek, és olyan vagyok, mint hópehely a szélben. Sodródok az érzések mindenségében. Félelem, hogy Angra emberei elkapnak minket, végtelen öröm az ajkunkon, örvénylő vigasz és vágyakozás, döbbenet, hogy egész végig arra vágytam, hogy ez történjen... Hogy ajkunk és nyelvünk és... Ujjai a hajamba merülnek, szétárad bennünk a nincs-mit-veszteniünk vágy, és az a néhány túl-rövid-túl-röpke pillanat... Hogy úgy kellünk egymásnak, mint az embereknek a só.

Elhúzódik, az érzelmek gyors egymásutánjától zihál, aztán határozottan bólint:

– Akkor menj hozzájuk, de ne halj meg! Primoriának szüksége van olyan emberekre, mint te vagy! – fejezi be a mondatot, azzal nagy léptekkel elindul a kihalt előcsarnokban a dupla szárnyú ajtó felé. Pengéje kéznél, ha lesből támadna rá valaki. A testem ugyanazt teszi, amit ő, de a tudatom még az érzésben fürdőzik... Ajka az ajkamon. Gyönyörű és egyenlő, gyengéd és határozott, egyszerre érzek hideget, meleget.

Kilépünk az ajtón, leosonunk a nagy obszidiánlépcsőn, nem állunk meg akkor sem, amikor lábunk már Angra messze nyúló pázsitjára lépett. A díszkertben sem látunk senkit. A katonák vagy Angrát védik a palotában, vagy a főkapunál harcolnak, ahonnan ágyúlövések visszahangoznak felénk. Theron halvány, biztató mosollyal néz rám, aztán rohanni kezd a dús fűben. Fut, fut, fedezékbe húzódik Angra palotájának északi végén. Onnan kelet felé megy, hogy ne találkozzon apja közeledő seregével.

Ám az én utam délnyugatra vezet.

Lábam mozdul, mielőtt észlelném, hogy futok, a palota épületei fekete-zöld homályként suhannak el mellettem. Átugrom a kerten, amit Nessa és a fivérei hetekig műveltek. Az egész környék kihalt. Se katonák, se munkások. Már délutánra jár az idő, a nap magasról, fényesen ragyog, még sokáig világos lesz, sok órán át lehet munkára kényszeríteni a rabszolgákat. De a kertben senki nincs, ami csak azt jelentheti, hogy biztosan a táborban vannak, a hirtelen riadalomban megváltoztatták a napi munkabeosztást, vagy...

Nem gondolok a *vagyra*.

Rossz előérzet hajt egyre gyorsabban, egy oldalkapun át elhagyom a területét, Abril városában járok.

A városnak ez a negyede nem annyira néptelen. Tavaszföld előkelőségei készítik fel házaikat a hadiállapotra, gazdáik parancsára szolgálók és istállófiúk deszkákat szögelnek az ablakok elé. Ügyet sem vetnek rám, amikor elrohanok mellettük, rám sem néznek, amikor a fehér-fekete folt elsuhan mellettük, olyan gyorsan, hogy szinte csak elmosódottan látják. Felmegyek a hídra, és már el is tűntem, hagyom, hogy saját dolgukkal törődjenek, igyekezzenek csillapítani aggodalmaikat.

A hídon át a város szegényebb negyedébe jutok. Sikátorokon rohanok végig, szemétkupacokat ugrom át. Az épületek lakói ugyanott maradnak, ahol addig láttam őket: ablakok mögé húzódnak, ajtóréseken néznek kifelé, igyekeznek nem útban lenni abban a reményben, hogy az élet elhalad mellettük, észre sem veszi őket, nem okoznak túl nagy feltűnést. Mintha azzal, hogy nem vesznek tudomást a közelgő csatáról, nem eshetne semmi bántódásuk.

A következő utcasarkon túl van Abril munkatáborának bejárata. Lelassítom lépteimet, sétatempóban haladok, visszafojtom lélegzetemet, fegyelmezem magam, hogy ne ziháljak. Meglehet, az utca néptelen, de nem csendes. Zajok szűrődnek ki hozzám. Katonák kiáltanak parancsot egymásnak, a torz, rekedtes kiáltásokon túl azonban zavart embersokaság moraja hallatszik. Az én népem.

Furcsa érzés ezt kimondani, mintha valójában nem tartoznának hozzám, mintha nem lennék méltó arra, hogy így nevezzem őket. De nem számít, minek nevezem őket, nem számít, minek neveznek engem. Megvan a képességem, hogy felszabadítsam őket, ezért felelősségem felszabadítani őket. Most csak ez számít, semmi más.

Mindig is csak ez számított.

Megállok a sarkon. *Még egy lépés, Meira. Csak még egy.*

Határozottan kilépek az útra, előhúzom a csakramomat, úgy lóg kezemben, mintha ártalmatlan játékszer lenne. Ötháznyira tőlem a kapunál örület van. Az utcán tavaszföldi katonák karddal, törrel, ököllel verik a kapu behajló, repedő fémjét, vissza akarják tartani a télországiak áradatát, akik a másik oldalról kijutni igyekeznek. A rabszolgák kiáltoznak, sikítanak, meg-megrezzenek az ütések alatt. Összezavarodtak, kizökkentették őket a munka rutinjából, és a börtöntábor káoszába kényszerítették őket.

Az első katona harc nélkül elesik. Csakramom a tarkójába suhan, egyetlen tiszta metszéssel elvágja a gerincét a koponyája alatt. Fegyverem szép ívben visszasuhan a tenyerembe, miközben a katona oldalra, a bajtársára dől, és ezzel felhívja rám a figyelmet. Először a halott mellett álló ember vesz észre, majd a mellette álló, majd minden rendfenntartásra vezényelt katona. Minden tekintet felém fordul, a magányos télországi lányra, aki egyedül áll szemben egy egész zászlóaljnyi katonával.

Egyikük előrelép, vastag kardpengéje keskenyre kopott, olyan régi és annyit használták.

– Herod rongybabája elszökött! – mordul felém.

– Herodot megölte a rongybabája – felelem. Elégedetten nézem, milyen döbbenet ül az arcára.

Másik hang harsan az utca túloldaláról.

– Meira! Menekülj!

A kapunál sorakozó katonák mögé nézek. Conall nyomakodik a kapuhoz, a rácsok véres nyomot hagynak az arcán, a karján. Rémület fogta el, ahogy meglátott engem az utcán. Szemében fény villan. Olyan más ez a fény, mint megszokott, gyűlölettel pillantása, hogy talán csak képzelem.

De nem... Ez a remény. Azt akarja, hogy életben maradjak.

Angra is érzi ezt. Valahogy tudja, hogy csak ez a reményük van, semmi más. A tavaszföldi katonák csatarendben támadnak a kapura, egyszerre emelik fel fegyvereiket. Elfojtott kiáltás feszül fel a tüdőmből. Angra parancsa lüktet a fekete mágiával irányított testekből. *Mészároljátok le őket!*

Mellkasomban valami zsibbad. Tudom már, mi az. Hidegség. Jeges hideg özönlik a vállamba, az ujjaimba. A mágiaszter ereje kavargat körülöttem, testembe hatol, aztán kilép belőle, mint irányíthatatlan hóvihar, és kérlek, könyörög, hogy borítsam a világot dicsőséges fehérbe.

Most már Télországnak is van mágiasztere. És soha többé nem leszünk gyengék.

Lábamhoz ejtem a csakramomat, kitárom pusztá kezemet, ujjaimat az előttem álló

télországiak felé nyújtom. Kirobban belőlem a hideg. Olyan tökéletes jeges fuvallat támad, hogy eszembe jut, talán teljesen feloldódtam benne, hogy már egész lényemben hóihar vagyok, hatalmas, örvénylő hópehelyfergeteg. A hideg lecsap a tavaszföldi katonákra, áthatol a kapun, eláraszt minden legyengült, hófehér hajú, csodálkozóan tágra nyílt kék szemű embert, minden fáradt lélekbe erőt, energiát önt, meggyógyítja horzsolásaikat, összeforrasztja vágott sebeiket, és erősebbé teszi őket... Erősebbé, még erősebbé...

A mágikus erő addig árad belőlem, amíg csak van olyan hely a mieink testében, amit még nem töltött fel. Szemük fényesebben ragyog, gerincük egyenesebb, kezük keményebben szorul ökölbe. Hideg és fagy. Olyan gyönyörű erő, hogy amikor e jeges érzés elmúlik, csak ámulok, mi maradt a csoda nyomában. Adrenalin áramlik a testemben, jólesően elnyomja a fáradtságot, amelytől előretántorodom, annyi erőt bocsátottam ki magamtól.

A télországiak felüvöltenek. Nem a fájdalom, nem a kín üvöltése ez. A szabadság kiáltása szakad fel belőlük. A tavaszföldi katonák támadása megtorpan foglyaik visszhangzó csatakiáltására. A télországiak pedig élettől ragyogó tekintettel lendülnek előre, tomboló elszántsággal törik be a kaput.

– Támadás! – kiált fel egy tavaszföldi katona, azzal felém indul.

Csizmámmal megbillentem, és a levegőbe rúgom a csakramomat, megragadom, és halálos perdüléssel hajítom a katonák közeledő csoportjára. Néhányan elesnek, mire a penge visszatér a tenyerembe, de a többiek már túl közel vannak. Néhány másodperccel azelőtt, hogy odaérnének hozzám, visszateszem a fegyveremet a helyére, a hátamon lógó tartóba, és előrántom a kardot és a tört, amit Herodtól loptam. Felkészülök. Négy másodperc. Három...

A legtávolabbi katonák egyszerre esnek el. Egyszerűen összezsugorodik a lábuk. Az utolsó előtti sor hátranéz, döbbenet szállja meg őket, de ugyanolyan könnyen elesnek. Tizenhat évnyi elnyomás táplálta vad gyűlölet dönti le őket. A télországiak nyomulnak előre, át a tavaszföldiek zászlóalján. A halál hulláma. Fegyvereket tépnek ki a kezekből, és ezeket a fordítják a döbbent, rémült katonák ellen, akik sosem gondolták volna, hogy legyőzhetik őket, mégpedig a saját fegyvereikkel.

A tavaszföldi katonák utolsó sora elér engem. A mögöttük nyomuló és az előttük álló veszedelem között vacillálnak. Törőmet egyikük gyomrába döföm, kardomat egy másik katona nyakába. Forgok, pörgök a katonák között, testem gép: vág, döf, kitér.

Csizmám port ver fel körülöttem, ahogy megkerülöm az utolsó haldoklót, és megállok Conall előtt. Véres és vad. Fehér haja vöröslik, mindkét kezében rövid tőr. Mellette Garrigan, szemében ugyanaz az elszántság. Elszabadult a bennük rejtőzött, sokáig fogságban tartott vadállat. Mögöttük a többi télországi fogoly.

Karok ölelnek, fehér vihar vesz körül, és könnyek.

– Tudtam, hogy felszabadítasz minket! – súgja Nessa.

Conall lép elő. Törén tavaszföldi vér vöröslík.

– Még nem szabadultunk fel. Mi következik, királynóm?

Királynóm. Honnan tudja?

Elhúzódom Nessától, és csak bámulom őket, mindannyiukat, minden élénk, tette kész tekintet. Minden arcot. Minden ártatlan, türelmes lelket, akik kérdés nélkül, tétovázás nélkül elfogadták tőlem az erőt.

És érzem magamban Hannah királynőt. Az ő kedves, várakozó jelenlétét, mert vele a varázserő forrásához kapcsolódom. Ott van minden télországiban is, megmagyarázhatatlan, csodálatos világunkban ő kapcsol össze minket.

Ő a lányom – súgja nekik olyan halkán, hogy könnyen összetéveszthetik a saját gondolataikkal. – *Minden rendben lesz. Nem lesz semmi baj. Sajnálom, hogy hazudtam nektek, de szabadulásotok nagyon közel már.*

A piszkos, maszatos arcokon olyan remény jelenik meg erre, amely teljesen más érzelemmel tölt el engem, amely eloltja valódi kilétemmel kapcsolatos minden félelmemet. Boldogság.

– Cordell és Őszföld hadseregei már Tavaszföld kapuinál vannak, de ne ők vívják ki szabadságunkat! – kiáltom a tömegnek. A következő szavak a torkomon akadnak. Mondanám, mondanám, és gyűlnek, csak gyűlnek, ahogy gyűlik az aggodalom is, a hosszú évek rossz sorsa, sebek és vér. – Télország mi vagyunk!

Conall és Garrigan hátravetik a fejüket, kezüket az égnek emelik, úgy kiáltják ezt az ég felé. Csatakiáltás ez, amely tovaterjed minden télországra. Hangjuk rekedt, szemük fénylik.

– *Télország mi vagyunk!* – ismétli Nessa, azzal átugrik az elesett katonák holttestén, és rohan előre az úton, lopott kardját lóbálva feje fölött. Követik. Holtakon ugranak át, győzelmi zászlóként lengetik fejük felett a fegyvereiket.

Akár mágia adta az erejüket, akár nem, nagy örömmel, saját varázslatommal tölt el ez az erő. Legszívesebben örökre ebben sütkéreznék.

Olyan közel vagytok már hozzá – szól Hannah.

Megiramodom utánuk, ugyanolyan gyorsan futok, ugyanolyan hangosan kiáltok, elvegyülök a hangokban, az erőben és a télországiak életében.

30

A CSATAZAJ UTÁN MEGYÜNK Abril főkapujához, és azt látjuk, hogy tavaszföldi katonák rohannak tökéletesen rendezett sorokban, halálos pontossággal tüzelnek ágyúikkal, csigás csörlőkön emelik fel a fegyvereiket a várfalra, adják le, ami felesleges.

Angra fekete mágiája hajtja őket, olyan fenyegetéssel, amitől minden mozdulatuk pontos, összehangolt, tökéletes.

Kürt szólal meg, ahogy rohamot indítunk a kapuhoz vezető utcán. Angra tökéletes csatasorban mozgó katonái kizökkennek a varázslat okozta kábulatból, és felénk fordulnak. Királyuk figyelmeztette őket, hogy jövünk, de nem a figyelmeztetés készíti fel a hadsereget.

Felemeljük fegyvereinket, növeljük rohamunk sebességét. Egy testként mozgunk. Mindent felemésztő hullám, fehérség, piszok és tizenhat évnyi halál. Angra emberei újra csatasorba állnak, hogy szembenézzenek velünk. Hátat fordítanak a kapunak, a haderő több mint fele már nem Noam seregére támad, hanem ránk. Egyetlen eshetőségre nem készült fel Abril soha: arra, hogy a falakon belülről is jöhet támadás.

Összecsapunk Angra embereivel. Váratlanul és ellenállhatatlanul zúdulunk rájuk, mint a városra a pestis. Ugyanolyan erővel viszonozzák a támadást. Angra mágiaszterének varázsereje, a Romlás fészíti őket nekünk. Csak néhány százan vagyunk, a többség nem is harcos, hanem gyermek és idős, akik hátramaradtak. A meglepetés előnye nem fog sokáig tartani.

Átdöfök egy tavaszöldi katonát, a földre kuporodom, a holttestet pajzsként használom. A kapu előtti tér majdnem olyan hatalmas, mint Angra palotája, széles, nyitott térség, hogy a környékén könnyen lehessen mozogni. A kapu mellett kétoldalt lépcső vezet fel a futóhídra, a fal mellett balra kis épület. A kapuház.

Télországi férfiak egy csoportja ütközik meg a támadó tavaszöldiekkel, én pedig ezt a káoszt használom ki, hogy a többi ellenség ne vegyen észre. Hátrahúzódnak, én pedig felkelek, és futásnak eredek. Holttesteken, elhajított fegyvereken, lécládákon ugrom át. A vér szaga, régi fegyverek bűze forró, nehéz undorral tör rám, ahogy a kapuház vékony deszkaajtaja felé rohanok.

Elteszem a törömet, a kardomat, helyettük a csakramomat veszem kézbe, majd egyetlen határozott mozdulattal berúgom az ajtót. A deszka a falnak csattan. A kapuházban két katona perdül meg ugyanolyan gyorsan, és két penge repül a levegőben, kis törkések, egyenesen felém szállnak. Ösztönösen húzódok le, az egyik elzúg a vállam fölött, a másik azonban a csuklómat súrolja.

De én vagyok soron. Nem szisszenek. Eldobom a csakramomat úgy, hogy mindkét katona torkát elmetszi halálos íve, aztán visszatér a kezembe. Testük a földre zuhan, átugrom felettük, a helyiség közepén levő kart nézem. Vastag fémrúd nyúlik a levegőbe, elég hegyes szögben, másik vége fogaskerekhez kapcsolódik. A rúd inkább balra áll, mint jobbra, tehát ha jobbra mozdítom...

Tokjába csúsztatom a csakramomat, és teljes súlyommal a rúdhoz kapaszkodom. A szerkezet megreccsen, a rozsdás vaskapu dühösen nyikorogva tiltakozik a kinyitás ellen. A kapuház falához feszítem a lábamat, húzom, emelem, könyörgök a nyavalyás

fogaskerekeknek, hogy mozduljanak, engedjenek végre.

Ekkor egy kéz csusszan a rúdra az én kezem mellé. Hátrahőkölök, már a törömért nyúlnék, amikor Garrigan megállít. Conall is betoppan mögöttem. Egyik kezében véres kard. Rögtön megkerül, és ő is megragadja a rudat.

Egyesült erővel veselkedünk neki, súlyunk alatt a rúd enged, megadja magát, mintha érezné a királyság közeli vesztét. A helyére kattan, és a kapuházon túl, a harcon túl a masszív vasfal recsegve, csikorogva megindul.

Conall, Garrigan és én kirohanunk a kapuházból. Télországiak és tavaszföldiek egyaránt megtorpannak a zajra, nézik a felemelkedő kaput, mérlegelik, mit jelent ez Abril városának.

Amint a kapu elég magasra emelkedik, átnyomul alatta a támadók első hulláma. Tavaszföld fekete-napos címere és a Télországért harcolók hajának hófehérjei közé Cordell zöld-aranya keveredik. A cordelli katonák közé vegyülve rézbőrű férfiak is harcolnak, öltözkük barna és narancsszín. Egzotikus kecsességgel suhannak az ellenség csapatai között, hajszálvékony pengéikkel húsba vágnak, és mérgező füstöt árasztó labdacsokat hajigálnak. Trónörökösük túl fiatal ahhoz, hogy használja a varázserejét, ám ezek az őszföldi katonák mégis úgy művelik a kardvívást, mintha koreografált tánc lenne, és olyan fegyvereket használnak, amelyek legalább olyan jól működnek, mint amilyen félelmetesek... Ilyen például a csakram. Néhány forgó fémkorongot látok a levegőbe perdülni, és a látványtól önkéntelenül elmosolyodom. Sir az én csakramomat Őszföldről szerezte. Attól, hogy többtucatnyit látok szállni, úgy érzem, még jobban egyesít minket ez az ügy. Télországi harcos őszföldi fegyverrel, Cordell szövetségeseként meg akarja dönteni Tavaszföld rémuralmát.

A télországiak valósággal tombolnak, nyers gyűlöletükkel kapcsolódnak be Cordell szervezett támadásába, Őszföld tapasztalt harcosai között. Ám Angrának sok katonája van. Rémületes, káprázatos csata: fekete és narancsszín és zöld és fehér.

Nyílvessző suhan el fülem mellett. A tér másik oldaláról lőhették ki. Hirtelen arrafelé nézek, tekintetem megtalálja a forrást. Egy cordelli páncélt viselő, hófehér hajú férfi keresztüldöfi a tavaszföldi íjászt, és látom, hogy a következő pillanatban ezt az embert fekete ruhás katonák veszik körül.

Mather? Vagy talán Greer vagy Henn...

Ádázul kaszabolom az ellenséget, csapások elől térek ki, lehúdom a fejemet a suhanó pengék elől. Angra emberei megfordítják az ágyúkat, a kapun belülre, az udvarra céloznak. Az ágyúgolyók becsapódása nyomán földrögök repülnek szanaszét körülöttem, kő- és törmelékeső hull. Kivont karddal rohanok a tavaszföldi katonák felé, oda, ahol a cordelli páncélt viselő, hófehér hajú férfit láttam. Egy hevesen vívó páros hirtelen felém lendül, és alig sikerül elkerülnöm, hogy egyikük pengéje fejen találjon. A tér túloldalán egy kis füves részen négykézláb haladok abba az irányba, ahol Abril nyomornegyede

magasodik.

Egy pillanatra megállok, a terepet figyelem. Izmaim feszesek, minden idegszálam készenlétben... És akkor... Penge csap felém. Hirtelen megperdülök, kivédem a csapást; az ösztön vezérel, és... Meglátom, ki tartja a kardot. Katona.

Nem egyszerű katona.

Angra.

És nem egyszerű penge. Egyik kezében vékony, erős pengéjű kard, a másikban jogarpálcája, ami önmagában is fegyverként használható.

Angra páncélja hasonlít a tavaszföldi hadsereg páncéljaira, de az övé fényes, csillogó. Hátrahúzódik, elvonja tőlem a kardját, jogarát és néz, csak néz, miközben embereink egymást ölik körülöttünk.

– Egész idő alatt megérezhettem volna benned a varázserőt! – mordul. – Jóval azelőtt, hogy használni tudtad volna.

Ujjaim elfehérednek fegyvereim markolatán.

– Nem kellett volna eltévelyednie.

Angra felmordul, hátrahőköl. Nekiugrom, olyan gyorsan beszélek, ahogy a nyelvem engedi, szavakat préselek magunk közé.

– Megvan a módja, hogyan lehet legyőzni ezt, Angra – közlöm nagy indulattal. – A Romladást. Ha tudatja a többi uralkodóval, le tudjuk győzni, mint tettük ezredévekkel ezelőtt. Akkor majdnem sikerült.

Angra egy pillanatra mozdulatlaná dermed. Kardja, pálcája magasra emelve, szeme összeszűkül a döbbenettől. Lélegzetemet visszafojtva figyelek, az adrenalin tombol bennem; látom... Egy szemvillanásnyira látom a reményt az arcán.

Ekkor valaki a nevemet kiáltja. Távoli figyelmeztetés, a tudatom pereméről.

Összerezzenek, és ezt kihasználva Angra támad. Kardját lendíti, a pengét szorosan követi a pálcá. Kiüti a tört a kezemből, ahogy elvetődöm a lesújtó fém elől. Sokkal tapasztaltabb harcos nálam. Lendületemet kihasználva hátravonja a kardját, és félúton talál el. Pengéje a vállamba hasít.

Felüvöltök a kintől, karomra esek, fájdalom égeti a bőrömet. Vajon saját magamat meg tudom gyógyítani? Angra nem ad nekem időt, hogy megpróbáljam. Rám veti magát, térdével szorít a fűre a kaotikus csata és egy dűledező épület között. Fejét előrelendíti, szőke fürtjei verejtéktől, mocsoktól csatakosak.

– Nincs szükségem megmentésre! – Kiköp, aztán hirtelen leugrik rólam, újabb csapásra készül.

Angra újra rám támad. Sérült jobb kezemmel elengedem a kardot, és hirtelen

elhúzódom, nézem, ahogy pengéje ott fúródik a földbe, ahol alig néhány szívdobbanással korábban a fejem volt. Suhint és döf, nem hagy esélyt ellentámadásra. Üldöz engem, én pedig négykézláb vonaglok, húzom magamat a pázsiton a tér felé. Lábak lendülnek el az utamból, szövetségesek, akiket Angra lengő, vágó, szűrő fegyverei terítettek le. Véletlenszerű nyomvonalat követő ösvény nyílik a csata forgatagában, így tudok egyre távolabb mászni tőle.

– Meira! – kiált valaki, de nincs időm megnézni, ki az.

Egy tavaszföldi katona rohan hozzánk, királya segítségére. Angra azonban forrongó haraggal mordul rá:

– Ez az enyém!

Ezt a kis szünetet kihasználva előkapom utolsó fegyveremet. Csakramom száll, száll a törmelékkel szennyes levegőben, de Angra páncélján erőtlenül csattan. Kipenderíti forgásából, a fegyver csörrenve esik a földre. Aztán Angra felém fordul, arca eszelős vigyorba torzult.

– Ez minden? Ennyi? Évszázados csatározások után ez a királyságod búcsújelenete?

– Nem.

A hang mennydörögve lüktet a pázsit felett, a világ felett. Mintha abból a rémálomból áradna, amit Angra bocsátott rám, abból, amikor ott térdeltem Jannuari városában, a kis házban, Sir pedig ölelt és ringatott engem.

De ez nem rémálom. Nem álom. Ez a valóság. És ez a valóság jobb, mint amit valaha álmodni mertem. Nézem, csak nézem, és nem tudom, hogy képes leszek-e még lélegzetet venni.

Sir életben van.

Angra megfordul, ahogy Sir a levegőbe veti magát, két íves penge nyesi szilánkokra a levegőt, mindkettő nagy sebességgel tart egyenesen Angra szíve felé. Csak egy lélegzetvételnyi idő telik el, mire Angra reagál. Fellendíti a pálcáját, azzal megállítja az egyik pengét, kardjával hárítja a másikat.

– Meira!

Mather csusszan a földre mellettem. Átöleli a vállamat, segít felállni. Pislogok. Mintha újabb álom tört volna rám. Mather itt van. És Sir...

Értetlenül nézek, próbálom felidézni, mi volt az utolsó kép... Hogyan láttam Sirt legutóbb, így próbálom értelmezni, amit látok. Súlyos sebesült volt, több sebből vérzett, a földön feküdt Bithai mezején, és most nagy lendülettel, ádázul üvöltve táncol, úgy vív, legalább olyan hevesen veri vissza Angra támadásait, ahogy Angra az ő csapásait viszonozza. Teste ép és erős, izmai feszesek, úgy működnek, ahogy az izmoknak működniük kell. Kard kard ellen vívnak, ő és Angra. Előttünk taposnak a háború véres

mészárlásának maradványaiban.

Ujjaim Mather karját szorítják, szívem kihagy egy dobbanást.

– Sir? – kérdem sűgva.

Mellkasomban enyhűl a nyomás. Nem számít, ki vagyok most, nem számít, királynő vagyok-e vagy sem, mert Sir itt van. Életben van. És át fog segíteni engem ezen.

Matherre nézek, bólint.

– Meggyógyítottad, Meira. Mindenki halottnak hitte, de amikor a csata után felébredt, azt mondta, te gyógyítottad meg. A mágiaszter varázserejével... Valahogy sikerűlt használnod... A varázserőt – sűgja Mather.

Megragadom a szavait, beillesztem őket a világom hiányos kirakósának űres helyeire. Leginkább arra emlékszem Sir halálának körűlményeiből, hogy nagyon el voltam keseredve. Gondolattalan, erős, tiszta vágy lűktetett bennem, hogy éljen. Talán ez egyfajta megadás... Hogy megnyitom magam bárminek, mindennek, ami megmentheti. Tudattalan döntés, mint amikor a fiút meggyógyítottam.

Mather látja, hogy tekintetem a távolba réved, látja, hogy szólnék, de nem tudok, érzéseim, szavaim egymásra tolulnak. Fejet hajt előttem.

– Királynőm!

Ez a megszólítás visszaránt a szörnyű, űvöltő jelenbe. Mather megtörtén pillant rám.

– Te tudod? – kérdem dőbbenten, sűgva. Úgy érzem, rám szakad a világ. Mather összes aggodalma, igyekezete, felelőssége... Mennyire meg akart felelni a feltételezett feladatnak, méltóságnak. És most... Most mindez nem számít, semmivé lett, mert már nem az, aki eddig volt.

Mather ismét fejet hajt. Körűlöttünk tombol a csata, ám abban a pillanatban, amikor egymásra nézűnk, nem tudnám megmondani, hogy megkönnyebbűlt vagy fél. Csak erejét érzem, eltökéltségét. Úgy néz rám, ahogy katona az uralkodóra. Kitart mellettem, amíg csak kell.

A fél medalion még a nyakában van: élete hazugságának tárgyi emléke. Tekintetem egy hosszú pillanatra erre a varázsos ékszerre tapad, aztán elperdűlök tőle. Hajt az adrenalin. Angra és Sir még mindig heves kardpárbajt vívnak. Angra mágiasztere táncol a levegőben, Sir mohón, kétségbeesetten figyeli a pálcát.

Gyomrom összerándul. Sir... tudnia kell, mi az valójában, ami ellen harcol. Úgy néz Angra jogarpálcájára, mintha millió darabra akarná törni. Az nem... az nem történhet meg. Angra pálcáját nem szabad összetörni, abban van a varázslat, ami a Romlás végtelen erejével táplálta.

A semmiből penge kerül a látóterembe, ágyúgolyó repítette törmelék száll, a levegő

sötét, veszélyes hellyé válik. Felsikoltok, a földre lököm Mathert, lebukunk a tavaszföldi katona hadonászó pengéje elől. Mather megfordul, odadobja nekem a kardját, a levegőben kapom el, és egyenesen a katona hasába döföm. Elesünk, enyhe lejtőn gurulunk lefelé, pillanatokra sötétség és föld vesz körül, kardom mélyebbre nyomul, a katona zsigerei közé.

Sikoltások. Neveket kiáltanak gyors egymásutánban. Rémült kiáltások. Rögtön a földre vetem magamat.

– Mather, kapd el!

– William...

– MATHER!

Küszködve állok talpra, tekintetem a térnek Mather, Sir és köztem elterülő részét pásztázza. Rémület lüktet bennem, megdermedek, és csak nézem, nézem, hogy mi történik.

Sir kiüti a jogarpálcát Angra kezéből. A mágikus tárgy a levegőben repül, többször átbucskázik a tengelye körül, és Mather lábánál csattan a földre. Sir elrugaszkodik Angra mellől, Mather felé nyúl, és valami szörnyűség robban ki belőle, amilyenhez foghatót még nem láttam soha. Pánik tolul fel a torkomon, mint a vér vasas íze. Mather felemeli a pálcát.

– Törd el! – utasítja Sir. Hangja rekedt, sürgető. Angra felé csap, leüti. – Taposd szét!

– Megöllek! – üvölt Angra, féktelen dühében a földet rúgja. Felugrik, támad, Sir azonban Mather lábához csapja.

A tanítóm egyik ívelt töre Angra vállába csapódik, a földhöz szegezi, és Sir egy levegővételnél időre megáll fölötte.

Mather rám néz. Megint azzal a határozott komolysággal néz, mély elszántság van a tekintetében. Védeni fog engem. Biztonságban tart. Ezt még meg tudja tenni, akkor is, ha nem az, akinek egész életében hitte magát.

Feje fölé emeli a jogarpálcát, Angra mágiaszterét. A Romladást, amely elfoglalta a földet, az ocsmány, megállíthatatlan gonoszt, amely megszállta a tavaszföldi királyt, szövetkezett vele, amelyből Angra erőt merített, amelyet gonosz varázslatra használt.

Mather karja megfeszül, ahogy a levegőben lendíti a pálcát. Lassú, fájdalmas mozdulat.

Félelem és döbbenet fog el. Olyan érezhető rettegés, hogy olvadt folyóként száguld szét testemben, ahogy a kirakós utolsó darabjai is a helyükre kattannak, és előrevetődöm, Mather felé.

– Mather, neeee! – üvöltöm. – Neeee!

De nem hall engem. Nem tudja. Nem is gondol rá. Senki nem tudta, senki nem

gondolhatott erre. Senki nem gondolhatta, hogy a válasz ilyen egyszerű, az erő, a hatalom ilyen közel van.

A pálca nagy csattanással a földre hullik. Sötétség robban ki belőle, féktelen fergeteg, füsttölcsér, fekete villámnyaláb. A káoszban megáll körülöttünk a csata. Az erős szél sikolyokat gerjeszt, kétségbeesett hangfoszlányok törnek az égre a bámuló katonák tömegéből. A feketeség oszlopként emelkedik az ég felé, az égen pedig fekete fellegek gyülekeznek, és a sűrű sötétség körbeforog, csak forog, és örvénye mindenkit meg fog ölni.

Megragadom Mathert, elrántom az összetört pálcától. Az a jogar testesít meg mindent, ami oly sokáig fogságban tartott minket. A földre rogyunk, vállát ölelem szorosan. Zavartan néz rám. Körülöttünk mindenki dermedten áll. Tavaszföldiek, cordelliek, őszföldiek, télországiak... Mindenki megszakítja az ádáz küzdelmet, és tátott szájjal bámulják az elszabadult csodát.

Mindenki, kivéve Angrát. A szemembe néz, alig két lépésre áll attól a helytől, ahol Mather és én összeölelkezve állunk. Mellvértje és karvértje között szúrt testébe a tör, kiáll a nyele, arcán egy sebből vér csorog. De szeme villan, halványzöld mélységében a vészjósló forgószél tükröződik. A királyi mágiaszterek varázslata árad ki, amiről ő sem tudott, amíg nem találkozott velem szemtől szemben, amíg nem illesztette össze a kép hiányzó darabjait, hogy mágiaszter nélkül voltam képes varázslattal hatni, és rájött, hogy ki vagyok. A varázslat és a Romlás, amely mágiaszterében lakozott, most belé árad, benne testesül meg, eggyé lesznek. Varázserejét képes lesz gonoszra használni, és megállíthatatlan lesz... Nincs szüksége jogarpálcára, a mágiaszterre, mert ő lesz a mágia gazdateste, és a Romlás erősebbé válik, mint valaha.

A fekete tölcséroszlop vékony vonallá zsugorodik, és egy helyben marad. Vár, csak vár. Aztán hatalmas szélrohammal robban ki, a földbe csapódik, és levegőt, törmeléket repítve szétterjed felettünk. Mather rám veti magát, szorosan öleljük egymást, arcunkat egymás nyakához szorítjuk. A robbanás ereje szikladarabokat repít a levegőbe.

És vége. Egyszerűen vége. Nincs utolsó robbanás, nincs halálsikoly. Csak a semmi. Mintha az a tárgy Mather lábánál soha nem lett volna több, mint egy törött üveggömb és némi fém.

Elhúzódom Mathertől, körülnézek, de mielőtt megtalálnám, már tudom, mit fogok látni. A bennem ható varázslat tudatom legmélyebb, legnyitottabb részein duruzsol. A tudás halk késztetése.

Sir a sarkán ül, tágra nyílt szemmel nézi maga alatt a talajt. Tőre a földben, egyenesen áll, gyenge szél fújja.

Angra azonban eltűnt.

A VILÁG KIZÖKKENT EGYENSÚLYÁBÓL, és amikor remegő térdel felállok, előrebotlom.

Sir kap el. Magához ölel, izmos karja olyan erővel szorít, hogy tudom, ez nem lehet más, csak álom, és azt várom, hogy édes kicsi lányának nevezzen, és hogy Alysson felbukkanjon mögöttünk, vacsorát tálalva Nessának és családjának.

De nem álom. Sir valóságos. Itt van. Életben van. És amikor elhúzódom tőle, arcára nézek, már nem dől annyira a világ.

Ajka mozdul.

– Vége.

Tekintetem mögé rebben, arra az üres helyre a földön, ahol az imént Angra teste volt. Mintha a pálcával ő is összetört, megsemmisült volna. Mintha olyan egyszerű lenne.

Mindenki úgy hiszi, ilyen egyszerű volt. Mindenki. A tavaszföldi katonák is, akik királyuk és a varázslat eltűntével eldobják fegyvereiket, és ellenségeik nagy örvendezése közepette vonakodva megadják magukat. Zöld-aranyba, vörösésbarnába és fehérbe öltözött emberek táncolnak a téren, örömkialtások szállnak a felhős égre.

Behunyam szememet, mély levegőt veszek, csak arra figyelek, hogy a levegő beáramlik tüdőmbe, majd lassan kipréselődik... És arra, hogy Sir a vállamat öleli. És háta mögött a télországiak tiszta és romlatlan boldogságára, ami ezt a nyomorúságos várost egy pillanatra mennyországgá változtatja.

– Meira.

Kinyitom a szemem. Sir néz le rám. Úgy, ahogy még sosem láttam. Eltelik egy hosszú pillanat, mire rádöbbenek, hogy ez az arckifejezés a csodálat.

– Régen elhatároztuk, hogy én fogom elmondani neked. Úgy értem, mi, akik elmenekültünk... Nem tudom, hogyan jött rá Angra. El kellett volna...

Testemben hidegség. A felélénkült mágiasztererő kavarg bennem. Mély levegőt veszek, megborzongok, tenyeremet Sir karjára simítom.

– Nem – ingatom fejemet. – Hannah titka volt. Neki kellett elmondania. Nem nektek.

Sir elkomorul.

– Hannah?

Vállat vonok. Nem igazán tudom, hogyan magyarázzam, de Sir legyint. Egy lépést hátrál, térdet hajt, és markát nyújtja felém. Ujjai között ezüstlánc látszik.

– Királynőm!

Ennyit mond, egy szóval sem többet.

Összerezzenek. Gyűlölöm a félelmet, amely rám tör a címem hallatán. Nem akarom,

hogy királynőnek nevezzen, de abban, ahogy rám néz, van valami, amire egész életemben vágytam. Mintha látna engem, mintha engem látna, igazán, függetlenül attól, hogy milyen vagyok. Csupa vér, por és piszok. Megújuló királyság lehetősége ragyog körülöttünk.

Mintha látná mindazt az áldozatot, amit eddig hozott értünk, értem, és egyetlenegy se sajnálna.

A medalionért nyúlok, de valaki megelőz. Ujjaim megállnak a levegőben, Mather keze fölött időznek, ahogy elveszi a medalliont az apja kezéből.

Aztán nyakához nyúl, kikapcsolja a medallion másik felének láncát. Mindkét darabot felém nyújtja. Ékkőké szeme szürkén csillog a borult ég alatt.

– A tiéd, királynőm.

Keze remeg, zavarában megnyalja az ajkát. Teljes valójában erősnek, határozottnak látszik, de tekintete mélyebb félelemtől árulkodik. Fél attól, hogy helytelenül viselkedik, fél attól, hogy sok-sok felelősségének súlya valaki más vállára kerül.

Felemelem a kezemet. Ezernyi gondolat tolul tudatomba, ezernyi különböző módon akarok bocsánatot kérni, összegörnyedni, sírni. Sajnálom, hogy én vagyok az. Sajnálom, hogy egész élete arról szólt, hogy én biztonságban legyek. Léte rendült meg ettől az egyetlen egyszerű hazugságtól. Sajnálom, hogy olyan hirtelen kellett felnőnünk. Mindent bánok és sajnálok.

De nem mondom ki. Semmit nem mondok. Átveszem a medallion két darabját a kezéből, a szemébe nézek, az ajkam mozdul, mintha képes lennék megtalálni a megfelelő szavakat.

Mather sóhajt, amikor a medallion már nem érintkezik a bőrével. Feláll, a történetek súlyával, csak áll. Ajka halvány mosoly ígéretével moccan, de csak áll, boldogság és döbbenet között.

– Szolgálatára, királynőm – súgja, és fejet hajt előttem.

Észre sem veszem, hogy kezem mozdult, arcára simítom a tenyeremet. Vállam sebe éles fájdalommal sajdul.

Bárcsak ne okoznánk fájdalmat! Most se. És azok után, ami történt, soha többé.

Zsibbadás nyilall felfelé a kezemen, a szemem tágra nyílik. Nem akartam varázslatot idézni, de már feléledt, él, és a zsibbadás egyre feljebb terjed, növekszik, kezemből Mather arcába árad.

Zihál. Egész testemet hidegség járja át, jeges, csillogó hideg, és Mather szemében új fény csillan. Ez a fényesség elűzi a kimerültséget, a félelmet, és ugyanolyan erővel tölti meg őt, amelyet korábban többi télországi honfitársunk kapott. Nem örökké tartó erő. Csak egy kis varázslatsugár, hogy talpon maradjon, hogy távol tartsa tőle a bizonytalanságokat, amíg nem lesz képes szembenézni velük.

Vajon megkönnyebbült, hogy elmúlt róla a királyi hatalom felelősségének súlya? Vagy ugyanannyira fél?

Mather hátralép, elhúzódik a kezeim közül, letérdel, Sir tartását veszi fel. Mögöttük az éljenző tömeg áhítattal néz, és minden télországi lassan letérdel. Fejet hajtanak előttem, hófehér hajuk barna, vörös, fekete foltos. Alig kapok levegőt. Nem is tudom, akarom-e, hogy ezt abbahagyják, vagy nem. Olyan boldognak tűnnek! Olyan teljesnek! És nem ronthatom el ezt az örömet, bármennyire is félelmetes érzés, hogy előttem hajolnak meg. Előttem, az árva katonalány előtt.

A kapu közelében pillantom meg Denderát. Henn mellett térdel. Úgy ölelik egymást, olyan szorosan, olyan gyengéden, hogy engem is elbódít az öröm. Greer és Finn egymásra támaszkodnak. Finn bal lábán tátongó seb. Conall, Garrigan, Nessa, még Deborah is... Mindenki boldog. Itt vannak, biztonságban.

És Theron. Leghátul, a kapun kívül Theron áll. Körülötte apja hadseregének egy zászlóalja, csatában megfáradt, sebesült katonák. Tekintetünk áthidalja a köztünk húzódó nagy távolságot. Mosolyog, lassú, megfontolt mosollyal néz rám, mosolyában a pillanat komolysága vibrál. Fejet hajt előttem, ahogy a cordelliek és az őszföldiek is, áhítattal nézik egy királyság csodáját, amely királyság nem az ő hazájuk. Mindenki mosolyog, megnyugodtak, hogy Angra teste eltűnt.

Meglehet, Angra valóban meghalt. Talán a Romladás szertefoszlott, és széttépte őt is. Oly sok a talán. Oly sok évig gondoltunk arra, hogy talán eljönnek és talán megmentenek minket, és talán egy napon országunk újra teljes lehet.

Lehajolok Matherhez és Sirhez, jobbról-balról vállukra simítom a kezemet. Felnéznek rám, szemükben örömkönnyek ragyognak. Boldogok.

Mosolyogva sóhajtok fel.

– Menjünk haza!

Angra halálával a másik három munkatábort könnyen felszabadítjuk. Tavaszföld döbbent káoszba süllyed, nincs király, így egyesített haderőnknek még könnyebb dolga van. Akadálytalanul menetelünk át az ország területén, legyőzzük a többi télországi foglyot fogva tartó katonákat. Az egykori rabok minden félelmét, fájdalmát eloszlatja a tomboló öröm, amikor kimentjük őket a táborokból. Örökké tudnám nézni ragyogó, boldog arcukat, amikor megtudják, hogy szabadok.

Két hét telik el. Ennyi időbe telik, míg mind a három munkatábort felszabadítjuk, két hét kell ahhoz, hogy begyógyuljanak az emberek sebei, és lassan kezdjük feltáplálni őket. Az utolsó tábor felszabadítása után Őszföld hadserege távozik, de Cordellé velünk marad. Nem is próbálom megkérdőjelezni ezt a döntést. Theron saját hadának készleteiből élelmet és ellátmányt ajánl fel, amit én elfogadok, mielőtt Noam ellentmondhatna neki.

A télországiak azt látják, hogy egyesültek az erőink, van élelem és gyógyszer. Nem egy olyan királynőt látnak, akinek néhány héttel ezelőttig fogalma sem volt, hogy kicsoda, és nem egy olyan királyt látnak, aki néhány hónappal ezelőtt nem megmenteni akarta őket, hanem uralkodni az országukon. Mindent megteszek, hogy ez minél tovább így maradjon, elég sokáig ahhoz, hogy testük és lelkük teljesen meggyógyuljon.

A gyógyulás abban a pillanatban megkezdődik, amikor megpillantjuk Jannuari városát.

Télország fővárosa nincs messze a határtól, az utolsó idegen településtől csak néhány óra. Tavaszföld élénk cseresznyefái és smaragd füve elhalványodik, helyüket fokozatosan átveszi Télország hómezőinek tökéletes, ragyogó fehérsége, szűz habú, hullámozó dombok, jéggel borított, elefántcsontszínű fák gyönyörű ligetei. A változás nagyon éles. Hirtelen tör rám az érzés... Ez helyes... Így helyes. Így van jól. A zimankó, a fagyos erdő, az, hogy minden fehér... Az ég, a föld, a levegő... Ez az otthonunk.

De Jannuari városának látványát várjuk lélegzet-visszafojtva. Jannuarit vágyjuk látni, elveszett fővárosunkat, a helyet, amit én csak mások emlékeiből összerakott képekként láttam. Minél mélyebben hatolunk Télországba, annál ismerősebbnek tűnik a táj.

Mások látják meg előbb Jannuari városának homályos sziluettjét a távolból. Izgatott kiáltásokkal hívják fel a figyelmemet, élénk vidámsággal lépnek ki Cordell hadseregének sorai közül.

Több száz láb dobog újult örömmel a tágas mezőkön, döngő lépteiktől megreng az egész világ.

Jannuari városa szürke ég alatt terül el. A belváros nagy tömege körül kisebb települések látszanak. Fala romokban, sziklák hevernek a horizont egyenetlen, göröngyös peremén. A városfalon belül még áll néhány torony, szilárd kőujjakként mutatnak az égre, mintha semmi tragédia nem történt volna, mintha csak visszatértünkre várt volna a város.

Nem öltél meg minket, Angra, és újra felemelkedünk.

Honfitársaim mellett vágtatok, de megállítom hátasomat. Hatalmas csataló, Cordell hadseregétől. A télországiak vágtatnak tovább, túlradó örömükben észre sem vették, hogy megálltam. Lovam nyugtalanul rúgkapál, táncol a mezőre fagyott régi havon. Télország halvány füve kilátszik a vékony jég alatt, patái nyomán.

Sir léptet mellém, leheletünk fagyosan párállik előttünk.

– Újjá kell építeni. És csereüzletet kell kötnünk Cordelllel... Ellátmányra van szükségünk – mondja.

Hideg szél fúj át a fehér pamutingen, amit Therontól vettem kölcsön. Máris olyan sokkal tartozunk neki és az apjának, hogy talán sosem tudjuk visszafizetni... A gondolat, hogy talán ennél is többre lesz szükségünk, félelemmel tölt el. Gyomrom összerándul. Tudom, mit akar Noam király mindazért, amit adott: bejárást a Klaryn-hegységbe,

Télországba, hogy a bűvösségbarlangot kereshesse. Talán ezért nem tiltotta meg Theronnak, hogy ellátmányt bocsásson a rendelkezésünkre. Talán ezért nem tért vissza még Cordellbe, ezért hagyja, hogy hadserege úgy vegyen körül minket, mintha befektetésüket őriznék.

Bármi legyen is az ok, szükségünk van rá, és arra, amit adni tud. Amíg nem kéri meg az árát, nem aggódom ezért. Nagyon.

– Tudom.

– De nekik jó lesz – jegyzi meg Sir. Moccan a nyeregben, kezét a gyeplőn pihentetve. – Jó lesz. Újjáépítik a várost és gyógyulnak. Szükségük van erre.

Bólintok. Mindannyiunknak szükségünk van erre. Helyre kell tennünk valamit, a két kezünkkel kell megdolgozni érte, és éreznünk kell, hogy az élet újra kering az ereinkben. Muszáj tennünk valamit, valami igazat, valami nagyszerűt, valami nagyon helyeset.

Sir féloldalt pillant rám. Elfordult, csak a profilját látom.

– Éppen olyan vagy, mint ő.

Nézem, csak nézem, az arcát keresem.

– Mint Hannah?

Bólint.

– Életed minden pillanatában.

Hidegség bizsereg bennem. Ezzel azt akarja mondani, hogy meg tudom csinálni. Képes vagyok rá. Egyesíteni tudom a népünket, boldogabb jövő felé tudom vezetni őket.

Bármit hoz is a jövő, abban Angra is ott lakozik.

Feszengek, furcsa érzésem van. Alsó ajkamra harapok, és beszívom a hideg, nagyon hideg levegőt. Annyira lekötött minket a boldogság, hogy kiszabadítottuk honfitársainkat a többi munkatáborból is, az, hogy hazatértünk Télországba, hogy nem akartam elrontani az örömeiket. Olyan törékeny, olyan sérülékeny ez az öröm... Legszívesebben nem szólnék... Nem akarom felhívni a figyelmet a rossz dolgokra, amíg nem feltétlenül muszáj.

Ha viszont ezt nem mondom el Sirnek, akkor talán sokkal rosszabb lesz, amikor eljön az idő. Mert eljön az idő. Ha a gyanúm beigazolódik, ha Angra valóban nem halt meg, és a fenyegetése nem ért véget... Akkor minden, amiért eddig harcoltunk, még csak az igazi béke illúziója.

– Nem hiszem, hogy Angra meghalt – súgom. Szomorú hang a fagyos levegőben. – És a varázsereje... Rosszabb, mint gondoltuk. Sokkal rosszabb.

Sir egy szót sem szól, és egy pillanatig azt hiszem, hogy nem hallotta, amit mondtam, hogy a hangomat talán elvitte a szél. Ránézek: ugyanaz a kifürkészhetetlen kifejezés van

az arcán, mint amikor Lynia városából a medalion felével visszatértem. Riadt és határozott egyszerre, mintha a jövőbe merengne, és nem lenne helye félni a múlttól. Megérintem a medaliont. Nyakamban lóg. Egész és üres, nincs benne varázserő, de érintése valahogy mégis furcsa nyugalmat ad. Mint a lapis lazuli. Mint a remény. A télországiak azt hiszik, a varázserő most biztonságban van a medalionban... Azt hiszik, valahányszor használtam, Mather szavaival élve vakszerencse volt. Kétségbeesett lépés. Sorsunk akarta, hogy így legyen, pedig távol voltunk a hazánktól. Eszükbe sem jut, hogy a varázserő már bárhol lehet, és nem igazán gondolom, hogy szeretném ebben a hitükben megingatni őket.

De nem csak őket. Cordellt sem. Különösen Noam királyt.

– Egyszerre csak egy lépést – mondja Sir. Tekintetünk találkozik. Látom, mennyire fáradt, mennyire rémült. – A jövő lépésenként épül.

Bólintanék, de abban a pillanatban lovak vágtatnak át a még mindig rohanó télországiak tömegén. Előttünk állnak meg. Theron és Noam vacog, tekintetük Januári városa, Sir és köztem cikázik. Noam legalább igyekszik méltóságteljesen viselkedni, bár nagyon fázik. Theron azonban összefonja maga előtt a karját, és foga úgy vacog, mint jégmezőn a lovak patája.

Mather közém és Theron közé léptet. Theron összevonja a szemöldökét, ahogy Mather szinte teljesen átfagyott külföldi vendégeinket szemléli.

– Mondd, hogy van valahol a közelben egy köpönyegbolt – szól Theron. A didergéstől eléggé furcsán ül lován.

Mather felnevet. Éles, szép hang. Évek óta nem hallottam. Napról napra többet mosolyog azzal a gyönyörű, teljes mosolyával, amitől minden felfénylik körülötte.

– Szegény cordelli herceg! Nem tud elviselni egy kis hűvöset?

– Egy kis hűvös? – nyöszörög Theron. A hadseregére mutat. A cordelli katonák ugyanolyan összefagyottnak tűnnek, ugyanúgy feszengenek, mint a vezetőik. – Mire ennek az egésznek vége, csak fagyott katonáink lesznek. Az imént apám tüsszentett, és a tüsszentés cseppekké fagyva, jégesőként hullt le!

Felkacagok, Theron rám pillant. Tekintete a vidámságból valami mélyebb érzésre vált. Ez az érzés köztünk húzódik, amióta Angra palotájának folyosóján azt a tétova, nyugtalan csókot váltottuk.

Mather megmoccan a lován közöttünk, arcizmai feszülnek. Elszakítom tekintetemet Theronról, lassú mosoly terjed az arcomon, legszívesebben felnevetnék, olyan abszurd ez a helyzet. Teljesen köznapi gondok. Teljesen köznapi udvarlóaggodalmak. Sir egész idő alatt ezt akarta. És mindazok után, amiken keresztülmentünk, a hétköznapi gondokon tépelődni csodálatos érzés.

Noam felmordul a fia mellett, de egy szót sem szól. Nem tudnám megmondani, vajon

azért, mert nincs mit mondania, vagy mert összefagyott az ajka.

Beszélnünk kell még a házassági ajánlatról, arról, hogy ő mint Ritmus-király, ezek után is szeretné-e fiát egy Évszak-királyságba házasítani, vagy Télország növekvő adóssága elég kötelék-e. Kérdezgetni kezdett néhány napja, amikor két munkatábor felszabadítása között pihentünk. Noam a kezét nyújtotta felém, parolázni akart velem, és amikor a bőrünk érintkezett, ismét azt a képet láttam... Ahogy ott térdel felesége ágya mellett. Azért érezhetem ezt egyáltalán, mert magam is mágiaszter vagyok, varázserő közvetítője, ezt más királyimágiaszter-birtokosok nem tudhatják, kivéve Angrát, de ő is csak azért, mert a Romladást használta. Noam nyilván azt gondolja, hogy gyenge, bizonytalan királynő vagyok, aki megremeg, ha megérinti őt.

Bár szerintem jó, ha így hiszi. Jobb, ha lebecsül, ha fogalma sincs valódi erőmről. Némi kedvezményt jelenthet Télországnak, amikor úgy határoz, hogy visszakéri mindazt, amit adott nekünk.

– Ha esetleg sikerült túltenniük magukat a hideg miatti reklamáláson – szól közbe Sir –, azt hiszem, néhány bemutatás még hátravan.

Szemembe néz, a mosolya ragyog. Vágtára fogja a lovát, a paták olvadt havat fröcskölnek hátrafelé, ahogy beveszi magát a száguldó télországiak közé.

Theron és Noam utánavágtatnak. Hol az én hófehér hajú népem között bukkannak fel, hol a város felé nyargaló csoport szélén. A város felé vágtatnak, amire közülünk sokan nem emlékeznek, nem is emlékezhetnek. Csak Mather marad velem. Lehelete jeges felhőben gomolyog közöttünk. Engem néz, én pedig a körülöttünk levőket.

– Bocsáss meg! – sóhajtom.

Mather lova táncol a havon, a köztünk húzódó feszültséget érzi, az zaklatta fel. Elvonom tekintetemet a rohanó seregről, Mather zafírkék szemébe nézek. Nem csak futó pillantással. Abril csatája óta nem néztünk ilyen hosszasan egymásra. Bocsánatkérés nehezen ebben az egymásra nézésben.

Orrán át fújja ki a levegőt, lágy hangon, hitetlenkedve felnevet.

– Ne szabadkozz! Te nem tettél semmi rosszat. – Előrenéz, a városra. – Egyáltalán nem tettél semmi rosszat.

– Tudom. Én csak... – Elhallgatok, mire Mather hirtelen visszafordul felém.

– Tudom – feleli őszinte mosollyal. Aztán újra megmozdul, a kantár megfeszül a kezében. – Ha valakinek lelkiismeret-furdalása lehet, az én vagyok. William elmondta nekünk a történetedet, miután téged fogságba hurcoltak, és csak arra tudtam gondolni, hogy ezek szerint tiéd a felelősség, nem az enyém, tehát szabad vagyok.

Mather előrenéz, a horizontra, miközben ezt mondja. Mintha azzal, hogy nem nézek rá, elfogadnám könnyed hangvételét, kedélyes modorát, elhinném, hogy valóban úgy érez,

ahogy velem éreztetni akarja. De figyelem az arcát, miközben beszél, látom, ahogy a szeme összeszűkül, ajka vékony vonallá húzódik. Túl sok igazság van abban, amit mond. *Szabad vagyok.*

Talán nem szabadságra vágyik.

– Amikor Cordellben voltam – szólalok meg –, és el kellett játszanom leendő királynőjük szerepét, úgy tettem, mintha... – Szavam elakad, felnevetek. – Úgy tettem, mintha a te helyedben lennék. Téged utánoztalak.

Vallomásom a levegőben lóg. Súgott szó gyöngysor a lebegő hópelyhek között. Mather rám mosolyog, feszültsége oldódik, ahogy apró mozdulattal fejet előttem.

– Királynőm – feleli.

Azzal vágtába rúgja lovát, és elvegyül a rohanók seregletében. Még egy test a Januári falai felé vágatók között.

Nézem, ahogy távolodik, megkönnyebbülés árad szét bennem. Valóban itt vagyunk. Januáriban. Abban a városban, amit csak emlékképekben és álmokban láttam. Itt vagyunk kövezett utcáin, a házai előtt. Tökéletes, nagy, megismételhetetlenül egyedi pelyhekben hull, csak hull a hó. Havaznia kell. Mindig havaznia kell.

Valami nedvesség csiklandozza az orromat. Felnézek. Ajkam tiszta, őszinte mosolyra húzódik. Hópelyhek esnek, egyenletesen, erősen, ömlenek Januári városára. Hótakaró simul ránk... Ilyen gyönyörű hótakarónak kell simulnia ránk. Lélegzetelállító, fagyos, tökéletes tél.

Vágtára fogom a lovamat, patái klapp-klapp, feszes ritmusban kopognak, megiramodik velem, visz egyenest tovább, a hó és fény birodalma, Januári városa felé.

A te városod.

Hannah hangja tölti be érzéseimet, a mágiaszter bennem lakozó forrásából tör fel. Eszembe jut, hogy egész idő alatt szólhatott volna hozzám, de nem akarta kockáztatni, hogy felfedje, mit jelentek Angrának. Ezért nem szólt soha, hogy ne keressük a medalliont. Mindez csak álca volt, hogy titokban tartsa Télország vérvonalát. Azért küldte rám az álmokat és látomásokat, hogy bevezessen a mágiaszterek és a mágia világába, és kapcsolatban lehessen vele úgy, ahogy soha nem gondoltam volna. Anyám. Még mindig furcsa érzés, hogy van anyám. Nem tudom, hogyan illeszkedik be ez ebbe az új világba.

A mi városunk – helyesbíték. – Nem lennének életben, ha te nem vagy.

Szomorúság zsibbad, görcsöl fejemben; Hannah bánata, fájdalma. *De neked sikerülni fog, ami nekem nem sikerült.* Elhallgat, a csendben bánata hullámát érzem. *El akartam mondani neked. Sokszor. Nagyon sokszor. Beszélni akartam veled. Nem kockáztathattam, hogy rájössz, ki vagy, mielőtt elég idős lettél volna ahhoz, hogy használd varázserődöt, és ha Angra kicsi korodban rájött volna, ki vagy...* – Elhallgat. Megborzonghat. –

Királyságunk örökre elveszett volna.

Tudom – felelem. Csak ennyit tudok mondani. A mai nap nem a könnyes bocsánatkérésekről szól. Ez a nap arról szól, hogy belélegzem a hideg, havas levegőt, honfitársaimat nézem, mosolygó, ragyogó arcukat... Velük vágtatok.

Kissé távolabb megpillantom Nessát. Nevet. Hógolyóval dobálja Conallt. Denderát látom a saját lován. Hannel vágtat a falhoz. Boldogok és szabadok... Ilyennek kellett volna lenniük mindig. Emberek a fényben, nem csak szavak a sötétben.

Ez az egész valahogy nem tűnik valóságnak. Olyan sokáig próbáltam, olyan nagyon akartam csak Meira lenni. Csakhogy az sem olyan egyszerű kérdés, hogy ki vagyok tulajdonképpen. Semmi nem egyszerű. Olyan, mint ez a hóesés Jannuari városa fölött... Lehull egy hófehely az üres égboltról. Egyetlen fagyott hópihe. Aztán egy másik, és még egy... És az úton egy szempillantás alatt tucatnyi különböző hófehely hever. Ezekből a kis pelyhekből kiszámíthatatlan hóvihar kerekedik. Gyönyörű, veszélyes, hatalmas.

Hannah lánya vagyok. Télország mágiasztere. Harcos vagyok, katona, hölgy, királynő, és mindenekelőtt, ahogy a hómezőn át Jannuari néma romjai felé iramodom, Meira vagyok.

És akármivel is próbálkozik Angra, nem tud meggátolni abban, hogy elmossam e királyság üszkös romjait, és életünkbe a hó gyönyörűsége, jeges békéjét hozzam el.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

[29](#)

[30](#)

[31](#)